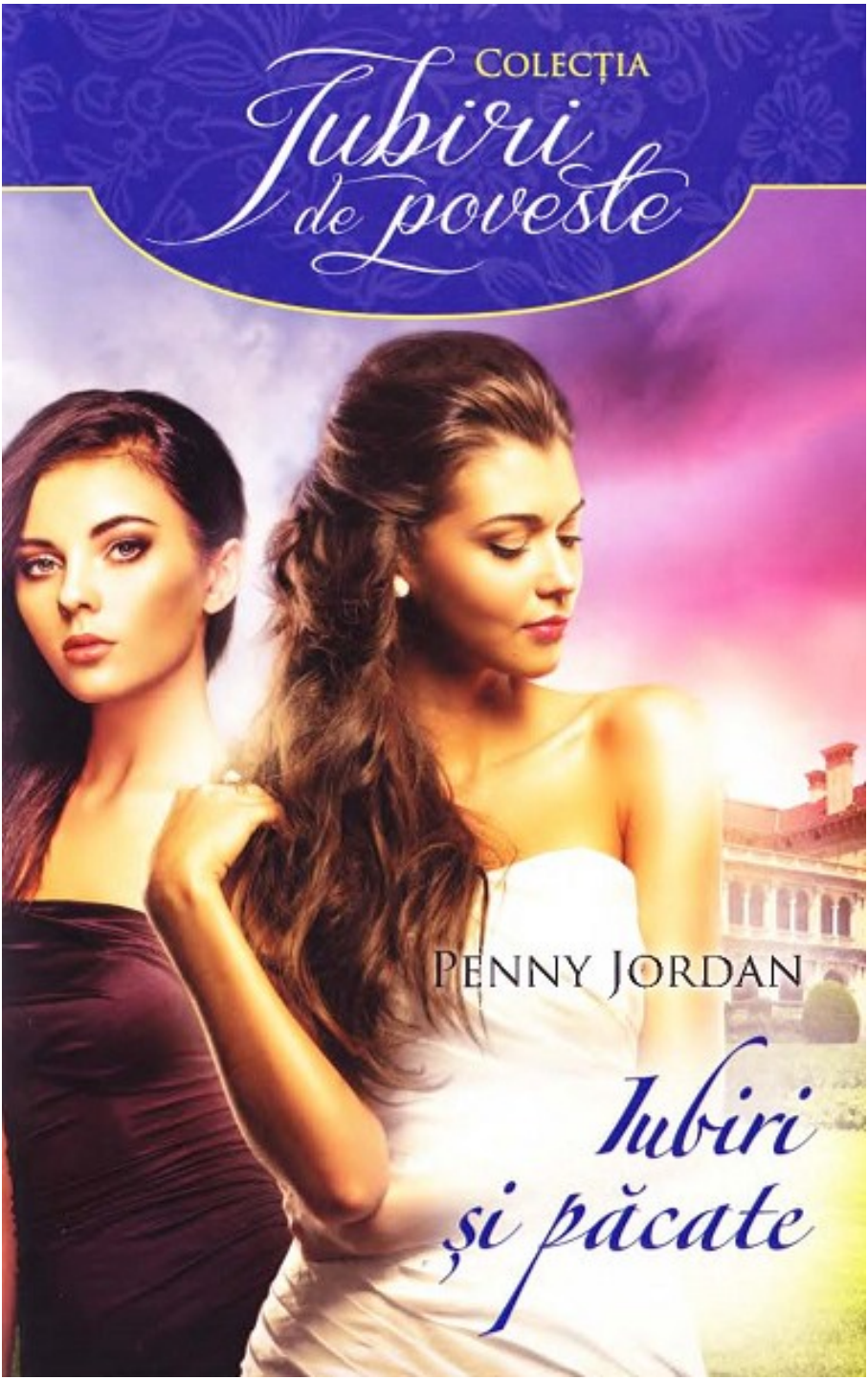
COLECȚIA
Iubiri de poveste
PENNY JORDAN
Iubiri și păcate

PENNY JORDAN
Iubiri şi păcate

***Sins by* Penny Jordan**

Copyright © 2009 Penny Jordan
Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
Copyright © 2016 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate
Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Gabriela Trăşculescu
Corector: Maria Popa
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea
Traducere din limba engleză Alexandru Macovescu/Graal Soft

Vreau să dedic această carte tuturor cititorilor mei, mai ales acelor oameni minunaţi care mi-au scris special pentru a-mi spune că au citit cu plăcere cartea Iubiri şi mătăsuri, *întrebându-mă când voi pune pe hârtie* Iubiri şi păcate.

Partea întâi

Capitolul 1

Londra, ianuarie 1957

Rose Pickford scoase un oftat de uşurare când deschise uşa şi se trezi învăluită de parfumul familiar şi plăcut din magazinul mătuşii sale Amber, din Walton Street, cu aromele sale de vanilie şi trandafiri – un amestec creat special pentru mătuşa sa.

Într-o zi – cel puţin aşa-i spusese mătuşa ei Rose va deveni nu doar directorul acestui magazin exclusivist din Chelsea, unde erau vândute ţesăturile provenite de la fabrica de mătase din Macclesfield a mătuşii sale. Ea va fi cea care-i va sfătui pe clienţi cum să-şi redecoreze casa cât mai cu gust.

Într-o zi.

Acum însă era, pur şi simplu, o ucenică, studentă la arte şi recent calificată în branşă, adică puţin mai mult decât un hamal bun la toate pentru Ivor Hammond, unul dintre cei mai prestigioşi decoratori de interioare din Londra.

— Bună, Rose, tocmai stăteam la o ceaşcă de ceai. Nu vrei şi tu una?

Rose zâmbi cu recunoştinţă.

— Da, te rog, Anna.

Anna Polaski, directoarea magazinului, venise pe timpuri în Anglia, însoţindu-şi soţul muzician, pe Paul, refugiaţi amândoi din Polonia, la începutul celui de-al Doilea Război Mondial. Rose credea că, în spatele amabilităţii, Anna o condamna pentru că o considera şi pe Rose o „venetică”, chiar dacă de alt tip.

— Urăsc luna ianuarie. Este o lună oribilă, atât de rece şi de mizerabilă, îi spuse Rose Annei, pe când îşi scotea

catifelatele mănuşi italiene de piele, cadou de Crăciun de la mătuşa ei.

— Ei, crezi că astea-s zile friguroase? În Polonia aveam ierni ca lumea, cu mormane de zăpadă de câţiva metri înălţime, îi spuse Anna.

Luăm masa îndată, adăugă ea. Am adus nişte supă de legume făcută în casă şi eşti bine-venită să ni te alături.

— Mi-ar plăcea, spuse Rose, dar nu pot. Trebuie să mă întorc până la unu şi jumătate astfel ca Piers să poată pleca să facă măsurătorile pentru o nouă comandă.

Piers Jeffries, asistentul-şef al lui Ivor, era un tânăr chipeş, care se prefăcea că o place pe Rose şi că vrea s-o ajute, dar care, în acelaşi timp, adulmeca mersul lucrurilor şi, dacă scârţâia ceva, Rose sfârşea prin a fi cea învinuită. Piers putea să empatizeze public cu ea şi chiar să-i ţină partea în faţa nerăbdătorului şi aprigului lor patron, dar Rose îl suspecta că se bucura când era pusă la zid.

— Trebuie să verific originea unuia dintre desenele unchiului meu, explică Rose. Ivor are un client care doreşte să-l folosească şi ar vrea să ştie care este proveniența lui. Lucrurile sunt încurcate pentru că nu-i ştie numele, îl poate doar descrie.

Anna scoate un chicotit ironic:

— Şi crede că ai putea să i-l găseşti în doar o jumătate de oră? Nu l-ai avertizat că avem peste două sute de modele diferite provenind din desenele unchiului tău?

— Suntem cam strânşi cu uşa. Clientul nu mai are răbdare şi vrea să vadă rezultate, în vreme ce Ivor i-a promis că-i va spune chiar în după-amiaza asta despre ce e vorba. Ivor detestă să ne vadă altfel decât fericiţi de poverile pe care ni le pune în cârcă. Cred că este vorba despre desenul unei frize greceşti, aşa că am să încep cu acel album.

— Bine, mergi sus, am s-o trimit pe Belinda la tine cu o ceaşcă de ceai.

La parterul locuinţei din Walton Street se afla salonul de prezentare, dar albumele cu modele erau păstrate la etaj, în atelierul folosit, de asemenea, şi ca birou.

Pentru că mătuşa ei păstra într-o ordine pioasă dosarele şi albumele cu modele, lui Rose nu îi trebui prea mult până să găsească materialul pe care-l căuta. Desenul era decorat cu o bordură inspirată dintr-o friză grecească şi avea patru versiuni cromatice: roşu cald, albastru regal, verde-închis şi un bogat galben auriu. Modelul chenarului schiţat de unchiul ei era al unei frize autentice, aflate într-un muzeu londonez unde fusese adusă, din turul său european, de contele de Carsworth prin anii 1780, după cum scria în notele care însoţeau schiţele.

După ce-şi notă aceste informaţii, Rose bău ceaiul deja rece, pregătită să coboare în magazin.

Afară era chiar mai frig decât fusese mai devreme. Simţi vântul tăios săgetând-o, în ciuda hainei groase şi călduroase de caşmir, cadou primit de la mătuşa ei când se angajase – o haină numai bună să creeze o impresie pozitivă, după cum spunea Amber.

*

Impresia pozitivă. Ochii lui Rose se înnegurară de tristeţe pe când făcea semn unui taxi. Îl plătea din buzunarul ei, desigur, dar mai bine aşa decât să rişte să întârzie. Ceea ce nu-i spusese mătuşa ei, dar ştiau amândouă, era că, purtând pe chip moştenirea genetică a mamei sale, ar fi putut să fie considerată de unii oameni fiica unui imigrant chinez scăpătat, şi nicidecum nepoata uneia dintre cele mai bogate femei din Cheshire, o femeie al cărei prim soţ fusese ducele de Lenchester, iar al doilea, un nobil local.

Adevărul era că mama ei nu fusese o persoană respectabilă.

— Mama ta a fost o târfă, o prostituată care-şi vindea corpul pe bani. Aceste vorbe le aruncase într-o zi în faţă verişoara ei, Emerald.

Rose ştia că Emerald ar fi vrut s-o contrarieze şi s-o rănească, dar cum ar fi putut, de vreme ce, pe când trăia, tatăl lui Rose, îmbibat de alcool şi de droguri, îi spunea

acelaşi lucru.

Ea era motivul pentru care el se apucase de băut, pentru a-şi îneca disperarea şi nefericirea pe care existenţa ei i le producea, după cum îi spunea deseori însuşi tatăl ei. I le spunea ei, copilul de care era scârbit, pe care-l detesta, copilul care-i semăna atât de mult târfei chinezoaice care-i fusese mamă.

După moartea lui, Rose fusese îngrozită la gândul că va fi trimisă înapoi, în China, unde Emerald îi spusese că străbunica ei ar fi vrut să fie expediată, dar cu ajutorul mătuşii, avusese parte de o familie dincolo de cele mai îndrăzneţe visuri ale ei.

Mătuşa ei, Amber, şi soţul ei, Jay, fuseseră minunat de amabili şi de generoşi cu ea. Fusese crescută în casa din Denham Place, alături de verişoara ei, Emerald, rodul primei căsătorii a lui Amber, de fiicele lui Jay din prima căsătorie, Ella şi Janey, şi de gemenele născute din căsătoria lui Amber cu Jay. Rose fusese trimisă la aceleaşi internate exclusiviste ca Ella şi Janey şi, la fel ca acestea, urmase St. Martins, faimosul colegiu de artă şi desen din Londra. Fusese tratată ca oricare membru al familiei – o uşurare binecuvântată după dezastruoşii ani ai copilăriei, când tatăl său exploda de furie dacă îi încălca câtuşi de puţin poruncile – de toţi cei din casă, mai puţin, firește, de Emerald. Din motive doar de ea ştiute, aceasta o dispreţuia pe Rose, iar observaţiile ei caustice erau în prezent la fel de frecvente şi de otrăvitoare ca mai de mult.

Rose locuia acum cu Ella şi cu Janey într-o casă cu trei etaje din Chelsea, reşedinţa mătuşii Amber în timpul vizitelor bilunare la Londra, când venea să pună ordine în afacerile ei cu decoraţiuni interioare.

Rose se gândi la lumea mătuşii ei. Ar fi făcut orice de dragul lui Amber, care o protejase, o susţinuse şi, mai presus de toate, o iubise. Astfel că, atunci când observase cât de mult îi plăcea mătuşii sale să vorbească despre decoraţiunile interioare, Rose decisese să afle cât mai multe despre acest domeniu. Interesul manifestat în acest sens o făcuse pe mătuşa ei s-o încurajeze pe Rose să

devină ucenic al unor mari designeri, pentru ca, într-o zi, să poată administra afacerea în locul lui Amber.

Faptul că mătuşa avea atâta încredere în forţele ei o umpluse pe Rose de o renăscută dorinţă de a face tot ce putea pentru a-i răsplăti dragostea şi bunătatea. Şi tocmai de aceea era atât de hotărâtă să nu lase pe nimeni să vadă cât de mult îi displăcea să lucreze pentru Ivor Hammond.

Mătuşa ei fusese atât de fericită când vechiul ei prieten Cecil Beaton o anunţase că a vorbit cu Ivor Hammond s-o ia pe Rose în ucenicie.

— Vei învăţa atâtea, draga mea, stând pe lângă el, lucruri pe care eu nu ţi le-aş fi putut spune în veci, şi ştiu că, într-o zi, vei fi cel mai căutat designer de interioare din Londra.

Taxiul opri în Bond Street, în faţa sediului patronului ei.

Fereastra salonului era decorată cu o pereche impresionată de scaune sculptate în stilul Regenţei şi un birou de mahon pe care se afla un impunător sfeşnic georgian.

Ivor se specializase în acest tip de mobilier şi de decoraţiuni familiare elitei şi de mare atracţie pentru parveniţi. Gustul personal al lui Rose se îndrepta către aranjamente mai puţin înzorzonate şi ceva mai moderne, dar ştia prea bine că nu are voie să recunoască asta. Dacă mătuşa ei consideră că Ivor este persoana nimerită s-o înveţe despre designul interior, atunci trebuia să-i urmeze sfaturile, reprimându-şi fără milă gândurile rebele care o făceau să-şi dorească ceva inovator şi mai interesant.

— A, iată-te, gălbejito…

Chiar dacă spusele lui Piers o făcură să tresară în sinea ei, Rose nu protestă câtuşi de puţin. La urma urmei, i se vorbise şi mai urât. Străbunica ei nu făcea niciun secret din faptul că-i displăcea profund strănepoata ei, un omuleţ diform şi gălbejit.

— Ai aflat ce voia şefu’, nu-i aşa? N-aş prea vrea să fiu în papucii tăi dacă nu ai aflat, că nu prea e în apele lui. Blonda aia care a câştigat la pariuri a venit pe aici când erai

plecată şi şi-a contramandat comanda.

— Credeam că Ivor a spus că, oricum, nu vrea s-o aibă clientă, răspunse Rose.

Patronul lor, după părerea lui Rose, se purtase nedrept de crud cu oxigenata lor clientă, care intrase în salon târând după ea o haină de leopard şi mult prea mult parfum, pentru a le spune că ea şi soţiorul câştigaseră o avere la pariuri sportive şi că intenţionau să cumpere o ditamai vilă supraetajată, care trebuia redecorată.

— Se prea poate să nu o fi dorit *pe ea,* dar e sigur că-i voia banii, pufni dispreţuitor Piers. În ceea ce mă priveşte, încep să mă gândesc dacă nu ar trebui să accept una dintre ofertele care mi-au fost făcute. După cum îmi spunea nu de mult dragul de Oliver Messel, ar trebui să mă gândesc, în fine, la reputaţia şi la viitorul meu, dacă vreau cu adevărat ca numele meu să nu fie asociat cu clienţii îmburgheziţi de care pare atât de atras Ivor în ultima vreme. La urma urmei, ştirile circulă repede. Şi, desigur, faptul că te-a mai angajat şi pe tine nu mi-e de niciun ajutor. Asta e, nu? Sunt surprins că nu am fost inundaţi de cereri pentru redecorarea restaurantelor chinezeşti din Soho.

Pe când chicotea mândru de vorbele sale de duh, obrajii lui Rose luară foc. Îşi dorea ca ziua să se fi terminat deja, ca să scape de atmosfera aceea otrăvitoare.

Se simţea confortabil şi în siguranţă numai alături de mătuşa ei, Amber, şi, dacă nu ar fi dorit atât de mult să-i facă pe plac, poate că ar fi rugat-o să-i găsească altceva de lucru.

Se înţelegea bine cu fiicele lui Jay şi se distrau împreună, dar, în ciuda bunătăţii lor, Rose era conştientă că era „diferită”, o străină al cărei chip le sugera oamenilor – bărbaţilor – că ar putea s-o trateze într-un mod care o făcea să se simtă vulnerabilă şi speriată. O priveau de parcă ar fi ştiut de mama ei, ca şi cum ar fi vrut ca şi ea să-i semene acesteia. Dar ea niciodată nu ar face aşa ceva, niciodată…

*

— O, pentru Dumnezeu, Ella, fii mai atentă! Ce eşti aşa cu capul în nori şi neîndemânatică?

Neîndemânatică şi banală, Ella Fulshawe se simţea mizerabil, în timp ce se apleca să culeagă cârligele de haine scăpate de pe biroul unde le lăsase editorul-adjunct de modă. Le foloseau pentru a ţine strâns în spate materialul rochiilor purtate de foarte delicatele manechine, astfel ca, fotografiate din faţă, rochiile să pară turnate pe corpul lor.

De fapt, Ella nu dorise niciodată să lucreze pentru *Vogue.* Dorea să fie un reporter adevărat la un ziar adevărat. Se prea poate ca sora ei, Janey, să fi fost cuprinsă de invidie când i se propusese acest post, dar Janey trăia şi mânca modă pe pâine, în vreme ce Ella nu era defel interesată de acest subiect. Dorea să scrie despre lucruri importante, nu despre nişte rochii stupide, însă tatăl ei fusese atât de impresionat şi de mândru când i se oferise postul, încât nu îl putuse refuza.

— Probabil tatăl tău speră că, dacă lucrezi pentru *Vogue,* te vei transforma din răţuşca cea urâtă într-o lebădă, Ella, fusese comentariul ironic al lui Emerald.

Chiar *s-o fi gândit* tatăl ei că, dacă lucrează la *Vogue,* se va transforma într-o persoană drăguţă şi încrezătoare? Dacă ar fi fost adevărat, înseamnă că acum era dezamăgit crunt de ea. De fapt, ea credea că, lucrând în umbra frumoaselor, fermecătoarelor modele nu făcea decât să i se accentueze propria banalitate. Manechinele, cu sânii lor mici şi cu picioarele subţiri, o făceau să se simtă imensă şi neîndemânatică. Ajunsese să-şi deteste sânii dezvoltaţi şi rotunjimile trupului.

— Dacă tot ai moştenit trăsăturile banale ale mamei tale, păcat că nu i-ai moştenit şi silueta. Ca s-o spun drept, Ella, cu siguranţă e ceva bucolic şi aproape banal în excesul ăsta de cărnuri. Biata ta mamă ar fi oripilată dacă te-ar vedea acum, ea, care era atât de delicată.

Comentariul acid făcut de mătuşa Cassandra pe când Ella intra în perioada de pubertate o marcase profund, rănind-o mai mult decât ar fi putut-o face comentariile

răutăcioase ale surorii sale vitrege, Emerald. De fapt, îi făcuse sufletul cenuşă.

Modelele erau atât de fragile şi de drăguţe, stârnind admiraţia fotografilor care lucrau cu ele, în timp ce pe Ella o concediau dintr-o privire aruncată neglijent peste umăr. Cel puţin aşa făceau cei mai mulţi. Era unul care îşi exprimase direct neplăcerea stârnită la vederea ei. Oliver Charters.

Charters era un tânăr fotograf promiţător, care abia pornise pe propriul drum. Era, după cum umbla vorba prin secţiile de artă şi de modă de la *Vogue,* uimitor de talentat şi promitea să ajungă departe. Seducea modelele şi pe membrele echipei editoriale cu o simplă privire aruncată din adâncul strălucitorilor să-i ochi verzi.

Dar, când ochii săi verzi se îndreptaseră către ea, toată nepăsarea cu care le primise pe celelalte fete dispăruse, făcând loc unei priviri neîncrezătoare. Şi, de parcă scena n-ar fi fost suficient de stânjenitoare, exclamaţia care o însoţise îi subliniase sentimentele, făcându-l pe asistentul directorului artistic să râdă pe înfundate şi să povestească zile în şir incidentul, pe care-l ştiau acum, pare-se, toţi angajaţii de la *Vogue.*

Oliver Charters stătea în strâmtul şi inconfortabilul birou unde şefa Ellei, editorul-şef, şi editorul de modă urmăreau un model drăguţ care purta o rochie *crème* de lână, mult prea mare pentru ea, mai degrabă pe măsura Ellei.

Ella încerca să-şi ascundă formele lipsite de eleganţă purtând pulovere lăbărţate, trase peste fuste plisate şi tricouri albe, ca şi cum ar fi purtat încă vechea uniformă şcolară, după cum îi spusese cândva Janey, cu un aer dezaprobator.

Acasă, la Denham, era cea mai mare, şi acolo se simţea suficient de încrezătoare pentru a-şi asuma responsabilitatea faţă de faptele surorilor mai mici, în special ale lui Janey, care erau atât de înclinate să facă tot soiul de lucruri fără cap şi să intre în bucluc, uneori destul de serios.

Dar aici, la *Vogue,* fără protecţia tatălui ei şi fără

dragostea mamei vitrege, Ella se simţea stângace, vulnerabilă, şi proastă. Stângăcia de care dădea dovadă o făcuse să roşească, iar gâtul să i se stranguleze, de frică să nu izbucnească în lacrimi.

— Nu pot scrie despre asta. Arată cumplit, se tângui şefa ei. Mi se cere să scriu despre cele mai noi şi mai interesante tendinţe din modă, dar asta arată mai degrabă ca o cârpă aruncată pe o ţărancă sau pe care doar o fată că Ella ar purta-o. Unde e rochia de la Mary Quant? Te rog, Ella, du-te şi caut-o, îi spuse ea.

Oliver, care stătea rezemat de tocul uşii, vorbind cu modelul, bloca ieşirea. Haina de piele pe care o purta, combinată cu o pereche de jeanşi şi un tricou negru îi dădeau un aer nonconformist care se potrivea cu părul său lung şi negru şi cu ţigara care-i atârna între buze. Janey i-ar fi apreciat ţinuta, dacă l-ar fi văzut, dar Ella, cu siguranţă, nu.

— Scuză-mă.

Acesta era atât de absorbit de model, că nu o auzi şi nici nu-şi dădu seama că nu putea trece de el.

Ella îşi drese vocea şi încercă din nou:

— îmi permiţi, te rog!

Modelul îl trase de mânecă.

— Ella vrea să treacă, Oliver.

— Strecoară-te atunci, drăguţă. Nu-mi pasă dacă-ţi freci popoul de mine.

Ella ştia că era vulgar în mod deliberat, sperând, fără îndoială, s-o facă să se simtă prost, aşa că-l străpunse cu o privire de gheaţă. Fata chicoti când Oliver îşi arcui spinarea pentru a face suficient spaţiu pentru, probabil, modelul cu care vorbea, dar nici pe departe suficient pentru Alla.

— Ella nu poate trece, Ollie, trebuie să te mişti din uşă, îi spuse modelul.

Acum, el o cerceta din cap până în picioare pe Ella, iar odată încheiată investigaţia, privirea lui rămase fixată pe chipul ei îmbujorat.

— Mergi să faci un ceai, nu-i aşa, iubire? o întrebă, zâmbindu-i sarcastic. Două cuburi de zahăr pentru mine,

adăugă el, înainte de a se holba, în mod intenţionat, la sânii ei.

Pe când părăsea biroul, Ella o putu auzi pe fata care era manechin comentând răutăcioasă:

— Biata Ella, e atât de masivă. Aş înnebuni dacă aş fi ca ea. E cât un elefant. Mă mir că nu încearcă să slăbească puţin.

Urmase râsul lui Oliver Charters pe când proclama:

— Nu are niciun sens să încerce. Nu ar reuşi niciodată.

Cu faţa în flăcări, Ella împietri, silită să-i asculte cum o bârfesc până când reuşi cu greu să meargă mai departe. Îi ura pe amândoi, dar mai mult pe Oliver Charters, se gândi ea cu amărăciune. Le putea auzi hohotele de râs urmărind-o pe coridor.

Aşadar, Oliver Charters credea că nu are pic de voinţă să slăbească, nu-i aşa? Ei bine, o să-i arate ea. Le va arăta ea tuturor.

*

Ducesa.

Dougie Smith cerceta atent numele şters de pe prova vasului pus pe butuci în docul uscat al portului.

— A abandonat-o pentru că n-o mai voia. A dat-o deoparte pentru alta, mai făţoasă, îi spuse un pescar bătrân de la debarcader în timp ce-şi aprindea o ţigară Capstan Full Strength, nu înainte de a fi lovit de un acces chinuitor de tuse.

Dougie se întreba dacă prezenţa tăcută, aproape ameninţătoare a vasului scos silit la pensie nu era cumva un mesaj destinat lui. Dădu din cap aprobator la comentariile pescarului, şi apoi se întoarse, atent să se ferească de furnicarul de oameni de pe pontonul mirosind a apă stătută, plin de lăzi cu marfă lăsate pe jos şi de miasme familiare de gudron, petrol, parâme şi nenumărate alte arome.

Strecurându-se pe sub odgoane şi frânghii, se cuibări mai adânc în şuba de marinar pe care fusese sfătuit s-o

cumpere în căldura parfumată din Jamaica, acolo unde schimbase vaporul.

Cargoul pe care se strecurase până la Londra se întrevedea prin ceaţa friguroasă de ianuarie ca o stafie cenuşie. Dougie avu un frison. Fusese avertizat de echipajul vasului cu care navigase asupra frigului londonez şi a vremii ceţoase. Mulţi dintre ei, lupi de mare bătrâni şi aspri, îl priviseră la început cu suspiciune – un tânăr australian care dorea o călătorie ieftină către „bătrâna ţară” –, însă după ce se dovedise că ştie să-şi poarte de grijă, îl luaseră sub aripa lor protectoare.

Se simţea rău că le turnase atâtea minciuni şi că nu le putea spune adevărul, însă se îndoia că l-ar fi putut crede, chiar dacă le-ar fi spus. Şi ce anume să le fi spus?

„O, apropo, băieţi, acum mi-a trecut prin cap că un avocat oarecare din Londra pare să creadă că sunt duce?” Dougie îşi imagina cum ar fi putut reacţiona aceştia. La urma urmei, îşi amintea cum reacţionase el însuşi când primise vestea.

Punându-şi în cârcă bocceaua, lăsă în urmă carena ceţoasă care-i slujise de casă în ultimele câteva luni şi o luă, speră el, în direcţia potrivită, spre Misiunea Pescarilor, unde spera să găsească un pat curat pentru noapte.

Măcar aici conduceau pe aceeaşi parte a drumului, băgă el de seamă, atunci când din ceaţă răsări un camion, iar şoferul îl claxonă să se dea la o parte.

Docurile erau aglomerate şi nimeni nu-l băga în seamă pe Dougie. Marinarii nu-şi sâcâie camarazii cu întrebări inutile. Aveau, ca păstorii din creierii munţilor, un cod comun, care presupunea să respecte dreptul celuilalt de a nu vorbi despre trecut.

Dougie le fusese recunoscător pentru acest obicei pe timpul lungului voiaj către Anglia. Încă nu era sigur ce să creadă despre posibilitatea de a fi duce. Unchiul său, care desconsidera protipendada britanică din motive nicicând clar explicate, i-ar fi spus cu certitudine să nu bage în seamă scrisorile avocatului.

Dar părinţii lui… părinţii lui ce-ar fi gândit? Dougie nu

ştia. Muriseră îndată după naşterea sa, înecaţi în urma unei inundaţii, şi, dacă nu ar fi fost unchiul său, el însuşi ar fi sfârşit într-un orfelinat. Unchiul nu-i spusese niciodată prea multe despre părinţii lui. Tot ce aflase Dougie pe când crescuse mai măricel fusese că unchiul său era fratele mamei şi că nu privise nicicând cu ochi buni faptul că sora lui se căsătorise cu tatăl lui Dougie.

— O cârpă de om cu accent englezesc şi bune maniere, care n-ar fi tuns o oaie nici cu arma la tâmplă.

Aşa-l descria unchiul pe tatăl lui Dougie.

A dus-o greu, crescând în pustietăţile australiene, la o stână de oi, la kilometri depărtare de orice oraş, dar nu a fost o viaţă mai grea ca a multor tineri de vârsta lui. La fel ca aceştia, şi-a făcut şcoala în bucătăria stânei, învăţat de profesori care-şi pregăteau elevii printr-o staţie radio şi, precum ceilalţi copii, a trebuit să gospodărească din plin pe lângă stână.

După ce şi-a terminat şcoala şi a trecut examenele, a fost trimis de unchiul lui să lucreze la o fermă din vecinătate, ca *jackeroo,* cum erau cunoscuţi tinerii, cei din generaţia următoare care, într-o bună zi, urmau să moştenească ferma familiei.

Au trecut prin vremuri dificile după război şi continuau să o ducă foarte greu. Când unchiul lui s-a îmbolnăvit, iar doctorul i-a spus că are probleme cu inima şi că ar trebui s-o lase mai moale cu munca, acesta a refuzat categoric, murind cum şi-a dorit, la apusul soarelui, pe veranda vechiului şi ruinatului bungalow, cu acoperişul lui de tablă, pe care ploaia răpăia ca gloanţele, în anotimpul ploios.

Fiind singura sa rudă, Dougie a moştenit stâna, cu tot cu datorii, plus obligaţiile unchiului său faţă de cei care munciseră pentru el – doamna Mac, menajera, Tom, Hugh, Bert şi Ralph, ciobanii de la stână – şi faţă de soţiile şi familiile acestora.

Nu i-a trebuit mult lui Dougie să-şi dea seama că singurul lucru pe care-l putea face era să accepte oferta de parteneriat pe care i-a făcut-o un vecin mai înstărit, care a cumpărat jumătate din fermă.

Toate acestea se întâmplau cu cinci ani în urmă. De atunci, stâna prospera, iar Dougie şi-a găsit timpul necesar să-şi desăvârşească studiile în Sydney. Acolo se şi afla când a sosit prima scrisoare, dar nu i-a dat prea multă atenţie.

A mai primit, după aceea, o jumătate de duzină de scrisori, una după alta, şi, fiind tot mai preocupat de cât de puţine ştiuse despre tatăl lui sau despre familia acestuia, a decis că ar fi mai bine să afle cine era – şi cine nu era.

Avocatul îi oferise un avans pentru avion. Nu pentru că Dougie ar fi avut nevoie – avea banii lui acum, mulţumită bunei administrări a fermei, dar nu prea voia să se implice într-o situaţie care ar fi putut să nu-i convină, înainte să afle mai multe despre aceasta. Şi mai multe despre sine însuşi.

Se prea poate ca ruta aleasă către Anglia să nu fi fost cea mai rapidă, dar a fost, fără îndoială, cea mai instructivă, se gândi Dougie în timp ce ieşea din zona docurilor, pe străzile acoperite de fuioare de ceaţă ale oraşului.

Era Dougie Smith, Smith fiind numele de familie al răposatului unchi şi numele sub care a fost mereu cunoscut, deşi, conform certificatului de naştere, se numea Drogo Montpellier. Era posibil, teoretic desigur, să fie şi duce de Lenchester, dar, în acest moment, se îndeletnicea cu comerţul pe mare şi avea nevoie de o masă decentă, o baie şi un pat pe care să se întindă. Avocatul îi povestise, în scrisori, despre familia existentă în Anglia şi cum moartea ducelui şi a fiului său moştenitor făcuse din Dougie, care era nepot de frate al bunicului ducelui (dacă asta era, cu adevărat), următorul moştenitor.

Dar ce se întâmpla cu ultima văduvă a ducelui, care se recăsătorise acum? Ce se întâmpla cu fiica lui, Lady Emerald? Dougie nu-şi putea imagina că este bine-venit în această familie care îşi va apăra ceea ce, bănuia el, considera, fără doar şi poate, că este teritoriul lor. Poate că nu ştia prea multe despre lumea bună britanică, dar un lucru ştia sigur: că, asemenea oricărui grup bine sudat de oameni, vor recunoaşte un străin atunci când îl vor vedea şi

vor strânge rândurile. Şi în societate, la fel ca în natură, lucrurile se petreceau aidoma.

O tânără cu ochi obosiţi şi haine zdrenţăroase, cu părul oxigenat violent şi cu pielea bolnăvicioasă, se desprinse de zidul unde zăcea şi începu să-l cheme:

— Bun venit acasă, marinare. Ce zici, ai bani să-i iei unei drăguţe un păhărel ca să-ţi arate ce înseamnă distracţia?

Scuturând din cap, Dougie trecu pe lângă ea. „Bun venit acasă…”

Săltându-şi geanta grea pe umăr, Dougie îşi îndreptă spinarea. Nu avea decât o cale să afle răspunsul la aceste întrebări.

Capitolul 2

Janey se simţea extrem de fericită. Ştia că ar fi trebuit să se simtă vinovată din moment ce, în loc să se afle la St. Martins, audiind un curs de istoria nasturilor, ea se afla în altă parte. Nu-i vorbă că, într-un fel, era totuşi concentrată asupra importanţei nasturilor. Desfăcuse, într-adevăr, foarte atentă, nasturii de la cămaşa lui Dan.

Un chicotit excitat se ridică din pieptul ei. Ceea ce făcea era îngrozitor de rău, desigur. Nu doar că fugise de la un curs, dar se întorsese în apartamentul lui Dan de la subsol, şi acum se cuibăriseră unul în braţele altuia, înfruntând umezeala de gheaţă a zilei de ianuarie în patul strâmt al lui Dan, cu salteaua plină de cocoloaşe. În vreme ce cămaşa lui Dan era azvârlită pe jos, Janey purta încă puloverul, dar, pe dedesubt, îşi desfăcuse sutienul şi-i făcuse loc mâinii lui Dan, care putea acum să-i mângâie şi să-i frământe sânii, producându-i prelungi fiori de plăcere în tot corpul.

Da, era *foarte* rea. Cu siguranţă, aşa ar fi considerat-o sora ei, Ella. Ella nu ar fi ratat niciun curs şi niciodată nu ar fi lăsat un băiat să-i dezmierde sânii goi. Dar ea, Janey, nu

era Ella, slavă Domnului, iar Dan, un actor a cărui soră participa, de asemenea, la cursurile de la St. Martins, era un băiat splendid. Janey fusese atrasă de el din secunda în care îl zărise, iar Dan era atât de fericit că o avea lângă el. Janey adora să-i facă pe oameni fericiţi. Îşi putea aminti primele clipe când înţelesese că poate îndepărta spaima şi nefericirea făcând, pur şi simplu, lucrurile pe care ceilalţi le aşteptau de la ea. I se întâmplase când mama ei trecea printr-una din ciudatele şi înfricoşătoarele ei crize, şi mătuşa Cassandra venise în vizită.

— Sunt fericită că ai venit, mătuşă Cass, îi spusese Janey, pentru că tu o faci pe mami fericită.

Spre uşurarea lui Janey, atmosfera se schimbase instantaneu. Mama ei începuse să râdă şi, practic, o luase în braţe, în vreme ce mătuşa ei era atât de fericită de exclamaţia copilei, încât îi dăduse un penny. Janey era foarte mică când îi murise mama, dar încă-şi amintea cu claritate cât de înspăimântată şi de nefericită se simţea când mama ei era supărată. De atunci, se obişnuise să spună şi să acţioneze în aşa fel încât să-i facă pe oameni fericiţi…

Ea continuase să fie „prevenitoare”, după cum îi caracterizau, aprobatori, profesorii comportamentul, pe tot parcursul şcolii. Janey era mereu dornică să-şi împartă dulciurile şi banii de buzunar cu colegii, în special dacă socotea că astfel îi putea împiedica să fie supăraţi dintr-un motiv sau altul. Şi acum voia ca oamenii din jurul ei să fie fericiţi, înainte de a fi ea însăşi fericită. Dacă una dintre prietenele ei era nefericită, atunci Janey era cea care-i ieşea în întâmpinare şi făcea orice pentru a-i smulge un zâmbet. Ura certurile şi vocile ţâfnoase şi oţărâte. Îi aminteau, în mod neplăcut, de copilărie.

Se bucura că nu-i semăna Ellei; biata Ella, care lua mereu lucrurile atât de în serios, care putea fi atât de tăioasă şi de arţăgoasă uneori, în special cu băieţii, şi care considera că a te distra era un păcat.

Janey avu un mic frison de plăcere. I-ar fi plăcut să-l mulţumească pe Dan şi, mai mult, chiar să forţeze puţin

nota de data asta, însă nu îndrăznea. În ultimul trimestru, două fete fuseseră date afară de la St. Martins pentru că făcuseră un mare pocinog. Cu siguranţă, nu dorea să rămână însărcinată şi să fie nevoită să abandoneze şcoala înainte de final. Dan spusese că o înţelege perfect, ceea ce făcea ca totul să fie cu adevărat minunat; unii băieţi puteau deveni foarte dificili şi răi faţă de fetele care le spun „nu”.

Janey iubea Londra şi şcoala St. Martins. Îi plăcea să fie printre cei care umplu barurile şi localurile de pe King’s Road, la sfârşit de săptămână, şi să meargă la petreceri zgomotoase în subsoluri pline de fum şi de muzică *beat.* Hotărâse deja că nu exista alt loc mai minunat pe lume decât King’s Road, din Chelsea. Era atât de palpitant să fii printre iniţiaţi, parte a acelui grup exclusivist de tineri care transformaseră zona în propria lor grădină de plăceri punându-şi amprenta asupra ei. Era locul unde trebuia să existi, să vezi şi să fii văzut. Oricine, cât de cât iniţiat, ştia asta. Chiar şi marile magazine de modă începuseră să înţeleagă, ca prin ceaţă, se îndreptau lucrurile.

Ambiţia lui Janey, odată ce termina St. Martins, era să intre în rândul tinerilor şi norocoşilor designeri care-şi deschiseseră deja magazine pe King’s Road, urmând exemplul lui Mary Quant şi vânzându-şi proiectele din propriile *boutique-uri.* Abia aştepta momentul!

*

— Ce citeşti, Ella?

— Nimic, minţi ea, încercând să ascundă articolul pe care-l citea în revista *Woman,* despre cum îi pot ajuta biscuiţii Ryvita pe cei care vor să slăbească.

Fusese cât se poate de hotărâtă când îşi promisese să slăbească, dar, cumva, cu cât încerca mai mult să nu mănânce, cu atât îi creştea pofta, iar în această dimineaţă, când se cântărise în holul de la intrarea în metrou, descoperise că, de fapt, pusese pe ea un kilogram şi ceva.

— Minciunele, replică voioasă Libby, asistenta editorului artistic. Lasă-mă să mă uit. Pescuind revista din

mâinile Ellei înainte ca aceasta să o poată ascunde, Libby îşi arcui sprâncenele interogativ: Vrei să slăbeşti?

Ella suferea. În curând, graţioasa Libby le va spune tuturor, şi atunci întreaga redacţie va avea un nou motiv să râdă de ea.

— Ei bine, nu trebuie să-ţi pierzi timpul mâncând biscuiţi Ryvita, spuse Libby fără să-i aştepte răspunsul. Ce-ţi trebuie este să te consulte doctorul meu şi să-ţi prescrie câteva dintre pilulele lui speciale. Am slăbit mai bine de şase kilograme într-o lună. Sunt nemaipomenite.

— Pilule de slăbit? întrebă Ella nesigură. Nu ştiuse că există aşa ceva. Văzuse anunţuri pentru un tip de praline pe care ar fi trebuit să le mănânci de trei ori pe zi, dar nu ştia nimic despre pilule de slăbit.

— Da, desigur. Toată lumea le ia, toate modelele, numai că, fireşte, nimeni nu recunoaşte. Uite, nu vrei să-l sun pe doctorul Williamson şi să te programezi la un consult? Dar trebuie să-mi promiţi că nu o să sufli o vorbă faţă de ceilalţi.

— Eu…

Înainte de a mai spune ceva, Libby ridică receptorul şi îi dădu centralistei numărul pe care-l găsise în frumoasa ei agendă îmbrăcată în piele.

— Gata, am aranjat, anunţă ea cu o voce triumfătoare câteva minute mai târziu. Doctorul Williamson te poate vedea la prânz, iar cabinetul lui e aproape, pe Harley Street.

*

Bărbatul încă o privea. Nu că Emerald ar fi fost surprinsă. Bineînţeles că o privea. La urma urmei, era atât de frumoasă. Toată lumea spunea asta. Vizita la Luvru, una dintre activităţile culturale organizate de pensionul franţuzesc pe care-l urma, ameninţase să fie atât de plicticoasă, că fusese tentată să caute o scuză ca să o evite, dar acum, cu un admirator care o hărţuia şi o tulbura pe la spatele istoricului de artă antică, desemnat s-o

călăuzească prin tezaurul muzeului, după-amiaza părea să devină mult mai puţin plicticoasă decât se aşteptase. Cu un gest studiat, aproape provocator, netezi cu mâna moliciunea puloverului ei bej de caşmir. Ar fi vrut să poarte haine colorate mai intens, dar mama ei insistase, tipic pentru ea, că această tentă neutră era, de departe, cea mai elegantă. Cea mai corectă, asta ar fi vrut, desigur, să spună. Cu adevărat dezagreabilă, când era vorba despre atenţia admirativă a bărbaţilor, pe care chipul lui Emerald oricum o atrăgea. Ce prostie din partea mamei ei să-şi imagineze că i-ar putea opri pe bărbaţi s-o admire pe fiica ei, se gândi Emerald cu dispreţ. Era imposibil. Nu pentru că mama ei ar fi recunoscut vreodată acest adevăr. Pe Emerald o înfuria faptul că familia ei, surorile vitrege, dar, în special, mama ei, refuzau să o admire şi să-i omagieze superioritatea de necontestat, dată de naştere, de educaţie şi, fireşte, de frumuseţe. Mama ei se purta de parcă nu diferea de celelalte: de Ella şi de Janey, de fiicele lui Jay, gemenele, de Cathy şi de Polly, aflate încă pe băncile şcolii, şi, ceea ce o înfuria cel mai mult, de Rose, verişoara ei prin alianţă, pe jumătate chinezoaică. O bastardă pe jumătate chinezoaică, pe care, din motive de neimaginat şi supărătoare, chiar mama lui Emerald o trata de parcă ar fi fost propriul ei copil. Mama ei făcea mare caz de Rose şi-i acorda mai multă atenţie decât i-ar fi dat vreodată lui Emerald, fiica ei. N-o va ierta pentru asta, gândi Emerald. Niciodată. Atât Nanny, doica, cât şi bunica, spuneau că Rose este aproape un nimeni, un copil care ar fi trebuit lăsat să moară, în vreme ce Emerald era fiica unui duce, unul dintre cei mai bogaţi oameni din Anglia, un personaj eroic şi plin de onoare, pe care toată lumea îl admira, nu ca tatăl lui Rose, un risipitor şi un beţivan. Străbunica spunea mereu că motivul pentru care unchiul Greg bea atât de mult era pentru că se ruşina cu Rose. Pe bună dreptate, mama ei ar fi trebuit să simtă la fel, în loc s-o trateze pe Rose ca şi cum ar fi fost cineva special – mai special decât Emerald însăşi. Ceea ce, desigur, era imposibil. Emerald credea că motivul pentru care mama ei făcea atâta caz de

Rose era că o invidia pe Emerald, că era geloasă deoarece Emerald se născuse fiica unui duce care o iubise atât de mult, că îi lăsase, practic, toţi banii lui. O avere…

Dacă ar fi putut decide, Emerald ar fi preferat ca, în timpul copilăriei, să trăiască într-una din casele tatălui ei, potrivită statutului pe care-l avea şi nu la Denham, cu mama, cu Jay şi cu ceilalţi.

Refuză categoric să urmeze aceeaşi şcoală ca şi celelalte fete, pentru că acolo, petrecerile de confirmare şi prezentările la curte erau considerate nişte ritualuri prăfuite, prin care treci doar formal, iar Emerald se abţinuse să participe la aşa ceva până acum, ca să nu fie nevoită să împărtăşească această plăcere şi cu alţii. Îşi dorea însă să aibă parte de acel tip de distracţie despre care străbunica ei îi spusese când era copilă. Poate că Blanche Pickford nu avea nicio picătură de sânge albastru, dar ştia, cu siguranţă, cât e de important lucrul acesta şi se asigurase că ştie şi Emerald.

Ei bine, nu Rose era cea care avea un titlu şi o avere, nu Rose urma să fie debutanta care urma să-şi facă intrarea în societate şi care se va căsători cu un bărbat care o va face să devină şi mai importantă. Atunci, mama lui Emerald nu o va mai putea ignora în favoarea unei copile a străzii din Hong Kong, sau să insiste, cum încercase să facă deseori, că Emerald şi Rose sunt egale. Emerald fusese mereu convinsă că ea trebuie să învingă în orice întrecere cu celelalte reprezentante ale sexului frumos.

Mereu.

Bărbatul care o urmărea se comporta de parcă ar fi vrut să vină la ea. Emerald îl fixă tacticoasă cu privirea. Admiratorul ei nu era prea înalt şi avea părul cam rar. Emerald se întoarse cu spatele la el, plină de dispreţ. Ea şi-l dorea pe cel mai bun: cel mai înalt, cel mai chipeş, cel mai bogat şi cel mai titrat bărbat. Surorile ei vitrege, cu planurile lor penibile de angajare, ca orice altă vânzătoare banală, nu aveau de ales decât să sfârşească în braţele unor bărbaţii plicticos de banali, în vreme ce Rose, desigur, ar fi fost fericită să găsească vreun bărbat decent care să

vrea s-o ia de soţie. Altfel stăteau lucrurile în cazul lui Emerald. Ea putea pune mâna (trebuia s-o facă!) pe cel mai dorit, cel mai vânat bărbat de pe faţa pământului.

De fapt, Emerald îşi alesese bărbatul. Nu exista, în realitate, decât un om care întrunea toate calităţile: fiul mai în vârstă al prinţesei Marina, ducele de Kent, care nu era doar duce, la fel ca tatăl ei, ci, chiar mai bine plasat, era duce *regal.* Emerald se şi vedea înconjurată de un cârd de domnişoare de onoare, toate verzi de invidie că se căsătorea cu cel mai dorit bărbat al momentului.

Vor fi foarte căutaţi şi invitaţi pretutindeni, ceilalţi bărbaţi se vor uita la ea şi îl vor invidia pe soţul ei, iar celelalte femei o vor cerceta din ochi, geloase pe frumuseţea ei. Emerald voia să rupă legăturile cu familia. Şi, desigur, intenţiona să refuze orice contact cu Rose. Ca duce regal, nu era de aşteptat ca soţul ei să socializeze cu una ca Rose şi, de vreme ce mama ei avea o părere atât de bună despre aceasta, nu i-ar fi păsat prea mult nici dacă numele ei era tăiat de pe lista de oaspeţi a lui Emerald, pentru a-i putea ţine companie lui Rose, nu-i aşa? Gândul acesta o făcu să surâdă.

Tânărul duce de Kent îşi sărbătorise a douăzeci şi una aniversare cu un an înainte şi îşi câştigase, deja, reputaţia că nu era uşor de prins în plasă, mai ales când venea vorba să accepte invitaţii, dar, desigur, ea nu va avea nicio problemă să-l atragă; Emerald era sigură de asta. Nu putea să nu se îndrăgostească de ea. Nimeni nu i-ar fi putut rezista.

Din păcate, ducele de Kent nu avea o casă impunătoare, aşa cum i s-ar cuvenit, ci una dintre acele clădiri oribile pe care nici măcar Comisia de Patrimoniu nu le-ar fi administrat, în loc de mai degrabă, o proprietate precum cea din Blenheim sau Osterby. Va trebui să aibă o discuţie cu domnul Melrose, avocatul răposatului ei tată şi cel care-i administra averea, decise Emerald. Era, desigur, drept şi normal ca ea, în calitate de ducesă regală, să poată folosi averea şi proprietăţile tatălui ei. În Londra, avea casa Lenchester, reşedinţă a familiei, acolo unde urma să fie

organizat primul ei bal. Mama ei încercase s-o împiedice să organizeze acest bal la Lenchester, spunând că, din punct de vedere tehnic, nu aveau dreptul să folosească acea casă, deoarece fusese moştenită, prin dreptul celui dintâi născut, împreună cu multe altele care fac apanajul unui duce, de noul moştenitor, nepotul de frate al bunicului ducelui – oaia neagră a familiei, care plecase în Australia, în tinereţe. Pentru o vreme, se crezuse că această oaie neagră murise fără să se căsătorească, dar ieşise la iveală că avusese o soţie şi un fiu. Acesta avusese, la rândul său, un fiu. Acum, domnul Melrose încerca să-l găsească. Cu toate acestea, el fusese de acord cu Emerald că nu exista niciun motiv pentru care ea, ca fiică a răposatului ei tată, să nu-şi organizeze balul la Lenchester House. Aşa ar fi dorit tatăl ei, Emerald era sigură de asta. Şi mai era sigură că, mai degrabă ar fi văzut-o pe ea locuind la Osterby sau la Lenchester House, decât un moştenitor pe care nici nu-l văzuse vreodată.

Şi care urma să moştenească Osterby şi toate celelalte pentru simplul motiv că era bărbat.

Lenchester House era o clădire magnifică. Până recent fusese închiriată unui milionar grec, iar Emerald nu vedea niciun motiv pentru care ea şi ducele nu ar concesiona-o, la rândul lor, din moştenire, odată căsătoriţi.

Mademoiselle Jeanne continua să bată câmpii despre Mona Lisa. Emerald aruncă o privire nepăsătoare către portret. Ea era mult mai frumoasă. Şi, oricum, considera că portretul este plicticos. Prefera, în schimb, tuşele agresive, strălucitor de colorate, din operele multor artişti moderni, tipul de picturi pe mare mama ei nu le-ar fi expus nici din greşeală la Denham. Emerald credea că ar trebui să fie o protectoare a artelor moderne după ce se va căsători. Îşi imagina laudele pe care le-ar primi în presă pentru ochiul şi gusturile ei, şi subtitlurile din rubricile de bârfe, care i-ar confirma statutul: „Majestatea Sa regală, ducesa de Kent, este cea mai importantă gazdă din Londra, dar şi cea mai cunoscută protectoare a artelor moderne”.

„Majestatea Sa regală, ducesa de Kent”. Emerald

ridică fruntea, cu trufie, gândindu-se cât de bine i se potriveşte acest titlu.

*

Ella avu un frison când părăsi clădirea unde se afla cabinetul doctorului Williamson şi ajunse în Harley Street, nu neapărat din cauza muşcăturii crunte a vântului, ci mai degrabă din cauza neîncrederii paralizante şi a nerăbdării pe care o simţea gândindu-se la ceea ce urma să facă.

Fusese măsurată şi cântărită de o asistentă îmbrăcată elegant şi completase un lung chestionar care cuprindea tot felul de amănunte medicale, iar mult prea seriosul medic Williamson îi spusese că, pentru binele ei şi pentru a-şi păstra sănătatea, trebuia să înceapă medicaţia prescrisă de el pentru a slăbi.

Urma să ia două pastile pe zi, una după micul dejun, alta, după-amiază, iar peste o lună trebuia să se întoarcă la consult pentru a fi cântărită şi investigată. Tot atunci urma să-i dea altă reţetă.

Asta nu însemna că trişează, se liniştea Ella de una singură. Tot ce puteau face pastilele pentru dietă era să-i controleze apetitul. Şi, dacă-l controla şi pierdea în greutate, atunci nimeni, şi în special Oliver Charters, nu ar mai fi râs vreodată de ea pe la spate.

Capitolul 3

— Janey, încă nu sunt convinsă că ar trebui să mergem la această petrecere, protestă Ella, simţindu-se enervată şi exasperată când văzu că, în loc s-o asculte, Janey era concentrată să-şi traseze o linie groasă şi neagră în jurul ochilor, ţinându-şi vârful limbii între buze de concentrată ce era.

— Nu se poate să nu mergem, o anunţă Janey, dovedindu-i că o asculta, totuşi. Am promis.

Ceea ce voia să spună era că-i promisese lui Dan că va fi acolo şi nu intenţiona să-l decepţioneze. Nu acum, când totul devenise atât de interesant.

Ella nu-i răspunse. Ştia că nu are niciun sens. I-ar fi plăcut totuşi ca sora ei să păstreze limitele bunei-cuviinţe. Janey considera că face parte din boema oraşului, sau cel puţin aşa spunea până să înceapă să frecventeze magazinul Bazaar al lui Mary Quant, de pe King's Road, îndrăgostindu-se de stilul acesteia. Era cea mai mare ambiţie a lui Janey ca propriile sale desene să ajungă să fie admirate de Mary, desene pe care Ella le socotea, cu francheţe, departe de perfecţiune. Janey purta o rochie scurtă, cu dungi transversale, pe care şi-o făcuse ea însăşi şi pe care ţinuse morţiş s-o poarte în după-amiaza aceea, când le forţase şi le linguşise pe Ella şi pe Rose să meargă cu ea la barul ei preferat, Fantasy.

Aceasta era singura cafenea ca lumea, în afară de cele din Soho, şi îi aparţinea lui Archie McNair, prieten şi susţinător al lui Mary Quant, iar Janey, încântată, le spusese Ellei şi lui Rose că spera ca idolul ei să vină şi s-o vadă îmbrăcată cu noua ei creaţie. Era cu neputinţă să i se împlinească dorinţa, deşi Janey atrăsese atenţia multora. Nu era de mirare că lumea, sau mai degrabă bărbaţii, se holbau la ea. Oricât de mult îşi iubea sora mai mică, erau momente când Ella nu se putea opri să nu-şi dorească din suflet ca Janey să se comporte mai cuviincios şi să poarte nişte haine mai puţin ţipătoare, nu unele care să-i facă pe oameni să se holbeze la ea.

Ella era neliniştită când atrăgea atenţia celor din jur, indiferent de motiv. După ce se făcuseră mai măricele, ea şi Janey atrăgeau atenţia răposatei lor mame doar pe motiv că făcuseră ceva rău, ceva care o supăra pe mama lor şi pentru care Ella, fiind cea mai mare, era mereu învinovăţită.

Mama lor vitregă nu avea nimic în comun cu mama lor naturală. Căsătoria tatălui Ellei cu Amber fusese o binecuvântare divină. Amber era o mamă bună, care ştia ce e important în viaţă – cum ar fi, să nu porţi şosete umede

sau să urci scările pe întuneric.

În curând, propria ei greutate nu va mai atrage atenţia celor din jur, se gândi Ella, cu o mică răbufnire de satisfacţie. Pilulele doctorului Williamson făcuseră tot ceea ce îi promiseseră atât Libby, cât şi doctorul, şi începuse deja să piardă în greutate. Nu pentru că le-ar mai fi spus şi altora despre ele sau despre cât de mult o răniseră cuvintele crude şi hohotele auzite pe la spate. Ar fi fost pierdută acum fără micile ei pilule galbene şi fără magicele lor proprietăţi care reuşeau să-i taie pofta de mâncare.

— Poţi să rămâi acasă, dacă vrei, îi spuse Janey. Nu trebuie să vii cu mine.

Ultimul lucru pe care l-ar fi dorit Ella, pe frigul de-afară, era să meargă la o petrecere într-un beci soios plin de fum şi de oameni pe care nu-i cunoştea şi cu care era imposibil să vorbească din pricina zgomotului, dar vorbele lui Janey o făcură să devină suspicioasă.

— Bineînţeles că vin, spuse Ella. La urma urmei, e treaba mea să mă asigur că nu intri în vreun bucluc.

— Nu fi prostuţă. Nu voi intra, desigur, în niciun bucluc, se apără Janey revoltată.

Cu toate acestea, Ella nu se lăsă convinsă.

— Nu sunt sigură de nimic în ceea ce te priveşte, îi spuse ea lui Janey. Nu am uitat de bărbaţii aceia pe care i-ai adus de la clubul de jazz săptămâna trecută şi pe care i-am găsit dormind la parter.

— Era o noapte geroasă, Ella, şi nu ar fi avut unde merge în altă parte.

— Am fi putut fi omorâte în pat sau chiar mai rău, replică Ella, iar furia ei creştea pe măsură ce Janey chicotea mai tare.

— Nu fi prostuţă, erau mult prea beţi.

— Nu e deloc amuzant, Janey, replică Ella. Mama şi tata nu ar fi acceptat aşa ceva.

— Faci din ţânţar armăsar, Ella.

„Dacă e atât de arţăgoasă, ar face bine să rămână acasă”, se gândi Janey. Aranjase să se întâlnească cu Dan la petrecere şi nu voia că Ella să-i stea în cale.

Dan. Era suficient să se gândească la el pentru a simţi un fior delicios în pântec.

— Dacă această petrecere va fi unul dintre chefurile acelea gălăgioase, din cine ştie ce bombă cumplită, cu fum de să-l tai cu cuţitul şi plină de muzicanţi hirsuţi, atunci… îşi luă avânt Ella, întreruptă însă de Janey, care îşi terminase de rimelat ochii, şi acum începuse să întindă ceva ce părea un ruj alb pe buze.

— Chiar aşa vrei să mergi îmbrăcată? îi spuse Janey provocatoare, uitându-se dezaprobator la fusta ei ecosez plisată şi la puloverul bleumarin. Mergem la petrecere, nu la şcoală…

— Într-un beci rece şi plin de igrasie, replică Ella. Oricum, nu e nimic în neregulă cu hainele mele.

— Pun pariu că nu de aceeaşi părere sunt şi cei de la *Vogue,* făcu Janey o grimasă. O să-ţi desenez eu nişte haine şic, dacă doreşti…

Ella tresări.

— Nu, mulţumesc.

— Ei bine, ai putea măcar să porţi o rochie, Ella. Uite cât este de drăguţă Rose în rochia ei.

Se uitară amândouă la Rose, care tocmai intra în cameră, îmbrăcată în rochia ei din mohair verde-închis.

— Nu fi prostuţă, se împotrivi Ella, nu aş putea purta niciodată aşa ceva. Sunt prea mare şi, oricum, acea culoare nu mi se potriveşte atât de bine ca lui Rose.

În vreme ce Ella şi Janey erau amândouă înalte şi blonde, cu ochi verzi şi piele strălucitor de albă, Rose era un amestec exotic între Occident şi Orient, înaltă de doar 1,60 m şi cu osatură fină. Avea pielea măslinie, chipul de forma unei inimi, pometii înalţi şi buze moi şi pline, iar pleoapele ei ascundeau nişte ochi căprui şi întunecaţi, având tăietura ochilor europeni. Părul ei lung era o întindere mătăsoasă şi neagră ca tuşul, iar ea îl purta mereu prins în coc la spate.

Janey se uită nerăbdătoare la Ella. Dacă ar fi putut alege, ar fi preferat de departe să împartă un pat sărăcăcios cu unul dintre artiştii ei închipuiţi decât să

trăiască luxos în eleganta casă părintească de cărămidă roşie din Cheyne Walk. Se bucura totuşi că, măcar era amplasată în Chelsea. Janey îşi iubea din suflet familia, dar avusese, de când se ştia, ceva rebel în ea, o atracţie către neconvenţional, o pasiune pentru modă şi muzică, pentru artă şi viaţă, în general.

Păcat că Ella insistase să bată drumul înapoi pe Cheyne Walk; dacă ar fi rămas în bar, ar fi putut s-o vadă pe Mary Quant, iar aceasta, intrând în bar, ar fi putut să o descopere pe Janey. Numai sora ei putea fi atât de demodată încât să creadă că ritualul ceaiului de după-amiază chiar contează şi să nu înţeleagă că doar menţionarea acestui obicei în cercurile unde Janey se învârtea ar fi putut să facă o persoană să pară dizgraţios de învechită. Nimeni nu ar fi crezut că Ella absolvise St. Martins şi că, după aceea, primise cu bucurie să lucreze pentru *Vogue,* în vreme ce nimic altceva nu ar fi fost mai important pentru Janey decât să devină creatoare de modă. De când se ştia, nu dorea altceva. De mică, cerea mereu petice de mătase de la Amber, să le facă rochii păpuşilor.

— Ei, sper doar ca această petrecere să fie onorabilă, o avertiză Ella, pentru că mama are acum suficient de furcă cu Emerald, ca să-şi mai facă probleme şi pentru tine.

Ella îşi dorea ca Janey să fi semănat mai mult cu Amber. Era îngrozitor de îngrijorată de atitudinea nepăsătoare a surorii ei faţă de viaţă şi de pericolele acesteia. Când Ella se încrunta îngrijorată, Janey râdea, iar acolo unde Ella întrezărea pericole, Janey nu vedea decât plăcere. Dar Janey nu-şi putea aminti ceea ce-şi amintea Ella şi nici nu putea şti ce ştia Ella. Adevărata lor mamă iubise şi ea plăcerea. Tânjea după ea. Ella o auzise spunând asta într-un chip atât de sălbatic, mergând repezit prin cameră asemenea unei păsări care se izbeşte de grilajul coliviei. Mama ei şi mătuşa lor Cassandra izbucniseră într-un râs nestăpânit, apoi dispărură amândouă la etaj, în dormitorul părinţilor Ellei.

Janey fusese, de asemenea, favorita mamei, reuşind mereu să-i cucerească zâmbetul, în vreme ce asupra Ellei

se revărsau numai vorbe urâte şi ocări.

Janey nu putea înţelege cât de înfricoşată era Ella de perspectiva ca vreuna din ele să aibă ceva din trăsăturile mamei lor, iar Ella nu-i putea spune cât de mult se temea. Janey nu avea amintiri atât de clare despre mama lor – şi ce norocoasă era! Ella însă se mai trezea uneori în miez de noapte, întrebându-se cum ar fi fost vieţile lor dacă mama lor adevărată ar fi trăit în continuare. Îşi amintea limpede de toanele mamei ei, de furia apărută din senin, şi apoi de lacrimile şi de urletele ei.

Adevărul era că mama lor fusese puţin nebună; de fapt, nu puţin. După cum lăsase o dată să-i scape Blanche, bunica lui Amber, nebunia fusese declanşată de naşterea Ellei, şi apoi de a lui Janey. Ella detesta să se gândească la boala mamei lor. De fapt, Ella detesta, pur şi simplu, să se gândească la mama lor. O invidia pe Emerald pentru că mama ei adevărată era Amber.

Când începea să se simtă iritată sau supărată de ceva, mereu se forţa să-şi amintească de mama ei, şi atunci neplăcerea îi dispărea. Nu voia să se căsătorească şi nici să aibă copii nu voia să aibă soarta mamei ei.

Dar ce-ar fi putut spune despre Janey? Ea nu ştia de ce ar trebui să-i fie frică de ceea ce moştenise de la mama lor, iar Ella nu se putea hotărî să-i spună, pentru că, pe cât era de preocupată de sora ei mai mică şi de frivolitatea şi nechibzuinţa ei, pe atât o iubea de mult. Nu voia să-i răpească fericirea şi să o încurce cu propriile temeri.

Capitolul 4

Paris

— Ei bine, o fi fost tatăl tău duce, Emerald, dar tu, cu siguranţă, nu eşti ducesă.

Emerald abia se abţinu să n-o străpungă cu privirea pe Gwendolyn.

Toate trei –, Emerald însăşi, Lydia Munroe, fiica unui conte, şi Lady Gwendolyn, nepoata naşei sale – se pregăteau să îşi facă debutul în societate.

Gwendolyn putea fi la fel de lipsită de complicaţii precum placida şi plicticoasa ei mamă, a cărei privire tăioasă o avertizase deja pe Emerald că nu-i era pe plac, dar Emerald ştia cât de mult o îndrăgea naşa sa. Tatăl lui Gwendolyn era fratele lui Lady Beth, conte de Levington, şi ea avea o mare stimă pentru el şi familia lui. Dacă Emerald ar fi cedat şi ar fi pus-o pe Glum Gwennie[1], cum o poreclise în secret, la locul ei, ar fi riscat ca aceasta să le stârnească pe mama şi pe mătuşa ei împotriva lui Emerald, ceea ce ar fi putut însemna ca ea să rişte pierderea unui aliat valoros. Nu, din nefericire trebuia să amâne pedepsirea lui Gwendolyn pentru altă dată.

Astfel că, în loc să riposteze, Emerald surâse fals la auzul spuselor celeilalte fete.

Considerând, în mod clar, că marcase un punct în relaţia lor, Gwendolyn savură momentul de triumf şi, hotărâtă să-l prelungească, spuse în continuare, cu nepăsare:

— Şi asta nu înseamnă că mama ta venea din vreo familie acătării. Nimeni nu ştie cum a reuşit *ea* să se mărite cu tatăl tău.

De vreme ce nu era niciun secret că primul copil al părinţilor ei se născuse la opt luni după grăbita lor nuntă, Emerald avea o idee destul de bună despre modul în care decurseseră lucrurile. Dar, cel puţin, mama ei fusese suficient de deşteaptă să ajungă la altar.

Chiar dacă era iritată din cauza mamei ei, Emerald îi era recunoscătoare că ţinuse să se căsătorească şi nu rămăsese doar amantă. Ar fi detestat statutul de copil ilegitim, ironizat pe la spate şi umilit.

Emerald, Lydia şi Gwendolyn stăteau în paturile lor, în dormitorul pe care-l împărţeau la pension. Acesta era, de fapt, o vilă, aproape de Bois de Boulogne, proprietatea contesei de la Căile. Pensionul contesei avea reputaţia de a

1 Gwenie cea posacă

fi cea mai bună şcoală de acest fel. A-ţi desăvârşi studiile la Paris îţi conferea o notorietate pe care fetele care terminau una din cele două şcoli „acceptabile” din Londra nu o aveau, astfel că, firește, Emerald insistase să vină la vila din Bois de Boulogne.

Stimulată de triumful ei, Gwendolyn continuă fericită:

— Mama şi mătuşica Beth cred, amândouă, că mama ta a fost extrem de norocoasă să se mărite în asemenea condiţii şi niciuna din ele nu crede că tu vei fi capabilă de o performanţă ca asta.

Emerald se încordă. Vorbele lui Gwendolyn turnaseră gaz pe foc. Sărind din pat, se postă în faţa fetei, cu mâinile în şolduri, talia subţire fiindu-i marcată de faldurile rochiei de mătase.

— Ei, asta crezi tu.

— Ce? Vrei să spui că te gândeşti să te căsătoreşti tot cu un duce, aşa cum a făcut mama ta? o întrebă Lydia emoţionată, băgându-se şi ea în discuţie. Lydia era cu doi ani mai tânără ca Emerald şi avea tendinţa să o transforme în eroină, la încurajarea tacită a acesteia.

Cu toate astea, Gwendolyn nu era deloc impresionată.

— Un duce, da, dar nu ca mama mea, nu. Voi reuşi mai bine ca ea, spuse Emerald cu ferocitate.

Se auzi un mic sunet ascuţit – Gwendolyn plescăi de parcă ar fi gustat o lămâie, după care urmă un icnet înfricoşat din partea Lydiei.

— O, Emerald, vrei să spui ducele de Kent, nu-i aşa?

— Trebuie să-şi ia o soţie, corect? Şi, de vreme ce trebuie să aleagă una dintre fetele care-şi fac acum intrarea în societate, trebuie s-o aleagă pe cea mai frumoasă… a fost tot ce îşi putu permite Emerald să spună.

Nu îşi termină vorbele, dar nici nu trebuia. Înţelesul era clar pentru ambele fete care stăteau şi se holbau la ea. Emerald era o frumuseţe şi promitea să devină frumoasa sezonului de baluri. Asta în vreme ce Lydia avea un anume farmec de fată sănătoasă de la tară, iar Gwendolyn era mai apropiată de latura urâtă a banalităţii.

Cu asta trebuia să se confrunte Gwendolyn, se gândi

Emerald cu satisfacţie. Emerald nu era defel interesată de celelalte fete. Avea prietene la şcoală, desigur – trebuia dacă voiai să fii cea mai populară fată din şcoală –, dar acelea erau nişte fete extrem de naive şi uşor de manipulat. Era imposibil ca o fată atât de banală şi supraponderală ca Gwendolyn să fie acceptată în acel cerc, fiind tipul de fată pe care Emerald îl desconsidera şi îl trata cu dispreţ. Deşi, Gwendolyn ar fi trebuit să-i caute prietenia şi să-i facă pe plac, spre indignarea lui Emerald, aceasta, dimpotrivă, făcea mereu observaţii pe care nu i le cerea nimeni, ba chiar comentarii acide, cu vocea ei inexpresivă. Ce caricatură de om era Glum Gwennie, care credea că o poate critica, privind-o cu ochii aceea mici şi la fel de pătrunzători ca întrebările ei. Dar se va răzbuna ea când se va căsători cu ducele de Kent.

Emerald aruncă pe jos revista *Queen* pe care o citea şi se ridică, plimbându-se prin cameră nerăbdătoare. Deşi sezonul nu începuse oficial, în paginile revistei *Queen* apăreau deja portretele de studio ale unora dintre debutantele care urmau să-şi facă intrarea în societate cu această ocazie. Fotografia ei fusese făcută de Cecil Beaton, şi era mulţumită de ea, dar văzuse acum portretul altei debutante, realizat de Lewis Coulter, fost student la Eton, fără titluri, dar cu relaţii solide şi care devenise de curând fotograful înaltei societăţi, iar Emerald decise că trebuie să facă o nouă fotografie. Obişnuită să nu dea îndărăt când îşi punea ceva în gând, îi scrisese deja în această privinţă, informându-l pe fotograf când se va întoarce la Londra şi anunţându-l că-l va chema atunci. Se afirma, în paginile revistei, că era atât de ocupat, încât refuza unele comenzi, dar, la urma urmei, era un *fotografe* care le făcea oamenilor poze pe *bani.* Iar banii erau o marfă de care mama ei dispunea din belşug. La fel şi Emerald. Sau, mai degrabă, va dispune de ei când va împlini vârsta de douăzeci şi cinci de ani şi nu va mai trebui să se obosească să-l convingă pe domnul Melrose să accepte să plătească, din banii pe care-i administra, lucrurile pe care Emerald şi le dorea.

Evident, mama ei ura faptul că urma să devină atât de bogată…

Iar în ceea ce o privea pe Rose… Emerald îşi strânse buzele dispreţuitoare. Cum putuse mama ei s-o recunoască, ca să nu mai vorbim că-şi făcea atâtea griji pentru ea? Oare mama ei nu înţelegea cât rău îi putea face lui Emerald o verişoară ca Rose? Străbunica lui Emerald avea dreptate: Rose ar fi trebuit trimisă înapoi în Hong Kong, să trăiască în mahalaua unde o găsise unchiul Greg pe mama ei.

Fusese inspirată să o convingă pe naşa ei s-o prezinte şi să stea la Londra cu ea, „astfel ca mami să nu-şi întrerupă activitatea, mătuşică Beth”, după cum îi spusese susţinătoarei ei. Sub aripa protectoare a naşei sale, avea mai multă libertate să organizeze lucrurile după vrerea ei decât ar fi putut s-o facă supravegheată de propria mamă.

Emerald era conştientă că naşa ei tare ar fi vrut s-o ducă la altar alături de cel de-al doilea fiu al ei. La urma urmei, Rupert nu prea avea bani, şi într-o zi, Emerald va moşteni o avere. Dar, cu siguranţă, nu voia să-şi risipească banii şi nici viaţa alături de un nimeni ca el. De asemenea, Emerald ştia prea bine de ce o strânsese atât de puternic şi cu o mână transpirată tatăl lui Gwendolyn, când le vizitase la vilă, pentru a vedea „ce mai face fetiţa mea”. Desigur, o găsise atrăgătoare, şi chiar era.

Emerald îşi rezervase pentru mai târziu plăcerea de a-i spune lui Gwendolyn cât de revoltător se purtase faţă de ea tatăl acesteia: un bărbat căsătorit, care se dăduse la o faţă de vârsta fiicei lui. Deocamdată, avea lucruri mai importante la care să se gândească, cum ar fi ce va purta prima dată când îl va întâlni pe ducele de Kent…

Capitolul 5

Londra, februarie 1957

Dougie privi în jur, scrutând subsolul pustiu al studioului fotografic din Pimlico Road, care urma să se umple, nu peste mult timp, de fete tinere şi frumoase, pregătite să chefuiască toată noaptea.

Se considera norocos că îl întâlnise pe Lewis Coulter. Lew, pentru apropiaţi, îl angajase, chipurile, pe Dougie ca ucenic fotograf, nu ca salahor, dar când eşti un australian nou-venit în bătrâna ta ţară, deja nesigur că-ţi vei mai vedea vreodată ferma în viaţa asta, şi când ai motivele tale proprii şi personale să te afli aici, nu începi să te plângi de soartă la patronul care te-a cules, pur şi simplu, de pe stradă, pentru că-i plăcea cum arăţi.

De altfel, lui Dougie îi plăceau şi şeful, şi munca pe care o făcea, învăţase o groază de lucruri urmărindu-l pe Lewis cum îşi făcea meseria, şi nu doar când manevra aparatul de fotografiat. În ciuda şarmului indolent pe care-l afişa în societate, Lew putea acţiona cu viteza luminii când vedea o fată pe care o dorea – de fapt, era atât de rapid, că biata fată era fascinată de el ca un iepure orbit de farurile maşinii sale Jaguar sport.

Faptul că Lew era unul dintre membrii clasei sociale superioare îi uşura şi mai mult situaţia. Lucrând pentru el, Dougie găsise uşi deschise către o lume în care, în altă situaţie, nu ar fi fost admis cu niciun chip. Putea studia această lume exclusivistă cu ochii lui, un lucru necesar dacă, aşa cum se părea, avocatul cu pricina avea dreptate şi Dougie era el însuşi un membru al aristocraţiei. Duce, nici mai mult, nici mai puţin. Dar vai, încă nu putea cuprinde cu mintea toate acestea. La urma urmei, nici nu era sigur că vrea să fie duce. Se descurcase destul de bine fără a face parte din sânul aristocraţiei, păstrând secretul asupra acestui titlu faţă de noii săi prieteni londonezi, precum şi asupra motivului pentru care venise în Londra. Nu voia să i se ia urma şi să se descopere că este duce, astfel încât nici despre viaţa sa din Australia nu povestise nimănui. Nu voia să se găsească cineva care să facă legătura între trecutul şi prezentul lui.

Trăsese cu ochiul la casa din Eaton Square, care, se

pare, era a lui, deşi nu fusese încă să vadă cealaltă casă de la ţară. Din ceea ce îl auzise pe Lew spunând despre aristocraţii britanici, erau cu toţi atât de plini de datorii, că de-abia aşteptau să-şi transfere proprietăţile pe lista patrimoniului de stat. Aşadar, nici Dougie nu voia să-şi împuţineze moştenirea ţinând în spate cine ştie ce ruină antică.

Se considera norocos că îl întâlnise pe Lew, dar acesta nu era nici pe departe snobul aristocrat la care te-ai fi aşteptat. Era un flăcău straşnic de bine-crescut, care bea de băga sub masă pe oricine, chiar şi pe Dougie. Asta nu înseamnă că Dougie ar fi exagerat cu băutul în ultimele zile. Era prea ocupat cu munca pentru Lew.

Se întâlniseră într-o crâşmă din Soho şi, din motive pe care nu şi le mai putea aminti, Dougie se luase la întrecere cu Lew, care câştigase pentru că bea mai mult. Dougie sosise cu un grup de australieni şi, asmuţit de aceştia, era sigur că va învinge. Cum altfel, de vreme ce avea 1,90 m, era un pachet de muşchi şi fusese crescător de oi, iar adversarul său nu avea mai mult de 1,70 m, unghii atent îngrijite, vorbea pe un ton afectat şi era îmbrăcat ca un manechin din vitrina croitorului? Pur şi simplu nu avea adversar, le spusese Dougie noilor săi prieteni.

Şi continuase să creadă în victorie chiar şi după ce se prăbuşise pe podeaua crâşmei.

Când îşi venise în fire, se afla într-un pat necunoscut dintr-o încăpere necunoscută, care, descoperi el mai târziu, era dormitorul de rezervă al noului său şef.

Când îl întrebase pe Lew ce căuta el acolo, bărbatul ridicase din umeri şi spusese:

— Nu te puteam lăsa sub masă, în spelunca aia, băiete. Nu aşa se face, să laşi mizerie în urmă, nu ştii? Şi-apoi, de vreme ce prietenii tăi au plecat, nu am avut de ales şi a trebuit să te aduc aici, oricât de neplăcut mi-a fost să fac asta.

Încă beat pe jumătate, Dougie se emoţionase pe dată şi-i mulţumise din suflet.

— Ştii ce? Eşti un tip pe cinste.

— Te asigur că nu sunt nici pe departe aşa, răspunsese Lew. A trebuit să te scot din crâşmă pentru că patronul mă ameninţa că mă pune să plătesc o cameră pentru tine. Ultimul lucru pe care mi l-aş fi dorit în dormitorul meu era un australian beţiv şi transpirat, mirosind a bere şi oaie.

*

Dougie înţelesese, în scurtă vreme, că Lew era un afemeiat, aducând femeile în patul său mai repede decât putea Dougie număra şi abandonându-le, apoi, şi mai repede. Era o nimica toată pentru el să aibă trei-patru fete în acelaşi timp pe agendă. Dougie nu avusese nicicând probleme cu fetele, dar trebui să admită, fără ezitare, că Lew juca într-o ligă superioară.

Lew îi explică lui Dougie că era singurul fiu al celui mai tânăr bărbat dintr-o familie nobilă – „ceea ce însemnă, mi-e teamă s-o spun, că degeaba curge sânge albastru prin venele mele, căci contul meu din bancă nu e deloc plin. Vezi, bătrâne, fiul cel mare primeşte titlul şi moştenirea, al doilea fiu pleacă în armată, iar mezinul intră în rândul clerului, dacă nu i se găseşte vreo moştenitoare cu care să se însoare. E atât de plicticos să prinzi ceva cheag, dar mi-e teamă că nevoile te obligă”.

După câte văzuse Dougie, viaţa lui Lew era oricum, numai plicticoasă nu. Când nu făcea fotografii, Lew fie mergea la petreceri, fie, ca în acea seară, organiza el însuşi petreceri. În acea seară era o petrecere unde fiecare venea cu sticla de-acasă, pentru a sărbători ziua de naştere a unuia dintre nenumăraţii prieteni ai lui Lew.

Urmau să vină manechine şi cele mai îndrăzneţe fete de gaşcă, însoţite de escortele lor din înalta societate, pentru a arunca o privire asupra vieţii boeme şi decadente pe care o ducea Lew, actori de la teatrul curţii regale din apropiere, ţipi plini de ifose artistice, scriitori şi muzicieni.

În scurtă vreme, lumea avea să înceapă să curgă pe uşă. Se auzea, în surdină, una dintre delicatele melodii ale

Ellei Fitzgerald. Dougie se simţea nervos în asemenea ocazii. Se mândrea că era un păstor din pustietăţile australiene, dar ştia că londonezii mai sofisticaţi obişnuiau să-i ia peste picior pe cei din colonii şi să râdă de stângăciile şi gafele lor. Mai mereu Dougie înţelegea lucrurile greşit, intrând în situaţii clare ca un elefant aflat în magazinul cu porţelanuri şi sfârşind prin a părea un prostănac. Nu prea era făcut pentru asemenea maniere distinse şi pentru obiceiurile pe care Lew părea să le considere obligatorii. Unchiul său fusese prea ocupat să conducă stâna de oi pentru a avea timp să-şi înveţe nepotul orfan toate chestiile astea excentrice, presupunând că el însuşi le-ar fi ştiut, ceea ce Dougie se îndoia profund.

De fapt, cea care se îngrijise să-l înveţe cum să folosească un cuţit şi o furculiţă şi îl deprinsese bunele maniere fusese doamna Mac, menajera unchiului său.

Pe când era puştan, Dougie lucrase alături de zilieri, ciobani şi tunzători de oi pricepuţi, primind o educaţie bărbătească, care presupunea să nu te intereseze trecutul cuiva, să câştigi respectul pentru ceea ce eşti şi ce faci aici şi acum, şi nu de pe urma vreunui titlu nobiliar fantezist. Poate că fusese o viaţă grea, dar onorabilă.

Acum, învăţa să trăiască urmând un alt set de reguli şi de obiceiuri. Îşi dăduse seama relativ repede de unele lucruri – trebuia s-o facă, altminteri ar fi îndurat nenumărate umilinţe.

Dougie se uită la ceas. Îmbrăcat în pantaloni negri, cu un pulover pe gât negru, cu mânecile suflecate, care-i scotea în evidenţă braţele musculoase şi rămăşiţele bronzului australian, cu părul său castaniu-închis şi ondulat, uşor albit de soare la capete, Dougie adoptase repede „uniforma” de lucru a şefului şi mentorului său.

Se întreba dacă acea actriţă mititică şi drăguţă pe care pusese ochii în ultimele săptămâni urma să fie şi ea la petrecere. Dar chiar dacă muşca din momeală, cu greu ar fi putut s-o invite în dormitorul decrepit din „Mica Australie” a oraşului, pe care-l împărţea cu ceea ce părea a fi o întreagă colonie de purici şi cu doi foşti tunzători de oi păroşi şi

vulgari, adevărate butoaie de bere mergătoare, care mai degrabă făceau deosebirea între capul şi coada unei oi decât între capul şi fundul unei fete. Mai devreme sau mai târziu, va trebui să-şi caute o locuinţă proprie.

*

— Repede, uite un taxi!

Trebuiau să alerge prin ploaie, Janey râzând şi trăgându-şi gluga de plastic peste părul său clădit în vârful capului într-o coafură asemănătoarea unui stup de albine, în timp ce se urcau toate trei în taxi şi se înghesuiau pe bancheta din spate.

— Pe Pimlico Road, la numărul 20, te rog, îi spuse Janey şoferului înainte să se întoarcă spre Ella. Trebuie să plăteşti din puşculiţa mamei, Ella. Nu am nicio leţcaie.

Ca orice mamă grijulie, Amber dorea să-şi ştie copiii în siguranţă, dar, pe de altă parte, se înţelesese cu Jay în mod înţelept că nu trebuia să le răsfeţe, astfel că regula era ca, în escapadele comune, când trebuia plătit un taxi, să fie plătit dintr-o puşculiţă comună, pe care o administra Ella.

— Am fi putut merge pe jos, spuse Ella.

— Ce, pe ploaia asta? Până ajungeam acolo, am fi arătat ca nişte pisoi înecaţi.

Ella ştia că sora ei are dreptate, dar dacă cei din familia Fulshawe erau bogaţi – de fapt, putred de bogaţi –, asta nu însemna că trebuiau să fie ostentativi sau să arunce cu banii. Ella era sigură că ţesătorii de la Denby Mill, fabrica de mătase a mamei sale vitrege, erau plătiţi mai bine ca în oricare altă fabrică din Macclesfield. Dar ţesătorii nu-şi puteau permite să meargă la petreceri cu taxiul, iar pe Ella o mustra conştiinţa că dă banii pe aşa ceva.

Pe de altă parte, fără pasageri, cum ar putea să-şi câştige pâinea de pe masă un biet taximetrist? Abandonă o clipă acest gând pentru a se uita la călcâie, sperând ca ciorapii ei să nu fi fost stropiţi de apa de-afară.

Ajunseseră la jumătatea drumului, când la un stop, portiera se deschise brusc.

— Hei, nu vezi că am pasageri? strigă şoferul.

Însă tânărul care urcă în taxi şi se aşează pe bancheta suplimentară îl ignoră, scuturându-şi de ploaie părul negru şi rânjind la cele trei fete, cărora le spuse: „Sper că nu deranjez, fetelor!” cu un accent care avea mai mult decât un gram de cockney[2], înainte de a se întoarce la şofer şi a-i spune: „Trafalgar Square, băiete, după ce le laşi pe drăguţele astea trei”.

Ella se ghemui în colţişorul ei de taxi când zări oaspetele nepoftit. Oliver Charters. Îl recunoscuse de îndată. Faţa îi ardea. Ce ghinion.

Ella îl antipatizase pe Oliver Charters din momentul în care-l văzuse prima dată, iar antipatia ei crescuse când el începuse să o batjocorească, imitându-i accentul şi, în general, necăjind-o.

Şefa ei observase şi o întrebase de ce nu-l place.

— Pur şi simplu, nu-l plac, fusese tot ce putuse Ella să spună. Nu-mi place cum umblă, cum arată sau… sau cum miroase.

Spre necazul Ellei, şefa ei izbucnise în râs.

— Asta, draga mea, este mirosul ameţitor şi afrodiziac al sexualităţii masculine în stare pură, aşa că ai face bine să te obişnuieşti cu el.

Amintindu-şi cum se purtase cu ea în redacţia revistei *Vogue,* Ella se crispă de furie.

Janey, desigur, nu avea nicio rezervă faţă de intrus. Dornică să placă, după cum se obişnuise, îi zâmbi cu căldură şi-i spuse:

— Joci jocul ăla îndrăzneţ care e acum la modă, nu-i aşa? Acela în care trebuie să sari într-un taxi şi să-i ceri şoferului să te ducă undeva fără ca pasagerii să se plângă?

Pe faţa lui Oliver se întinse un zâmbet care-i dezvălui gropiţele din obraji; îşi netezi părul moale şi des, de culoarea tuşului, şi-i zâmbi cu acei ochi verzi ca malahitul, care vrăjeau puicuţe d-astea la marele fix.

— Să mă joc? Nici vorbă, nu eu. Poate tipii ăia de soi

---

2 Accentul celor care locuiesc în cartierul East End din Londra, de condiţie umilă. (n.tr.)

cu care vă vedeţi voi fac d-astea. Am altceva mai bun de făcut cu timpul meu.

Janey îl privea atât de vrăjită, că Ella nu se putu abţine să nu scoată o mică exclamaţie dispreţuitoare. Îşi exagera intenţionat accentul acela cockney, în comparaţie cu felul în care vorbea de obicei.

Şi acum că Janey stătea ca vrăjită, cu ochii măriţi de interes, trăgea de cuvinte cu mare meşteşug.

Exclamaţia îl făcu pe Ollie să-şi întoarcă privirea. Ella, dându-şi seama de greşeală, se înghesui şi mai mult în umbră şi-şi lăsă capul în jos, ca el să nu-i poată vedea faţa.

Oliver scutură din umeri cu nepăsare, gândindu-se că, poate, fata aceea avea coşuri şi şunculiţe, şi se-ntoarse către Janey, care, în mod evident, nu avea niciuna, nici alta, la fel ca micuţa frumuseţe cu trăsături asiatice.

— Mergem la o petrecere, de ce nu vii cu noi? îl întrebă Janey.

— Nu, nu poate.

Acum nu o scruta doar el, îşi dădu seama Ella, ci şi Janey şi Rose, şi doar atunci când taxiul luă o curbă strânsă, silind-o să se apuce de marginea banchetei pentru a-şi menţine echilibrul, lumina străzii îi permise lui Oliver să-i vadă chipul.

Fata aia snoabă de la *Vogue,* care se uita mereu de sus la el, tipa pe care scria cu caractere ţipătoare cât de frigidă este, ba nu, era scris *prin* ea cât de frigidă este, cu litere mari, cum scrie pe acadele „Brighton”. Mda, asta era: o fecioară snoabă, o faţadă roz-bombon pe al cărei trup asexuat scria: „fecioară rezervată doar pentru căsnicie”.

Putea vedea dezgustul rece din ochii ei şi, pentru câteva clipe, a fost tentat s-o pedepsească aşa puţin, s-o necăjească şi să-i strecoare în suflet puţină teamă de Dumnezeu, dar avea altele de făcut, cum ar fi să stea de vorbă cu un idiot de verişor mai tânăr, care intrase într-una dintre cele mai cunoscute bande din East End, bietul nebun.

Oliver se antrenase ca boxer până când mama lui, o văduvă căreia nu i-ar fi plăcut ca singurul ei copil să

sfârşească având creierii varză, ca mulţi alţi boxeri, vorbise cu un tip la care făcea curăţenie. Aceasta, la rându-i, pusese o vorbă bună pentru Ollie, care fusese luat de un fotograf local, mama lui găsind cumva bani să plătească pentru ucenicia lui. Nimeni, şi cu atât mai puţin Oliver însuşi, nu se aştepta ca el să dovedească atâta talent pentru fotografie şi nici să devină atât de pasionat încât să renunţe la ringul de box pentru a munci aproape pe nimic, bătând drumurile, pe soare sau pe ninsoare, ca să facă fotografii şi înfruntând apoi curajos plictiseala din birourile editorilor de fotografie de prin redacţii. Câştigase prima rundă în meserie fotografiind doi duri din East End, gemenii Kray, la un meci de box. Ei se aflau în prim-plan, în vreme ce în fundal erau câteva femei din înalta societate cu partenerii lor, ele fiind dichisit îmbrăcate în blănuri de vizon şi împodobite cu diamante.

Îşi construise o reputaţie de fotograf al societăţii din viaţa subterană londoneză, dar şi al manechinelor de modă pentru reviste stilate ca *Vogue.*

— Uau, să merg la o petrecere cu voi, domnişoarelor? o necăji el pe Janey, care tremura de plăcere. Nici nu mă gândesc. Aş fi aruncat pe scări afară.

— Janey, te rog, încetează, îi ceru Ella.

Ajunseră la destinaţie, şi Ella coborâse deja din taxi, aşteptând pe trotuar, în vreme ce-l plătea pe taximetrist.

După Ella ieşi, Janey era conştientă că Oliver o studia sau, mai bine spus, se holba la sânii ei. Purta un sutien care avea cupe sub formă de con, dintr-acelea purtate de fetele mai îndrăzneţe care vor să capete silueta unei vedete de film, sub rochia fără mâneci, iar efectul, chiar şi sub rochia foarte largă, o făcea pe Janey extrem de mulţumită de sine. Ella nu era de acord, fireşte, cu sutienul ei. Mai devreme îşi încreţise buzele, spunându-i că-l consideră vulgar. De fapt, Janey ştia că surioara ei mai mare se gândise că este sexy, dar, desigur, fiind vorba despre Ella, nu ar fi putut folosi niciodată un asemenea cuvânt. Îi zâmbi lui Oliver ca răspuns la ocheadă pe când acesta închidea portiera maşinii, iar taxiul ţâşnii în direcţia Trafalgar Square,

lăsându-le în urmă pe trotuar pe cele trei fete.

— Janey, va trebui să te usuci, se plânse Ella. De ce nu ţi-ai luat haina pe tine?

Pentru că haina ar fi acoperit noua formă a sânilor, era răspunsul adevărat, dar, desigur, nu cel pe care l-ar fi dat Janey.

— Repede, hai să intrăm, spuse ea în schimb, alergând pe pavajul umed, astfel încât celelalte două fete nu avură altceva de făcut decât s-o urmeze, în vreme ce Janey se simţea deopotrivă vinovată şi triumfătoare, doritoare şi înfierbântată în sinea ei. Poate aceasta era seara când va merge până la capăt cu Dan.

Janey nu le povestise fetelor nici măcar că-l cunoscuse pe Dan, ca să nu mai spunem că spera să-l întâlnească la petrecere, dar Ella nu se lăsase înşelată. Janey punea la cale ceva şi, mai mult chiar, Ella ştia instinctiv că era vorba tocmai despre acel ceva care i-ar fi putut produce mari probleme.

Ellei nu-i plăcea să aibă probleme de niciun fel. Îşi amintea că avea acest sentiment încă din copilărie, când, într-un incident umilitor petrecut în camera copiilor în timpul uneia dintre crizele mamei.

Ella îşi udase chiloţeii, fiind prea înfricoşată pentru a o întrerupe pe mama ei şi a-i spune că are nevoie la toaletă. Cât o ocărâse mama ei atunci! Ella trebuise să poarte chiloţeii umezi toată ziua, drept pedeapsă.

Ascunse în memorie, acolo unde păstra toate acele lucruri ruşinoase de care nu mai voia să-şi amintească, de fapt, regăsea imagini cu desuurile din dantelă neagră pe care le purtase cândva mama ei. Era o după-amiază toridă, când Ella ar fi trebuit să doarmă în camera ei. Se trezise însetată şi, de vreme ce doica nu era acolo, dorise să coboare până în bucătărie să-i ceară bucătăresei o băutură răcoritoare. În drum, auzise râsete din dormitorul părinţilor ei şi se oprise mai întâi în faţa uşii, apoi o deschisese. Mama ei stătea în pat, purtând desuurile din dantelă neagră, în vreme ce mătuşica Cassandra, îmbrăcată într-un halat de baie, îi făcea vânt cu un evantai din pene negre.

Atunci când o zăriseră, cele două femei amuţiseră, apoi mama ei scrâşnise furioasă:

— Cum de îndrăzneşti să vii aici, nemernico? Ieşi! Ieşi!

Ella ieşise din cameră şi se întorsese sus, în camera copiilor.

Dorea cu disperare s-o facă pe Janey să înţeleagă cât era de important să nu o imite pe mama lor, pentru a nu deveni ca ea, însă, în acelaşi timp, nu putea găsi cuvinte prin care ar fi putut să-i spună ce anume o neliniştea şi o supăra mai mult din nebunia răposatei lor mame.

*

Dougie le lăsă pe fete să intre, rânjindu-le apreciativ, după care se prezentă şi le întrebă cum le cheamă.

— Ella şi Janey Fulshawe, şi Rose Pickford, răspunse Janey.

Fulshawe? Pickford? Dougie *ştia* acele nume. Le întâlnise destul de des în corespondenţa purtată cu avocatul răposatului duce. Avocatul îi trimisese în Australia toate amănuntele referitoare la familia şi la legăturile ducesei văduve, într-o scrisoare consistentă, alături de un arbore genealogic. La început nu acordase prea mare atenţie tuturor acestor detalii, însă, de când venise la Londra, studiase cu atenţie arborele genealogic. Cu toate acestea, nu se aşteptase ca prima întâlnire cu tinerele femei să se petreacă astfel. Desigur, dacă era vorba despre ele şi dacă nu cumva se înşela. Ele trebuie să fie, îşi spuse, privind-o pe Rose pentru a se asigura, îşi amintea o notiţă din arborele genealogic, conform căreia fratele ducesei ar fi avut o fiică pe jumătate chinezoaică, iar Rose era o frumuseţe asiatică. Dougie îşi blestemă zilele pentru că nu fusese mai atent la detaliile de fineţe ale genealogiei, cum ar fi numele exacte ale membrilor familiei extinse a ducesei. Singurul nume pe care şi-l amintea era cel al fiicei ducesei, Emerald. Cu siguranţă, *ele* trebuie să fie, nu?

— Eşti australian, îşi dădu Janey cu părerea, risipind gândurile lui Dougie.

— Cred că accentul mă dă de gol, recunoscu Dougie cu o voce jalnică.

Voia cu disperare să afle mai multe despre ele, să se convingă că nu se înşelase.

— Nu prea mult, îi răspunsese Janey, zâmbindu-i.

Rose se încordă. Ştia exact de ce tânărul australian care le deschisese uşa se uitase aşa la ea când îi auzise numele. El bănuia, după cum o mai făcuseră şi alţii, că, din felul în care arăta, aparţinea unui alt nivel social, iar accentul ei stilat îl surprinsese. Se gândise, probabil, după cum ştia că fac cei care nu-i cunoşteau istoria de familie, că-şi schimbase deliberat felul în care vorbea, în încercarea de a părea altcineva.

În anul în care Amber le scosese în lume, Rose fusese şocată şi rănită de mulţimea tinerilor care considerau că-şi pot permite faţă de ea libertăţi pe care nici în vis nu şi le-ar fi permis faţă de Ella şi Janey.

Sufrageria pictată în alb gemea de lume, iar tonul conversaţiei era atât de ridicat, încât ţi-era aproape imposibil să distingi muzica swing care se auzea pe fundal.

Janey cercetă din priviri încăperea cât de bine putu, dezamăgită că nu-l vedea pe Dan, dar apoi se pregăti să se arunce în mulţime, când reuşi, în cele din urmă, să-şi găsească prietenele din St. Martins; ignoră protestele Ellei care o înşfăcă pe Rose de mână, ca să poată s-o urmeze.

Dougie voia cu disperare să le ţină pe fete aproape, ca să afle mai multe despre ele. Ştia că în urma morţii soţului şi a fiului ducesei ajunsese el să fie moştenitorul titlului ducal. Avocatul îi dăduse de înţeles că ducesa doreşte să-l primească cu braţele deschise în Anglia, însă Dougie credea că aceste cuvinte erau doar de convenienţă şi că, în realitate, nu-l privea cu ochi buni.

Dougie nu avusese ceea ce se considera a fi o familie normală, cu mătuşi, unchi şi verişoare de vârsta lui, iar vizibila legătură afectivă dintre Ella, Janey şi Rose îl impresionă. Poate că n-or fi chiar verişoarele lui, dar tot făceau parte din familie. Nu-i aşa?

Era uşor de aflat, dar fără a dezvălui cine era. Nu se

simţea încă pregătit pentru asta.

Stătea cu hainele fetelor în braţe, care erau gata să plece de lângă el, şi se uită prin cameră. Era singura lui şansă de a afla adevărul.

Îşi drese vocea şi întrebă nonşalant:

— Şi unde este Emerald?

Vorbele lui avură un efect electrizant asupra celor trei fete. Se întoarseră deodată către el şi-l priviră. Ei bine, cel puţin ştiau cine este Emerald. Dougie se temuse că se vor uita la el chiorâş şi că va trebui să accepte că s-a înşelat.

— Este încă în Paris, îi spuse Ella lui Dougie.

— Deci, o ştii pe Emerald? interveni şi Janey.

— Hm, nu prea bine, admise Dougie, dar am auzit multe despre ea. Asta e, i-am auzit numele.

O ştiau deci pe Emerald, dar, din anumite motive, faptul că îi pomenise numele făcuse ca atmosfera până atunci destinsă să devină aproape îngheţată.

— Emerald nu este ca noi. Lui Janey i se făcu milă de tânărul australian, care avea acum o mutră spăsită. Vezi, Emerald nu este doar Emerald, ea este *Lady* Emerald.

Apoi, după ce termină ce avea de spus, Janey se întoarse pentru a cerceta din nou încăperea. Oricât de simpatic era tânărul australian, nu se compara totuşi cu Dan.

— Scuză-mă, i se adresă zâmbind lui Dougie, după care se îndreptă spre centrul camerei, urmată de Ella şi de Rose.

La câteva minute după ce ajunseseră, cele trei fete se şi separară, Janey ascunzându-se deliberat de privirea inchizitorială a Ellei, ca să-l poată căuta pe Dan. Ella ajunse, în cele din urmă, la bucătărie, unde, pentru că îi cereau cu toţii pahare curate, începu să-şi facă de lucru, adunând şi spălând paharele murdare. Cel puţin îşi găsise ceva de făcut şi nu se mai simţea aşa stângace. Aproape toate celelalte fete erau îmbrăcate cu rochii asemănătoare celei purtată de Janey. Niciuna nu era îmbrăcată ca ea, dar, în acelaşi timp, niciuna nu era atât de corpolentă şi de ştearsă ca ea. Una dintre fete, al cărei păr de un roşu intens era, cu

siguranţă, vopsit, avea nişte sâni enormi, pe care îi afişa cu mândrie pe sub o rochie neagră fină, în mod evident nepăsătoare că şi-i expunea astfel. Ella se cutremură, în vreme ce spăla vase în chiuveta din bucătărie, gândindu-se cum a râs cealaltă fată atunci când unul dintre bărbaţi îi pipăise sânii, şi avu frisoane de groază doar închipuindu-şi că ar putea fi supusă unui asemenea tratament.

— Iartă-mă, o, iartă-mă… îşi ceru scuze un bărbat înalt, brunet, care, încercând să treacă pe lângă ea, a fost cât pe ce să-şi verse băutura pe Rose. E vina prietenilor mei, adăugă arătând spre un grup de tineri adunat în jurul mesei cu băuturi. Dacă nu ajung imediat la ei, o să bea toată berea pe care am adus-o.

— Hei, evreiaşule, nu te mai da la gălbejite şi vino odată aici…

Cu o secundă înainte să ridice din umeri şi să schiţeze un zâmbet, Rose observă cum furia îi înăspri conturul buzelor.

— Îmi cer scuze, se dezvinovăţi el din nou. Are o gură mare, şi ştii cum se spune, butoiul gol face zgomot mai mare.

Rose îşi înclină capul şi privi în altă parte. Ar fi vrut să poată pleca, dar îi era imposibil în camera aceea înţesată cu oameni.

— Familia mea locuieşte de peste o sută de ani la Londra şi, cu toate acestea, încă sunt socotit un intrus din cauza felului în care arăt, îi spuse el zâmbind, mai degrabă resemnat decât revoltat, dezvelindu-şi dantura albă, puternică, şi o gropiţă în bărbie.

Surprinsă că el continua să-i vorbească, Rose nu se putu abţine să nu-l privească din nou.

— Nu-mi spui nimic despre tine? Familia ta trăieşte de multă vreme aici?

— Depinde la care parte a familiei mele te referi. Mama mea nu a reuşit niciodată să părăsească mahalalele din Hong Kong, ca să ajungă aici, în vreme ce familia tatălui meu locuieşte pe aceste meleaguri de multe generaţii.

— Probabil ţi-e greu.

— Ce anume? Să arăt ca mama şi să locuiesc în ţara tatălui meu?

— Să trăieşti aici şi să simţi că nu eşti acceptată, o corectă el cu blândeţe.

Rose se crispă, dar el fie că nu observă cât de mult îi displăcea lui Rose direcţia în care o luase discuţia, fie că nu-i păsa, continuă:

— Problema este că: în cazul nostru, eşti mereu un intrus, oriunde te-ai duce. Am lucrat într-un kibuţ din Israel, după ce am terminat armata. Se aflau acolo copii evrei din toată lumea, şi am fost bineveniţi, dar nu ne simţeam acasă. Problema este că oamenii ca tine şi ca mine nu aparţin trecutului, deoarece nu ne identificăm cu el, însă copiii noştri reprezintă viitorul. Într-o zi, noi şi ei vom fi trecutul, aşa cum sunt romanii, sau vikingii, şi toţi cei care au venit aici ca intruşi. Cum te cheamă? Numele meu este Josh, de fapt, Joshua.

— Rose, Rose Pickford.

El dădu din cap aprobator, apoi întrebă:

— Şi cu ce te ocupi, Rose Pickford, când nu mergi la petreceri?

— Mă pregătesc să devin designer de interioare.

Spre surpriza ei, el scoase o exclamaţie exaltată de aprobare.

— Ştii ce? Cred că aşa ne-a fost scris, ca noi doi să ne întâlnim, pentru că în momentul ăsta am nevoie mai mult decât orice de un designer de interioare.

Rose îl privi cu suspiciune.

— Chiar trebuie să plec să-mi caut prietenele, îi spuse cu răceală, dar, pe când încerca să treacă de el, cineva o împinse şi ar fi izbit-o de perete dacă Josh nu ar fi reacţionat rapid, trăgând-o spre el şi lovindu-se la mână.

Rose îi simţi răsuflarea mângâind-o pe frunte.

— Eşti bine?

Era atât de aproape de el, că-i putea simţi mirosul pielii, un parfum care aducea puţin a lămâie şi care-i făcu muşchii stomacului să se încordeze. Privirea ei se afla aproape la nivelul mărului lui Adam, şi inima îi tresări. Rose

trebui să facă faţă unui val de sentimente necunoscute.

— Da, mulţumesc, sunt bine. Răspunsul ei suna şovăielnic. Camera era atât de plină de oameni, încât îi era imposibil chiar şi să se gândească că ar putea încerca să se îndepărteze de el. Se înălţa în faţa ei, cu umerii săi laţi, cu nasul arcuit care-i arunca o umbră peste faţa măslinie, cu părul des şi la fel de negru ca al ei, de o textură însă diferită, căzându-i cârlionţat peste frunte şi deasupra gulerului cămăşii. Era, fără îndoială, chipeş, şi foarte sexy, după cum bănuia Rose, dar afişa şi o bunătate înnăscută, care, în combinaţie cu dezinvoltura lui o dezarmară şi o făcură să se simtă atrasă de el.

Josh se aplecă şi-i spuse la ureche:

— Nu vrei să ştii cu ce mă ocup?

Rose vru să clatine din cap că în semn că nu, dar, fără să-i aştepte răspunsul, îi spuse:

— Sunt hair-stilist.

Acum chiar că o surprinsese.

— De aceea am nevoie de un designer de interioare, continuă Josh. Vreau să pun pe picioare o afacere şi am găsit salonul ăsta, dar trebuie dichisit puţin şi bănuiesc că ai putea fi persoana potrivită să mă ajute să-l pun la punct.

Spunând acestea, îi zâmbi larg.

Josh era conştient că un nou mod de a privi realitatea, adus de peste Atlantic, din America, făcea ravagii acum prin cultura tinerilor din Anglia. Rock-and-roll-ul bătea la uşă – o nouă formă de muzică destinată exclusiv tinerilor, care pretindea ca tinerii să-şi schimbe modul în care arată şi trăiesc, pentru a se distanţa de generaţia părinţilor lor. Coafurile moderne erau parte a acelei culturi, iar Josh intenţiona să se ridice pe creasta noului val, deschizându-şi propriul salon, pentru a câştiga notorietate şi bani.

— Nu te pot plăti, continuă el, dar te tund gratis, şi va fi cea mai bună tunsoare din viaţa ta.

Avea atâta încredere, vitalitate şi energie, încât Rose nu putu face altceva decât să zâmbească.

Când se uită la părul ei, ea îşi atinse instinctiv cocul, parcă pentru a-l proteja.

— Nu vreau să-mi tai părul.

Era unică în felul ei şi fără cusur, decise Josh, amuzat de instinctul ei de autoapărare. De obicei, fetele încercau din răsputeri să se bucure de atenţia lui de îndată ce-l cunoşteau, chiar dacă unele se prefăceau indiferente, dându-şi importanţă. Fata aceasta era însă deosebită, cu ochii ei întunecaţi şi serioşi şi cu felul ei prudent de a se purta, de parcă ar fi fost temătoare să nu spună sau să nu facă vreo greşeală. Josh avea un suflet mare şi înfocat. Crescuse în East End, într-o comunitate în care trebuia să ai grijă de bunurile tale şi să te protejezi. Rose, observă el, îi redeştepta acel instinct de protecţie. Ea părea că vrea să fugă de el, dar el nu voia s-o lase.

— Bine, atunci nu-l tai, dar vreau totuşi să-mi aranjezi salonul.

— De ce spui asta? Nu ştii nimic despre mine.

— Ei bine, o astfel de problemă se poate rezolva în scurtă vreme, nu-i aşa? Uite, eu o să încep să-ţi spun povestea vieţii mele, şi apoi, la fel mi-o vei spune şi tu pe-a ta.

Nu-l oprea nimic, se resemnă Rose.

— Tatăl meu voia să învăţ croitorie, la fel ca el, şi încă îmi mai spune şi azi că frizeria nu este o meserie pentru bărbaţi, deşi i-am explicat că greşeşte şi că asta îmi doresc să fac. El a fost cel care mi-a aranjat să mă duc sâmbăta să mătur părul de pe jos într-un salon aflat în apropierea atelierului său, şi tot el m-a învăţat să folosesc foarfecile, chiar dacă pe stofă, nu pe păr. Nu mi-a vorbit o săptămână când i-am spus că vreau să fiu ucenic şi să învăţ pentru a deveni hair-stilist profesionist. Mi-a spus că mai degrabă mă dezmoşteneşte, dar după ce a vorbit mama cu el şi s-a întâlnit odată cu Charlie, patronul salonului unde voiam să muncesc, lămurindu-se că nu e homosexual, s-a mai domolit un pic.

Josh nu voia să-i spună lui Rose că Charlie era desfrânat ca un ţap, gata să sară pe orice femeie care mişca în jurul lui, incluzând o mare parte din personal şi clientele mai tinere şi mai drăguţe. Faptul că avea o maşină

de soi şi umbla ca un cocoş prin salon, sâmbătă după-amiază, purtând un costum elegant şi ochind puicuţe cu care să se întâlnească sâmbătă noaptea îl determinase însă pe Josh să-şi spună că nu l-ar deranja să ducă o asemenea viaţă.

Josh era sigur că Rose era cu o treaptă deasupra fetelor pe care le cunoştea el, şi nu pentru că se îmbrăca elegant – nu asta îl impresionase pe Josh –, ci pentru că era… Căută înverşunat termenul corect care s-o descrie şi încuviinţă satisfăcut când găsi cuvintele potrivite… *delicată şi rafinată.* Aşa era, rafinată, şi trebuia tratată cum trebuie.

— L-am văzut pe Charlie intrând în salon îmbrăcat într-un costum scump şi m-am gândit că frizeria poate fi o cale de a produce ceva. Plus că, eu, fiind un băiat evreu, m-am gândit să produc *ceva* pentru mine însumi. Zâmbi satisfăcut de gluma sa. Îi munceşte pe ucenici ca pe dracu', până îi bagă-n mormânt, şi ne plăteşte cu nasturi, dar am învăţat o groază de când lucrez pentru Charlie.

Cu siguranţă învăţase. Lui Josh nu-i trebuise mult să înveţe cum să ofere fetelor drăguţe servicii gratuite la propriul lui domiciliu, în ziua sa liberă, fiind plătit cu *ceva* giugiuleli, în schimb.

— Desigur, am început să văd lucrurile altfel, chiar de atunci. Am decis că, de îndată ce mă voi califica, îmi voi căuta de lucru într-un salon simandicos din West End şi voi începe să economisesc pentru salonul meu. Trebuia însă, pentru început, să-mi fac stagiul militar, desigur, şi atunci, un alt frizer, amic de-al meu, m-a convins să merg în Israel cu el.

— Să munceşti în kibuţ? îl întrebă Rose, amintindu-şi ce-i spusese mai devreme. Povestea o interesa mai mult decât ar fi vrut să recunoască.

Josh clătină din cap.

— Nu tocmai. Sau cel puţin, la început, nu ăsta a fost planul, deşi am sfârşit prin a depune jurământul.

Rose se holbă la el.

— Aţi plecat acolo să luptaţi? îşi dădu ea cu presupusul.

— Nu a fost ideea mea, îi spuse Josh, ci a lui Vidal. Şi, când am înţeles la ce ne înhămaserăm din pricina lui şi că nu ne duceam pentru câteva săptămâni la cules de fructe, era prea târziu. Bănuiesc că Vidal spera să mă termine astfel, pe mine şi ideea mea de a-mi deschide propriul salon de coafură şi de a ajunge un frizer mai bun ca el.

Râse ca şi când ar fi făcut o glumă, iar Rose zâmbi, la rândul ei.

— Eu şi Vidal am lucrat pentru Raymond, domnul Teasy Weasy, îi explică el. Ai auzit de el?

Rose încuviinţă. Raymond era unul dintre cei mai cunoscuţi hair-stilişti ai protipendadei londoneze.

— Povesteşte totul despre el… îl rugă.

*

Tot ce-şi dorea Ella era ca seara să fi trecut deja. Nu din pricina aerului îmbâcsit de fum, care-i făcea ochii să lăcrimeze, şi nici pentru că era obosită, ci fiindcă, în ultimele cinci minute, Janey se refugiase într-un colţ întunecos al încăperii cu un tip ponosit, care o săruta şi o mângâia de zor, pipăindu-i sânii prin rochia de mohair.

Ella era neliniştită şi nefericită. Dorea cu disperare să se ducă să pună capăt acestei scene, dar nu putea să facă nimic pentru că ar fi atras atenţia asupra comportamentului nesăbuit al surorii sale.

Între timp, Janey era dezamăgită. Îl aşteptase nerăbdătoare pe Dan să sosească, dar el nu venise, şi atunci auzise o fată de la Şcoala de Artă Dramatică din Markham Square spunând că Dan şi alţii din gaşca lui plecaseră în Soho, la un nou club de jazz, în loc să vină la petrecere. Atunci o prinsese Larry în gheare, iar ea căzuse în capcană, pentru că nu putea să-i spună *nu,* când el părea atât de fericit s-o vadă. Pe moment fusese atât de încântată de petrecere, dar atmosfera devenise oricum, numai plăcută nu. Respiraţia lui Larry mirosea a bere, iar sărutul lui nu era câtuşi de puţin ca sărutul lui Dan. Îşi dorea să nu fi picat în plasa lui.

*

Dougie nu prea avea idee ce să facă. Ştia, desigur, *ce* şi-ar fi dorit să *facă.* Actriţa aceea mititică şi drăguţă nu venise la petrecere – nu că Dougie ar fi fost dezamăgit; la urma urmei, erau pe-acolo o groază de fete la fel de drăguţe – dar mai important era faptul că *ele* se aflau acolo: cele trei fete care i-ar fi putut spune atât de multe despre titlul nobiliar şi despre sentimentele ducesei faţă de cel care venea să ia ceea ce ar fi trebuit să aparţină propriului ei fiu.

Deşi Dougie înţelegea întru totul legea primului născut, încă nu se simţea pregătit să joace un rol care i s-ar fi cuvenit de drept, altcuiva, mai ales că nu se potrivea cu felul lui de a fi. Era o mare diferenţă între ghetele prăfuite pe care le purtau crescătorii de vite din pustietăţile australiene şi botinele ornate cu dantelă, sau lucioşii pantofi din piele ai aristocraţilor britanici.

Cele trei fete i-ar fi putut oferi o imagine din interior, pe care, altminteri, nu avea cum s-o obţină de la altcineva. I se ivise o ocazie nepreţuită, şi-ar fi fost nebun să o lase să se irosească.

Se uită în jur, căutând-o pe Janey. Ea era cea mai prietenoasă dintre cele trei, dar nu o zări decât pe Ella, care stătea singură.

Dougie ezită, apoi se aruncă în mulţime, făcându-şi loc până la ea înainte să se răzgândească.

— O ţigară? spuse el, ştergându-şi palma transpirată de buzunar în vreme ce-i oferea pachetul, apoi îşi ceru scuze, roşu la faţă de ruşine când aproape să-l scăpă din mână.

Stângăcia lui evidentă avu efectul nu doar s-o dezarmeze pe Ella, ci şi să-i stârnească simpatia. Fiind atât de mare, normal că era neîndemânatic. Deşi, în mod normal, ar fi refuzat ţigara, o acceptă cu un surâs care îl linişti pe Dougie. Fusese aproape sigur că-l va ignora.

— Încă nu am învăţat să fac asta, admise el cu

resemnare, după ce reuşi să scoată o ţigară pentru ea lovind de câteva ori pachetul cu arătătorul. Stângăcia lui o relaxă şi mai mult pe Ella, care lăsă garda jos.

— Nu fumai înainte să vii în Anglia? îl întrebă.

— O, ba da, dar nu d-astea. Le răsuceam noi, la stână, era mai ieftin.

Simpatia faţă de el crescu. Ce-i drept, era chipeş, dar, la fel ca ea, nu se încadra deloc în peisaj. Disconfortul lui evident o făcu să-şi capete reflexele de protecţie ale unei surori mai mari. Bănuia că nu prea se simţea în largul lui la Londra.

— Probabil că ţi-e dor de Australia, bănui ea.

Dougie îşi dădu seama că o parte din tensiunea dintre ei dispare. Se arăta mult mai înţelegătoare decât s-ar fi aşteptat.

— Este altfel aici, şi de-asta, uneori, nu mă prea simt în apele mele, admise el cu sinceritate.

Încă vreo două minute, şi ea îşi va termina de fumat ţigara, iar el va pierde ocazia pe care şi-o crease. Va îndrăzni s-o întrebe ceea ce-l interesa? Şi dac-o va face, ea nu-l va părăsi, dezgustată? Exista un singur mod de a afla. Trase adânc aer în piept.

— Aţi părut uşor iritate când am întrebat mai devreme de Emerald, de Lady Emerald, dar ea este sora voastră, nu-i aşa? Sunt puţin confuz, cu toată lista asta englezească de titluri.

— Este soră vitregă, îl corectă Ella. Mama lui Emerald este căsătorită cu tatăl meu şi al lui Janey. Amândoi au fost căsătoriţi înainte, tata cu mama noastră, iar mama lui Emerald cu ducele, de unde şi titlul pe care-l poartă.

— Aşadar, în felul acesta a devenit mama lui Emerald ducesă, însemnând că şi sora voastră vitregă va fi ducesă?

Deşi Dougie ştia că nu e cazul, dorea cu disperare să afle toate aceste lucruri.

În mod normal, oamenii obişnuiţi nu puneau asemenea întrebări, iar Ella nu putu să nu se simtă cuprinsă de simpatie faţă de tânărul australian. Avea ceva atrăgător, ceva familiar şi inspira încredere. Îi amintea Ellei, printr-o

ciudată asociere de idei, de un câine mare, prietenos, dar stângaci. Nu era vina lui că se purta astfel. Venea, la urma urmei, de peste mări şi ţări, deci i se puteau face concesii.

Trăgând adânc aer în piept, îl corectă cu fermitate:

— Nu, Emerald nu poate deveni ducesă, decât dacă, desigur, se căsătoreşte cu un duce. Titlul se moşteneşte pe linie masculină, înţelegi?

— Înţeleg, răspunse Dougie cu sinceritate, luptându-se cu superstiţia de a-şi încrucişa degetele, când puse cea mai importantă întrebare, pe un ton cât mai normal putea: Şi atunci, cine este ducele?

— Nu ştim. Vezi, atât tatăl lui Emerald, cât şi fratele ei au murit într-un accident, iar lordul Robert, tatăl lui Emerald, era singurul copil la părinţi. Avocatul familiei crede că este pe urmele cuiva care ar putea fi moştenitorul, dar încă aşteaptă să primească ştiri de la acesta – asta dacă, într-adevăr, se confirmă că el este moştenitorul sau dacă mai trăieşte. Bănuitoare ca întotdeauna, Ella nu dorea să-i spună prea multe lui Dougie, deşi, desigur, ştia că avocatul familiei încerca cu disperare să-l găsească pe noul moştenitor.

— Bănuiesc, iartă-mi îndrăzneala, că mama ta nu e prea dornică ca un străin să-i ia locul fiului ei, sugeră Dougie, încercând să nu se simtă prea vinovat de viclenia lui.

— Nu, deloc, o apără Ella cu vehemenţă pe mama ei vitregă. Ba dimpotrivă. Mămica nu e defel aşa. Doreşte cu ardoare să se găsească un moştenitor, pentru că, altfel, titlul s-ar şterge, iar moştenirea s-ar risipi, ceea ce, spune ea, l-ar fi afectat foarte tare pe lordul Robert, dacă ar mai fi trăit. A fost îngrozitor ce s-a întâmplat, atunci când lordul Robert şi Luc au murit în accident.

— Îi cunoşteai?

— Da. Obişnuiau să vină s-o viziteze pe bunica mamei mele vitrege. Tatăl meu era cel care îi administra averea. Eram mică pe atunci, dar mi-i amintesc. Mama spune că numai când titlul ducal va ajunge la un nou moştenitor, va simţi că lordul Robert şi-a găsit, în sfârşit, liniştea.

— Aşadar, crezi că acest moştenitor, oricine ar fi el, va fi bine primit de ducesă?

— Sunt convinsă, confirmă Ella, şi apoi adăugă: Cu toate acestea, mi-e teamă că Emerald nu-l va primi cu braţele deschise. Ea ar vrea să-şi organizeze balul de intrare în înalta societate în casa din Eaton Square, care îi aparţine, de fapt şi de drept, ducelui. Mama nu e de acord, dar Emerald obţine mereu tot ce vrea.

— Aşadar, proprietatea e cam ruinată, dacă n-are moştenitor, nu? îşi continuă Dougie explorările.

— O, nu, îl asigură Ella. Mama este curator, alături de domnul Melrose, avocatul familiei, şi cu toate că Osterby, care este principalul conac de la ţară al familiei, stă închis şi nefolosit, există o mână de angajaţi care ţin totul în ordine şi un administrator al proprietăţii, care are grijă de pământ.

— Aoleo, asta costă, probabil, ceva parale, comentă Dougie.

— Ei bine, banii vin chiar din exploatarea proprietăţii. Ducele era foarte bogat, iar mămica spune că totul trebuie ţinut în ordine cât timp există cea mai mică speranţă să fie găsit un moştenitor căruia să-i fie dată pe mână proprietatea, după cum ar fi vrut şi Robert s-o facă.

— Emerald se va simţi rănită atunci, dacă apare un moştenitor şi nu mai primeşte nimic, nu-i aşa?

— Emerald nu ar fi putut moşteni proprietatea, pentru că e legată de titlu, şi, pe de altă parte, tatăl ei a pus deoparte o sumă generoasă, numai pentru ea.

— Aşadar, este o moştenitoare bogată, nu?

— Cred că va fi, într-o bună zi.

— Şi nu-ţi pasă?

— Nu, deloc.

Ella avea să creadă că australienii nu ştiu altceva decât să pună întrebări despre subiecte care, în mod normal, sunt tabu, dar puse capăt curiozităţii lui Dougie spunându-i că mama ei vitregă avea averea ei proprie şi că nimeni nu era invidios pe Emerald, din niciun punct de vedere.

Ella ştia că nu ar fi trebuit să spună atâtea, dar discuţia legată de Emerald o făcea să scape de neliniştea pe care i-o producea Janey, care încă se îmbrăţişa într-un ungher al salonului.

Uitându-se într-acolo, Ella putu zări cum mâna acelui individ cu haine şleampete dispăruse sub rochia lui Janey. Privea cu gura căscată de uluială, iar ţipătul scurt şi speriat pe care-l scoase îl făcu pe Dougie să se uite în aceeaşi direcţie.

— Se pare că e cineva care se bucură de distracţie, chicoti, oferindu-i Ellei o nouă ţigară.

— Nu, îmi pare rău, te rog, scuză-mă.

Ella era evident confuză. Expresia ei rigidă şi paloarea feţei indicau cât era de speriată de comportamentul surorii sale, iar Dougie nu păru deloc surprins de evidenta ei dorinţă de a face ceva.

Ura să fie atât de nepoliticoasă, dar trebuia să pună capăt acelei scene, se linişti Ella pe când se grăbea să ajungă la sora ei. Se opri, hotărâtă, direct în faţa lui Janey.

— Este timpul să plecăm, Janey.

Aceasta se lupta să oprească mâinile lui Larry să rătăcească, mai mult decât ar fi vrut ea, prin zone mai intime, şi-i mulţumi cerului pentru sosirea surorii ei, dar fără să dea dovadă de vreun semn de recunoştinţă se extrase din îmbrăţişarea lui Larry.

— Unde e Rose? o întrebă pe Ella.

Ca să fim cinstiţi, Ella habar n-avea, dar îi era greu să recunoască, pentru că ar fi riscat ca Janey să o acuze de minciună când îi spusese că voia să plece. Ultimul lucru pe care l-ar fi dorit era un scandal cu Janey, ceartă care ar fi retrimis-o în braţele bărbatului de unde Ella tocmai se felicita că o salvase.

Spre uşurarea surorii sale, Janey spuse:

— A, uite-o acolo.

*

— Să ştii am vorbit serios când am spus că vreau să

vii şi să arunci o privire prin salonul meu, îi spunea Josh lui Rose.

Acum se făcuse ceva mai mult spaţiu în jurul lor, şi ea putu face un pas în spate, îndepărtându-se de el. Începu să scuture din cap în semn de refuz, dar el o opri, se căută prin buzunare şi scoase o carte de vizită împodobită cu înfloriturimigăloase.

— Iată cartea mea de vizită. Gândeşte-te, te rog, la propunerea mea.

Rose le văzu pe Ella, care-i făcea semne insistente, şi pe Janey, astfel că luă cartea de vizită şi o băgă în geantă.

— Trebuie să plec, îngăimă ea la repezeală, înainte să-şi croiască drum prin mulţime spre Ella.

*

— Ştii ce? Las-o moartă, Ollie, bine? Ştiu ce fac.

Privirea încăpăţânată a vărului său atunci când îşi smuci mâna din încleştarea lui Oliver îi demonstră acestuia tot ce trebuia să ştie despre ceea ce se petrecea în mintea lui Willie.

Se aflau într-un local din East End, Royal Crown, stând la bar, cu berile în faţă.

— Şi eu gândeam cândva ca tine, Willie. De fapt, nu mai aveam altceva în cap decât să fac carieră pe ringul de box, dar când m-am gândit mai bine…

— Vrei să spui că mămiţica ta a început să gândească pentru tine, îl întrerupse Willie. Ei bine, nu-mi spui tu mie ce să fac, Ollie. Harry Malcolms zice că mi se arată un viitor frumos şi că, pare-se, chiar cei din găştile Richardson şi Kray şi-au manifestat interesul.

Pomenirea celor mai notorii bande din East End îl făcu pe Oliver să se încrunte.

— Dacă o iei pe calea asta, să te aştepţi să ţi se ceară nu doar să câştigi, dar şi să pierzi meciuri, Willie, îl avertiză el.

Vărul lui ridică nepăsător din umeri.

— Nu li se spune să piardă decât celor care nu sunt

suficient de buni, dar *mie* n-o să mi se-ntâmple. Reggie a venit să mă vadă seara trecută în timpul antrenamentului şi nu s-ar fi deranjat dacă nu i-ar fi trecut prin cap să mă bage în echipă.

Degeaba spera Willie că va da lovitura, fiindcă Oliver întrebase-n stânga şi-n dreapta prin cartier, unde circula zvonul că acesta era, mai degrabă, un sac de box pe ring decât un viitor campion şi că avea să sfârşească drept partener de antrenament pentru boxerii mult mai talentaţi, lucrând contra unor sume derizorii, într-un club de box, şi nicidecum câştigând onorarii mari din luptele pe ring.

Problema cu Willie era că putea fi uşor de manipulat şi la fel de uşor de păcălit.

— Eşti un prost, Willie, îl deplânse Oliver, care începuse să-şi piardă răbdarea. Bagă-te tu în afaceri cu ei şi pariez că vei sfârşi cu creierii făcuţi terci sau vei deveni un bătăuş în banda vreunuia dintre ei.

— Eşti, pur şi simplu, invidios, îl acuză Willie, cu faţa roşie de furie. Ştii care e problema ta, nu-i aşa? Maică-ta. Taică-meu crede… Se întrerupse brusc, cu un aer ruşinat, râcâind pământul cu pantoful.

Oliver încremeni. Nu era prima dată când se arunca cu noroi în mama lui.

— Dă-i înainte, Willie. Ce crede taică-tău mai exact? îl provocă el, cu voce extenuată.

— Ei, hai să nu mai continuăm, Ollie, bine? N-am vrut să spun nimic. Este vorba despre faptul că se poartă mereu de parcă nimic nu ar fi bun pentru ea. Maică-mea crede că i se trage de la bogătanu’ ăla pentru care se speteşte făcând curat, dar tata…

Se opri iar, faţa înroşindu-i-se, în vreme ce gura lui Oliver se strâmbă într-o tăietură subţire şi furioasă.

Ar fi trebuit să se obişnuiască până acum. La urma urmei, crescuse în mare măsură ignorând şuşotelile şi privirile furişe pe care le schimbau oamenii între ei când vorbeau despre mama lui. Bârfele spuneau că bărbatul cel bogat, rămas văduv, pentru care făcea curăţenie era responsabil de faptul că ea arăta atât de bine şi era aşa

frumos îmbrăcată.

Oliver se încruntă. Plăcerile sexului nu-i erau necunoscute – ba dimpotrivă –, dar gândul că mama lui se prostitua cu şeful ei cel bogat nu-l făcea să se simtă confortabil, mai ales din cauza beneficiilor de care se bucurase de-a lungul anilor, graţie lui Herbert Sawyer.

Îşi strânse pumnul şi, apoi, îl relaxă fără grabă. Nu venise să se ia la bătaie cu vărul lui mai mic – şi cu nimeni altcineva, de fapt. Toate acestea aparţineau trecutului.

— Fă cum vrei, îi spuse vărului său, punând pe tejghea halba de bere, dar să nu vii la mine plângând dacă sunt pe punctul să te salte că ai dat cu pumnii ăştia în cine nu trebuia, la ordinele lui Reggie Kray.

— Las-o moartă, Ollie. Hai să mai zvântăm o bere, încercă Willie să-l liniştească.

Ollie se uită prin bar. N-avea chef de partida de băutură la care se gândea Willie.

Înainte de a replica ceva, uşile dinspre stradă se deschiseră şi în crâşmă intră un grup de oameni în mijlocul cărora se afla Reggie Kray în persoană. Era îmbrăcat, aşa cum îi plăcea, în haine de firmă, iar în colţul gurii îi atârna o ţigară.

Willie făcu, automat, un pas înapoi – nimeni nu stătea în calea celor din familia Kray – şi îşi lăsă capul în jos, parcă în semn de supunere.

Reggie se opri, făcându-i pe bătăuşii de lângă el să se calce pe marginea pantofilor cu talpă de crep, în efortul lor de a nu se izbi de şef. Cu toate acestea, nu în faţa lui Willie se oprise Reggie, ci a lui Oliver.

— Am văzut fotografia pe care ne-ai făcut-o, mie şi lui Ronnie, spuse el, trăgând adânc din ţigară şi scoţând apoi fumul, înainte de a continua: Şmecheră fotografie. Mie şi lui Ronnie ne-a plăcut. Cu toate astea, data viitoare să te asiguri că prinzi în cadru şi ceva puicuţe cu clasă-n ele, nu doar dame d-alea consumate.

Fără să se uite la Oliver, îl chemă pe barman:

— Alf, dă-i prietenului meu ceva de băut. Apoi continuă: Dar să nu te superi, aici nu se fac fotografii,

băiete, înţelegi?

Oliver înţelegea, cu siguranţă. Localul era o bombă cu o reputaţie îndoielnică, unde cei din banda lui Kray veneau pentru a pune la cale afaceri, nu să-şi scoată la lumină şmecheria de East End, pentru uzul publicului. La fel ca şobolanii din canalizare, cei cu care făcea afaceri familia lui Kray preferau, de cele mai multe ori, să-şi organizeze treburile noaptea, protejaţi de întuneric.

Capitolul 6

Paris

Emerald îşi arcui gamba, pentru a-şi admira în voie nu doar noii şi eleganţii pantofi italieneşti de piele, ci şi picioarele suple, învelite în ciorapi de mătase Dior. Urma să se întoarcă, peste o săptămână, în Londra şi abia aştepta. Rochia la care tânjise atât şi în legătură cu care avea mari îndoieli că mama ei i-ar fi permis s-o cumpere, pe motiv că nu era pentru vârsta ei, stătea împachetată gata s-o ia acasă. Când mama ei va primi nota, va fi prea târziu pentru a mai schimba ceva. Cu siguranţă n-o va trimite înapoi, deoarece fusese croită special pentru ea.

Emerald ştiuse că trebuie s-o aibă de când o văzuse la parada modei de toamnă unde fusese lansată. Urma s-o poarte pentru fotografiile oficiale care ar fi marcat anunţul logodnei cu ducele de Kent. Toată lumea ştia că mama lui, prinţesa Marina, era stilată şi elegantă. Emerald intenţiona să-i facă pe toţi să înţeleagă că, în calitate de nouă ducesă de Kent, ea va fi cea mai stilată şi mai elegantă reprezentantă a familiei regale extinse. Emerald intenţiona să fie o ducesă foarte populară.

Pentru că viitorul ei era bine planificat, aşteptând-o doar pe ea, Emerald era nerăbdătoare să-şi pună planul în aplicare. Voia să fie sigură că ducele se va îndrăgosti de ea din prima clipă când îi va fi prezentată. Poate că scopul

oficial al pensionului era să le înveţe pe tinere cum că se poate în societate, însă Emerald îşi folosise timpul petrecut în Paris să-şi cizeleze talente care, simţea ea, îi vor fi mult mai utile decât conversaţia în franceză.

Astăzi, urma să-şi cizeleze talentele ceva mai mult, după ce va reuşi să scape de privirea de vultur pe care i-o arunca *madame la Comtesse.* Zâmbi triumfătoare în sinea ei, dar apoi se încruntă.

Vrând-nevrând, trebuise s-o ia cu ea şi pe Gwendolyn cea băgăcioasă, şi s-o mai care în cârcă şi pe Lydia. Se simţea satisfăcută că arătau atât de stânjenite.

Emerald se distra, înflorind în admiraţia celor patru tineri care stăteau la aceeaşi masă cu ele, în cartierul artistic din Montmartre. Dar Emerald era mai interesată de domnul ceva mai în vârstă care stătea în apropiere, citindu-şi ziarele. Pentru el, îşi admira picioarele îmbrăcate în ciorapi de mătase. Acesta avea o figură prelungă, iar părul negru îi era înspicat pe-alocuri cu şuviţe cenuşii. Avea ceva care îi dădea un frison de anticipaţie şi de aşteptare. Instinctiv, Emerald ştiu că este tipul de bărbat care cunoscuse o groază de femei, genul pe care orice femeie s-ar mândri să-l cucerească şi pe care ar fi fost o provocare să-l transformi în admiratorul tău devotat, spre deosebire de cei patru băieţi, care nu făceau niciun secret din faptul că erau gata s-o adore. Lui Emerald îi plăceau bărbaţii mai în vârstă, sau, mai degrabă, un anumit tip de bărbaţi mai în vârstă – nu aceia care semănau cu dezgustătorul tată al lui Gwendolyn. O stârnea flirtul lor, plin de aluzii delicioase la plăceri interzise.

Emerald nu avusese încă niciun iubit – nu putea risca un scandal. Şi, cu siguranţă, nu fusese niciodată tentată să-i lase pe băieţi să devină prea îndrăzneţi sau să meargă prea departe. Era prea conştientă de valoarea ei ca fecioară – nepângărită –, pentru a face aşa ceva. Dar, dacă ar fi să-şi ia vreodată un amant, acela ar fi un bărbat care ştie ce face, nu un băieţandru prostuţ. Asta însă nu se putea întâmpla decât după căsătoria cu ducele, desigur. Unele fete considerau că este de modă veche să ţii atâta la

virginitate, dar Emerald nu era de acord cu ele. Erau, pasămite, dintr-acelea care se mulţumeau cu orice soţ, în vreme ce ea şi-l dorea pe cel mai bun.

Tinerii cu care stăteau la masă erau studenţi la Sorbona, sau cel puţin aşa spuseseră când, mai pe la începutul săptămânii, îşi scăpase gentuţa din mâini, în Bois de Boulogne, şi unul dintre ei i-o ridicase.

Acceptase să se întâlnească cu ei dintr-un impuls. La urma urmei, nu intenţiona să facă nimic care ar fi împiedicat-o să devină soţia ducelui de Kent, dar era amuzată s-o vadă pe Gwendolyn cu ochii căscaţi şi revoltată, de parcă a sorbi o ceaşcă de cafea într-o cafenea era acelaşi lucru cu a se caza într-un bordel. Lui Emerald nu-i displăcea să vadă că Gwennie nu se simţea tocmai în largul ei. Cât de proastă era! Credea cu adevărat că se va uita cineva la ea câtă vreme Emerald era acolo?

— Chiar cred că nu ar fi trebuit să ne aduci aici, Emerald, îi şopti Gwendolyn.

— Nu eu te-am adus, tu ai insistat să vii cu mine, o contrazise Emerald, scoţându-şi tabachera de aur ornată cu pietre semipreţioase de culoarea ochilor ei – o altă nouă achiziţie de la un bijutier din cartierul St. Honoré – şi extrăgând una dintre ţigările Sobranie atât de drăguţ colorate.

De îndată, toţi cei patru tineri îşi scoaseră din buzunare brichetele. „Pe bune, e aproape ca în reclamele alea pe care le-am văzut prin *Vogue”,* gândi Emerald. Ce prostuţe şi imature păreau Lydia şi Gwendolyn, amândouă banale şi plebee. Emerald îşi netezi tivul rochiei de lână neagră, mângâindu-şi intenţionat cu vârful degetelor curbura mătăsoasă a piciorului. S-ar fi urât dacă ar fi fost ca Gwennie. Mai degrabă ar fi murit.

Îl lăsă pe cel mai arătos dintre cei patru tineri să-i aprindă ţigara şi râse când acesta îi prinse mâna liberă şi o duse la buze. Băieţii ăştia din Franţa erau atât de amatori de flirt şi aşa de fermecători. Fermecători, desigur, erau ei, dar nu deţineau titlul de duci.

Emerald îşi retrase mâna şi le spuse cu vocea plină de

un regret ipocrit:

— Acum, chiar trebuie să plecăm.

*

— O să-i spun contesei ce-ai făcut, o avertiză Gwendolyn, pe un ton moralizator, la întoarcerea spre casă.

— Nu am făcut nimic, negă Emerald.

— Ba ai făcut. Te-ai întâlnit cu băieţii ăia şi l-ai lăsat pe unul dintre ei să te sărute. Ştii, nu-i aşa, că o poveste ca asta ţi-ar putea distruge reputaţia şi ţi-ai putea face de ruşine întreaga familie?

Emerald încremeni în mijlocul trotuarului, făcându-le şi pe celelalte două fete să se oprească.

— Nu mi-aş dori prea mult să vorbesc despre bârfe, despre ruinarea reputaţiei oamenilor şi despre ruşinea adusă familiei, dacă aş fi în locul tău, Gwendolyn. Repet, dacă aş fi în pielea ta.

Cuvintele, rostite pe un ton calm, dar mortal de convingător, o făcură pe Lydia să o privească neliniştită pe Gwendolyn, în vreme ce aceasta declară afectată:

— Ce vrei să spui cu asta? Nu am făcut nimic rău.

— Tu poate că nu, făcu Emerald o pauză, dar tatăl tău e foarte interesat de fete, nu-i aşa, Gwendolyn?

Faţa lui Gwendolyn deveni brusc incendiar de roşie.

— Ţi-am spus că l-am văzut ieşind dintr-un magazin din cartierul St. Honoré, cu o fată drăguţică agăţată de braţ? Nu, cred că nu, nu-i aşa? Dar, vezi tu, Gwendolyn, eu nu sunt un mic şarpe dezgustător, ca unii oameni pe care-i ştiu. Mă întreb ce s-ar putea întâmpla cu reputaţia ta dacă oamenii ar şti că tatăl tău are ca amantă o subretă din popor?

— Nu e adevărat! ţipă Gwendolyn, panicată şi cu ochii plini de lacrimi.

Lydia aruncă o privire plină de suferinţă către Emerald, implorând-o tăcut să înceteze, dar Emerald o ignoră. Gwendolyn, cu atitudinea aceea de sfântă a sfintelor şi cu îndârjirea cu care încerca s-o bage pe

Emerald în belea, merita să fie pusă la locul ei.

— Ba da. Tatăl tău este infidel, Gwendolyn. Şi-a încălcat jurămintele de căsătorie făcute faţă de mama ta.

— Nu! Gura lui Gwendolyn tremura, iar faţa i se contorsionase ca a unui porc, gândi Emerald cu cruzime, aşa cum vorbea printre lacrimi şi se smiorcăia. Minţi. Nu te voi lăsa să spui asemenea lucruri.

Emerald zâmbi, batjocoritor.

— Zici că mint? Atunci, minciună e şi faptul că tatăl tău a încercat să-şi bage mâna sub fusta mea şi să mă sărute, nu-i aşa?

Lydia susură cu naivitate:

— O, sunt sigură că unchiul Henry nu voia să facă nimic rău, Emerald. Şi pe mine m-a sărutat ultima dată când m-a văzut.

Faţa lui Gwendolyn se făcuse, din roşu intens, albă cu pete roşii.

— Vezi tu, Gwendolyn, spuse Emerald cu o dulceaţă ironică, acum, dacă tu vrei să-i spui contesei despre tatăl tău sau…

— Bine, bine, nu voi spune nimic despre băieţii ăia, se declară învinsă Gwendolyn.

Emerald îşi înclină capul într-o acceptare princiară a supunerii lui Gwendolyn. Fusese o invenţie deşteaptă născocirea poveştii că l-ar fi văzut pe tatăl lui Gwendolyn cu o subretă. Ce proastă era Gwendolyn. Toţi ştiau că familia ei nu avea bani, prin urmare, cum Doamne iartă-mă ar fi putut tatăl ei să-şi permită să ţină o amantă?

Capitolul 7

Londra

Cu capul în pământ, înfruntând cu umbrela ploaia torenţială de februarie, Rose se îndrepta grăbită spre casă, pe King’s Road, venind de la muncă. Vântul era rece, şi abia aştepta să ajungă acasă. Grăbită, Rose nu-i văzu pe cei doi bărbaţi care stăteau pe trotuar în faţa ei şi a fost cât pe ce să se izbească de ei. Încercând să-i evite, făcu un pas lateral, şi era gata să cadă dacă nu ar fi prins-o un braţ puternic. Când privi în sus pentru a-i mulţumi, Rose îl recunoscu pe frizerul întâlnit la petrecere, Josh Simons.

— Ei, ia te uită, este decoratoarea de interioare, spuse el pe un ton glumeţ.

— Care îşi face ucenicia pentru a decora interioare, îl corectă Rose.

— Unde am greşit, Vidal? îşi întrebă el cu tristeţe prietenul. I-am oferit o tunsoare gratuită dacă-mi dă nişte sfaturi să-mi decorez salonul, dar ea încă nu mi-a acceptat oferta.

— E o faţă deşteaptă, spuse celălalt bărbat, făcând o grimasă. Uite, dragă, dacă vrei cu adevărat o tunsoare decentă, vino să mă vezi pe mine, Vidal Sassoon.

— Mi-a dat de lucru după ce am plecat de la Raymond, apoi m-a ajutat să-mi pun pe picioare propria afacere, recunoscu Josh.

— Vrea să spună că, în cele din urmă, l-am plătit ca să scap de el.

Râdeau amândoi şi, în mod evident, alături de cei doi buni prieteni, Rose se simţi relaxată.

Josh îi zâmbi călduros, pe când clătina din cap pentru a-l avertiza pe Vidal.

— Ştiu ce vrei să faci, dar nu ai nicio şansă să-ţi bagi foarfeca în părul acesta, Vidal. Eu l-am văzut primul. Uite, îi spuse el lui Rose, pe care o ţinea încă de braţ, de vreme ce oricum eşti aici, de ce nu urci să-mi vezi salonul?

— Poţi merge cu el liniştită, spuse Vidal. Vreau să spun că nu ai nicio şansă în faţa lui; nu cedează niciodată când îşi pune ceva în cap. Pe de altă parte, ne-ai face

tuturor un serviciu dacă l-ai ajuta. După cum am văzut că arată salonul lui, e clar că nicio fată care merită să fie numită astfel nu ar vrea să se coafeze acolo. Şi, de vreme ce eu l-am împrumutat ca să-şi deschidă salonul, mi-ar plăcea să-l văd câştigând ceva, ca să-mi dea banii înapoi.

Ce putea spune? Ar fi fost o grosolănie să refuze acum, după o asemenea rugăminte.

— Prea bine, acceptă Rose, dar eu sunt doar o ucenică şi nu ştiu nimic despre decorarea saloanelor de coafură.

— Nu trebuie să ştii, îi răspunse prompt Josh. Vino, este chiar aici, la etaj.

Ţinând-o încă de braţ, el se îndreptă spre uşa din spatele lor, şi doar în momentul când Josh îşi luă rămas-bun de la Vidal, Rose îşi dădu seama că, acum, rămâneau doar ei doi. Era însă prea târziu; Josh îi deschisese deja uşa părăginită a clădirii.

Intrarea dădea direct spre nişte scări înguste şi lungi, cu pereţii acoperiţi cu o vopsea întunecată de un maro-noroios, scorojit pe-alocuri, unde se puteau vedea porţiuni şi mai respingătoare de vopsea verde.

— Ai nevoie de ceva luminos şi strălucitor aici, spuse Rose, într-un impuls de inspiraţie, ceva a cărui suprafaţă să poată fi ştearsă fără probleme, pentru că mulţi oameni vor pune mâna pe ziduri să se sprijine, deoarece treptele sunt prea înguste. Se uită gânditoare la zid. Ceva lucios, de culoarea untului, ar fi cel mai bine, pentru că poţi rupe monotonia zidului cu nişte fotografii alb-negru, înrămate cu ceva negru, masiv – de pildă, portrete de la bust în sus, care să înfăţişeze diferite tipuri de coafuri.

Rose gândea cu voce tare, pe măsură ce imaginaţia ei lua avânt, făcând-o să renunţe la rezerva iniţială de a se implica. Interiorul ponosit şi provocarea de a-l transforma o contaminară, şi nu se putea abţine.

— Asta e o idee grozavă. Am un camarad fotograf, care fotografiază mereu fete drăguţe; aşa-i el! Aş putea vorbi cu el.

Rose, care urcase deja jumătate din trepte, se

întoarse să-l privească. Cum el stătea pe treptele inferioare, erau acum la aceeaşi înălţime. Avea gene extrem de lungi pentru un bărbat, iar ochii aceia întunecoşi şi profunzi, priviţi de aproape, aveau o forţă hipnotică şi mai mare. Însă, cu siguranţă, nu era genul ei. Îi plăceau tinerii liniştiţi şi studioşi, precum tânărul acela, student la Medicină, pe care-l cunoscuse de curând şi a cărui familie avea un restaurant chinezesc, frecventat de banda de snobi a lui Janey. Lee lucra în restaurant, când nu era la cursuri şi, într-o seară, când rămăseseră ultimii clienţi în restaurant, cedând insistenţelor lui Janey, se aşezase la masa lor şi le vorbise despre visurile şi planurile lui.

Asta nu însemna că Rose avea un interes romantic faţă de Lee sau că era pe punctul să capete vreunul. Inima ei era deja dată lui John, lordul Fitton Legh. Mama vitregă a lui John era Cassandra, mătuşa Ellei şi a lui Janey, cu care tatăl lui se căsătorise după moartea mamei lui John, iar fetele îl cunoşteau pe acesta de-o viaţă. Era tăcut şi bun, iar Rose îl iubea pentru că era aşa şi pentru că se purta cu ea de parcă nu ar fi fost diferită de ceilalţi. Nutrea aceste sentimente faţă de el de când împlinise doisprezece ani, iar el o salvase când Emerald o momise să călărească un cal prea nărăvaş, deşi ştia că este o călăreaţă foarte stângace. John intrase în padoc chiar în momentul în care Rose se agăţase, terorizată, de frâul calului. În câteva secunde, calmase calul şi o dăduse pe Rose jos din şa. De atunci, devenise pentru ea cel mai minunat om din lume. Nu-i vorbă că ar fi dat de înţeles vreodată cuiva, lui John sau unei alte persoane, ceea ce simţea. Dacă ar fi bănuit ceva, Emerald ar fi avut o ocazie minunată s-o ia peste picior, pentru că era, desigur, imposibil ca John să-i răspundă la sentimente. Îi auzise pe mătuşa şi pe unchiul ei vorbind despre viitorul lui John şi spunând că, probabil, se va căsători cu o fată provenind dintr-o familie aristocrată, cineva care să aibă, la fel ca el, sentimente profunde faţă de pământ şi de moştenire, şi ştia, chiar dacă era tânără, că un om cu poziţia socială a lui John nu s-ar fi căsătorit cu o fată ca ea. Cei din familia Fitton erau, la urma urmei, o

veche şi mândră familie din Cheshire.

Dar nimic nu o putea împiedica să viseze cu ochii deschişi.

După aceea, la colegiu, observase cum se uitau bărbaţii la ea, iar iubirea pentru John o făcuse să se simtă protejată. Datorită ei, nu trebuia să se îngrijoreze că s-ar putea îndrăgosti de altcineva – de un băiat care ar putea pretinde că o iubeşte, dar care nu ar dori, în realitate, decât s-o trateze cum o tratase tatăl ei pe mama ei.

Niciun alt bărbat nu o putea răni sau respinge câtă vreme îl iubea pe John. Şi-l va iubi mereu. Mereu. Chiar dacă ştia că sentimentul ei nu va duce niciodată nicăieri. Ea îşi ascunsese adânc în suflet iubirea secretă şi se concentrase pe muncă, asigurându-se că-i întoarce mătuşii Amber înzecit încrederea pe care i-o acordase.

— Când am spus portrete cu busturi ale unor fete, chiar la asta m-am referit, îi spuse lui Josh pe un ton aspru, concentrându-şi atenţia asupra prezentului, nu la poze potrivite, mai degrabă, pentru reviste deocheate.

Josh izbucni în râs.

— Ollie ar fi jignit de moarte, dacă te-ar auzi vorbind aşa. El fotografiază fete pentru *Vogue,* nu pentru *Men Only*[3].

Rose simţi că se aprinde la faţă de ruşine. Se întoarse de îndată şi-şi continuă drumul spre capătul scărilor, unde, pe prima uşă pe care o văzu, era pictat cu litere strâmbe „W.C”.

— Trebuie să fii sigur că toaleta este curată, îi spuse ea. Asta dacă-ţi doreşti să atragi clientela.

Nu-şi dădu seama de dublul înţeles al spuselor ei până ce nu-l auzi pe Josh izbucnind iar în râs.

— Deci, de aici încep lucrurile să meargă prost când aduc fete la mine, glumi el. Şi eu care-mi schimbam pasta de dinţi, crezând că-i din cauza halenei. Vrei să spui că ar fi mai bine să cumpăr învelitoare dintr-acelea croşetate pentru sulul de hârtie igienică, nu-i aşa?

---

3 Revistă erotică pentru bărbaţi, ale cărei prime ediţii au apărut în Anglia anilor 1930. (n.tr.)

Rose râse fără să vrea. Nu se lăsase înşelată nicio clipă; se îndoia că fetele care acceptau să vină la acest bărbat acasă dădeau vreo para pe felul în care arăta toaleta lui. Nu avea de gând, cu toate acestea, să-i măgulească egoul spunându-i asta, nu câtă vreme era aproape sigură că el ştia deja acest lucru.

Îi spuse, în schimb, cu afectare:

— Desigur, nu ştiu ce tip de clientelă îţi doreşti să atragi.

— În mod cert, fete spilcuite ca tine n-ar veni să-şi aranjeze părul în salonul unui frizer evreu aparţinând clasei muncitoare, un salon care nici măcar nu are toalete corespunzătoare, nu-i aşa?

Acum, vocea îi suna mai degrabă tăioasă decât amuzată. Tonul lui sfidător o făcu pe Rose să tresară, dar nu cedă.

— Nu asta am vrut să spun. Nu este o problemă de lux aici. De fapt, unele dintre cele mai mari conace din ţară au cele mai părăginite toalete cu putinţă. E vorba doar că trebuie să-ţi faci clientele să simtă că le apreciezi şi că pui preţ pe confortul lor, mai ales că această clientelă va fi formată din femei. Să le faci să se simtă bine şi, în acelaşi timp, să aibă senzaţia că merită ceva special şi… şi că au parte de cel mai bun tratament. Ăsta e şi motivul pentru care vrei să vină la tine, nu-i aşa? îi spuse provocată Rose. Nu doar ca să le aranjezi părul, ci pentru că îţi imaginezi că poţi face acest lucru mai bine ca oricine.

Josh se simţi luat prin surprindere şi impresionat de perspicacitatea ei. Se uită la ea de parcă n-ar mai fi văzut-o înainte şi, dintr-un punct de vedere, chiar n-o mai văzuse. Mai devreme, văzuse o fată uluitor de frumoasă, o frumuseţe eurasiatică, un posibil model pentru coafurile avangardiste despre care el şi Vidal discutau până îi prindea dimineaţa. Erau hotărâţi, fiecare în felul lui, să renunţe la modelele învechite şi înţepenite de coafură, la stilurile aranjate şi drese cu fixativ, înlocuindu-le cu tăierea exactă a părului, în conformitate cu mişcarea naturală a capului.

În vreme ce el şi Vidal se înţelegeau reciproc, Rose îl ului pe Josh cu viteza cu care îi descifrase ambiţiile. Avea dreptate în ceea ce priveşte banii, gândi Josh cu tristeţe, deşi exact asta dorea.

În acel moment, Josh se decise că Rose, şi nimeni altcineva, trebuia să fie cea care-i va decora salonului, indiferent de cât de mult efort va trebui să depună ca să o convingă şi, cumva, îşi dădea seama că va trebui să o momească. Cu toate acestea, nu era un prost. Nu trebuia s-o sperie spunându-i ce decisese. În schimb, făcu un pas pe lângă ea şi deschise uşa care dădea în lunga şi jerpelita cameră pe care intenţiona s-o transforme în salon.

— Vino şi uită-te…

Capitolul 8

Lew ieşise cu prietena lui să ia prânzul, iar ciocănitul care se auzi în uşă îi distrase atenţia lui Dougie de la mica maşină de scris portabilă, la care bătea o listă cu potenţiali clienţi, lăsată de Lew. Nu erau programări pentru după-amiază şi, după cum îl ştia pe Lew, bănuia că se va întoarce cu femeia care-l însoţise şi-i va spune lui Dougie să-şi ia liber restul zilei. Strecurând o sudalmă printre dinţi când auzi că ciocănitul nu contenea, iar el greşise două litere succesive, Dougie împinse scaunul şi se ridică.

Emerald aştepta impacientată la uşă. Nu mai avea stare de când noul fotograf al înaltei societăţi, lăudat în *Tatler* şi *Queen,* ignorase scrisoarea pe care i-o trimisese din Paris, prin care îi cerea să-i facă o nouă fotografie pentru debutul în societate, dar era hotărâtă să nu se dea bătută până nu-l va face să accepte.

Îndată după sosirea ei la Londra descoperise că nu era nici pe departe singura aspirantă la poziţia de *înălţimea Sa,* ducesa de Kent, iar invitaţiile făcute pentru ca debutantele să-l poată întâlni pe duce erau cu atenţie urmărite de cei care-i organizau prezenţa la aceste

evenimente. În mod firesc, nu se putea aştepta să fie invitată de bunăvoie de mamele celorlalte debutante, de pildă, la acele festivităţi unde participa şi ducele. Emerald înţelegea cum merg lucrurile şi mai ştia că trebuie să folosească metode subtile, chiar neortodoxe, ca să se asigure că va atrage cumva atenţia ducelui. Campania ei nu ar avea deloc de suferit, din contră, dacă ar fi fotografiată de Lewis Coulter şi ar fi, astfel, cotată drept cea mai drăguţă debutantă a sezonului de baluri. Cu siguranţă, mama lui primea toate revistele de top, iar Emerald îşi putea imagina cu uşurinţă cum aceasta îi va arăta fotografia fiului ei, comentând ascendenţa ei impecabilă. Cel puţin, din partea tatălui. Păcat că mama ei nu provenea dintr-o familie mai bună. Buzele ei se subţiară. Dacă ar fi fost aşa, Emerald nu ar fi trebuit să se gândească la strategii subtile ca să atragă atenţia ducelui, pentru că, printre cunoştinţele mamei ei s-ar fi numărat, fără doar şi poate, şi prinţesa Marina.

Ca să facă lucrurile şi mai greu de suportat, în loc să se stabilească la Londra şi să fie activ pe scena socială a oraşului, ducele părea să petreacă cea mai mare parte a timpului la ţară. Emerald făcu o mică grimasă de dezgust. Odată căsătoriţi, lucrurile vor trebui să se schimbe. Nu-i plăcea defel la ţară. Desigur, când va da naştere primului copil – un fiu, desigur –, n-ar mai fi chiar de neimaginat ca soţul ei să plece la ţară, dacă doreşte, în vreme ce ea îşi va pierde vremea cu prietenii prin Londra, dar, la început, ca tineri logodiţi şi, apoi, însurăţei, trebuiau să iasă în public împreună, el arătând foarte îndrăgostit de ea, aşa cum, cu siguranţă, va fi.

Bătu din nou. Odată ce Emerald se decidea în legătură cu ceva, nu admitea nicio întârziere în punerea planului în aplicare, iar acum era nerăbdătoare ca ducele să înceapă s-o curteze.

Vremea rece de februarie îi afectase pe aproape toţi ai casei, bolnavi de gripă, mai puţin pe Emerald, care reuşi să scape astfel de sub supravegherea naşei sale, pentru a-l vizita pe fotograf.

Lui Emerald îi plăcea să trăiască la Lenchester House. Era, la urma urmei, mai degrabă casa ei decât a altuia. Nu era nimic rău în faptul că mama ei subliniase că domnul Melrose credea cu încăpăţânare în existenţa unui moştenitor. Domnul Melrose era un om bătrân, până la urmă, şi dacă exista un asemenea moştenitor, atunci de ce nu apărea odată să-şi revendice moştenirea?

Emerald se pregăti să bată din nou la uşă, când aceasta se deschise şi în faţă îi apăru un tânăr înalt, cu umeri laţi, cu o chică deasă de păr castaniu-închis şi dezordonat, mai deschis spre vârfuri, şi cu o expresie contrariată.

Emerald, care văzuse fotografii cu Lewis Coulter prin revistele înaltei societăţi, îi aruncă lui Dougie o privire arogantă şi spuse:

— Am venit să-l văd pe Lew. Apoi, trecu pe lângă el, fără ca acesta să mai poate face altceva decât să închidă uşa în urma ei.

— Nu-l puteţi vedea fără programare, o avertiză Dougie, dar Emerald ridică scurt din umeri.

— I-am scris să-i spun că voi veni să-l văd, şi mă va *primi.* În special mama mea vrea să-mi facă fotografia pentru debutul în societate.

Rosti minciuna fără să clipească.

— Lew nu este momentan aici şi nu se va întoarce până… mă rog, mult mai târziu. Puteţi să lăsaţi adresa, dacă doriţi, şi-i voi spune că l-aţi vizitat. Cum vă numiţi?

— Lady Emerald Devenish, îi spuse semeaţă Emerald lui Dougie, accentul lui australian făcând-o să-l dispreţuiască făţiş.

„Lady Emerald Devenish”. Acesta era numele de familie al familiei Lenchester. Înseamnă că aceasta era… Dougie plecă de lângă uşa pe care încă o ţinea deschisă, grăbindu-se să o urmeze pe Emerald, care se năpusti în cameră, apoi se lovi de biroul lui.

Emerald îi aruncă o privire devastatoare. Nu intenţiona defel să-şi risipească farmecul cu un colonist plicticos, care avea un îngrozitor accent australian. Era

ciudat că un fotograf cu reputaţia lui Lew, care, cu siguranţă, ştia cum merg lucrurile în societate, angajase un australian necivilizat.

Dougie se uită cu precauţie la Emerald. Era, din cap până în picioare, cum presupunea el că trebuie să fie cei din înalta societate. Şi reprezenta pentru el cel mai apropiat element care-l lega de familie, o persoană care avea acelaşi sânge cu al lui, – o adevărată rudă de sânge, asta dacă informaţiile pe care le avea acel Melrose erau corecte. Probabil că ar trebui să meargă să-l vadă, în cele din urmă. I-ar fi făcut mare plăcere să-i spună fetei cine era. Din ceea ce observase în viaţa elitei sociale londoneze, nu cu mult timp în urmă, când vorbea capul unei familii nobiliare, familia îl asculta cu mare atenţie. Gândul că această mică frumuseţe arogantă ar fi forţată să îngenuncheze în faţa lui i se părea atrăgător, recunoscu el. Pe de altă parte, nu cumva capul ăsta al familiei avea, de asemenea, şi o groază de responsabilităţi? Toate chestiile alea cum că trebuie să menţii numele familiei nepătat; cel puţin asta înţelesese din unele poveşti pe care i le spusese Lew. Numele familiei Lenchester nu va rămâne prea multă vreme nepătat, după ce Lew va pune mâna pe obrăznicătura asta.

Manifestarea spontană a sentimentului de responsabilitate protectoare care-l încerca pe Dougie nu-i era cunoscută acestuia şi nici nu-i făcea plăcere, aşa că o respinse cu hotărâre. La urma urmei, nu avea încă nici dovezi că el era afurisitul ăla de duce, şi atâta timp cât nu se ducea să-l vadă pe domnul Melrose, nici nu va şti adevărul. De ce să-şi dorească titlul şi să-şi asume răspunderea pentru o astfel de fată care deja îl călcase pe bătături?

— Ce-ar fi să vă programez o întâlnire cu Lew şi să veniţi când este şi el aici? îi propuse Dougie, decizând că ar fi mai bine să o facă să plece, măcar pentru a se proteja pe sine, dacă nu din alte motive. Dacă lucrurile mergeau după cum se aştepta, atunci acesta putea apărea din clipă-n clipă, împreună cu noua lui cucerire.

Chiar crede acest... nimeni australian că ea va muşca din momeală? se întrebă Emerald. Înconjură cu privirea mica sală de aşteptare, apoi se îndreptă spre una dintre canapele şi se aşeză cu atenţie, asigurându-se că-şi scoate în evidenţă picioarele prin cea mai avantajoasă poziţie.

— Voi aştepta, îi spuse, înainte să-şi aleagă o revistă de pe măsuţa de cafea şi să înceapă s-o răsfoiască.

Avea, cu siguranţă, aere de cuconiţă, hotărî Dougie. Cineva ar fi trebuit s-o pună cu botul pe labe, încă de când era mică, şi să-i tragă o bătaie la fund ca să o înveţe bunele maniere. Acum era prea târziu. Oricum, nu semăna deloc cu cele trei fete pe care şi le amintea de la petrecere. Acelea erau nişte persoane decente, nu mici snoabe arogante ca mititica asta. Îşi va primi, desigur, pedeapsa când va veni Lew. Mantra sa favorită era că o zi care nu conţinea sex şi muncă nu merita să fie trăită, iar când se va întoarce, va avea în minte doar partea cu sexul. Lew putea să ia minţile cuiva doar fluturând un zâmbet caustic, când era într-o asemenea dispoziţie. Dougie îl văzuse pe Lew făcându-le pe unele fete să plângă din cauza cruzimii cu care le trata atunci când era iritat sau plictisit de ele.

Şi dacă rănea sentimentele cuconiţei? De ce ar trebui să-i pese? Se întoarse la lista lui, respirând greoi din pricina strădaniei nedorite la care îl supuneau claviatura dificilă şi mică a maşinii de scris şi mâinile sale uriaşe.

Într-adevăr, omul era dezgustător de bădăran, decise Emerald, dispreţuitoare. Cu respiraţia aceea grea, presărată cu ciudate sudălmi arăta de parcă ar fi fost, mai degrabă, acasă, la stână, şi nu într-un astfel de loc, unde, cu siguranţă, munca lui era la fel de josnică. Nici măcar nu era îmbrăcat adecvat. În loc să poarte un costum de afaceri, el se îmbrăcase cu genul acela de pantaloni strâmţi şi stupizi pe care-i purtau doar vagabonzii şi cu o helancă neagră cu mânecile suflecate, dezvăluindu-i antebraţele musculoase şi bronzate. O buclă din părul său des şi castaniu-închis aproape că-i intra în ochi, sporindu-i aspectul necioplit. Emerald era obişnuită cu oamenii care aveau părul tuns scurt în spate şi pe lateral, tunsoare

tradiţională îndrăgită de înalta societate şi adoptată de cei care lucrau în serviciul public.

Zgomotul uşii de la intrare, care se deschise brusc, îi făcu pe amândoi să se uite într-acolo. Emerald pregăti la repezeală un zâmbet fals, ezitând un moment, până când recunoscu în omul care intra fotograful monden din reviste. La ce nu se aştepta era ca şi el să fie îmbrăcat cu aceleaşi haine boeme ca sluga lui, cu diferenţa că helanca dădea mai bine datorită eşarfei cu buline roşii şi albe pe care o purta la gât.

Lew se întorsese de unul singur. Dougie îşi dădu imediat seama că patronul său nu era în toane bune. Părea iritat şi sub imperiul unei tensiuni reprimate, expresie pe care Dougie învăţase s-o recunoască de îndată. Cu toate acestea, în mod previzibil, de cum o zări pe Emerald, tensiunea îi dispăru, lăsând locul unei figuri studiat-grijulii, acompaniată de un surâs călduros.

Acum, avea să înceapă distracţia, îşi spuse Dougie. Privat de şedinţa amoroasă cu iubita lui, Lew se va purta ca o pisică pe acoperişul fierbinte, până-şi va descătuşa tensiunea sexuală. Şi cine putea fi potrivit decât cuconiţa snoabă care stătea şi-l privea, plină de aşteptări încrezătoare? Ei bine, poate că merita s-o lase, pur şi simplu, să-şi urmeze destinul şi să completeze lista de fete de pe agenda lui Lew, sedusă şi apoi compromisă în public, ruinându-şi reputaţia, după cum li se mai întâmplase şi altora.

În mod previzibil, Lew era numai lapte şi miere, aplecat în faţa lui Emerald, oferindu-i mâna şi o scuză.

— Scuzele mele, sper că nu ai aşteptat prea mult.

— Nu avea programare, se simţi Dougie obligat să sublinieze, dar niciunul nu-l asculta.

În schimb, cei doi se priveau adânc în ochi.

— Ţi-am scris pentru că vreau să-mi faci fotografia pentru debutul în societate, îi spuse Emerald, iar vocea ei cristalină se sparse deodată, zgâriind nervii deja fragili ai lui Dougie. În momentul în care am văzut fotografia pe care i-ai făcut-o Ameliei Longhurst, i-am spus lui mami că nu pot

accepta să mă fotografieze altcineva.

Îşi trecu lin mâna peste fustă în timp ce-i vorbea. Se îmbrăcase cu grijă pentru această întâlnire, cu un cardigan şi o bluză din caşmir de cel mai palid roz cu putinţă, vestimentaţie a cărei simplitate era marcată de un minunat şir de perle strălucitoare şi de o fustă din mohair de un roz-închis, care-i scotea în evidenţă talia îngustă, încinsă cu o centură lată neagră şi lucioasă din piele. În picioare purta o pereche de pantofi cu toc înalt, iar poşeta era de la Hermès. Părul ei, coafat în acea dimineaţă, în formă de stup de albine, părea delicat ca vata de sticlă; îşi mai evidenţiase şi buzele cu un ruj de un roz palid. Arăta, decisese ea înainte să iasă din dormitor, cu totul şi cu totul încântătoare, şi vedea deja cu ochii minţii fotografia din *Tatler* şi textul care o va însoţi:

Se spune că Lady Emerald Devenish va fi adevărata debutantă *a sezonului. Balul pentru debutul ei în societate este organizat în casa din Londra a răposatului ei tată, şi la acesta vor participa Alteţa Sa ducele de Kent împreună cu mama acestuia, prinţesa Marina.*

Deja trimisese invitaţiile, iar Emerald ştia exact ce bârfe vor stârni cuvintele de sub fotografia ei. În limbajul articolelor de scandal, echivala cu o declaraţie premergătoare logodnei, dar, desigur, dacă s-ar găsi cineva s-o acuze că a falsificat situaţia, ea ar pretinde, pur şi simplu, că nu înţelege la ce se referă.

Fotograful era dezamăgitor de scund pentru un om prezentat atât de des de tabloide drept un om de societate şi afemeiat, dar Emerald părea la fel de interesată de el ca bărbat cât era faţă de australianul acela necioplit. El reprezenta, pur şi simplu, o cale de a-şi atinge scopul.

— Aşa este.

Lew era furios că femeia cu care ieşise să ia prânzul – o tânără frumuşică, al cărei soţ detesta oraşul şi prefera să locuiască pe proprietatea lor de la ţară – refuzase să-i cedeze, pretinzând că nu înţelesese de ce o invitase la

masă şi că nu bănuise ce avusese el de gând pentru restul după-amiezii. Dar acum, norii care-i întunecau perspectiva asupra vieţii se risipiseră. Această fată era, de departe, chiar mai drăguţă decât Louise şi, dacă nu cumva greşea, cu mult mai senzuală. Acesta era un lucru care ieşea mereu în evidenţă, pentru că fetele de acest gen aveau o expresie anume pe chip, care nu avea nimic de-a face cu experienţa. Strălucea din interior, conferind parcă pielii lor o luminozitate aparte şi un parfum anume, care le învăluia. Această fată, cu înfăţişarea ei de debutantă virgină, putea fi un extraordinar vulcan de pasiune. S-o înveţi să se bucure de propria-i senzualitate echivala cu savoarea sosului fierbinte de ciocolată cu îngheţată.

— Ai face bine să vii sus în studio, îi spuse lui Emerald. Fără să-şi ia privirea de pe chipul ei, îi spuse lui Dougie: Te rog să nu ne deranjeze nimeni în după-amiaza asta.

Dougie agoniza.

La urma urmei, de ce ar trebui să-l oprească? Dacă ea dorea să se facă de râs şi să-şi piardă reputaţia cu un bărbat a cărui pasiune, se ştia, fusese fatală pentru multe femei, atunci de ce ar fi trebuit să-i pese?

Pentru că, dacă era într-adevăr duce, atunci ea era parte a familiei, deci era datoria lui să facă tot ce-i stătea în puteri pentru a veghea la siguranţa familiei şi la reputaţia ei. O fată ca asta se mărita cu bărbaţi pentru care virginitatea miresei lor era aproape la fel de importantă ca ascendenţa nobiliară şi ca sănătatea, şi totul din pricina acelui foarte important întâi născut – care trebuia să fie băiat. Odată ce continuitatea familiei era asigurată, nu mai părea să le pese cu cine se culcă soţiile lor, cel puţin aşa i se părea lui Dougie. Nu era neapărat de acord cu asemenea obiceiuri. El nu se împăca, de fapt, nici cu ideea titlurilor ereditare, dar asta nu însemna că ele nu existau. Existenţa lui o demonstra. Azi, un simplu fermier undeva departe, în ţara lui Oz, iar mâine, duce!

Poate că ar fi trebuit să meargă mai întâi să-l vadă pe acel domn Melrose, înainte să acţioneze ca un salvator al

numelui şi reputaţiei familiei.

*

Lew îşi iubea munca aproape la fel de mult cum iubea sexul, astfel că nu-i era greu să-i facă fotografii lui Emerald, înainte de a o seduce. De fapt, fotografierea fetelor era cea mai eficientă parte a tehnicilor sale de seducţie, pentru că-l provoca şi-l stârnea la gândul că lentilele camerei sale de fotografiat le capturau frumuseţea, îngheţând-o pentru eternitate. Şi mai erau, desigur, acele mici atingeri, când le arăta cum să pozeze, regizându-le mişcările, aranjându-le membrele, mângâindu-le cu complimente teatrale şi necăjindu-le cu mici săruturi. Nu e de mirare că atunci când, mai târziu, le ducea în pat, ele îl doreau atât de mult.

Puse o melodie languroasă a lui Frank Sinatra pentru a crea atmosferă, în vreme ce Emerald se uita în jur, placidă. Era deja conştientă de felul în care ar fi vrut Lew să se încheie şedinţa fotografică, dar urma să fie o mare dezamăgire. Cu certitudine, nu-şi va risipi virginitatea pentru el, dar, de vreme ce dorea ca el să o fotografieze, îl va face să joace după placul ei. Îi va spune că este la ciclu, ceea ce-l va ţine deoparte pentru moment, iar când o va chema să vadă fotografiile de probă o va lua pe Lyddy cu ea. Va da un telefon la *Tatler,* pretinzând că este mama ei, pentru ca revista să preia fotografiile de la Lew, şi se va asigura că acestea vor fi însoţite de textul pe care-l concepuse.

O scurtă verificare prin lentilele camerei îl asigură pe Lew că Emerald era, după cum anticipase, foarte fotogenică.

Îşi scoase haina de piele şi o aruncă pe un scaun, apoi îşi ridică mânecile puloverului negru, spunându-i liniştit:

— Cardiganul şi bluza trebuie să dispară. E acolo un paravan unde te poţi schimba. Ar trebui să găseşti şi o rochie pe undeva.

De vreme ce fotografia pe care o adusese aici înfăţişa umerii goi ai debutantei fotografiate, Emerald nu păru prea

alarmată de sugestie. Cu toate acestea, pe când se afla în spatele paravanului şi-şi scotea cardiganul şi bluza, indicaţia lui nonşalantă: „O, mai bine ţi-ai scoate şi sutienul” o făcu să se tensioneze o clipă. Rochia despre care-i vorbise era dintr-un voal subţire de mătase, prin care sânii ei se zăreau fără dificultate, dar Emerald bănuia că, dacă s-ar împotrivi, el ar refuza, pur şi simplu, s-o mai fotografieze. Nu că ar fi deranjat-o ca el să-i vadă sânii – în alt context, îşi spuse ea, i-ar fi plăcut să-l aţâţe –, dar trebuia să ia în considerare reputaţia ei şi planurile de viitor pe care şi le făcuse cu gândul la titlul de ducesă de Kent. Nu i-ar fi fost de niciun folos să-i permită vreunui bărbat, fie el şi fotograf, să o vadă dezbrăcată până la talie.

— S-a întâmplat ceva? Vrei să te ajut?

Apariţia bruscă a lui Lew în spatele paravanului, cu un pahar şi o sticlă de whisky chiar când era pe punctul să-şi desfacă sutienul, o făcu pe Emerald să strângă rochia în jurul ei şi să spună cochetă:

— Nu trage cu ochiul!

El răspunse printr-un hohot de râs, şi apoi spuse:

— Oare eşti cu mult prea tânără şi inocentă pentru mine ca să-ţi ofer un pahar de whisky?

Emerald făcu o mică strâmbătură de dezgust.

— Aş prefera un martini.

Avea cel mai frumos chip pe care-l văzuse vreodată, se decise Lew, nişte sâni fermi şi un mijlocel subţire, şi toate laolaltă o făceau să arate aproape voluptuoasă. Privi la perlele pe care le pusese pe setul ei cardigan. Ţinând cont de faptul că multe dintre debutante, mai modeste, nu aveau decât un rând, cel mult două, de perle, ale lui Emerald păreau aproape rococo, aruncând un curcubeu de culori.

— Frumoase perle, comentă el.

— Aparţin stră-străbunicii mele.

În mintea lui se născu deodată un gând. Uitându-se la ele, îi spuse lui Emerald:

— Ce vreau de la tine e să laşi deoparte rochia, să-ţi pui perlele şi să pozezi cam aşa… îşi puse jos paharul,

merse în colţul studioului, apoi se aşează pe burtă, ridicându-şi torsul şi proptindu-şi bărbia în mâini.

Emerald se încruntă. Poza era atrăgătoare, de fapt, plină de promisiuni pentru o fată care voia să se remarce din mulţime, măgulindu-i în acelaşi timp orgoliul. În mod normal, nu ar fi ratat ocazia de a ieşi din rând, însă poza era foarte provocatoare – prea provocatoare pentru viitoarea soţie a ducelui de Kent.

— Cred că ar fi mult mai bine dacă m-ai fotografia, pur şi simplu, şezând, şi numai bust în sus, îi spuse ea lui Lew când acesta se ridică în picioare.

El o privi uluit.

— Draga mea, *eu* sunt fotograful.

— Şi eu sunt clientul, iar mama mea va fi cea care plăteşte nota, sublinie Emerald cu o voce dulce.

La parter, Dougie îşi împinse scaunul şi se ridică. Agonizase prea mult. Nu era bine. Trebuia să facă ceva.

La etaj, starea de spirit a lui Lew devenise, din amuzată, profund iritată.

— Te fotografiez cum vreau eu sau nu te fotografiez deloc.

Emerald se holbă la el. Era obişnuită ca oamenii să-i cedeze, nu să-i dea ultimatumuri. Dorise cu disperare ca el să fie cel care-i face fotografia, dar nu într-o poziţie care ar fi sugerat că este pe jumătate goală, aşa cum dorea acesta.

Fără să se obosească să-i răspundă, Emerald se întoarse în spatele paravanului şi începu să se îmbrace, dar îşi dădu seama că sutienul şi cardiganul îi căzuseră de partea cealaltă.

Dougie bătu cu putere la uşă, apoi o deschise, fără să mai aştepte vreun răspuns. N-aveau cum să fie în pat încă. Şedinţele foto îl stârneau pe Lew, terminându-se mai mereu în pat.

Chiar când intră Dougie, Emerald ieşi din spatele paravanului, într-o rochie diafană, pentru a-şi recupera hainele, şi aproape se izbi de el. Se opriră amândoi şi se priviră unul la celălalt.

Lew se răsti turbat:

— Tu ce mai vrei?

— Mi-ai spus să-ţi reamintesc că urmează să iei cina cu Lady Pamela mai târziu, pentru a discuta despre aranjamentele pentru fotografiile de la botez.

— Ai urcat să-mi spui chestia asta? Este doar trei după-amiază.

Înşfăcându-şi hainele, Emerald se retrase după paravan şi se grăbi să se îmbrace. La naiba, la naiba, la naiba… De ce trebuise ca nenorocitul ăla de australian să intre şi s-o vadă aşa?

— Ei bine, dacă tot eşti aici, îi poţi arăta drumul către ieşire lui Lady Emerald, care s-a răzgândit şi ne părăseşte. Ce prostie că te-ai panicat aşa, dragă, îi spuse Lew lui Emerald cu o ironie arţăgoasă. Erai în deplină siguranţă. Nu mă încurc cu fete care au bluziţe roz, şi chiar dacă aş face-o, să agăţ debutante virgine nu este, pur şi simplu, stilul meu şi, pe deasupra, nu-mi oferă nicio satisfacţie. Ah, un mic sfat pentru tine: Nu mai purta roz, nu ţi se potriveşte. Te face să pari bolnăvicioasă.

Tonul acid al comentariilor îi făcu lui Emerald cunoscută părerea pe care o avea Lew faţă de ea, fără echivoc. Colac peste pupăză, australianul ascultase în mod sigur toată discuţia şi acum se bucură de umilinţa ei. Mândria rănită a lui Emerald îi aprinse obrajii.

Aşadar Lady Emerald pleca de bunăvoie şi el nu ar fi trebuit să mai urce riscând să-şi atragă antipatia şefului? Dougie trase o înjurătură în gând.

— Se pare că Lady Emerald a greşit fotograful, îi spuse Lew dispreţuitor. Data viitoare încearcă-l pe Cecil Beaton, sufleţelule. El face poze d-astea cu perle şi bluziţe, şi e taman bun pentru micuţele fecioare pudice, îi mai spuse lui Emerald, pe un ton batjocoritor.

Aruncându-i o privire de gheaţă lui Dougie, Emerald trecu pe lângă el. Ştia că se făcuse de râs şi îşi putea imagina cum vor râde de ea după ce va pleca.

— Te conduc până afară, îi spuse Dougie, care o ajunse din urmă la uşă.

— Nu te obosi, izbucni Emerald.

Chiar dacă australianul ăsta îngrozitor avea o figură serioasă, ea ştia că, în sinea lui, râdea de ea de se prăpădea. Îi ura pe amândoi, dar cel mai mult îl ura pe australianul ăsta respingător.

În privinţa fotografiei... Va trebui să se descurce cu fotografia pe care Cecil Beaton i-o făcuse deja şi care apăruse în *Tatler.* Ei bine, era nevoită să se gândească la altă modalitate de a-şi lega numele de al ducelui. Poate va reuşi cumva să fie fotografiaţi împreună la unul dintre balurile debutantelor. Măcar dacă tatăl ei ar fi fost în viaţă, l-ar fi putut convinge să-l invite pe duce la Osterby. Nici nu putea fi vorba să-l invite la Denham. Era duce regal, la urma urmei, şi părea greu de crezut că ar fi acceptat invitaţia în casa proprietarului unei fabrici de mătase.

Capitolul 9

Aprilie 1957

Rose spera din tot sufletul să nu întârzie în vreme ce-şi făcea loc prin mulţimea care împânzea King’s Road, în drumul ei către salon. Se simţea vinovată că o refuzase pe Janey şi nu mai merseseră la cafea, aşa cum plănuiseră iniţial, dar, din fericire, Janey înţelesese când îi spusese că primise un telefon urgent de la Josh, care ar fi vrut să se întâlnească la salonul lui pentru că aranjase o întâlnire cu prietenul său fotograf. Acesta urma să aducă unele fotografii făcute pentru *Vogue,* astfel că Rose putea să caute printre ele ceva potrivit pentru casa scării.

Timpul parcă se scurgea mai repede, zilele deveneau mai lungi, iar aerul mai cald, plin de flori primăvăratice îmbobocite. Nici chiar munca ei nu o mai făcea într-atât de nefericită ca înainte, deşi ştia că nu va fi niciodată mulţumită atâta timp cât lucra pentru Ivor Hammond şi acesta o trata aşa cum o trata.

Cel puţin va lua o pauză, când va veni vacanţa de

Paşte.

Paştele! Paştele însemna să meargă acasă, la Denham, şi, dacă norocul îi surâdea, avea să-l întâlnească pe John.

Încă mai zâmbea, pierdută în reverii, atunci când deschise uşa salonului, folosind cheia pe care Josh insistase să i-o dea, şi urcă grăbită scările.

Prietenii lui Josh erau genul acela de tineri aparţinând clasei muncitoare, cu accent de East End. O tachinau din priviri cu zâmbetele lor viclene, de care nici Josh nu era străin. În ciuda comportamentului lor îndrăzneţ, o tratau pe Rose cu respect, încetând pe dată să-şi condimenteze conversaţia cu înjurături atunci când ea se afla prin apropiere. Câţiva dintre ei tencuiseră zidul scării, după ce încercările lui Rose de a înlătura vechea vopsea dărâmaseră o bună parte din tencuiala iniţială, şi făcuseră o treabă excelentă. O treabă la fel de bună făcuse şi zugravul pe care Josh insistase să-l angajeze şi care păruse oripilat când o auzise pe Rose că plănuieşte să vopsească ea însăşi tavanul.

— Poate peste cadavrul meu, îi spusese Josh. Cum să-mi las decoratorul să-şi frângă gâtul pe scări, când nici măcar nu mi-a adus un proiect pentru decorarea salonului?

— Ţi-am spus, cred că putem să folosim albul şi negrul, dar să le înviorăm cu tuşe de roz-aprins.

— Roz aprins... se văitase Josh. Ia uită-te la mine, te rog, şi spune-mi, chiar arăt a piţipoancă amatoare de roz d-ăsta?

Rose chicotise, în ciuda încercării ei de a păstra un ton profesionist.

— Nu e nimic de piţipoancă în rozul-aprins, îi spusese pe un ton hotărât. Şi, pe de altă parte, fetelor le place. Stiliştii tăi pot purta negru, turbane în aceeaşi nuanţă de roz, bandane şi uniforme negre ornate cu foarfeci roz şi cu uscătoare de păr. Ce nume vrei să-i dai salonului?

— Nu m-am hotărât încă.

— Ei bine, am putea pune şi numele salonului pe uniforme.

— În regulă, dar dacă ucenicii şi stiliştii pe care zici tu c-o să-i angajez nu sunt toţi fete? Ce mă fac dacă unii vor fi bărbaţi?

— Aceştia pot purta pantaloni negri şi o haină neagră cu ornamente pe ea, şi, poate, o cravată roz-intens.

Ea văzuse că Josh era impresionat, dar că nu voia să recunoască, şi continuase să vorbească molcom:

— Trebuie să te decizi repede cum vrei să-i spui. Chiar îmi place că Vidal şi-a numit salonul, pur şi simplu, Vidal Sassoon.

— Bine, atunci cred că l-aş putea numi pe-al meu Josh Simons, sugerase Josh.

Vocile bărbăteşti care se auzeau din salonul de la etaj dădeau de înţeles că Josh şi fotograful său ajunseseră deja. Salonul, cu pereţii săi proaspăt tencuiţi, era gol încă, în afară de o masă pliantă şi o pereche de scaune din lemn prelucrat la cald, atât de stricate, că Rose era tentată să-l creadă pe Josh, care pretindea că le salvase de la gunoi.

Rose recunoştea că era mult mai fericită muncind aici decât la firma patronului ei, în birourile luxoase din Bond Street. Îi plăceau provocările, cum ar fi să lucreze cu un buget atât de restrâns şi, mai important, să creeze ceva mai degrabă folositor decât, pur şi simplu, decorativ. Contrastul dintre munca la salonul lui Josh şi cea din salonul de prezentare de pe Bond Street o făcea să simtă tot mai mult care îi erau ambiţiile şi cât de nefericită era. Dacă i s-ar fi permis să aleagă, Rose bănuia că ar fi trecut de la studiul designului interior pentru locuinţe private, la designul interior pentru spaţii comerciale, dar n-o putea face din două motive clare. Primul, şi cel mai important, era că mătuşa ei era interesată ca ea să termine ca să-i preia afacerea, iar al doilea motiv era faptul că, din câte ştia Rose, nu exista o perioadă de ucenicie recunoscută pentru cei care voiau să se specializeze în decorarea incintelor comerciale. Era adevărat că unii designeri de interioare se înhămau la asemenea proiecte, ca Oliver Messel, de pildă, dar nu lucrau exclusiv în acest domeniu.

Lucrul la salonul lui Josh o făcuse să fie conştientă de

atâtea lucruri, că acum dorea să înveţe mai mult. Designul interior al spaţiilor comerciale nu se rezolva doar aplicând un tapet potrivit, mochete, mobilier şi obiecte artistice. Trebuiau luate în calcul multe aspecte practice, cum ar fi reţeaua electrică şi conductele de apă, sau faptul că, de multe ori, incintele erau închiriate şi trebuia să obţii permisiunea proprietarului pentru a face modificări, aprobarea planurilor pentru modificări şi multe altele.

Trebuia găsită o persoană care să se ocupe de diverşii meseriaşi pe care-i găsise Josh să lucreze la salon, iar Rose îşi dădu seama ce avantajos ar fi pentru cel care-şi oferă serviciile să supravegheze totul, de la proiectul iniţial şi până la finalizarea lui în practică. Gândul unei asemenea provocări o făcea să se simtă beată de exaltare, dar avea o datorie faţă de mătuşa ei, care făcuse atâtea pentru ea şi pe care o iubea mult.

Pe la începutul săptămânii, Josh şi Vidal avuseseră o discuţie deschisă despre beneficiile instalării unor chiuvete în care clienţii să se spele lăsând capul pe spate, în loc să se aplece în faţă.

— Este mai simplu pentru ucenici când folosesc şamponul şi mai bine pentru clienţi, care-şi vor putea proteja astfel machiajul, insista Vidal, iar Rose era înclinată să-i dea dreptate. Şi nu uita să ai un sistem audio decent, cu nişte muzică super, adăugă Vidal.

Josh găsise deja un prieten care căuta patru chiuvete, la un preţ convenabil, desigur.

— Iat-o, Ollie, îl auzi Rose pe Josh când intră în salon. Vino să-l cunoşti pe designerul meu. Rose, el este Ollie.

Fotograful îşi proteja cu o mână camera Rollerflex şi ţinea o geantă atârnată de umăr, conţinând fără îndoială, trepiedul şi restul echipamentului. Era un bărbat arătos, dacă-ţi plăceau tipii cu figură de dur şi cu părul vâlvoi, observă Rose când acesta se întinse şi-i scutură mâna. I se părea ciudat de familiar.

— Nu ne-am întâlnit cumva înainte? o întrebă.

— Se prea poate, recunoscu ea, dar habar n-am unde.

— A, mi-amintesc, pocni el din degete. Am mers cu

taxiul tău acum câteva săptămâni. Erai cu alte două fete.

— O, da, desigur, surâse Rose. Ella şi Janey. Mergeam la petrecerea unde te-am cunoscut pe tine, Josh.

— Londra e o lume mică, încuviinţă Josh. Vino să vezi fotografiile pe care le-a adus Ollie.

O jumătate de oră mai târziu, stătea în genunchi aplecată asupra minunatelor fotografii pe care le adusese Oliver. Rose se uita la ele, în vreme ce Josh avea o figură disperată.

— Nu. Nu se potrivesc. Nu te supăra, Ollie, fotografiile sunt minunate, dar părul…

Toţi se uitară la varietatea de coafuri băţoase şi tradiţionale, tip stup de albină sau bine tapat, cu firul răsucit la capăt şi dat din greu cu lac fixativ.

— Ceea ce vreau să fac aici, în salonul meu, este să urmez exemplul lui Vidal şi să aranjez părul într-un mod nou, astfel încât să i se permită să se mişte, să respire şi să aibă naturaleţe.

Când văzu că amândoi se uită la el dubitativ, le spuse:

— Uite, am să vă arăt ce vreau să spun. O luă pe Rose de mână, ridicând-o în picioare. Este timpul să-ţi tai părul, Rose. Mă înnebuneşte dorinţa de lucra cu el.

— Nu, nu vreau să mi-l tai, protestă Rose, protejându-şi cu mâna liberă părul său strâns la spate după modelul franţuzesc.

— De ce nu? Care e motivul pentru care vrei să-l păstrezi lung, când îl ţii mereu strâns? Îl voi tăia, şi cu asta, basta. Vino şi stai aici.

Era serios, îşi dădu seama Rose, neputincioasă.

După ce o puse să se aşeze şi îi scoase agrafele din păr, lăsându-l să cadă pe spate într-o perdea neagră mătăsoasă, Rose abia îşi dădea seama că Ollie îşi monta camera de fotografiat, dar era mai degrabă preocupată de părul ei. Nu-l purtase niciodată despletit, nu de când străbunica lui Amber îl comparase cu părul luxuriant al lui Emerald, plin de cârlionţi negri, şi-i spusese cât de urât i se pare părul lui Rose, iar acum, în mod automat, se încordă, de parcă ar fi aşteptat să fie admonestată, dorind să-şi

acopere părul, dar neputând s-o facă pentru că Josh îl pieptăna, spunându-le, între timp, ce plănuia să facă.

— Uite aici, e ca şi cum am căuta aur, mormăi el.

— Atunci, de ce-l mai tai? întrebă Ollie în timp ce diafragma aparatului scoase un clic şi el se mută undeva, la periferia vizuală a lui Rose.

— Pentru că aurul nu valorează nimic în starea lui naturală. Trebuie un ochi şi o mână de expert să-l transformi în ceva frumos, ceea ce şi intenţionez să fac cu părul lui Rose. Lungimea lui îl face atât de greu, că-şi pierde mişcarea naturală şi ritmul. Este ca şi cum ai încerca să cânţi jazz cu o orchestră de muzică clasică. Prea multă greutate şi tradiţie sufocă magia muzicii.

Rose zări lumina sclipind pe lamele foarfecii pe care Josh o purta mereu asupra lui.

— Nu, protestă ea, însă era prea târziu. Şerpi lungi de păr acoperiseră podeaua în timp ce stătea aplecată cu capul în jos, la indicaţiile lui Josh, dar panica ei se domoli în mod ciudat la auzul sunetului aproape ritmic al foarfecilor şi al camerei de fotografiat, punctate de răpăitul de întrebări şi explicaţii schimbate între cei doi bărbaţi.

— Uite aici, spuse Josh. Uite cum eliberez părul să se mişte şi să danseze. Uite cum capătă viaţă.

— Eşti sigur că nu-l tai prea scurt? replică Ollie, care plimba acum trepiedul prin spatele ei.

Rose îşi dorea să fi fost într-un salon tradiţional de coafură, cu o oglindă în faţă, să poată vedea ce se petrece, în loc să stea în camera goală, terifiată de rezultatul străduniilor lui Josh.

*

— *Vogue* o trimite pe şefa mea la Veneţia să scrie nişte articole despre viaţa socială a înaltei societăţi, şi mi-a promis că mă ia cu ea.

Ella nu încercă să-şi ascundă tonul victorios spunându-i această ştire mamei sale vitrege, care sosise pe neaşteptate s-o viteze la casa lor din Chelsea. Pentru că

făcea parte dintr-o familie atât de mare, Ella avea rareori ocazia să stea de vorbă cu mama ei vitregă şi, fiind copilul cel mai mare, ea se simţea mereu datoare să se dea cu un pas înapoi şi să le lase pe celelalte să se bată pe atenţia lui Amber, mai ales pe cele mai mici dintre fete.

Acum însă, Rose şi Janey fiind plecate, nu încercă să-şi ascundă plăcerea stârnită de faptul că se bucura de întreaga atenţie a lui Amber.

— Deci, acum ţi-e bine la *Vogue*? o întrebă mândră Amber.

— Da, dar îmi doresc acum să iau lecţii de jurnalism adevărat. Aş vrea să progresez şi să scriu articole despre lucruri importante, nu doar despre noile culori de ruj, i se destăinui lui Amber, pe un ton mâhnit. Se întâmplă atât de multe, iar lucrurile se schimbă atât de mult. Femeile nu mai sunt doar fiice, sau soţii, sau mame, ele sunt oameni reali, care fac lucruri reale.

Chipul ei şi vocea îi erau atât de sincere, că Amber se abţinu să nu izbucnească în râs. Îşi imagina totuşi ce ar fi spus bunica ei, care îşi condusese singură propria afacere şi-şi administrase averea atâta amar de vreme, dacă ar fi auzit declaraţia naivă a Ellei.

Cu toate acestea, spusele Ellei erau adevărate dintr-un anumit punct de vedere. Tinerele moderne îşi asumau, cu siguranţă, o libertate mult mai mare decât îşi asumase generaţia ei vreodată. Mulţi observatori considerau că era o consecinţă a războiului şi a faptului că, pe parcursul acelor ani îngrozitori, femeile fuseseră nevoite să devină mult mai independente, pentru a-şi proteja patria.

— Ei bine, cu siguranţă pari fericită, îi spuse Amber Ellei. Nu te ştiam aşa vorbăreaţă. Munca la *Vogue* ţi se potriveşte, Ella. Scoate la lumină ceea ce eşti tu cu adevărat.

Ella zâmbi, dar adevăratul motiv era că pilulele pentru slăbit nu îi tăiau doar pofta de mâncare, dar o făceau să fie mai energică. Observase că, imediat după ce lua una, era mai înclinată să înceapă să pălăvrăgească. Când îi povesti despre asta lui Libby, aceasta îi spuse că surplusul de

energie este încă un beneficiu al miraculoaselor pastile ale doctorului Williamson. Nimeni nu remarcase încă faptul că pierduse în greutate, dar Ella nici nu ar fi vrut. Ultimul lucru pe care şi-l dorea era ca Oliver Charters să observe, interpretând totul greşit, ca de pildă că ea ar încerca să-l impresioneze, ceea ce nu era adevărat.

*

Motivele reale pentru care Amber venise la Londra erau că intenţiona să discute cu Beth despre aranjamentele finale pentru balul lui Emerald şi să-l întâlnească luni pe domnul Melrose. Avocatul îi telefonase, entuziasmat şi agitat, vineri noaptea târziu, să-i spună că primise un telefon de la un tânăr care pretindea că ar fi moştenitorul pierdut al titlului ducal. Tânărul urma să-l întâlnească pe domnul Melrose luni, aşa că acesta o întrebă pe Amber dacă poate veni şi ea.

— Dar nu ştiu nimic despre familia australiană a lui Robert, protestă ea.

Oricum, avocatul o imploră să vină, spunându-i că ar avea nevoie de părerea ei despre tânăr şi adăugând că simte că, în cazul în care acesta era cu adevărat ducele, atunci ar putea fi mai uşor acceptat de societate dacă ar avea-o alături pe ea, în calitate de văduvă a lui Robert.

Pentru că Jay urma să plece de acasă să vadă o combină pe care administratorul lui voia să-l convingă s-o cumpere, Amber decisese că ar putea, de asemenea, petrece sfârşitul de săptămână în Londra, pentru a se întâlni cu familia şi pentru a verifica dacă Emerald nu abuza prea mult de supravegherea oarecum indolentă a prietenei sale Beth. Beth era o minunată naşă pentru Emerald, dar Amber era sigură că i-ar fi trecut cu vederea orice, indiferent cât de grav.

Prima oprire când ajunsese la Londra fusese în Eaton Square, unde îşi lăsă valiza şi află de la menajeră că Beth şi fetele erau plecate, aşa că trebui să ia un taxi până în Chelsea, ca să afle că doar fiica sa vitregă mai mare era

acasă.

— Janey şi Rose sunt bine şi fericite? întrebă Amber preocupată.

— Da, aşa cred, răspunse Ella cu onestitate. Janey este convinsă, în continuare, că Mary Quant o să-i ceară să facă un proiect pentru ea, îndată ce va termina St. Martins, iar Rose are deja prima ei comandă personală.

Îi descrise ce făcea Rose, iar Amber se linişti aflând că nepoata ei se descurca aşa de bine. Soarta lui Rose o îngrijorase mereu mai mult decât a celorlalte fete. Tot ce-şi dorea pentru copii era ca ei să fie iubiţi şi să iubească, să cunoască fericirea pe care o simţea ea trăind lângă Jay. Tinerii trebuiau, cu toate acestea, să-şi deschidă aripile, să înveţe ce e viaţa şi să-şi urmeze visurile. Amber ştia şi lucrurile astea.

— Aşadar, când vei pleca la Veneţia? o întrebă ea pe Ella.

— La începutul săptămânii viitoare. Vom merge cu editorul de modă şi câteva modele, pentru că ea vrea să scrie un material despre călătorie şi modă, dar şi despre modă şi Veneţia, aşa că vom merge cu Orient Expressul. Sunt aşa de emoţionată!

Amber râse.

— Dar ai mai mers cu el şi înainte, acum câţiva ani, când eu şi tati v-am dus pe toate la Veneţia.

— Da, ştiu, dar acum e altceva. Nu ştiam cât de norocoasă eram. Veneţia era doar un loc cu multe canale şi cu miasme ciudate, unde tu şi tati mergeaţi să vorbiţi cu oamenii despre mătase.

Era chiar emoţionată de viitoarea excursie, recunoscu Ella mai târziu, după ce mama ei vitregă plecă la cumpărături. Deşi, oficial, călătorea la Veneţia în calitate de asistentă a editorului secţiei de reportaje, reuşise să-l convingă pe editorul secţiei de călătorii să o lase să-şi încerce mâna cu un reportaj despre Veneţia din punctul de vedere al unui potenţial vizitator. Decisă să facă o treabă de calitate şi să demonstreze că poate scrie un articol antrenant, Ella începuse să studieze istoria oraşului. Ştia că

editorul secţiei de călătorii se aştepta să scrie un text care să se concentreze pe latura strălucitoare a vieţii veneţiene, vorbind despre elegantele hoteluri şi *palazzi* particulare, unde se organizau petreceri exclusiviste rafinate, adică acele detalii care aveau efect asupra cititorilor revistei *Vogue.* Oricum, Ella ar fi vrut, în sinea ei, să scrie altceva, mai provocator decât un reportaj anemic despre bogaţi şi hainele lor scumpe. Oraşul avea o istorie fascinantă, şi spera ca, în răstimpul cât va sta acolo, să descopere ceva care să-i permită să dea profunzime articolului său. Ziarul preferat al Ellei era *Manchester Guardian* şi, în secret, spera să scrie acel tip curajos de articole pe care le citea în acele pagini, articole în care era vorba despre dificultăţi şi opresiune, şi nu despre redingote costisitoare şi nuanţa cea mai potrivită de ruj. Ella îşi imagina că femeile reporter care lucrau la acel ziar ar trebui să arate şi să vorbească mai degrabă cu vocea lui Katharine Hepburn, iar când visa ziua cu ochii deschişi, se imagina lucrând într-o agenţie de presă aglomerată, scriind articole de un copleşitor impact social.

Ştia că ar ironiza-o toţi cei de la *Vogue* dacă şi-ar da seama ce-şi doreşte cu adevărat, dar nu voia să renunţe la visurile sale. Într-o bună zi, avea să scrie articole profunde şi pline de înţeles, care vor scoate la iveală nedreptatea socială, schimbând vieţile oamenilor.

Într-o bună zi.

Capitolul 10

Ceafa lui Rose era rece şi dezgolită, iar ea îşi simţea, în mod ciudat, capul eliberat de o povară, fiind incapabilă să reziste tentaţiei de a-şi întoarce privirea pentru a vedea imaginea oglindită de vitrinele magazinelor pe lângă care trecea. Vântul îi cuprinsese părul, răsucindu-l cam cum i-l răsucise Josh după ce-l tăiase.

Îi spusese că luni intenţiona să-l şamponeze şi să i-l aranjeze din nou.

— Mi-ar plăcea să-i dau şi o nuanţă de culoare, ceva care să-l facă să strălucească. Un purpuriu-închis ar arăta fantastic.

Rose păli puţin, aducându-şi aminte, dar, deopotrivă, pe buzele ei flutură un zâmbet. Se simţea atât de liberă şi atât... atât de diferită, aruncându-şi pe spate părul cu o mândrie ezitantă, în loc să-şi coboare privirea când vedea oamenii întorcându-se s-o privească.

— Hei, gagicuţo, îmi place cum îţi stă părul, îi spuse unul dintre tinerii Teddy Boy[4] care împânzeau strada, când trecu pe lângă ea în direcţie opusă.

Îi plăcea şi ei, se gândi Rose, deşi trecuse printr-un mare şoc după ce văzuse ce îi făcuse Josh.

O tunsese atât de scurt la spate, încât întreaga lungime a gâtului ei zvelt era expusă până la ceafă. De asemenea, îl modelase în aşa fel încât căpătase un volum şi o mobilitate neobişnuite, fiind mai lung pe laterale decât în spate şi mângâindu-i astfel linia feţei. Îi făcuse, de asemenea, şi breton, iar noul stil de tunsoare îi dezvăluia acum pometii înalţi, învăluiţi de o stare de euforie.

Mergea spre casă, lăsându-i la salon pe Josh şi pe Ollie. Acesta din urmă abia aştepta să se întoarcă în studio pentru a developa fotografiile pe care i le făcuse lui Josh în acţiune, şi aproape că fusese pe punctul să uite de comisionul pe care trebuia să-l facă după-amiază, până când Josh îi amintise că-i datora zece biştari.

Janey se va îndrăgosti de tunsoarea ei, Rose era sigură, dar nu ştia ce va gândi Ella.

Un fluierat de admiraţie scos de un băiat de prăvălie, care mergea pe bicicletă pe drum, o făcu pe Rose să-i râdă-n faţă, bucurându-se de neaşteptata senzaţie de imponderabilitate pe care i-o dădea noul ei chip.

---

4 Subcultură din anii 1950 care reînvia dandismul din perioada edwardiană de la sfârşitul secolului al XIX-lea. Tinerii britanici care au aderat la acest curent au fost reprezentanţii primei subculturi a tinerilor. Stilul lor de viaţă violent a fost descris de Eernest Ryman în romanul său *Teddy Boy,* publicat în 1958. (n.tr.)

*

Ei bine, chiar c-o încurcase acum, recunoscu Dougie, incapabil să se concentreze la ce avea de făcut, adică să completeze agenda lui Lew pentru săptămâna următoare. Îi telefonase avocatului şi stabiliseră pentru luni o întâlnire, astfel ca domnul Melrose să aibă timp să facă un inventar al problemelor şi să-i verifice identitatea.

Cu toate acestea, nu-i spusese că o întâlnise pe Emerald, nici chiar când domnul Melrose venise cu ideea s-o invite şi pe văduva răposatului duce să participe la întâlnirea lor, pentru că simţea că l-ar fi ajutat pe Dougie să aibă un susţinător care să-l iniţieze în noul rol pe care-l va juca în societate, dacă se va dovedi că el este, într-adevăr, moştenitorul. Va trece şi de hopul ăsta când va ajunge la el.

*

— Îmi pare rău, îngăimă Emerald, simulând o sfială jenată, care îi era, de fapt, străină, câtă vreme îşi planificase minuţios să se izbească – accidental – de ducele de Kent. Acesta se întoarse spre ea, dându-i ocazia să continue scenariul, rostind un umil: Oh, Alteţa Voastră regală…

— E în regulă. Nu vă faceţi probleme.

Surâsul ducelui a fost mai degrabă politicos, decât curtenitor, iar când acesta dădu să-i întoarcă spatele, Emerald, care nu se lăsa atât de uşor dată la o parte, se gândi imediat să facă pasul următor încă din momentul în care le fusese prezentată oficial şi foarte rapid, ducelui şi mamei sale, îl scrutase pe duce şi aşteptase să i se ivească şansa de a-i atrage atenţia. O festivitate de debut pe scena socială, care includea o seară cu muzică de cameră, nu figura, de regulă, printre preferinţele ei, dar îşi schimbase brusc părerea după ce aflase că ducele urma să se afle printre oaspeţi.

Emerald trebuia să fie răbdătoare pentru a-şi face numărul şi să aştepte până când muzica se termina, iar

ducele se muta într-un ungher mai liniştit al imensei camere oficiale de recepţie, lângă unul dintre balcoane. Cu certitudine, nu-şi va lăsa prada să-i scape.

Mişcându-se rapid, în aşa fel încât să ajungă înaintea lui, simulă că inspiră profund aerul serii care intra pe uşile deschise ale balconului şi-i spuse ducelui:

— Se pare că sunt îngrozitor de stângace când particip la asemenea evenimente. Mi se întâmplă asta poate şi pentru faptul că aş prefera să fiu la ţară. Apoi, oftă teatral. Vă place la ţară, Alteţă?

— Da, îmi place.

Vocea ducelui părea ceva mai caldă acum, uitându-se de astă dată direct la ea. Emerald avu un sentiment copleşitor de triumf. Nu putea fi altfel decât vrăjit de ea. Îşi pregătise apariţia cu extrem de mare grijă. Îşi purta părul prins deasupra capului într-un stil aproape regal (atât de potrivit pentru o tiară nobiliară, îşi spusese ea, mai devreme, fericită). Rochia ei din mătase de un liliachiu-pal îi punea în evidenţă talia subţire, în vreme ce boleroul asortat cu restul ţinutei îi dădea o notă de modestie. Colierul pe gât îi scotea în relief lungimea suplă a acestuia şi atrăgea privirea în jos, către curbele discrete ale sânilor. Unghiile îi erau date cu o ojă de un roz-pal, pentru a se potrivi cu nuanţa rujului. Emerald ştia să eclipsa orice fată din încăpere.

— Este un act de generozitate din partea oamenilor pentru că mă invită la atâtea petreceri admirabile, continuă Emerald cu falsă modestie, dar mi-am pierdut tatăl pe când eram foarte tânără şi mă întristez când văd alte fete însoţite de taţii lor.

— Da, cunosc acest sentiment… încuviinţă ducele.

De astă dată, vorbele ei îl emoţionaseră, ştiu Emerald, pentru că şi el îşi pierduse de mic tatăl.

— Mi-e teamă de cum va ieşi balul meu, i se confesă Emerald. Va fi organizat acasă, la Lenchester House, în Eaton Square, desigur, aşa cum ar fi vrut tatăl meu, dar nu mă voi putea bucura pe deplin, având în vedere că nu va fi de faţă.

Aşa! Acum îi spusese unde o putea găsi. Un singur lucru mai rămânea de făcut.

— Am admirat-o dintotdeauna pe Alteţa Sa regală, prinţesa Marina. Este atât de elegantă şi de graţioasă. Îmi amintesc că tatăl meu spunea acelaşi lucru despre ea. Mi-ar plăcea s-o cunosc mai bine.

Emerald reuşi să-şi facă vocea să sune visătoare şi copilăroasă, în acelaşi timp. Cum ar fi putut ducele s-o refuze? Nu putu, desigur.

— Atunci, permiteţi-mi să vă prezint chiar eu.

Îi oferise deja braţul şi o aştepta politicos să-l însoţească.

— O, faceţi asta pentru mine?

Emerald reprezenta expresia desăvârşită a încântării exuberante. Cu colţul ochiului, observă privirea plină de resentimente a lui Gwendolyn, dar şi uimirea şi invidia care se zăreau pe chipul celorlalte debutante, pe când ducele o conducea către locul unde mama sa discuta cu nişte doamne de companie. Dar, desigur, atenţia ei nu era concentrată pe rivalele ei, ci pe duce. Îşi drămuise privirile în aşa fel încât să sugereze plăcerea pe care i-o făcea compania lui, după cum felul ei de a se purta trebuia să dezvăluie o fire inocentă, aproape neajutorată, dar, în acelaşi timp, extrem de bine-crescută, lucruri pe care Emerald era convinsă că el le va aprecia la viitoarea soţie. Făcându-l să discute cu ea, reuşise de una singură ceva ce nici măcar cele mai hotărâte mame de debutante nu reuşiseră să facă, şi avea, într-adevăr, toate motivele să fie mândră de sine, decise Emerald când se apropiară de mama ducelui şi de micul ei anturaj.

Prinţesa Marina era elegantă şi regală, admise Emerald, dar şi distantă şi rece cu Emerald, când îi fu prezentată. Fără să scoată vreun cuvânt sau să schimbe vreo privire, Emerald îşi dădu seama că mama ducelui era conştientă că fiul său fusese manipulat ca să o prezinte mamei sale pe Emerald şi că această manevră a fost întâmpinată cu o reţinere evidentă. Cu toate acestea, se gândi Emerald cu satisfacţie, prinţesa Marina ar fi putut fi

forţată să-şi schimbe comportamentul, când Emerald va deveni noua ducesă.

După aceea, când reveni lângă Gwendolyn, Lydia şi naşa ei, Emerald îşi petrecu vremea repetând în minte numele ei de femeie căsătorită: Alteţa Sa regală, ducesa de Kent.

Edward şi Emerald. Ce noroc că prenumele lor începea cu aceeaşi iniţială, de parcă erau sortiţi dintotdeauna să fie împreună, oftă ea fericită în vreme ce Gwendolyn bătea câmpii despre tenis.

Ducele făcea parte din regimentul de cavalerie Royal Scots Greys, iar acum Emerald intenţiona să cerceteze discret care dintre celelalte debutante avea vreo rudă masculină în regiment, ca să şi-o facă prietenă şi să sugereze ca unii dintre tinerii ofiţeri să fie invitaţi la ceaiurile debutantelor. La urma urmei, era un lucru obişnuit ca tinerii ofiţeri din alte regimente să participe la evenimentele sociale organizate în sezonul de baluri.

Da, hotărî Emerald, una peste alta, fusese o seară reuşită.

*

Ollie se îndreptă de spate, abia întinzându-se în spaţiul strâmt al micii sale camere obscure, în vreme ce se uita cu încântare crescândă la fotografiile pe care abia le developase. Era încă lumină când se întorsese de la aniversarea la care fusese invitat să participe şi să facă fotografii de unul din forţoşii gemeni Kray, nu chiar un mardeiaş, ci mai degrabă un intermediar, deşi se pricepea încă să-şi poarte de grijă. Ollie îşi aminti că luptase cu el în ringul sălii de box, pe vremea când se antrena. Acesta având o constituţie masivă şi un nas rupt tipic pentru un fost boxer, le transmisese cererea gemenilor într-o manieră suficient de amabilă, dar Ollie înţelesese bine semnificaţia acestei politeţi, astfel încât nu îndrăzni să spună că are altceva de lucru în după-amiaza aceea.

Până la urmă, petrecerea îi oferise şansa să se

amestece în mulţimea de chipuri cândva familiare. Îl zărise şi pe vărul său Willie, care-i ignorase sfatul, fudulindu-se pe-acolo şi considerându-se, în mod evident, aproape acceptat în „trupele de intervenţie” patronate de gemeni.

Cu toate acestea, nu fraţii Kray sau fotografiile făcute la aniversarea îndepărtatului lor văr îl ţineau sechestrat în camera obscură la acele ore târzii din noapte.

Se uită iar la imagini, cu un rânjet de plăcere întins pe toată faţa. Nu începea nicio îndoială, era bun, şi, într-o zi – nu peste multă vreme –, va fi considerat cel mai bun. Fotografiile pe care i le făcuse lui Josh în timp ce o tundea pe Rose, o succesiune frenetică în încercarea de a prinde fiecare mişcare, erau o operă dată dracului, îşi spuse. Dacă ar şti pe ce lume trăieşte, i-ar cere lui Josh o avere pentru poze, şi pe bună dreptate, deoarece pozele vor atrage puicuţele să-şi tundă părul ca Rose mai abitir decât orice reclamă. Cu toate acestea, nu avea sens să se gândească la nota de plată. Prietenul lui era la fel de lefter ca el, trăind de azi pe mâine, în speranţa de a-şi duce viaţa mai departe pe propriile puteri, într-o lume ostilă, unde amândoi făceau primii paşi ezitanţi.

Pe de altă parte, dacă ar putea să-i atragă cumva pe cei de la *Vogue...* Nu că editorii ăia simandicoşi, care comandau de la el fotografii, ar fi interesaţi să-i binecuvânteze iniţiativele... Ei aveau propriile aşteptări legate de fotografiile pe care le doreau şi respingeau fără discuţie alte idei, dacă nu se potriveau cu ale lor.

Totuşi, merita să încerce, după ce va vedea, pe parcursul călătoriei la Veneţia, dar şi în timpul şederii acolo, cum va decurge relaţia sa cu editorul artistic, cu cel al secţiei de modă şi cu manechinele angajate pentru articolul „Fabuloasa călătorie cu Orient Expressul” pe care urma să-l ilustreze cu fotografii făcute la Veneţia.

Era cea mai mare comandă primită de la *Vogue,* şi tot ce trebuia să facă era să urmeze indicaţiile editoriale şi să-şi primească banii. Problema era că, odată ce ajungea în spatele aparatului de fotografiat, imperioasa nevoie de a câştiga bani îi dispărea din minte, lăsând loc propriilor

fantezii.

Dumnezeule, doar văzuse ce făcuse din Rose şi Josh! Uneori, lui însuşi îi venea greu să creadă cât de sclipitor era.

Abia aştepta să-i arate şi lui Josh ceea ce făcuse. Se uită la ceas, se încruntă, neîncrezător, şi scutură încheietura când văzu că era ora patru, crezând la început că ceasul se oprise în timpul după-amiezii şi abia apoi înţelegând că, de fapt, era patru dimineaţa.

Se simţea obosit şi îi era foame – foarte foame. Înăbuşindu-şi un căscat, se furişă desculţ până la uşă.

Aceea era prima locuinţă pe care-o închiriase doar pentru el. O alesese deoarece singura lui cameră, împreună cu o baie îngustă, formau întreg apartamentul, dar şi pentru că avea acces pe acoperiş, iar, ca parte a înţelegerii cu proprietarul, Ollie putuse transforma un petic din această suprafaţă în cameră obscură.

Când îşi va permite plănuia să se mute în altă parte, unde să-şi pună la punct un studio adevărat, dar acesta era, deocamdată, un vis.

Ajuns în camera de zi, deschise dulapul cu alimente, scotoci după câteva felii de bacon, pe care le aruncă într-o tigaie, şi pe aceasta o puse pe maşina de gătit cu un singur ochi adăugând un strop de untură. Pe când şunculiţa începea să sfârâie şi să pocnească zgomotos, aruncând grăsime pe rândul dublu de plăci de faianţă lipite alandala pe zidul pictat în galben, din spatele aragazului, luă o franzelă deja începută din cutia de pâine şi o puse pe dulapul de tablă unde depozitase serviciul desperecheat, din porţelan, şi tacâmurile. Dulapul era un cadou de la mama sa, care aproape că izbucnise în plâns când văzuse că fiul ei renunţase la camera pe care o avea în minunata şi strălucitor de curata lor casă cu terasă, pentru a se muta într-un apartament considerat de ea o cocioabă.

După ce tăie două felii groase de pâine, Ollie le unse generos cu unt, apoi luă baconul din tigaie şi îl puse între ele.

În clipa când luă prima îmbucătură, practic saliva din

cauza îndelungatei aşteptări înfometate. Bacon şi unt; ce putea fi mai bun? Cu excepţia gustului dulce al succesului. Era un gust pe care, spera el, îl va simţi tot mai des.

Capitolul 11

Plecau de la sediul *Vogue* pentru a prinde trenul care-i ducea către vapor, şi apoi la Paris, unde urmau să se urce în Orient-Express, iar Ella se trezise înainte să sune ceasul în zorii zilei, verificându-şi pentru a nu ştiu câta oară valijoara, emoţionată la gândul plecării. Această călătorie însemna mult pentru ea, era o ocazie de a fi băgată în seamă, de a i se da sarcini mai importante. Trecu în revistă tot ce avea de făcut, pentru ca lucrurile să se desfăşoare după cum spera.

Nu trebuia să fie la redacţie până la ora zece, dar era prea agitată ca să poată dormi. Stătea, în schimb, la bucătărie, în halat, cu picioarele în papuci, bând o ceaşcă de ceai. Gândul la mâncare o făcea să aibă o tot mai pronunţată senzaţie de greaţă.

Le putea auzi pe Janey şi pe Rose coborând scările. În scurtă vreme, va veni ceasul plecării. Se ridică, punându-şi ceaşca de ceai în chiuvetă chiar când Janey intră furtunos, plângându-se de cât de frig era în bucătărie.

De când văzuse sâmbătă noua coafură a lui Rose, Janey îi cerea fără încetare acesteia să-i spună lui Josh că vrea şi ea să se tundă exact în acelaşi stil, şi asta făcea şi acum, întrerupându-se doar pentru a-i spune Ellei invidioasă:

— Ce norocoasă eşti că mergi la Veneţia, unde e soare şi cald.

— Mă duc la muncă, nu la plajă! îi spuse Ella, uitându-se la ceas.

Da, cu siguranţă era timpul să plece, dar, mai întâi, trebuia să-şi verifice pentru ultima oară bagajul, pentru a se asigura că nu uitase ceva.

*

Aşezat de partea cealaltă a masivei mese de mahon din sala de şedinţe a biroului domnului Melrose, Dougie se străduia din greu să nu se holbeze la mama lui Emerald.

Din punct de vedere fizic, nu era o surpriză. Nu lucrase degeaba câteva luni pentru Lew şi nu îi luase prea mult să găsească nişte fotografii suficient de noi ale lui Amber. Dacă i s-ar fi cerut s-o descrie printr-un singur cuvânt, ar fi spus „stilată”. De la cocul elegant până la pantofii de piele de culoare bleumarin, Amber aproape că strălucea de eleganţă, de bune maniere şi de blândeţe, care, după cum îşi dădea Dougie seama din privirea ei, erau semnul delicateţei interioare.

Tocmai de această amabilitate şi blândeţe a fost surprins Dougie. Aceste trăsături de spirit nu rezultau din fotografiile de presă pe care le văzuse, prinzându-l cu garda jos. Mai cu seamă că Emerald era fiica ei. Cum puteau două femei, atât de apropiate ca grad de rudenie, să fie atât de diferite?

Amber îl privi cu simpatie pe tânărul australian care stătea în faţa ei. Începuse să-l agreeze din primele clipe, compătimindu-l pe măsură ce-i povestea de-a fir a păr cum ajunsese orfan. O interesa să afle despre viaţa lui din Australia. Era un tânăr bogat, pe picioarele lui, şi de ici, de colo, din comentariile lui, era clar că fusese învăţat să dispreţuiască aristocraţia britanică, sufocată de ritualurile ei îmbătrânite.

— Recunosc că atunci când am primit prima scrisoare de la dumneavoastră, nu mi-a surâs prea tare ideea că aş putea fi duce, le spusese el.

Atunci, ce l-o fi făcut să se răzgândească, se întrebă Amber. Le spusese că lucra pentru unul dintre fotografii elitei sociale, recunoscând că deseori îi făcea rău să lucreze într-un astfel de mediu. Sinceritatea lui o făcu pe Amber să simtă o simpatie şi mai mare faţă de el, amintindu-şi cât de străină se simţea ea însăşi uneori, pe când era tânără, în

mijlocul celor bogaţi, care însă nu erau aristocraţi. Cu toată asprimea sa, Dougie avea o mândrie înnăscută pe care Amber o îndrăgi, admiţând însă că, dacă se va dovedi că este duce, îi va trebui o mulţime de ajutor pentru a se obişnui cu noul său rol.

Simţi că acesta ar putea aduce un aer de prospeţime instituţiei ducale, ca o pală de vânt într-o cameră îmbâcsită de praf şi închisă de prea multă vreme. Lui Robert i-ar fi plăcut de băiat şi l-ar fi binecuvântat, îşi spuse ea, gândindu-se la răposatul ei soţ. Şi Jay l-ar fi plăcut. Ar fi vorbit despre gospodărirea terenului agricol. Pe măsură ce-i treceau aceste gânduri prin minte, Amber ştiu că îl acceptase deja ca membru al familiei extinse, simţind, de asemenea, o undă de afecţiune protectoare, maternă, faţă de el.

În mod categoric, deşi fusese obişnuit să stea pe picioarele lui şi să-şi poarte de grijă, ar deveni vulnerabil, în noul rol, iar rechinii care l-ar înconjura n-ar fi întotdeauna uşor de identificat. Avea nevoie de sprijin, şi cine i l-ar putea oferi mai bine, se hotărî Amber, decât familia pe care deja o recăpătase.

— Ei bine, mai sunt câteva lucruri care trebuie confirmate înainte să putem face un anunţ oficial, spuse domnul Melrose, dar…

Se uită la Amber, care-i zâmbi înainte să se întoarcă la Dougie şi să-i spună cu căldură:

— Nu ştiu dacă să te felicit sau să te compătimesc, Dougie. Sau să-şi spun Excelenţa Voastră? adăugă ea, tachinându-l cu blândeţe.

Dougie scutură din cap, pe jumătate uluit, pe jumătate încurcat.

— Vei dori să vezi casa din Eaton Square, cred, şi domeniul de la Osterby, desigur, continuă Amber. Am o mărturisire să-ţi fac cu privire la casa din Londra. Mi-e teamă că i-am permis fiicei mele să se mute în ea pe durata sezonului de baluri, deoarece tot acolo se va organiza şi balul ei de debut.

— Da, ştiu, începu Dougie, apoi se opri, pentru că atât

domnul Melrose, cât şi Amber se uitară curioşi la el. Adică, vreau să spun, îmi amintesc că am citit despre asta, se corectă el, şi, desigur, sunt încântat, ceea ce înseamnă că nu am nicio intenţie… ei bine, planurile voastre sunt foarte bune în ceea ce mă priveşte.

— Foarte generos din partea ta, îi spuse Amber. Ştiu că-ţi vei fi făcut propriii prieteni aici, în Londra, dar aş vrea să te prezint cât mai curând familiei, dacă tu consideri că eşti pregătit. Fetele mele vitrege şi nepoata mea locuiesc în Londra, în Chelsea, şi sunt convinsă că vor fi încântate să te cunoască. Soţul meu, Jay, îşi petrece mare parte din timp la Denham, proprietatea noastră din Macclesfield, iar fiicele noastre gemene sunt încă la şcoală, dar vor veni de Paşte pentru câteva zile, şi, dacă nu ţi-ai programat altceva, mi-ar face plăcere să ni te alături la Denham.

Amber îl prinsese pe Dougie nepregătit. Nu-şi făcuse planuri pentru Paşte şi, din multe puncte de vedere, ar fi fost fericit să-i accepte invitaţia. După cum începuse să înţeleagă, a fi duce însemna mult mai mult decât a fi numit „Excelenţă”. Oricum, în vreme ce Amber părea gata să-l primească în familie cu braţele deschise, nu acelaşi lucru se putea spune şi despre Emerald. Nu va fi deloc încântată când va afla că sunt rude.

Înainte să poată spune ceva, domnul Melrose anunţă, cu o uşurare evidentă:

— Amber, draga mea, este o propunere excelentă şi generoasă, care te reprezintă.

Aşa şi era, admise Dougie. La urma urmei, ea nu-i datora nimic, de fapt.

— Trebuie să-mi dai adresa ta şi numărul de telefon, îi spuse Amber, iar eu voi face acelaşi lucru, ca să putem stabili detaliile vizitei tale.

Era prea târziu să dea înapoi; ar fi fost o grosolănie, înţelese Dougie.

Afară, în razele anemice ale soarelui, se sui pe motocicleta lui şi o luă din loc. Luase exemplul angajatorului său, cumpărându-şi robusta şi lucioasa maşinărie cromată, şi învăţase, în scurt timp, să-şi croiască,

în mare viteză, drum prin traficul aglomerat al oraşului.

*

— Fir-ar să fie! înjură Ollie holbându-se neîncrezător la ceasul cu alarmă, înainte să pună din nou capul pe pernă. Cum naiba reuşise să doarmă neîntors atât de mult?

Era aproape amiază. Ar fi trebuit să ajungă la sediul *Vogue* la prânz, înainte de a pleca la Veneţia cu echipa din care făceau parte manechinele, editorul secţiei de modă, specialistele în machiaj, angajaţi ai revistei şi, fără îndoială, lăzi întregi de haine. Îşi trecu mâna peste bărbia ţepoasă. Ochii îl usturau de parcă i-ar fi aruncat cineva o mână de nisip în faţă şi-şi simţea gura ca şi când nu s-ar fi spălat de zile întregi pe dinţi.

Creierul lui refuza să se trezească, dând rateuri ca o bătrână maşină astmatică, horcăind şi protestând la toate eforturile făcute de motorul său rablagit. Rablagit – exact aşa se simţea. Nici vorbă să ajungă la sediul *Vogue* la 12.30. Ca să nu mai vorbim de ora 12. Se aşeză pe marginea patului, prinzându-şi capul în mâini şi apăsându-şi ochii cu putere pentru a înlătura durerea surdă din moalele capului.

Asta era, nu ar fi trebuit să bea sticla aceea suspectă de vin din noaptea trecută, după sandvişul cu bacon. Îi fusese sete şi dorea să sărbătorească, iar vinul se întâmplase să-i fie la îndemână.

Raza timidă de soare care-şi croia drum prin perdeaua lăsată îl făcu să se cutremure, săgetându-i ochii dureroşi şi colorându-i trupul gol cu pete de miere aurie. Pielea lui măslinie se bronza cu uşurinţă şi, de îndată ce vremea se încălzea, se repezea la Brighton să facă plajă şi să se holbeze la fetele acelea în costum de baie.

Unu fără un sfert. La dracul Editorul de modă de la *Vogue* îi va face maţele bretele şi-i va arunca ouţele la gâşte. Nu ar fi trebuit să facă programarea. Dar putea ajunge încă la tren, dacă mergea direct la gară.

Uitând de mahmureală, se simţi dintr-odată plin de

energie, sări din pat şi îşi trase pe el pantalonii pe care-i lăsase pe podea şi un pulover înainte de a merge desculţ spre holul de la intrare, unde se afla un telefon. Sună la *Vogue* şi le spuse că, din cauza unor circumstanţe neprevăzute, se vor vedea la gară.

Rânji în barbă, după care începu să fluiere. Totul va fi în regulă. Mereu avea să fie aşa pentru Oliver Charters.

Capitolul 12

Ella se strâmbă sub povara bagajelor pe care şefa i le dăduse să le care la maşină. Mergea cu taxiul de la redacţie la gară alături de trei modele şi de specialista în machiaj, ajungând, nu se ştie cum, să care şi acesteia din urmă lucrurile, alături de propriile bagaje şi de cele ale şefei.

Pe peron se afla un amestec haotic de călători şi de însoţitori la tren, care-şi întorceau capetele ca să se holbeze la modelele îmbrăcate în haine de călătorie, gata să fie fotografiate la îmbarcarea în tren, dacă fotograful apărea, în cele din urmă.

Editorul secţiei de modă răbufnise zgomotos, stârnit de absenţa fotografului, rostind un şir interminabil de sudălmi, care încinse atmosfera din birouri, însărcinându-i apoi pe asistenţi să inventeze un înlocuitor.

Acum, că ajunseseră pe peron, Ella se uită în jur după şefa ei şi respiră uşurată când o zări. La şedinţa pe care o avuseseră, primiseră informaţii în legătură cu un articol despre modul în care scena socială veneţiană se schimba, pe măsură ce personalităţile din vechea gardă, cum ar fi Coco Chanel şi cele asemenea ei făceau loc unor noi chipuri precum prinţesa Grace de Monaco şi armatorii greci putred de bogaţi, dar şi unor membri ai înaltei societăţi britanice, ai aristocraţiei continentale şi ai frumuseţilor mondene.

Ella călătorea îmbrăcată în haine confortabile, purtând o haină de tweed peste bluza ei simplă şi peste fustă, dar, pentru a marca această ocazie specială, îşi pusese pe cap o

pălărioară cu un voal drăguţ, care îi acoperea parţial cârlionţii, acum răvăşiţi de vânt. Era pe deplin conştientă că pentru prima dată în acea săptămână, îşi putuse simţi coastele, când stătea aşezată în pat. Cura de slăbire devenise o provocare interesantă acum, când ştia ce avea de făcut. Pierduse peste şase kilograme şi îndrăznea să parieze că va mai pierde câte kilograme va dori.

Spre uşurarea Ellei, chiar atunci când se uita după editorul secţiei de reportaj, sosi un hamal care îi luă valiza, dându-i libertatea să se grăbească pentru a o ajunge din urmă pe şefa ei. Păstră însă geanta şi maşina de scris portabilă, pe care aceasta îi spusese să nu le scape din ochi.

*

Ollie inspectă cu o grimasă mulţimea care mişuna pe peronul gării. Ura fotografiile pentru *Vogue,* dar existau, desigur, şi beneficii, cum ar fi banii şi şansa de a flirta cu modelele, ca să nu mai vorbim de faptul că, dacă era norocos, iar acestea acceptau, obţinea chiar mai mult decât un flirt.

Nu avusese timp să se bărbierească, abia reuşi să facă un duş, iar părul său rebel era încă uşor umed, la fel ca tricoul pe care-l trăsese pe el, fără să se mai obosească să se şteargă cum trebuie cu prosopul, înainte de a sări în pantaloni.

Haina lui de piele uzată îl proteja de vântul de primăvară, şi reuşi să găsească nişte lenjerie curată, şosete şi un alt tricou, pe care le aruncase în geanta unde-şi ţinea şi camera foto. Îşi strânsese apoi echipamentul şi o zbughise spre gară.

Editorul secţiei de modă îl întâmpină cu o privire otrăvită, ameninţându-l că nu-l va mai angaja niciodată, dar el o înfruntă cu un surâs ironic, încrezător că, odată ce va vedea fotografiile, va uita de întârzierea lui.

Studie manechinele cu un ochi experimentat, evaluându-le nu neapărat din punct de vedere profesional,

ci ca potenţiale partenere de pat. Se gândi că roşcata ar putea fi favorita. Avea o înfăţişare care sugera că ştie tot ce trebuie să facă. Când se întoarse, atenţia îi fu atrasă de Ella, care se îndrepta spre şefa ei, şi zâmbetul lui deveni şi mai larg.

Avuseseră o serie de confruntări la birou, din seara în care o zărise în taxi, şi începuse să-i placă s-o zăpăcească, cu atât mai mult cu cât ea nu reuşea să-şi ascundă dispreţul pe care i-l stârnea.

Săltându-şi geanta în spinare, se îndreptă intenţionat către ea, blocându-i calea către şefa ei.

— Bună, prinţeso.

O, nu! Fotograful era Oliver Charters. Simţi că i se prăbuşeşte cerul în cap. Îl detesta pe mitocanul ăsta din East End. Era arogant şi plin de el, când nici măcar nu avea de ce, şi acţiona de parcă ar fi fost o persoană importantă, ignorând regulile pe care ceilalţi oameni – oamenii ca ea – le respectau fără să le discute, producând ravagii când venea la redacţie, flirtând cu fotomodelele şi purtându-se, în general, de parcă toată lumea s-ar fi învârtit în jurul lui.

Iar în privinţa apelativului caraghios... Faţa ei se aprinse de furie.

— Ţi-am repetat să nu-mi mai spui aşa, îi reaminti, strângând din dinţi.

— Ţi se potriveşte, îi spuse Ollie nepăsător.

Lângă el se crea un spaţiu liber, care-i permitea să scape, aşa că Ella se strecură rapid şi-l lăsă în urmă, râzând batjocoritor, pentru a ajunge, în cele din urmă, lângă şefa ei.

Dacă ar fi ştiut că el urma să fie fotograful, ar fi refuzat să meargă în această călătorie, îşi spuse, urmându-şi şefa, care acum urca în tren.

Departamentul de modă închiriase un vagon care era ocupat de fotomodele, de machieză, de lada cu haine şi, de asemenea, de Ollie şi de editorul secţiei de modă în persoană, în vreme ce Ella şi alte angajate împărţeau un vagon cu alte persoane. Ella sfârşi înghesuită pe o banchetă, strivită de un om de afaceri supraponderal, care

avea locul lângă ea. Cel puţin nu stătea alături de fotograful acela respingător.

Pe măsură ce peisajul îi trecea prin faţa ochilor, Ella încercă să se bucure de el, însă nu putea să nu se gândească la Oliver Charters. Nefericitul acela era ca o boală de piele, zgâriind-o pe nervi şi agitând-o încontinuu. O durea capul şi îi venea greu să stea liniştită, deşi abia dacă dormise puţin, din cauza gândurilor neplăcute care-i roiau în minte.

*

Emerald se încruntă, sâcâită. Singurul motiv pentru care participa la masa asta plicticoasă era pentru că auzise că va veni şi ducele, dar el întârzia.

— Ei bine, se pare că ai făcut o cucerire, îi şopti la ureche una dintre celelalte fete, arătându-i la cine se referea.

Lavinia Halstead era ca şi logodită cu verişorul ei îndepărtat, o legătură care primise binecuvântarea părinţilor ei încă de când se născuseră şi, din acest motiv, avea aerul cuiva neatins de grija de a-şi găsi un Făt-Frumos până la sfârşitul sezonului.

Tânărul despre care vorbea se uita, într-adevăr, admirativ la Emerald. Şi el era, recunoscu Emerald, foarte chipeş, cu un păr plin de cârlionţi negri şi cu nişte ochi negri pătrunzători. Nu-l mai văzuse înainte. Şi l-ar fi amintit, cu certitudine. Purta un costum bine croit, iar lumina candelabrului se reflecta pe inelul gros de aur pe care-l purta la mâna dreaptă. Ea făcu o grimasă de neplăcere. Era nepotrivit pentru bărbaţi să poarte bijuterii, în afară de cazul în care aceste bijuterii nu erau un simbol al statutului social – un inel ducal, de pildă, purtând blazonul familiei. Chiar şi-aşa, arăta foarte bine. Şi nu făcea nicio încercare să-şi ascundă interesul faţă de ea, privind-o cu o intensitate aproape bolnăvicioasă.

— Cine e, îl cunoşti? o întrebă ea nonşalantă pe Lavinia.

— O, da, a fost coleg de şcoală cu fratele meu.

Familia Halstead era o evlavioasă familie catolică, iar fiii erau şcoliţi mereu la un internat catolic condus de iezuiţi, în Cumbria.

— Nu pare a fi englez, afirmă Emerald, cântărindu-l din priviri. Pielea aceea măslinie, alături de cârlionţii negri, nu ar putea aparţine nicicând unui englez, şi nici privirea înflăcărat-provocatoare şi plină de pasiune pe care i-o arunca. Era încântată că un asemenea băiat arătos o contempla cu o dorinţă care era evident că-i scăpase de sub control, încântată de parcă ar fi făcut o baie de soare în Mediteranei.

— Nu, Alessandro este laurantez.

— „Laurantez”? Ce naiba înseamnă asta? o întrebă Emerald suspicioasă, fiind aproape convinsă că Lavinia vrea s-o tachineze.

— Vreau să spun că Alessandro este din Lauranto, îi spuse Lavinia pe un ton dojenitor, aproape didactic. Lauranto este un principat mic, aşa cum e Monaco sau Liechtenstein, pe coasta Mării Mediterane, între Italia şi Franţa, pe Coasta de Azur. De fapt, Alessandro nu doar că este din Lauranto, dar familia lui conduce principatul, iar Alessandro este prinţul moştenitor.

Emerald îl privi iar pe admiratorul ei. Un prinţ moştenitor!

În vreme ce Lavinia îi vorbea, Gwendolyn, cu tactica ei binecunoscută de a se strecura pe ascuns, reuşise să scape de fata lângă care stătea şi să vină să asculte conversaţia lor.

— Prinţii străini nu sunt prinţi cu adevărat, trâmbiţă ea cu dispreţ. Nu asemenea celor din familia regală britanică.

— Ba bineînţeles că sunt prinţi adevăraţi, spuse Emerald cu asprime. Cum să nu fie? Un prinţ e un prinţ, la urma urmei.

— Acum, că m-a văzut că vorbesc cu tine, se aşteaptă, cu siguranţă, să vă fac cunoştinţă, îi spuse Lavinia lui Emerald. Trebuie să te avertizez că este

îngrozitor de... ei bine, de străin, dacă înţelegi ce vreau să spun, şi este foarte pasional. Nu s-a înscris la şcoala lui Michael decât anul trecut. Înainte, a beneficiat de lecţii private la domiciliu. Mama lui este îngrozitor de speriată că i s-ar putea întâmpla ceva, fiind singurul ei copil. Tatăl lui a murit într-un accident de vânătoare îndată după naşterea lui Alessandro, şi se prea poate ca moartea lui să fi fost parte din planul lui Mussolini de a anexa Lauranto Italiei. Mama lui de-abia aşteaptă să se însoare şi să înceapă să producă o mulţime de moştenitori, cu care să umple grădiniţa regală.

Lyddy Munroe venise şi ea acum, iar după ce Lavinia îşi ceru scuze şi plecă să se aşeze lângă mama ei, care o chema prin semne, Lyddy se întoarse spre Emerald şi spuse încântată:

— Ia gândeşte-te, să te măriţi cu un prinţ şi să ai propria ţară, aşa cum s-a căsătorit Grace Kelly cu prinţul Rainier.

— N-o să mă vezi pe mine căsătorindu-mă cu un străin, le spuse dispreţuitoare Gwendolyn.

— Nu, îndrăznesc să spun că n-o s-o faci, îi spuse Emerald fără cruţare. La urma urmei, ar trebui să găseşti mai întâi pe cineva care să dorească să te ia de soţie.

Gwendolyn se congestionă la faţă în vreme ce Lyddy păru stânjenită şi confuză.

Aşa-i trebuia dacă nu stătea în banca ei, se gândi Emerald satisfăcută. Gwendolyn nu pierdea nicio ocazie să o împungă pe tema încercării ei de a se căsători cu un bărbat al cărui titlu să-l depăşească pe cel al mamei sale şi abia aştepta ca Emerald să eşueze, pentru a trâmbiţa vestea. Dar nu va eşua, se încurajă Emerald, aruncând o privire şăgalnică în direcţia prinţului, înainte de a se întoarce cu spatele.

Gwendolyn avea dreptate dintr-un singur punct de vedere: căsătoria cu un prinţ străin nu avea acelaşi impact ca o căsătorie cu un membru al familiei regale britanice. Oricum, nu era nicio pagubă dacă-şi ţinea noul admirator aproape, folosindu-l pentru a stârni gelozia ducelui de Kent.

— Ducele de Kent nu este aici?

Tonul maliţios din vocea lui Gwendolyn o determină pe Emerald să se întrebe furioasă dacă nu cumva cealaltă fată îi ghicise gândurile.

— Chiar te vei căsători cu el, Emerald? o întrebă Lyddy înfiorată.

— Nu am spus niciodată că urmează să mă mărit cu ducele de Kent. *Tu* ai fost cea care i-a pomenit numele, răspunse Emerald pe un ton aspru.

— Spune asta deoarece îi este frică acum că el nu va dori să o ia de soţie, îi spuse Gwendolyn lui Lyddy cu un zâmbet afectat.

— Nu, nu-i adevărat, ripostă Emerald, cu ochii fulgerând de furie.

— Dar nu l-ai mai văzut de la petrecerea aceea, nu-i aşa?

— Nimeni nu l-a mai văzut. Nu a fost în Londra, spuse tăios Emerald.

Este adevărat că se aştepta să-l vadă din nou pe duce, deşi mai degrabă ar fi murit decât să recunoască acest lucru în faţa lui Gwendolyn şi a lui Lyddy. La urma urmei, acesta avea adresa ei şi ştia că îşi făcea debutul în viaţa publică, în acel sezon de baluri. Dar, pe de altă parte, era duce regal şi, fără îndoială, avea tot felul de îndatoriri şi de apariţii oficiale la diferite evenimente, care, cu certitudine, îl ţinuseră departe de Londra. Când se va reîntoarce, se va vedea clar că îşi dorise cu disperare s-o întâlnească, bombardând-o, probabil, cu invitaţii şi, de asemenea, cu declaraţii de dragoste.

Scutură din cap, refuzând o nouă ceaşcă de cafea oferită de o chelneriţă care umbla cu tava printre oaspeţi. Nu trecuse mult de când, în Anglia, mâncarea fusese raţionalizată, şi lui Emerald, în ciuda taliei de viespe şi a trupului delicat, îi plăcea teribil să mănânce. Visa îndelung la rarele ocazii când luase masa la Ritz şi Savoy şi la delicioasele paste pe care le mâncase la Paris. Se distra pe cinste când Gwendolyn, care era grăsuţă şi avea glezne groase, era obligată să îndure la pension umilinţa meselor

cu supă chioară fără pâine, în încercarea nereuşită de-a o face să dea jos din kilograme.

Râsul pe seama lui Gwendolyn o făcu pe Emerald să se simtă mult mai bine.

Familia ducelui trebuia să le accepte invitaţia la bal. La urma urmei, răposatul ei tată fusese extrem de respectat, iar el şi mama ei fuseseră bine plasaţi în societate, invitaţi peste tot, şi avuseseră toate relaţiile necesare, după cum spunea mătuşa Beth. Şi, odată ajunşi la bal, ducele trebuia să o invite la dans, iar după aceea…

Invitaţii începură să plece, mamele şi însoţitoarele îndrumându-le neliniştite pe debutante către ieşire, în timp ce-şi făceau calcule rapide şi complicate în speranţa că se vor putea încadra în cota zilnică de evenimente mondene. Prânzurile erau urmate de ceaiurile de după-amiază, care precedau cocktailurile, cinele oficiale, petrecerile şi spectacolele, iar apoi, dacă fata era suficient de norocoasă să fie însoţită de un bărbat, o ieşire la un club de noapte.

Mătuşa Beth se desprinse cu greu de la masa unde se aflau însoţitoarele fetelor şi le chemă la ea.

Emerald îşi termină paharul de vin rosé foarte dulce şi se ridică să plece.

— Nu, te rog, nu poţi pleca până nu-ţi spun cine sunt şi cât de mult te admir. Şi cât de frumoasă consider că eşti. Cea mai frumoasă fată din lume. O icoană… un înger al dragostei.

Emerald încercă să rămână indiferentă şi chiar arogantă, dar dezaprobarea şocată de pe chipul lui Gwendolyn o făcu, în schimb, să-i surâdă cu graţie admiratorului său, ştiind că, astfel, indignarea lui Gwendolyn va creşte.

— Un bărbat nu se poate prezenta singur unei fete care nu este însoţită. Contravine protocolului, îl tachină ea, adăugând, prin tonul spuselor sale, avertismentul că este acel tip de fată care se aşteaptă ca bărbaţii – chiar şi cei care erau prinţi ai coroanei – s-o trateze cu deplin respect.

Dar prinţul moştenitor clătină din cap, privind-o cu intensitate în timp ce o implora:

— Te rog, nu mă alunga. Aş fi dezolat dacă m-ai alunga. Sufletul şi viaţa mea sunt la picioarele tale. Între noi ar trebui să nu existe niciun protocol. Suntem, cred eu, suflete-pereche, predestinate să se întâlnească. Simt asta aici, adânc în sufletul meu. Alessandro îşi lovi pieptul cu pumnul, implorând-o din priviri să-l asculte.

Emerald era amuzată. Comportamentul său era îngrozitor de teatral şi desprins, parcă de pe altă planetă, e adevărat, dar la fel de adevărat era că arăta extrem de bine, şi mai era şi prinţ moştenitor. A fi de spiţă regală îţi dădea dreptul să te porţi atipic.

Era, cu certitudine, mult mai arătos decât ducele de Kent: înalt, cu umerii laţi, cu sclipirea aceea în ochi care o făcea să râdă şi, în acelaşi timp, să-i trimită fiori delicioşi de încântare pe şira spinării. Cumva, îi venea mai uşor să şi-l imagineze pe Alessandro strângând-o la piept şi acoperindu-i faţa cu sărutări pasionale, aşa cum fac eroii din filme, decât să şi-l imagineze pe ducele de Kent făcând acelaşi lucru. Pasiunea lui, deşi aproape ridicolă, era minunat de flatantă şi cu atât mai plăcută cu cât Gwendolyn se arăta tot mai nemulţumită de ceea ce se întâmpla – din gelozie, desigur.

— Suntem doi străini. Nici măcar nu ne ştim numele.

— Îţi cunosc inima. Este pură şi bună şi mi-a luat sufletul ostatic. Eşti atât de frumoasă, oftă el pasional.

— Haideţi, fetelor.

Mătuşa Beth ajunse lângă ele, în vreme ce buzele subţiate ale lui Gwendolyn arătau cât de furioasă era.

În timp ce se întorceau, Emerald găsi o nouă ocazie să alimenteze furia lui Gwendolyn.

Atingând braţul mătuşii sale, ea spuse, simulând inocenţa şi naivitatea:

— Mătuşă Beth, Alteţa Sa, prinţul Alessandro, spune că este dezamăgit că nu ne-a prezentat nimeni. Sunt sigură că ai întâlnit-o pe mama lui cândva, de vreme ce este rudă cu una dintre doamnele de companie ale reginei.

După cum Emerald ştia prea bine, era suficient să alăture în aceeaşi frază cuvintele magice „Alteţa Sa” şi

„regină” pentru ca naşa ei să-l privească plină de îngăduinţă pe Alessandro.

— E adevărat, spuse el, dovedind mai mult simţ practic decât s-ar fi aşteptat Emerald.

— Sunt dezolat că mama mea nu este aici, să facă prezentările necesare, dar, din nefericire, una dintre verişoarele ei nu se simte bine, iar mama vrea să-i ţină companie, aşa că am venit fără ea.

— Alessandro este prinţul moştenitor al principatului Lauranto, de pe Coasta de Azur, explică Emerald în continuare. Îndrăznesc să spun că trebuie să fi vizitat regiunea, mătuşă Beth.

— Da, bine, sunt sigură că am fost pe-acolo.

— Şi eu sunt convins, încuviinţă Alessandro.

Se dovedea a fi extrem de curtenitor şi de abil, decise Emerald admirativ.

— Aşa că, vezi, îi spuse Alessandro lui Emerald, întorcându-se spre ea, se pare deja că ne cunoaştem, aşa că te rog să-mi permiţi să te caut.

— Nu, până când naşa mea nu-şi dă permisiunea, îl opri Emerald cu o sfială prefăcută.

Naşa ei afişa un zâmbet aprobator şi, într-o clipită, lui Alessandro i se permise să facă vizite în Eaton Square, în vreme ce el îi dădu mătuşii Beth adresa provizorie de la hotelul Savoy, unde stătea cu mama lui.

Veniseră la Londra, le spusese Alessandro, nu doar ca s-o vadă pe verişoara mamei sale, dar şi pentru a participa la balul de debut al surorii unuia dintre prietenii lui de la şcoală.

Se referea la Lavinia, bănui Emerald, făcându-şi o notă în minte ca să se asigure că va participa la balul Laviniei. Nu-i va strica unui oarecare duce de Kent s-o vadă atât de admirată de impetuosul Alessandro.

*

— Cum ai putut să încurajezi în halul ăla un... un străin? şuieră Gwendolyn când ajunseră afară. Mama avea

dreptate în ceea ce te priveşte. S-ar putea să împuşti un titlu nobiliar, dar nu ai nobleţe-n tine.

Emerald îngheţă în mijlocul străzii, după care se răsuci pentru a o înfrunta, cu faţa schimonosită de furie.

— Să nu mai spui niciodată, niciodată aşa ceva! Sunt fiica unui duce, îi reaminti lui Gwendolyn, adăugând cu cruzime: Şi, de fapt, tu eşti cea căreia-i lipseşte sângele nobil. Tu eşti fiica unui nimeni, un bărbat care nici măcar nu a putut face un moştenitor cu soţia lui şi, după cum ţi-am spus în Paris, un bărbat care nu-şi poate ţine mâinile acasă şi nici prohabul închis – dacă nu mă crezi pe mine, atunci întreab-o pe mama ta. Toată lumea ştie că tatăl tău şi-a tras-o cu mai multe curve decât oricine altcineva.

Gwendolyn începu să scâncească, şocată, încercând să-şi acopere urechile pentru a se apăra de grosolăniile lui Emerald, dar şi de adevărurile pe care nu voia să le audă.

— O fată de rangul şi cu bogăţia mea nu poate fi nici vulgară, nici banală; nu poate fi decât minunat de excentrică şi poate puţin scandaloasă. În comparaţie cu mine, tu eşti un nimeni. Când mă voi mărita, tu vei continua să fii un nimeni. Vei fi un nimeni toată viaţa, sărmană, grăsană, proasta Gwennie, şi tu ştii asta, de-aia eşti atât de invidioasă pe mine. Mă voi căsători bine şi voi trăi genul de viaţă la care tu poţi doar visa în vreme ce vei sfârşi acasă, cosând ciorapi, călcată în picioare de viaţă. Eşti geloasă pentru că bărbaţii mă admiră şi mă doresc, eşti geloasă pentru că Alessandro s-a îndrăgostit de mine. Ei bine, ai tot dreptul să mă invidiezi, pentru că niciun bărbat nu se va îndrăgosti de *tine.*

Dându-şi seama că nepoata şi fina sa rămăseseră în urmă, Beth se întoarse să le spună să se grăbească.

În vreme ce Gwendolyn se lupta să-şi ascundă nefericirea, Emerald o împinse din calea ei şi se grăbi să-şi ajungă naşa din urmă, cu un zâmbet triumfător pe buze.

Capitolul 13

Traversarea Canalului Mânecii a fost dură, iar asistenta editorului de modă, cu care Ella împărţea o cabină înghesuită, a stat trează toată noaptea din cauza răului de mare, fiind încă verde la faţă când se urcară în tren, la Calais.

Fotomodelele se schimbau cu hainele în care urmau să fie fotografiate în faţa Orient Expressului înainte ca acesta să părăsească Parisul. Oprirea a fost scurtă şi, din cauza stării de rău a asistentei editorului de modă, Ella a fost mobilizată să-i ia locul şi a trebuit să alerge după diverse comisioane, la cererea editorului.

În mod normal, Ellei nu i-ar fi păsat, dar îi răni orgoliul faptul că a fost nevoită să transmită mesaje între editor şi inamicul ei personal, mai ales că Oliver Charters îşi garnisea mesajele cu nenumărate înfloriturі – o făcea special, aşa credea Ella. Era decisă să nu-i dea satisfacţia s-o vadă mirată.

Era atât de cald în vagon, că trebui, în cele din urmă, să-şi scoată haina şi pălăria, pentru a face faţă alergăturii.

Pălăriile alese de editorul de modă erau cu neputinţă de fotografiat, anunţă Ollie nepoliticos, după ce le studie prin lentilele preţiosului său rollerflex.

Făcuse economii aproape şase luni ca să-şi cumpere camera la mâna a doua de la un centru de amanet, sperând cu disperare că proprietarul nu va găsi pe neaşteptate banii să o ia înapoi, înainte să fi strâns el cât îi trebuia ca s-o cumpere. Petrecuse multe după-amiezi de sâmbătă discutând şi negociind cu cămătarul, încercând să-l facă să mai scadă din preţ.

— Borul pălăriilor aruncă prea multă umbră pe faţa fotomodelelor. Ar trebui să le poarte mai pe spate, să nu le acopere trăsăturile, îi spunea el editorului de modă.

Când încercă să demonstreze ce voia să spună, editorul se aşeză protectoare în faţa fetelor, avertizându-l:

— Să nu îndrăzneşti să te atingi de pălăriile astea. Costă 20 de guinee una şi sunt de împrumut.

Frustrat că nu putea demonstra ce vrea să spună,

Ollie se răsuci şi, văzând-o pe Ella, se îndreptă spre ea.

— Uite, asta vreau să spun, spuse el trăgând de preţioasa pălărie a Ellei, pe care ea o pusese cu grijă pe masă, întorcându-i cu brutalitate borul şi apoi punând-o cu fermitate peste cârlionţii Ellei. Făcând un pas înapoi, el o văzu ridicându-şi mâinile ca să cerceteze amploarea dezastrului şi-i ordonă cu asprime: Nu, n-o atinge!

Apoi se repezi iar la ea, punându-i-o pe-o parte.

Stând atât de aproape de ea în înghesuiala din vagon, cu braţele ridicate pentru a-i face praf pălăria, Ella îi putu vedea muşchii încordându-i-se pe braţe şi tors, sub tricoul subţire pe care-l purta, şi îi mirosi proaspătul miros masculin emanat de corpul lui.

Era prea mult pentru ea. Nu obişnuita să stea atât de aproape de un astfel de bărbat. Se simţea înfierbântată şi supărată în acelaşi timp, dar şi periculos de ameţită. Se crispă.

Instantaneu, Ollie nu se mai concentră asupra pălăriei, profesionalismul făcând loc instinctelor masculine ale vânătorului care simte cât de vulnerabilă e prada. Privirea lui se abătu de la pălărie la gura tremurândă a Ellei, apoi coborî mai mult, pe gâtul ei, unde se vedea o arteră pulsând înnebunită sub pielea palidă, şi mai jos, la sânii ei ascunşi în hainele ei lăbărţate. Ollie, un expert în asemenea chestiuni, aprecie că erau tocmai buni să-i umple palmele. Acum, ar fi fost ceva s-o pună la pământ pe Doamna Mare-şi-Tare, dacă nu ar fi avut treburi mai importante de făcut. Nu era cu putinţă să vrea cu adevărat să se încurce cu o blestemată de fecioară.

Se uită din nou la pălărie, încruntându-se când o aşeză a doua oară, înainte să-i spună editoarei:

— Aşa ar trebui să-şi poarte dopul, să prind şi eu o urmă de lumină pe faţa lor.

— Celine, se adresă editorul celui mai experimentat manechin din grup, ia pune-ţi pălăria Ellei, să văd cum arăţi. Nu o să te las să-ţi faci de cap cu pălăriile alea, Oliver, până nu sunt convinsă că ai dreptate.

Sofisticata şi eleganta Celine o privi cu compătimire

pe Ella atunci când Oliver luă pălăria distrusă de pe capul ei şi o plasă pe părul migălos coafat al modelului.

Va fi o călătorie lungă până la Veneţia, se gândi Ella.

*

Nu voia să mai lucreze vreodată cu normă întreagă în domeniul modei, decise Ella supărată, mai târziu, când trenul se apropia de Gara Lyon din Paris. Era obosită şi secătuită de puteri, iar în cap îi răsunau indicaţiile şi contraindicaţiile editorului de modă şi ale lui Oliver Charters, pe care aceştia şi le transmiteau prin intermediul ei.

Se simţi uşurată când i se permise să se întoarcă în vagonul ei, cu capul bubuind şi cu inima bătând din răsputeri. Un însoţitor de tren cu suflet mare îi aduse o ceaşcă de ceai şi un croissant. Lăsând deoparte cornul, Ella luă una dintre pilulele ei de slăbit şi o înghiţi cu ceai. Era, cu certitudine, mai slabă, deşi, câtă vreme va purta aceleaşi haine, nimeni nu va observa. Încă nu sosise momentul. Ella nu-şi dorea să observe cineva anume, şi în niciun caz, Oliver Charters. Nu dorea să observe nici alţii, să nu creadă careva că slăbise deoarece el îşi bătea joc de ea. Era suficient că-şi dovedise că poate slăbi. Dar numai cu ajutorul pilulelor magice. Ella înlătură acest gând. Nu voia să-şi amintească de pilule. La urma urmei, nimeni nu trebuia să afle, şi, după ce va fi slăbit suficient, va renunţa la ele.

În timp ce-şi sorbea ceaiul, trenul ajunse în gara pariziană, iar fotomodelele coborâră pentru a fi pozate de Oliver.

Arătau minunat, recunoscu Ella, privindu-le de la fereastra vagonului. Nimeni nu ar fi ştiut că unul dintre costume era atât de larg pentru delicatele fotomodele, că fusese nevoie să fie prins cu cârlige la spate. Ella era mirată de răbdarea şi starea de spirit optimistă a manechinelor. Şi-ar fi urât meseria. Nu că pe a ei o iubea prea mult, dar nu va fi mereu aşa. Va veni o zi când va fi un jurnalist de

investigaţie adevărat, şi atunci nu va mai trebui să aibă de-a face cu indivizi ca Oliver Charters, care o ironizau şi-şi băteau joc de ea.

Mâinile Ellei tremurară uşor când îşi turnă o a doua ceaşcă de ceai. Oare cât va mai slăbi când vor ajunge la Veneţia, adică peste două zile? Atunci va cântări exact 52 de kilograme şi va avea măsura zece. Exact măsura şi greutatea pe care o avea fotomodelul care răsese de ea şi-i spusese lui Oliver Charters că Ella arăta ca un elefant, în mod normal, înainte de pilulele pentru slăbit, doar amintirea acelor momente umilitoare ar fi făcut-o să-şi dorească ciocolata ei neagră favorită cu biscuiţi digestivi, dar acum nu-şi mai dorea acest desert defel.

*

— Deci, ce crezi?

Stând pe trotuarul din faţa salonului, Rose privea cu atenţie în sus, la firma abia fixată în zid, pe care scria: „Părul la Josh Simons”.

— Îmi place, îi spuse ea pe un ton sincer.

Uşa salonului era deschisă, la fel şi ferestrele, zgomotul făcut de zugravi şi mirosul de vopsea simţindu-se din stradă.

Rose îşi făcuse drum în King’s Road în pauza de masă, ştiind că atunci urma să fie montată firma.

— Mai bine mă întorc. Trebuie să găsesc provenienţa unor elemente decorative, când ajung la firmă.

— Cu talentul tău, ar trebui să-ţi pui pe picioare propria afacere, nu să lucrezi pentru alţii, îi spuse Josh pentru a mia oară.

— Nu-mi doresc asta şi, pe de altă parte, nu sunt suficient de bună să fac asta. Mai am multe de învăţat. Nu ai fi părăsit salonul lui Vidal dacă nu ţi-ar fi spus că eşti gata să stai pe picioarele tale, nu-i aşa?

Pe de altă parte, după aceea, mătuşa mea doreşte să lucrez în magazinul din Londra.

— Dar tu, tu ce-ţi doreşti de fapt?

Întrebarea lui Josh o prinse nepregătită şi ezită înainte să-i răspundă hotărâtă:

— Vreau ce vrea şi mătuşa mea.

— Dacă eu aş fi făcut ce voia tatăl meu, îi reaminti Josh, aş fi croit costume undeva pe Saville Row[5] şi aş fi lucrat pentru alţii.

— Nu e acelaşi lucru, ripostă imediat Rose.

Gândul la mătuşa ei îi reaminti că nu mai era mult până la Paşte şi că urma să meargă acasă, la Denham.

Denham. Avea sentimente atât de amestecate când îşi aducea aminte de casa în care copilărise. Nu-şi amintea, firește, când tatăl ei o ducea acolo – era prea copilă, puţin mai mare ca un bebeluş; îşi amintea, în schimb, cum era purtată în braţe de cei din casă, şi grija de care se bucura, şi vocea blândă care se ruga de ea să rămână în viaţă. Mai târziu, când ieşise din starea de malnutriţie şi-şi revenise din febra care aproape că o omorâse, ajunsese s-o cunoască şi s-o iubească pe mătuşa ei Amber. Această dragoste fusese singurul adăpost într-o lume în care toţi ceilalţi îi erau ostili – străbunica ei, Emerald, doica şi, cel mai mult, propriul tată. Rose se cutremură, amintindu-şi de cruzimea cu care o tratase tatăl ei.

— Hei, unde-ţi zboară gândurile? întrebă Josh.

— Nicăieri.

— Mincinoaso!

— Bine, mă gândeam la Janey, minţi ea. Îmi tot spune să te rog să te uiţi peste desenele pe care le-a făcut pentru uniformele angajaţilor salonului.

— Asta vrea? Bine, atunci hai să arunc un ochi, rânji Josh. Spune-i să le aducă mâine-seară. A, stai puţin, am uitat, mai bine poimâine seară, căci mâine trebuie să ies cu fata asta.

Josh părea să se întâlnească săptămânal cu o altă fată şi, în mod evident, nu se grăbea să se aşeze la casa lui.

Rose era fericită că îl iubea pe John şi că nu era una

---

5 În Londra, stradă a croitorilor, construită între anii 1731 şi 1735, loc unde şi-au făcut hainele personaje istorice precum Winston Churchill, Napoleon al III-lea sau lordul Nelson, (n.tr.)

dintre drăguţele lui Josh. Nu-i era greu să-şi imagineze cât de nefericită şi de nesigură ar fi făcut-o dacă s-ar fi întâlnit cu el şi dacă, poate, s-ar fi îndrăgostit de el, ştiind că se vedea şi cu alte fete. Lui Rose nu-i plăcea să-şi asume riscuri sau să se expună unor potenţiale traume sufleteşti. Josh era un băiat foarte arătos şi îi plăcea să-l ştie prin preajmă, dar o liniştea gândul că erau doar prieteni şi că nu există vreun pericol să se îndrăgostească de el. Mulţumită lui John.

*

— Credeam că ploaia nu se opreşte niciodată în Manchester, nu la Veneţia.

Ella se uită la Oliver, care străbătea holul de marmură, îndreptându-se spre eleganta intrare a hotelului Danieli, prin uşa căruia se putea zări cum ploaia continua să cadă de când ajunseseră, cu două zile în urmă, vălurind apele canalului Rio del Vin.

— Nu e bine, îi spuse Oliver editorului de modă. Va trebui să scot fotomodelele şi să le fac fotografii afară, indiferent dacă plouă sau nu.

Ella se uită cu coada ochiului la ceas. Era nerăbdătoare, pentru că spera că se poate strecura, fără să observe nimeni, ca să viziteze firma italiană de mătase cu care făcea afaceri mătuşa ei. Amber le spusese că Ella vizita Veneţia, şi cei de la firmă îi transmiseseră o invitaţie să vină, când poate, să-i viziteze. Ar fi fost nepoliticos să n-o facă, dar, pe de altă parte, Ella nu dorea să ajungă în situaţia să ceară favoruri speciale.

— Nu e posibil să scoţi fotomodelele pe vremea asta, Oliver, spunea editorul de modă. Ultimul lucru pe care-l doresc este să răcească vreuna dintre ele.

— Ei bine, nu pot, pur şi simplu, să ies fără modele, să fotografiez poduri şi canale, în locurile unde am putea face reportaje foto. Oliver arăta şi vorbea iritat, trecându-şi mâna prin părul său prea lung.

Editorul de modă bătu darabana pe suprafaţa lucioasă

a mesei cu unghiile sale impecabile şi îşi strânse buzele, măturând cu privirea camera, de parcă şi-ar fi căutat inspiraţia. În cele din urmă, privirea i se concentră asupra Ellei.

— Am găsit, spuse ea. O poţi lua pe Ella cu tine, iar ea o să-ţi pozeze în locul fotomodelelor.

— Ella? Ce dracu'…

— O, nu, vă rog, nu este posibil.

Amândoi se opuneau din răsputeri deciziei editorului, deşi, fără îndoială, din motive total diferite, îşi dădu seama Ella.

— Te poţi dispensa de Ella, nu-i aşa, Daphne? o întrebă editorul pe şefa Ellei, ignorând protestele celor doi.

— Da, nu văd de ce nu. Şi nu uita, Oliver, vreau câteva fotografii pentru textul pe care-l scriu despre locurile pe care le vizitează cel mai des înalta societate.

Se prea poate ca el să fi încuviinţat din cap, dar se uita la *ea,* îşi dădu seama Ella, o măsura din ochi şi era clar că nu dădea doi bani pe ce vedea. Ei bine, aşa şi trebuia, căci nici ea nu dădea doi bani pe el.

— Sper că ai o haină de ploaie, îi spuse el ursuz. Îşi suflecă mâneca jalnicei haine de piele pe care o purta şi se uită la ceas, adăugând: Mai avem trei ore de lumină, dacă suntem norocoşi, aşa că ai face bine să te grăbeşti. Ai cinci minute să-ţi iei ce-ţi trebuie şi să ne întâlnim la intrarea principală a hotelului.

Ea nu avea haină de ploaie, acesta fiind ultimul lucru la care s-ar fi gândit că i-ar fi trebuit la Veneţia şi, cu siguranţă, nu intenţiona să rişte ca paltonul cel bun să se ude. Trebuia să se descurce cu o umbrelă împrumutată de la hotel, decise ea, şi se grăbi în cameră să-şi ia geanta.

Nu mai era timp să-şi schimbe fusta albă plisată din material tricotat, cu dungi bleumarin deasupra tivului, nici cardiganul asortat cu fusta, şi el tricotat, pe care-l purta peste o bluză roşie de mătase. Cu siguranţă ea nu şi-ar fi ales asemenea haine, dar fusese un cadou-surpriză din partea mamei sale vitrege, care i-l dăduse special pentru această călătorie. În ceea ce-o privea, Ella simţea că

strălucirea acelor culori o făcea să pară ostentativă, dar se considerase obligată să care acele haine cu ea, chiar dacă stăteau lăbărţate pe ea din cauza greutăţii pierdute – încă aproape două kilograme pe drumul către Veneţia, rămânându-i astfel doar patru kilograme până să-şi atingă obiectivul.

Bereta roşie din setul cumpărat de mama ei ar fi putut să o protejeze de ploaie măcar la cap, iar în privinţa pantofilor ei bleumarin, nu putea spera decât că nu se vor strica prea tare din cauza ploii.

Când se întâlni cu Oliver la intrarea principală, purtând deasupra capului o imensă umbrelă, împrumutată de la portar, Ella simţi că i se taie respiraţia şi că inima o ia razna, în felul acela îngrijorător în care o lua tot mai des, în ultima vreme.

— Haide, îi ceru Oliver, ridicându-şi gulerul hainei când porniră prin ploaie, el mergând înaintea ei.

— Dacă o luăm pe-aici, vom ajunge în Piaţa San Marco, îl avertiză ea când îl ajunse din urmă.

— Şi? o întrebă, holbându-se la ea pe sub umbrelă.

— Spuneai că vrei poduri şi canale, spuse Ella.

El ridică din umeri, nepăsător.

— Vom găsi noi nişte poduri şi canale…

— Ar fi mai bine dacă am lua-o pe aici, insistă Ella, arătându-i una dintre străduţele laterale ale pieţei.

— Aşa ştii tu? Bănuiesc că ai stat cu nasul în ghidul oraşului de când am ajuns. Asta fac cei de genul tău.

Tonul lui ironic o urzică, dar Ella refuză să cedeze.

— De fapt, am mai vizitat Veneţia. Mama mea vitregă are relaţii de afaceri aici. Ella ştiu că vorbele ei sună sclifosit, pedant şi, da, aproape arogant – cu siguranţă, nu ar fi vorbit nimănui în felul acesta –, dar Oliver Charters reuşea să scoată din ea ce era mai rău.

— Uite cum m-ai pus în banca mea, nu? Eu, un individ din East End.

— Am încercat, pur şi simplu, să economisesc nişte timp, îi spuse Ella pe un ton sincer.

Se aflau acum în Piaţa San Marco, a cărei întindere

pustie era lipsită nu numai de vizitatori, ci şi de porumbeii pentru care era atât de faimoasă. Chiar şi cafenelele care mărgineau piaţa îşi trăseseră înăuntru măsuţele şi scaunele din stradă. Totul arăta cenuşiu şi deplorabil, departe de a fi un loc unde să faci fotografii pentru moda de vară.

— Bine, deci unde e podul ăla faimos pe care-l vizitează toată lumea? o provocă Oliver.

— I se spune Puntea Suspinelor, îi răspunse Ella, pentru că este podul peste care trebuiau să treacă prizonierii. Se află pe aici, cred, îi spuse conducându-l pe lângă semnul roşu pe care scria Piazza San Marco, în speranţa că Oliver n-o va întreba pe tonul acela sarcastic, dacă ştie italiană, şi apoi pe chei, pe drumul pe unde veniseră, către canalul Rio del Palazzo. De pe podul care trecea peste acest canal, ea îi arătă în josul strâmtului canal un pod închis.

— Vrei să spui că ăla este? o întrebă Oliver. Şi cum dracu' aş putea fotografia fotomodelele stând pe podul ăsta?

— Nu poţi, îi spuse Ella, dar el n-o asculta.

În schimb, se uita prin lentilele camerei sale foto, spunându-i, în final, pe un ton categoric:

— Bine, vreau să rămâi acolo unde eşti.

Acolo însemna în mijlocul podului.

Mulţumită că nu era nimeni prin preajmă, Ella făcu aşa cum îi ceruse, încrederea în sine crescându-i atunci când el ridică aparatul şi se uită prin el.

— Nu, nu aşa. Eşti ţeapănă ca un buştean. Relaxează-te şi uită-te către podul ăla suspinător sau, mă rog, ce ar trebui să fie, şi gândeşte-te la ceva trist. Şi scapă de umbrelă şi de beretă.

— Mă voi uda, protestă Ella.

— Şi ce dacă?

Îl ura, decise ea, după ce el îi luă umbrela, iar ea îşi smulse bereta şi o îndesă în geantă. Îl ura foarte, foarte tare. Se uită la Puntea Suspinelor şi tremură, încercând să-şi imagineze ce simţeai când vedeai că cineva iubit era dus peste pod, către puşcărie. Condamnat să-şi petreacă toată

viaţa acolo.

— Haide, nu e momentul să caşti gura. Avem de lucru.

Ella se sufocă de indignare, dar, înainte să-i spună că încerca să pară mâhnită, la indicaţiile lui, Oliver continuă:

— Acum, avem nevoie de o biserică, dar nu orice biserică. Trebuie să arate ca lumea.

Dorea o biserică. Ei bine, Veneţia avea câteva. Ella scrâşni din dinţi.

— Ai vreo preferinţă despre cum ar trebui să arate?

— Ei, să fie fotogenică.

În sfârşit, îi arătă trei biserici care întruneau standardele lui, alături de încă cinci poduri. Cel mai umilitor fusese pentru Alla când Oliver convinsese un gondolier singuratic s-o ia în gondola lui, unde trebuia să stea sprijinită de una dintre perne, în vreme ce Oliver o fotografia de zor.

Cel puţin scăpase, lumina pălise, deşi era udă toată şi îi era frig. Costumul tricotat i se lipise de corp dându-i o senzaţie neplăcută, alături de convingerea că nu-l va mai putea purta vreodată. Pe tot parcursul şedinţei foto fusese conştientă că gondolierul îi privise atent sânii, începând din momentul în care îi dăduse mâna s-o ajute să urce în barca lui.

— În regulă, haide să ne întoarcem, îi spuse Oliver.

Făcuse nişte fotografii excelente şi, cu toate că nu voia să admită, faptul că Ella cunoştea cu adevărat Veneţia îl făcuse să descopere locuri unde se îndoia că ar fi ajuns vreodată de unul singur.

Ella se grăbea, cu capul plecat, pe una dintre străzile înguste ale oraşului, mergând în urma lui Oliver, care se întoarse brusc şi o împinse în zidul casei alăturate, la timp pentru a evita biciclistul care venea din faţă cu mare viteză.

Era gata să explodeze când el o înşfăcă de umăr, dar furia îi dispăru, înlocuită de uşurare, când îşi dădu seama cât de aproape fusese să fie rănită, după care simţi că-şi pierde echilibrul de ameţeală.

— Totul e în regulă?

Ea încuviinţă. Renunţase de mult la umbrelă, iar picăturile de ploaie se prefiraseră pe părul ei, care i se cârlionţase necontrolat peste faţă.

Era, cu adevărat, o fată frumoasă, recunoscu Oliver. Nu-i dăduse încă drumul, dar mâinile lui alunecaseră către mijlocul ei, atât de subţirel, încât bănui că-l poate cuprinde cu totul. Avea rotunjimi delicioase, genul acela de trup pe care un bărbat nu se putea abţine să nu vrea să-l îmbrăţişeze. Simţi o dorinţă fulgerătoare străbătându-i corpul. Se apropie de ea, strângând-o tot mai tare, în timp ce-i privea buzele moi şi de un roz îmbietor.

Ce făcea Oliver? Ella se uită la el, cu ochii căscaţi şi cu pulsul şchiopătând de neîncredere. Oliver Charters era pe punctul s-o sărute. Nu, nu era posibil, ar fi trebuit să-şi imagineze. Încercă să scape din mâinile lui, dar era prea târziu. Buzele lui se împreunară, calde şi sigure, cu ale ei. Îi ţinea strâns capul cu mâna rămasă liberă.

Ella deschise gura să protesteze, dar obiecţia ei se transformă într-un oftat scurt, care a fost redus la tăcere şi transformat cumva într-un sunet apreciativ şi neputincios în faţa sărutului său experimentat.

Putea simţi cum corpul lui îl încălzeşte pe-al ei. Simţea, de asemenea, că aproape se topise în el, simţea… Ella înţelese, deodată, ce se întâmplă.

Îşi strânse buzele cu putere şi-l împinse pe Oliver deoparte. Era aprinsă la faţă când păşi pe lângă Oliver şi se îndreptă repede către hotel.

— Nu e nevoie să faci atâta caz, îi spuse Oliver după ce-o ajunse din urmă. A fost doar un sărut.

Ella îl ignoră. Nu avea suficientă încredere în sine însăşi pentru a scoate vreo vorbă. Cum îl putuse lăsa s-o sărute în felul acela? Ştia ce fel de om este, la urma urmei: tipul se-nvârtea prin cartier să facă dragoste cu cât de multe fete posibil – şi chiar în momentul acesta, probabil, râdea de ea, comparând-o cu modelele acela mititele şi sofisticate pe care le fotografia. Nu că i-ar fi păsat dacă ar fi făcut-o. Câtuşi de puţin.

Capitolul 14

— O, John, nu am văzut că eşti acolo.

Rose speră că vocea ei nu sunase atât de sufocată şi de stângace pe cât o simţise ea, după ce pedalase grăbită spre castelul Fitton şi păşise în marele hol. Clipi când dădu cu ochii de strălucitoarele săgeţi de soare care pătrundeau prin ferestrele înalte şi înguste, specifice epocii medievale târzii, şi care străpungeau umbrele lăsate de pereţii groşi de piatră.

— Mă îndreptam către grajduri. Trebuie să mă văd cu unul dintre arendaşii mei şi m-am gândit că pot călări până acolo, în loc să conduc Land Roverul. Nu vii cu mine?

Nu-i spuse nimic despre păr, dar probabil că nici nu-l observase. Holul era foarte întunecos, la urma urmei.

— Mi-ar plăcea, dar ştii ce bine mă înţeleg eu cu caii, îi răspunse ea cu tristeţe.

Spera să-l audă spunând că renunţă să călărească, pentru a se duce la întâlnirea cu arendaşul lui, şi că poate lua, în schimb, Land Roverul astfel încât să-l însoţească şi Rose, dar, spre dezamăgirea ei, el nu mai insistă.

— Da, nu ai reuşit să călăreşti niciodată cu adevărat, nu-i aşa? De fapt, dacă-mi amintesc, dintre voi patru, Janey era cea care călărea cel mai bine.

John se uita spre uşă, fără îndoială dornic să-şi vadă de drum, şi nicidecum să se bucure, la fel ca ea, de fiecare secundă petrecută împreună.

— Motivul pentru care am venit, îi spuse ea repede, este că mătuşa mea ar vrea să ştie dacă tu şi Lady Fitton Legh aţi dori să cinaţi cu noi în această seară. V-ar fi telefonat, dar fiind o zi atât de frumoasă, mi-am spus că e mai bine să fac o plimbare încoace. Ai auzit, desigur, că l-am adus pe noul duce să stea cu noi la Denham?

— Un flăcău din Australia, nu-i aşa? întrebă John. Am auzit că e proprietarul unei stâne, şi, cu siguranţă, nu mi-ar strica să-mi spună ce programe de reproducere folosesc ei acolo. Pe pământurile familiei Fitton din Ţara Galilor avem

oi, dar nu ne putem bate cu calitatea lânii pe care reuşesc s-o producă australienii. Spune-i, te rog, mătuşii tale că accept cu plăcere. Dar nu pot vorbi în numele mamei mele vitrege. O vei găsi, probabil, în salonul galben. Acum, aş face bine să plec…

Zâmbi scurt, îşi plecă uşor capul şi se îndreptă către uşă.

Rose aşteptă până când uşa se închise în spatele lui înainte să se grăbească să ajungă la fereastra care dădea către alee şi să se aşeze în genunchi pe scaunul de lângă ea – tapiţat acum cu o ţesătură din mătase în culori pale, proiectată de tatăl de origine rusă al mătuşii ei şi produsă de fabrica din Denby, special pentru familia Fitton –, ca să-l vadă mai bine pe John până ce acesta îi dispărea din raza vizuală.

Nu-i observase tunsoarea, îşi spuse cu tristeţe, privindu-l, încercată de un chinuitor sentiment de dor, cum se îndepărtează.

— Rose, ce surpriză! De ce oare nu te-a anunţat nimeni?

Sunetul tăios şi rece al vocii lui Lady Fitton Legh o făcu pe Rose să sară de pe scaunul de la fereastră pentru a o privi în faţă, simţindu-se, mai degrabă, ca un copilaş speriat decât ca o tânără femeie. Era ceva în Cassandra Fitton Legh care o făcea pe Rose să tremure, de parcă simpla ei prezenţă îngheţa aerul din jurul ei. Pe cât era Jay de chipeş şi de drăguţ, pe atât era de antipatică şi de aspră verişoara lui, Cassandra, care fusese roşcată pe vremuri, dar acum avea părul înspicat de şuviţe cenuşii. Şi doar pentru că se afla în prezenţa ei, Rose se simţi de îndată vinovată şi stânjenită.

— Mătuşa mi-a cerut să vin să vă transmit invitaţia ei la cină, în această seară.

De câtă vreme se afla mama vitregă a lui John acolo? O văzuse cum privea cu jale pe fereastră? Gândul acesta o făcu pe Rose să se simtă şi mai stânjenită. Ştia că Lady Fitton nu o plăcea şi o dispreţuia, deşi nu-i spusese niciodată. Felul în care o privea însă spunea tot.

Acum aceasta îşi arcui o sprânceană, spunând pe un ton glacial:

— Da? Amber este norocoasă că are atâţia angajaţi la Denham. Dacă ar sta cu mine o rudă mai tânără şi nu ar avea ocupaţie, sunt sigură că i-aş găsi o groază de lucruri de făcut, în loc s-o trimit să rezolve ceva care s-ar fi putut face printr-un simplu telefon. Ai fost norocoasă să-l prinzi acasă pe John, dar sunt sigură că, într-un fel sau altul, oricum l-ai fi găsit şi i-ai fi transmis mesajul.

Rose îşi simţea faţa arzând.

— John a spus că poate accepta invitaţia mătuşii mele.

— Atunci, desigur, trebuie să fac şi eu la fel.

Nu-i oferi nicio ceaşcă de ceai, n-o invită să se aşeze pentru ca Lady Fitton să afle una, alta despre viaţa lui Rose sau a celorlalte două nepoate din Londra, nu-i oferi nimic altceva decât această răceală, care o făcu pe Rose să simtă că a scăpat de-o piatră de moară din spinare când îşi luă rămas-bun şi scăpă de prezenţa ei îngheţată.

*

— Emerald, a fost îngrozitor de nepoliticos să-i întorci spatele lui Dougie în felul ăsta.

Amber şi Emerald stăteau în dormitorul lui Emerald, la Denham. Ferestrele erau deschise pentru a lăsa să intre strălucirea soarelui de sfârşit de aprilie.

Emerald o privi cu duşmănie pe mama ei.

— Chiar mi-aş dori să fii mai drăguţă cu Dougie. El face tot ce poate, bietul băiat. A venit vineri cu cel mai mare coş de picnic Formum pe care l-am văzut vreodată, dar e clar că se simte îngrozitor şi că nu e în apele lui, şi cum ar putea altfel? Noi suntem cele care-l pot ajuta să treacă de această perioadă dificilă. Nu e doar nepoliticos să-l tratezi aşa cum o faci, dar în acelaşi timp este şi meschin, şi răuvoitor. Şi-a abandonat modul de viaţă pentru a se adapta vieţii de aici, vorbeşte cu Jay despre administrarea proprietăţii şi…

— Desigur, asta ar trebui să-l facă perfect în ochii tăi, mami, dar te-ai gândit oare cum s-ar simţi tata la gândul că un australian ignorant i-ar lua locul?

— Ştiu că tatăl tău l-ar fi tratat pe Dougie cu mult mai multă bunăvoinţă decât o faci tu, mai cu seamă dacă te gândeşti la generozitatea cu care a acceptat să rămâi în Lenchester House şi să organizezi balul acolo. Ar fi putut să-ţi ceară, fără nicio problemă, să părăseşti casa şi să contramandezi balul. Cel puţin cu atât îl poţi răsplăti, să-l ajuţi să facă primii paşi în societate. L-am invitat la balul tău şi, normal, ţinând cont că el este capul familiei, va fi alături de tine în acea seară.

— Nu. Nu se poate să faci asta. Nu accept. Nu!

Emerald mizase pe faptul că la balul ei nu va veni nicio rudă bărbătească s-o însoţească şi s-ar fi putut folosi de acest pretext ca să-l facă pe ducele de Kent să-i fie partener. Acum, mama ei îi spunea că, fără s-o consulte, pusese la cale ca un oier scârbos, care pretindea că este moştenitorul tatălui ei, să-i fie partener.

Cum de nu înţelegea mama ei cât de umilitor ar fi fost să accepte că cineva atât de împiedicat este noul duce, pentru a nu mai pune la socoteală şi încercarea de a o forţa să-l aibă alături la bal, distrugându-i în întregime toate planurile? Era ceva tipic pentru mama ei să-i ignore cu totul sentimentele, în favoarea altor persoane. Nu ar fi pus-o nicicând pe ea pe locul întâi, nu i-ar fi dat niciodată în întregime iubirea la care Emerald simţea la tot pasul că ar avea dreptul. În schimb, trebuia să sară în sprijinul altor persoane, oameni cu un statut mult inferior ei, lucru care făcea ca îngrijorarea de care dădea dovadă faţă de aceştia să pară o insultă suplimentară. Persoane ca Rose sau, mai nou, acest detestabil australian.

— Pur şi simplu, nu poate veni la balul meu. Nu are nici cea mai mică idee cum să se poarte civilizat. O să se facă de râs.

Şi o s-o facă şi pe ea, dacă nu era atentă, se gândi Emerald.

— S-ar putea ca Dougie să nu ştie foarte bine cum

merg treburile în societate, dar nu e greşeala lui. Depinde de noi toţi, dar în special de tine, să-l ajutăm în această privinţă. Este sigur ceea ce tatăl tău ar fi dorit şi ar fi aşteptat de la noi. Dacă Robert detesta un lucru, acela era snobismul.

*

— Drăguţa de mami îi invită pe mătuşa Cassandra şi pe John la cină astă-seară. Mătuşa Cassandra ne va cicăli, iar John ne va plictisi cu agricultura lui, i se plânse Janey lui Rose, când se adunară în salon să bea un apetitiv de gin cu apă tonică pe care tatăl lui Janey îl făcuse pentru toţi. De fapt, a telefonat în după-amiaza asta să mă întrebe dacă nu mi-ar plăcea să călărim împreună, mâine-dimineaţă, la prima oră.

Rose aproape că-şi vărsă paharul de şocată ce era, simţind apoi cum o cuprinde gelozia.

— L-am refuzat, desigur. Nu mă trezesc când se crapă de ziuă ca să-l ascult pe John cum îi dă înainte cu reproducerea oilor.

— Dar nu e normal să fie preocupat să scoată ce e mai bun din pământul familiei Fitton? îşi apără, slab, eroul.

Janey râse, apoi o somă:

— Rose, nu te pune cu mine. Nu voiam să-l critic pe John. Ştiu că a fost mereu slăbiciunea ta.

— Nu-i adevărat, negă de îndată Rose, numai că nu cred că ar trebui să-l ironizezi atât, când el nu vrea altceva decât să-şi ţină în viaţă proprietatea.

— Ce zici de faptul că Dougie s-a dovedit a fi noul duce? o întrebă Janey, schimbând brusc subiectul, pentru că nu voia s-o supere sau să se certe cu Rose. Ce surpriză!

— Care surpriză? le întrebă Ella, alăturându-li-se.

Fusese puţin speriată mai devreme, când Janey aproape că o descoperise luându-şi pastila de slăbit. Nu că ar fi contat prea mult dacă Janey îi ştia secretul, desigur. La urma urmei, nu făcea nimic rău. Doar că nu dorea ca Janey să le spună tuturor ce făcea, căci sora ei, cu felul ei deschis

şi nesofisticat de a fi, cu siguranţă aşa ar fi procedat dacă ar fi aflat.

Ella trase încet şi pe furiş de talia fustei sale bleumarin. Era sigură că-i venea ceva mai largă decât înainte. Nu aveau cântar aici, la Denham, şi-i era îngrozitor de dificil să spună, la masă, că nu-i este foame. În cele din urmă, trebui să mintă că are probleme cu stomacul.

— Să aflăm că Dougie este noul duce, răspunse Janey la întrebarea surorii sale.

Ella trase o ocheadă către tânărul australian, care vorbea cu tatăl şi cu mama lor vitregă. Nu era de mirare că fusese atât de stăruitor cu întrebările la petrecerea aceea.

— Ştirea asta a scos-o pe Emerald din ţâţâni, continuă Janey, lipsită de simpatie. A refuzat să coboare la cină, ştii... Am auzit că mami i-a spus lui tati că Emerald are o durere teribilă de cap. Mai degrabă e verde de invidie.

*

Emerald aruncă o privire mânioasă asupra revistei pe care-o ţinea în braţe. Cum îndrăznea mama ei să facă atâta caz de prostănacul ăla de australian? Emerald era hotărâtă să nu-l numească niciodată, dar niciodată „duce”, nici chiar în propriile gânduri. Ei bine, ea nu va participa la tămbălăul ăsta. Cum e posibil ca un asemenea ţărănoi să fie moştenitorul tatălui ei? Emerald tremură gândindu-se la umilinţa de a fi obligată să-l aibă lângă ea la bal. De ce a trebuit să apară tocmai acum, când era atât de important ca ea să facă o bună impresie ducelui de Kent? Orice altă mamă ar fi făcut tot ce i-ar fi stat în putinţă să-şi ajute fiica să-l impresioneze pe ducele regal, în loc să încerce s-o umilească invitându-l pe Dougie la balul ei. Îl ura şi o ura, în aceeaşi măsură, şi pe mama ei.

*

Pe tot parcursul cinei, Rose îl privi pe furiş pe John, care stătea departe de ea, spre capătul mesei. După cum o

cereau regulile ierarhice, oaspetele cu rangul nobiliar cel mai mare stătea cel mai aproape de gazde, asta însemnând că Dougie ocupa locul din dreapta mătuşii lui Rose, la un capăt al mesei, iar John, la stânga ei, în vreme ce Jay stătea la celălalt capăt al mesei.

Dacă ar fi fost de faţă şi Emerald, atunci ea ar fi stat lângă duce, dar, pentru că nu era prezentă, onoarea îi revenise lui Lady Fitton Legh.

Dragul de John, era un om atât de bun şi de drăguţ, chiar dacă nu observase cum îşi coafase părul.

Mai târziu în acea seară Rose încă se mai gândea la virtuţile lui John, stând singură în bibliotecă, unde se retrăsese pentru a cerceta una dintre cărţile de referinţă ale mătuşii sale în legătură cu provenienţa unei măsuţe duble de cafea, despre care patronul ei insista că este un original din timpul Regenţei, în timp ce Rose credea că este o copie.

Uşa se deschise şi mama vitregă a lui John intră în încăpere. Inima lui Rose tresări, dar o întâmpină cu un zâmbet politicos, la care Lady Fitton Leigh nu-i răspunse. Fără niciun motiv logic, Rose se simţi dintr-odată foarte neliniştită.

— Am venit să vorbesc cu tine în legătură cu fiul meu vitreg.

— John?

Rose aproape că se bâlbâi, iar neliniştea ei crescu.

Lady Fitton Legh îşi înclină capul.

— Sper că nu este cazul să-ţi mai spun că ar fi extrem de lipsit de înţelepciune din partea ta să te laşi purtată de tot felul de gânduri romantice în legătură cu fiul meu vitreg, Rose.

Inima lui Rose aproape că încremeni. Dorea cu disperare să scape de umilinţa care ştia că urma, dar, desigur, îi era imposibil să facă altceva decât să rămână împietrită unde se afla.

— John a fost mereu bun cu mine, spuse ea cu glas tremurat. Mă gândesc la el ca la un bun prieten, nu ca la… cineva cu care să mă mărit.

— Să te măriţi? Una ca tine? Nici eu nu cred că e posibil, e-adevărat. Dacă asta sperai, atunci chiar că eşti o proastă. Am ştiut că tânjeşti după el, dar nu m-am gândit nicio clipă că ai pierdut contactul cu realitatea în aşa mare măsură şi ai uitat circumstanţele naşterii tale, încât îndrăzneşti să te gândeşti la căsătorie.

Dispreţul şi furia ei erau evidente.

— Vreau să-ţi fie clar, Rose, continuă cu răceală Lady Fitton Legh. Fiul meu vitreg este un bărbat tânăr şi, ca orice tânăr, are, hai să spunem, unele necesităţi. Sunt îngrijorată că, având istoria şi originea pe care le ai, ai putea să fii tentată, într-un mod imprudent, să-i satisfaci acele necesităţi. Să calci pe urmele mamei tale, de fapt, cum se spune că fac cei de teapa ta. Nu ar fi deloc o idee bună.

— Nu aveţi niciun drept să-mi vorbiţi aşa, protestă Rose, luptându-se cu sentimentul de rău şi de nefericire care-o invadase. Nu am făcut nimic rău.

— Nu încă, poate, dar ai face, cu siguranţă, ceva foarte rău, Rose, dacă l-ai încuraja pe John să aibă vreo relaţie intimă cu tine. Vezi, problema nu e că ai avut o femeie de cea mai proastă calitate ca mamă, ci şi aceea că există mari şanse ca tu şi John să aveţi acelaşi tată.

Dacă înainte fusese în stare de şoc, ceea ce simţea acum nu avea termeni prin care să poată fi descris.

— Nu! Aşa ceva nu e posibil.

— Mi-e tare teamă că, din nefericire, aşa este. Probabil că există ceva în sângele familiei Pickford care îi determină pe cei care-l au în vene să fie depravaţi. Înainte de a muri, mama lui John mi s-a destăinuit, spunându-mi că Greg Pickford ar putea fi tatăl lui John.

— Asta o spuneţi dumneavoastră, dar nu este adevărat, nu poate fi adevărat. Dacă ar fi fost aşa, s-ar fi aflat cumva.

Rose era înnebunită de durere şi confuză, incapabilă să accepte spusele lui Lady Fitton Legh şi, în acelaşi timp, conştientă că afirmaţiile acesteia puteau fi adevărate. Cum ar fi fost posibil ca ea şi John să aibă acelaşi tată, dar ei să nu ştie?

— S-ar fi aflat? Mătuşa ta ştie cu siguranţă şi, de asemenea, o ştie şi fratele meu, o informă Lady Fitton Legh pe un ton îngheţat. Dacă nu mă crezi, de ce nu te duci să-i întrebi pe ei? Dar, desigur, trebuie să te avertizez că, dacă o faci, vei pune în pericol viitorul lui John. Odată ce se va afla că s-ar putea să nu fie băiatul răposatului meu soţ, atunci, John, după cum îl ştiu, se va simţi obligat să cedeze titlul şi averea pentru a-şi păstra onoarea.

Rose ştia că spusele lui Lady Fitton sunt adevărate. Avea un sentiment de greaţă.

— Te întrebi, fără îndoială, de ce am păstrat tăcerea atâţia ani. Adevărul este că nu mi-a fost greu, de vreme ce John este un fiu vitreg atât de bun. Dacă şi-ar pierde averea, mi-aş pierde şi eu statutul. Cel mai mult îmi displace însă ideea ca tu să te apropii de el în orice fel. Nu vor mai exista bastarzi din familia Pickford care să pretindă că aparţin casei Fitton Legh. Înţelegi, Rose, ce ar însemna, dacă John ar fi pe jumătate fratele tău, nu-i aşa? Ştii ce înseamnă un incest, nu-i aşa? Şi ce dezgustător şi revoltător este să cunoşti carnal o persoană care este de acelaşi sânge cu tine? Chiar să-ţi doreşti acest lucru este un păcat îngrozitor, deşi, cu moştenirea şi cu obârşia ta, nu putem şti sigur dacă noţiuni ca decenţă şi normalitate ţi se pot aplica. Nu e de mirare că biata Amber s-a simţit obligată să te ţină alături de ea, să te păzească. Cel puţin, John a avut pe cineva respectabil şi acceptabil ca mamă. Mama ta era mai mult decât târfă. I-ai moştenit cumva felul de-a fi, Rose? În spatele acestei feţe aparent inocente cu care te înfăţişezi lumii nu se ascunde oare o femeie la fel de coruptă şi de rea ca aceea care ţi-a dat viaţă?

Biata Amber, îmi amintesc cât de îngrozită a fost când fratele ei s-a întors acasă cu tine. Nu-i de mirare că a preferat să te lase să stai la Denham în loc să te ia în propria ei casă. Îndrăznesc să spun că, în mod secret, la fel ca bunica ei, spera să nu supravieţuieşti. Şi ar fi fost cu mult mai bine pentru toată lumea, Rose, în special pentru John. Dragul de John, care este un băiat atât de conservator şi de respectabil. Ar fi îngrozit dacă ar bănui că tu şi el aţi

putea avea acelaşi tată. El este binevoitor faţă de tine, pentru că aşa este sufletul lui, dar imaginează-ţi cum s-ar simţi dacă s-ar gândi la voi doi ca la un frate şi-o soră. Te-ar urî pentru ruşinea pe care ai aduce-o asupra lui.

— Încetaţi, o rugă Rose, albă la faţă. Vă rog să încetaţi.

Surâsul lui Lady Fitton Legh era crud şi dispreţuitor.

— Dragă Rose, însăşi existenţa ta este o sursă de ruşine şi de frică pentru cei apropiaţi de tine, un adevărat secret pe care sunt forţaţi să-l păstreze, în timp ce pretind că le pasă de tine. Draga de Amber a fost mereu atât de pricepută să joace rolul de persoană milostivă. Ce deştept din partea ei să găsească modalitatea de a te păstra aproape, câştigând astfel aprobarea tuturor.

Ceea ce-i spunea Cassandra Fitton Legh nu era adevărat, Amber o iubea, chiar o iubea, voia să-i spună Rose, dar cumva vorbele îi îngheţară înainte să apuce să le rostească, în vreme ce săgeţile aruncate de mama vitregă a lui John îi zdrenţuiră sufletul.

— Ceea ce ţi-am spus este spre binele tău, Rose, şi, bineînţeles, al lui John. Dacă îl iubeşti cu adevărat, aşa cum cred, atunci discuţia aceasta trebuie să rămână secretul nostru.

Secretul lor şi o povară pe care ea trebuia să o care tot restul vieţii, îşi spuse Rose. Mai rău însă decât durerea de a şti că nu l-ar putea iubi pe John decât în calitate de frate era faptul că legătura, dragostea şi tot ce credea ea că are în comun cu Amber se dovediseră a fi o ficţiune, o nebunie, o minciună creată special pentru a ascunde adevărul.

Lady Fitton Legh avea dreptate să spună că ar fi fost mai bine dacă nu supravieţuia, se gândi Rose cu amărăciune.

— John nu ştie nimic despre toate acestea sau despre comportamentul îngrozitor al mamei sale, desigur, continuă Lady Fitton Legh, şi nu trebuie să mai spui altcuiva, înţelegi? Pentru că, dacă o vei face, îi vei distruge viitorul. La urma urmei, s-ar putea ca mama lui, biata nebună, să fi

greşit, şi John să fie copilul soţului ei. De dragul lui John trebuie să credem în varianta asta, nu-i aşa?

Rose încuviinţă, apatică. Se simţea rău din cauza şocului şi a durerii. Viaţa ei, aşa cum o ştia, zăcea, terfelită, pe jos.

Capitolul 15

Emerald se uita neîncrezătoare la scrisoarea din faţa ei.

„Alteţa Sa regală, prinţesa Marina, şi Alteţa Sa regală, ducele de Kent regretă că nu pot accepta…”

— Nu!

Plănuise cu atâta atenţie totul, ajungând să repete chiar şi modul în care se va sprijini intenţionat de duce atunci când va dansa cu ea, în aşa fel încât să-i poată simţi corpul. Se uită iar la scrisoare. Era, cu siguranţă, o greşeală, o eroare făcută de cine ştie ce secretară însărcinată cu relaţiile publice. Cu siguranţă, chiar în aceste clipe, ducele insista pe lângă mama lui să participe la eveniment. El *nu putea* să nu fie acolo. Era imposibil, de neconceput, de nesuportat…

Balul ei ar fi trebuit să fie cea mai frumoasă, cea mai interesantă, cea mai triumfală noapte a vieţii sale. Se gândise la el cu luni de zile în urmă, la Paris, imaginându-şi cum va fi sărbătorită şi admirată, nu doar în calitatea ei de cea mai frumoasă debutantă a sezonului, dar şi ca viitoare soţie a ducelui de Kent.

Dar acum, conform acelei scrisori pe care tocmai o citise, ducele de Kent nu putea fi prezent la balul ei din cauza unui angajament anterior.

Emerald înşfăcă ediţia din *Times* care se afla pe măsuţa din apropierea biroului, o răsfoi la repezeală până la secţiunea „Court Circular”[6] pe care o citi cu atenţie, cu

6 Lista oficială de angajamente ale familiei regale britanice, dar şi ale

gâtul încordat de tensiune când nu găsi nicio menţiune despre îndatoririle oficiale ale ducelui sau ale mamei lui.

Era manevra prinţesei Marina, decise Emerald cu amărăciune. Mai mult ca sigur că aşa era. Dacă ar fi fost lăsat de capul lui, ducele ar fi acceptat invitaţia.

— Emerald.

Închise ziarul şi ascunse scrisoarea sub mapa de pe birou când o auzi pe Lydia că o strigă.

Ar fi trebuit să participe la un prânz, la Savoy, alături de îngrozitorul de Dougie, pe care mama ei i-l vâra pe gât şi pe care, spre furia lui Emerald, naşa ei părea încântată să-l asocieze angajamentelor lor sociale.

— Dougie e atât de amuzant, nu-i aşa? chicoti Lydia când intră în cameră. Îmi spunea cum tund ei oile în Australia. Trebuie să fie îngrozitori de rapizi, ştii?

Şi pentru că Dougie însuşi intră în salon, în spatele Lydiei, Emerald se uită, posacă, la el şi spuse fără echivoc:

— Ce interesant. Nu ştiam că eşti un cozeur atât de strălucit, Dougie. Sunt sigură că toţi *vor fi* impresionaţi.

— Ei bine, eu mai degrabă îl ascult pe Dougie decât unele dintre dulcegăriile alea plicticoase ale debutantelor, îl apără cu hotărâre Lydia.

— Spune-mi, Dougie, ce vei răspunde când vei fi întrebat ce şcoală ai urmat? Cu siguranţă, nu poţi spune Eton.

— La voi comunica faptul că am urmat şcoala vieţii, îi răspunse Dougie, exagerându-şi în mod deliberat accentul australian care ştia că o înfuria atât de mult, după care puse gaz pe foc, întrebând-o: Deci, ce e cu masa asta la care mergem?

— Trebuie să spui dineu, nu masă, îl corectă Lydia răbdătoare.

— Ştie asta, Lyddy, o informă Emerald, neagră la faţă, ridicându-se brusc, astfel că mâna ei împinse mapa de pe

---

nobilimii, cuprinzând şi întâlnirile sau primirile la curte. Primele astfel de înregistrări oficiale au fost făcute pe vremea lui George al III-lea (1738-1820). Sunt emise de Palatul Buckingham şi publicate la sfârşitul marilor ziare *The Times, The Daily Telegraph* şi *The Scotsman.* (n.tr.)

birou, scoţând la iveală scrisoarea, care ajunse direct pe podea.

Se aplică să o recupereze, însă Dougie a fost mai rapid. Căzuse cu faţa în jos. Inima ei bătea cu putere când Dougie ridică peticul de hârtie de pe jos şi vru să-l întoarcă. Cu un gest imperios, ea întinse mâna, spunându-i cu asprime:

— Nu se face să citeşti corespondenţa altora.

El se uită la ea, apoi la hârtie, ca şi cum i-ar fi fost greu să se decidă dacă s-o citească sau nu. Cu repeziciune, ea i-o smulse din mână.

— Ce e acolo, Emerald? o întrebă Lyddy curioasă.

— Nimic, îi spuse ea. Chiar nimic.

*

Rose privea fără ţintă. Era singură în casa din Chelsea. Refuzase invitaţia de a ieşi cu Janey şi cu Ella. Trecuse o săptămână de când Lady Fitton Legh îi spusese că John i-ar putea fi pe jumătate frate, şi încă încerca să se redreseze după şocul de atunci.

Acum ce o tulbura mai mult decât orice era faptul că Amber nu-i spusese nimic despre John. De ce nu-i spusese ceva, măcar s-o avertizeze? De când Rose se făcuse mai mare, mătuşa ei devenise persoana în care avusese mereu încredere, persoana de care se simţea cel mai apropiată, dar gândul că îi ţinuse ascuns ceva atât de important o rănea.

Rose putea înţelege că, desigur, atunci când era copil, nu i se putea spune aşa ceva, dar după ce se făcuse mai mare, Amber i-ar fi putut povesti despre lucrurile astea.

Mătuşa ei simţise mai degrabă că nu poate avea încredere în ea. Durere şi trădare, cât de greu îi era să le suporte acum!

Lui Rose îi fusese frică de tatăl ei. Îşi dorise cu atâta disperare s-o iubească, dar el o respinsese mereu. O iubise oare pe mama lui John? O respinsese oare pe Rose pentru că tânjea după băiatul pe care nu-l putuse recunoaşte?

Erau atât de multe întrebări pe care ar fi vrut să le pună, însă, de dragul lui John, nu trebuia să le rostească vreodată.

În mod ciudat, durerea pe care o simţea nu se datora atât faptului că aflase că trebuie să renunţe şi să-şi repudieze dragostea faţă de John – putea, la urma urmei, să-l iubească dar, de astă dată, ca o soră pe fratele ei –, ci sentimentului că persoana în care avusese cea mai mare încredere o trădase. Senzaţia de ataşament faţă de Amber îi fusese ruinată, şi în locul încrederii că exista în viaţa ei cineva căruia îi păsa de ea, Rose se simţea acum îngrozitor de singură.

Ar fi fost minunat să fi crescut, având alături un frate mai mare ca John. Era o fantezie prea mare să creadă că, poate, o parte din ea recunoscuse în mod instinctiv acest lucru, şi probabil că el însuşi o protejase deoarece simţise că între ei există o legătură specială?

Dar John nu şi-ar fi dorit-o cu adevărat ca soră de tată. El se considera un Fitton Legh. Era mândru de istoria familiei sale şi de numele său. Dacă John ar fi avut de ales între a fi feciorul lordului Fitton Legh sau al tatălui ei, Rose ştia ce ar fi ales: dacă ţinea la John nu trebuia să existe niciun dubiu în privinţa obârşiei lui. O altă trădare, o altă excludere a ei, chiar dacă John nu era conştient de acest lucru.

De când aflase că i-ar putea fi pe jumătate frate, ceea ce simţea faţă de el se schimbase complet. Copilăria ei era făcută ţăndări, dorinţa pe care crezuse c-o simte faţă de el îi fusese distrusă de repulsia pe care o simţea la gândul că simţise aşa ceva pentru cineva atât de apropiat de ea prin legături de sânge. În loc să privească în urmă, dorindu-şi ca John s-o fi îmbrăţişat şi s-o fi sărutat, acum era extrem de încântată că nu se întâmplase una ca asta. Chiar şi gândul că aşa ceva ar fi fost posibil între ei doi o făcea să se scuture de groază. Amândoi scăpaseră de această oroare, şi era recunoscătoare pentru asta.

Rose se simţea de parcă ar fi scăpat cumva din plasele celui mai groaznic destin, zdruncinată, slăbită, terifiată, dar uşurată şi decisă să jure că nu va permite

niciodată să treacă printr-o suferinţă la fel de mare în viitor.

Capitolul 16

— Nu poţi crede ce am auzit seara trecută la dineul de la Lucy Carstairs, Emerald. Ducele de Kent îşi petrece fiecare sfârşit de săptămână în Yorkshire, vizitând-o pe Katharine Worsley, numai că acum se presupune a fi un mare secret, deoarece nimeni nu ar trebui să ştie că se vede cu ea. Şi tu, biata de tine, credeai că-l vei prinde în plasă. Nu e de mirare că nu va veni diseară la balul tău; este prea ocupat în Yorkshire.

Gwendolyn chicoti, plină de o satisfacţie răutăcioasă, când aruncă bomba.

Chiar dacă fierbea în sinea ei, Emerald nu voia să-i dea satisfacţie lui Gwendolyn. În schimb, se forţă să zâmbească şi să-i spună, voioasă:

— O, da, ştiu totul despre domnişoara Worsley. Ducele mi-a vorbit despre ea.

— Dar, Emerald, urma să te căsătoreşti cu el, protestă Lydia. Cum se poate vedea cu altcineva?

— Probabil că Alteţa Sa regală nu ştie despre planurile lui Emerald referitoare la viitorul lui, sugeră Gwendolyn. Ce păcat, Emerald. Până la urmă, nu vei mai fi prinţesă.

— Ce te face să crezi asta? Ştii doar că ducele de Kent nu este singurul prinţ de pe faţa pământului, sublinie Emerald tăios, în vreme ce stomacul ei era străbătut de un teribil fior de nelinişte.

Dacă cele spuse de Gwendolyn erau adevărate – şi Emerald ştia că sunt –, atunci se făcuse de râs, şi curând, graţie sporovăielii lui Gwendolyn, toată lumea va afla. Dacă Emerald nu putea suporta un lucru, acela era să pice prost în ochii oamenilor. Spera însă ca, printr-un miracol, Gwendolyn să nu spună nimănui despre lăudăroşenia ei cu privire la faptul că se va căsători cu ducele de Kent. Era sigură însă că nu o va ruga să-şi ţină gura, având în vedere

că Gwendolyn abia aştepta s-o vadă în genunchi.

Cele trei fete se îmbrăcaseră deja cu rochiile lor de bal, a lui Emerald, fiind, bineînţeles, cea mai strălucitoare. Era un obicei ca rochiile de bal ale debutantelor să fie albe sau în culori palide, dar, în vreme ce Lydia şi Gwendolyn purtau amândouă alb, rochia lui Emerald era din voal argintiu, cu o jupă de mătase lila dedesubt, voalul argintiu fiind acoperit cu paiete în care se reflecta lumina candelabrelor din sala de bal.

— Mami spune că acesta va fi, cu siguranţă, balul sezonului, i se confesă încântată Lyddy lui Emerald. O, uite, a venit Dougie.

Înainte ca Emerald s-o oprească, îi făcu semne cu mâna, întâmpinându-l cu o îmbrăţişare şi spunându-i:

— Vai, Dougie, arăţi aşa de şic în hainele astea de seară, nu-i aşa, Emerald?

În timp ce voia să deschidă gura să spună că nu, nu arăta deloc şic, Emerald îşi dădu seama, uşor şocată, că, de fapt, Lydia avea dreptate; în mod neaşteptat, Dougie era elegant.

— Orice prost îşi poate cumpăra un costum decent, îi răspunse ea, dar asta nu-l transformă într-un gentleman.

— Emerald, nu-i corect, sări Lydia, dar Dougie izbucni în râs şi scutură din cap.

— E-n regulă, Lyddy, îi spuse el fetei, nu-mi doresc să fiu un gentleman.

— Asta şi pentru că oricum nu vei putea fi vreodată, răbufni Emerald.

De ce nu pleca odată? Îi era silă să-l vadă aici, dominând-o cu statura sa.

Emerald arăta perfect pentru acea seară, recunoscu Dougie. Şi nu încăpea nicio îndoială al cui era balul, chiar dacă, oficial, se presupunea că era o ocazie comună pentru toate cele trei fete. Lui Dougie îi părea rău mai mult pentru Gwendolyn, care-i destăinuise deja că Emerald nu se purta mereu cum trebuie cu ea.

— Emerald este întoarsă pe dos, îl informă Gwendolyn, aruncându-i acesteia o privire hâtră. Şi-ar fi

dorit ca ducele de Kent să fie aici. Vrea să se căsătorească cu el ca să devină ducesă, dar el se vede cu altcineva.

Emerald se gândi că nu urâse pe nimeni mai mult decât o ura pe Gwendolyn în acele clipe, nici chiar pe Rose.

— Se pare că a luat o decizie înţeleaptă să nu vină aici, spuse Dougie în pripă, acoperind zgomotul făcut de pufnetul lui Emerald.

— Ai auzit, Emerald? întrebă Gwendolyn. Dougie crede că ducele pe bună dreptate nu vrea să te ia de soţie.

Dougie gemu în sinea lui. Rostise acele cuvinte fără să le dea mare atenţie şi făcuse o gafă cât el de mare. Ochii lui Emerald fulgerau de furie când se uită la el şi la Gwendolyn.

Lyddy, ca de obicei neatentă la curenţii subterani din jurul ei, exclamă cu simpatie:

— E aşa păcat că n-a venit, Emerald, mai ales că-ţi doreai atât. Dar Dougie e aici şi poate dansa el cu tine. Oh! oftă uitându-se când la unul, când la altul, foarte încântată. Tocmai mă gândeam, nu ar fi cel mai romantic lucru dacă v-aţi îndrăgosti unul de celălalt şi v-aţi căsători? Ai fi atunci ducesă, Emerald, şi...?

— Să mă căsătoresc cu el, un cioban australian? spuse Emerald dispreţuitoare, cu o voce de gheaţă. Niciodată.

Lui Dougie îi era suficient. Avea şi el mândria lui, la urma urmei.

— Întru totul adevărat, a fost el de acord, exagerându-şi deliberat accentul australian. Nu că ar exista vreo şansă ca eu să-ţi cer să te măriţi cu mine. Nu e de mirare că ducele de Kent nu se află aici. Nu-l învinovăţesc deloc. Numai un flăcău disperat s-ar putea căsători cu tine, Emerald.

Emerald se răsuci pe călcâie şi plecă furioasă, lăsând-o pe Lyddy întoarsă pe dos şi nervoasă, în vreme ce Gwendolyn chicotea de zor.

*

— Emerald, aş vrea să-ţi spun ceva.

Emerald se uită încruntată la mama ei, care o aştepta la baza scărilor pe când ea ieşea din dormitor, unde fusese să fumeze o ţigară şi să-şi refacă machiajul. Putea bănui ce urma să-i spună din tonul aspru pe care-l avea vocea mamei sale. Aceasta o trase într-un colţ al sălii de bal unde puteau vorbi faţă în faţă, departe de urechile oaspeţilor.

— Ce e cu toate prostiile astea pe care le-am auzit cum că te lauzi că te vei căsători cu ducele de Kent?

Emerald ştia pe cine trebuia să dea vina.

— Bănuiesc că Gwendolyn a spus ceva, nu-i aşa? Ridică din umeri cu nepăsare. Era doar o glumă, dar Gwendolyn a luat-o în serios. E atât de prostuţă!

— Poate, dar mi-e teamă că-ţi vei da seama foarte repede că gluma asta poate avea repercusiuni, Emerald. Acum, dacă tot suntem aici, vreau să-ţi reamintesc ce-am vorbit cu tine despre atitudinea pe care o ai faţă de Dougie. Lipsa ta de bunăvoinţă faţă de el se reflectă mai rău asupra ta decât asupra lui, să ştii, şi nu m-aş mira ca la finalul sezonului, dacă vei continua să te porţi aşa, să devii nepopulară. Sunt cu adevărat dezamăgită de tine, Emerald. Când ai început să creşti, am încercat să te învăţ cât e de important să te porţi frumos cu cei care au mai puţin decât tine.

— Punând-o mereu pe Rose înaintea mea şi făcând atâta caz de ea ca şi cum ea ar fi fost fiica ta, nu eu? De ce ar trebui să fiu amabilă cu una ca ea? Nu e altceva decât bastarda unchiului Greg, făcută cu amanta lui chinezoaică. Eu sunt fiica unui duce.

Şi iată că propria ei mamă o făcea din nou să se simtă mică şi nesemnificativă, încercând să o umilească. Ei bine, îi va arăta că este mai bună ca ea, le va arăta ea tuturor.

Fără să-i mai lase mamei sale şansa de a spune ceva, Emerald îşi ridică poalele rochiei şi o rupse la fugă. Avea mintea plină de gânduri furioase şi nici nu-l zări pe Alessandro decât când aproape că se izbi de el.

— Eşti supărată. Ce se întâmplă? E ceva în neregulă?

Gata să-l împingă din calea ei, Emerald se opri şi îl

privi. Alessandro era cu un an mai tânăr ca ea şi imatur din multe puncte de vedere, în ciuda chipului său frumos şi al statutului regal, probabil din cauză că-l cocoloşise atâta mama lui, bănui Emerald. În mod normal, l-ar fi alungat fără să pregete, dar acum îi trecu prin cap o idee, un mod de a se răzbuna pe cei care credeau că o pot umili.

— Nu e nimic în neregulă, spuse ea blând, aruncându-i deliberat o privire senzuală şi adăugând: Nu acum, că ai venit tu.

Ea văzu ce efect avură cuvintele asupra lui. Faţa i se înroşi, iar el se apropie şi mai mult de ea, întinzându-se să-i strângă mâna cu foc, după ce ea-i dădu permisiunea.

Orchestra îşi acorda instrumentele pentru primul dans, dansul pe care plănuise să i-l acorde ducelui de Kent şi pe care mama ei se aştepta să i-l ofere lui Dougie. Ei bine, nu avea de gând s-o asculte.

— Vrei să dansezi cu mine? îl întrebă pe Alessandro, apropiindu-se de el şi aruncându-i un surâs provocator în timp ce-şi plimba vârful arătătorului pe mâna lui.

Era amuzant să-l vadă tremurând.

— Vrei să fiu partenerul tău pentru primul dans?

Vocea lui se îngroşase de exaltare.

— Da, vreau să fii partenerul meu, acceptă Emerald, accentuând deliberat cuvântul „partener”, în timp ce orchestra, parcă la semnal, începu să cânte, iar ea alunecă în braţele lui.

Era fiica unui duce, iar în acea seară, era cea mai frumoasă fată din sala de bal, deci merita să fie sărbătorită, şi lăudată, şi adorată şi aşa va fi. Mama ei îi spusese că trebuie să înceapă dansul cu Dougie ca partener pentru că el era noul duce – ei bine, cu certitudine, nu asta era pe punctul să facă acum, se gândi Emerald triumfătoare când trecu pe lângă Dougie şi mama ei, la braţ cu Alessandro.

Ringul de dans era tot mai populat, ceea ce îi permise lui Emerald să se lipească dinadins de Alessandro. Avu altă tresărire triumfală când simţi cum corpul lui tremura la atingerea ei. Poate că era fecioară în continuare, dar nu ar fi permis nici unui bărbat să simtă cât e de vulnerabilă în

prezenţa lui, indiferent cât de mult şi l-ar fi dorit. Cu toate acestea, bietul Alessandro nu se putea controla şi nici nu putea ascunde ce simţea. Îi simţea pe frunte respiraţia fierbinte şi era fericită că poartă mănuşi pentru că, bănui ea, mâinile lui trebuie că erau lipicioase de excitaţie. Era evident că o dorea, iar acest fapt o făcu să-şi recapete încrederea. Se sprijini de el, presându-i pieptul cu sânii, în vreme ce mâna ei începu să-i mângâie ceafa.

Când îl auzi exclamând cu glas tremurat, *Adorata!”,* îi veni să râdă în hohote, însă era totuşi prinţ, un prinţ adevărat, care avea propria ţară de condus, un prinţ care ar fi putut face din ea o prinţesă.

— Nu trebuie să-mi spui asemenea lucruri, se prefăcu ea că-l dojeneşte, adoptând o voce blândă şi, în acelaşi timp, aproape nervoasă.

— Nu mă pot abţine, îi spuse Alessandro, strângând-o în braţe. Eşti persoana pe care o ador. Te-am iubit din primul moment de când te-am văzut, dar nicicând până în seara asta nu aş fi îndrăznit să visez că te-aş putea ţine cum te ţin acum.

Ce modeste erau visurile lui, se gândi Emerald cinică, aruncându-i o ocheadă calculată pe sub genele lăsate în jos. Planurile ei erau cu mult mai ambiţioase.

Dougie stătea şi o privea. Ce avea de gând să mai facă? Dougie ştia că ducesa era umilită de comportamentul lui Emerald pentru că îşi începuse balul dansând cu altcineva, dar pe el nu-l deranja defel. De fapt, era mai degrabă uşurat că nu trebuia să danseze cu ea. Cu siguranţă i-ar fi căutat nod în papură şi s-ar fi plâns de felul în care dansa.

După ce o privi cum trece în paşi de dans pe lângă el, ţinută strâns în braţe de Alessandro, Dougie se uită şi la tânărul care era vădit fascinat şi-şi spuse în barbă: „Noroc bun, flăcăule. Vei avea nevoie”.

Capitolul 17

— Ce s-a întâmplat? Să nu spui că nimic, pentru că bag mâna-n foc că ţi s-a întâmplat ceva.

Rose se uită la Josh, cu un zâmbet şters pe faţă. Stăteau la o măsuţă în cafeneaua Kardomah, lângă magazinul Peter Jones, într-una dintre separeurile acelea mici şi întunecoase din lemn lăcuit, care-i aminteau lui Rose de stranele din biserică. Cafeneaua era plină de parfumul cafelei proaspăt prăjite combinat cu mirosul de ţigară.

— Nu-ţi pot spune, îi răspunse Rose. Este implicat cineva şi…

— Creşte aluatu-n tine? o întrerupse Josh şi apoi, când ea-l privi nedumerită, îi explică: Nu cumva eşti însărcinată?

— Nu, îi spuse ea sincer, dar ironia întrebării lui atinse în ea o coardă sensibilă şi, înainte să se poată abţine, ochii se umplură de lacrimi.

Imediat, Josh deveni îngrijorat şi stânjenit. În alte situaţii, privirea lui jenată ar fi făcut-o să zâmbească.

— Uite…

Batista pe care i-o întinse pe sub masă era albă ca zăpada şi bine călcată. Chiar dacă Josh locuia în propriul apartament, îşi ducea rufele care trebuiau spălate acasă, la mama lui.

— Îmi pare rău, se scuză Rose după ce-şi şterse ochii. Pur şi simplu… Ei bine, când afli ceva cu adevărat important, despre care nu aveai habar, şi când mai afli că o persoană care credeai că te preţuieşte şi în care aveai încredere ştia despre lucrul acela de mult şi nu-ţi spusese… te doare.

— Viaţa, în general, doare, Rosie, dar trebuie să fii tare.

— Urăsc faptul că arăt cum arăt, că sunt „diferită”. Dacă aş fi semănat cu tatăl meu, şi nu cu mama…

Începu din nou să lăcrimeze.

— Hei, ia mai termină, o dojeni cu blândeţe Josh. Eşti de o frumuseţe uimitoare, Rosie, o adevărată frumuseţe.

— Sunt diferită, sunt…

— Specială, îi spuse cu hotărâre Josh. Asta înseamnă

să fii diferit de ceilalţi, să fii special. Tu şi cu mine, suntem amândoi speciali, şi doar asta contează. E mai important decât orice altceva, pentru că atunci când eşti deosebită, ai ceva ce alţi oameni nu au. Eşti mai norocoasă decât ei. Cel puţin aşa socotesc eu că stau lucrurile. În felul acesta trebuie să gândeşti şi tu, adăugă Josh pe un ton aprins. Fie te îneci, fie înoţi, Rosie. Poţi lăsa chestiile alea să te doboare şi să te izbească pe la spate sau poţi să te ridici, să zâmbeşti, să-ţi promiţi că, într-o zi, tu vei fi cea care-i va lovi, iar eu ştiu ce aş vrea să fiu din astea două. Nu există lege care să spună că oamenii care se cred mai buni decât noi îşi pot face de cap după cum vor.

Rose schiţă un zâmbet. Josh încerca doar s-o bine dispună, dar situaţia lui era diferită. Deşi era evreu – iar ea ştia că existau mulţi antisemiţi –, cel puţin Josh aparţinea unei comunităţi. În Londra exista o comunitate evreiască numeroasă, iar el avea o familie, o familie adevărată, în timp ce ea era unicat şi nu-şi găsea locul nicăieri – nici în familia tatălui ei, nici în comunitatea chineză din Londra, pentru că era o combinaţie între cele două rase.

Cruda dezvăluire făcută de Cassandra o bântuia. Încercase să nu o creadă, dar Cassandra fusese atât de sigură pe ea, atât de încrezătoare, aşa de bine informată, de parcă ar fi fost conştientă că se număra printre puţinii oameni care ştiau acest secret, interzis lui Rose.

— Am considerat că Amber ar fi trebuit să-ţi spună adevărul, îi spusese Cassandra. Mereu am spus lucrul ăsta. La urma urmei, aveai dreptul să ştii, şi cred că ţi se putea încredinţa un asemenea secret, dar, în mod evident, Amber a fost de altă părere. Greg era fratele ei, ce-i drept, şi ea are propriii copii la care să se gândească – şi la ea însăşi.

Avea Cassandra dreptate? Rose nu ştia. Ştia doar că se simţea disperat de singură şi de confuză şi că nu suporta să se afle în compania lui Amber în acest momente. Decisese, aşadar, s-o evite, pentru a se proteja – era în interesul amândurora şi, fireşte, al lui John. Ar fi fost atât de mândră să-l numească pe John fratele ei, în faţa tuturor, în mod ciudat, i se părea corect şi mult mai convenabil să-l

iubească în acest chip, şi nu cum o făcuse înainte, cu o patimă de şcolăriţă. Dar, după cum spunea mama lui vitregă, John nu ar fi fost mândru să admită că ea este pe jumătate sora lui. Nu ar fi vrut să fie forţat să recunoască posibilitatea unei relaţii de sânge cu ea. Ar fi fost îngrozit şi ruşinat din cauza ei.

*

— Nu suport gândul că trebuie să plecăm. Când mă voi întoarce în ţara mea, îmi voi dori în fiecare zi să fiu aici cu tine. Aş face orice să fim împreună.

Alessandro era pe punctul de a plânge.

Emoţiile lui Emerald erau, în schimb, perfect controlate şi concentrate pe ceva mult mai important decât nefericirea lui Alessandro.

Fusese ideea lui Emerald să se întâlnească în Hyde Park, unul dintre puţinele locuri unde puteau merge şi găsi un pic de intimitate.

Abia trecuse o zi de la bal, şi nu se mai văzuseră între timp. Mulţumită, în special lui Emerald, reuşiseră să găsească un loc unde să fure câteva minute de intimitate, minute care, după cum plănuise ea, înteţiseră flăcările pasiunii pe care i-o purta Alessandro.

Cu toate acestea, cu o zi înainte, el îi spusese că mama lui îi vorbise despre faptul că va chema pe cineva din Lauranto pentru a-l escorta pe Alessandro înapoi în principat, considerând că stătuse departe de casă prea multă vreme. Mama acestuia îşi amânase întoarcerea pentru a putea sta la căpătâiul verişoarei sale, care era pe moarte.

Încă de la început, Emerald înţelesese că Alessandro era dominat de mama lui şi că aceasta îi controla orice mişcare. Alessandro însuşi îi spusese cu naivitate că mama lui nu era încântată că se bucura de atâta libertate.

— Mami, draga de ea, este îngrijorată pentru mine, îi spusese el lui Emerald. Ar prefera să stea cu mine, dar, desigur, nu-şi poate părăsi verişoara.

— Trebuie să fie o sfântă, spuse Emerald cu o ironie dulceagă. Mi-ar plăcea atât de mult s-o cunosc.

Reacţia lui Alessandro la sugestia ei îi dezvălui tot ceşi dorea să ştie despre relaţia pe care o avea acesta cu mama lui. El păru să nu se mai simtă în largul lui, fiind vizibil stânjenit, ba chiar se uită peste umăr, de parcă s-ar fi temut ca nu cumva mama lui să apară cu adevărat.

— Este o sfântă, cum spui, acceptă el, dar nu ştie obiceiurile societăţii londoneze.

— O, ce vrei să spui? îl întrebă Emerald.

Alessandro părea jenat.

— Ei bine, ea nu ar aproba… Vreau să spun că fetele din Lauranto nu se bucură de aceeaşi libertate ca fetele din Londra. Desigur, suntem o ţară catolică.

— O, dragul meu, răspunse Emerald fals preocupată, sper că mama ta nu mă condamnă. Îmi doresc atât de multă să mă placă.

— Te va plăcea, cu siguranţă, se grăbi Alessandro s-o asigure.

Gândindu-se la mama lui Alessandro, Emerald îşi aminti că mai era ceva ce trebuia să-i spună.

— Dragul meu, îi spuse ea dulce, luându-l de mână, sper că mama ta nu te trimite acasă din cauza mea, nu? Ştiu doar că mi-ai spus că ar putea să nu fie de acord cu felul meu de-a fi şi…

— O, nu, nu din cauza ta. Nici măcar nu ştie că ne vedem, îi răspunse Alessandro.

Emerald îi strânse mâna, ascunzându-şi sentimentele reale. Ştia prea bine că mama lui Alessandro ar fi detestat-o. Prinţesa controlase într-atât viaţa fiului ei, că era imposibil să nu dorească să-i controleze şi lista de prieteni.

— Dar asta nu înseamnă că nu am vrut să-i spun despre tine, adăugă Alessandro.

— Crezi că mă va plăcea, Alessandro?

— Fireşte că te va plăcea, confirmă el. Te va iubi, aşa cum te iubesc şi eu.

Emerald se apropie de el. Strălucirea soarelui de mai era suficient de puternică pentru a-i permite să poată o

rochiţă de bumbac închisă cu nasturi până la gât, pe a cărei ţesătură erau imprimate pălării mari de floarea-soarelui. Emerald îşi desfăcu primii câţiva nasturi de sus, punându-şi astfel în evidenţă curbele sânilor. Surâse satisfăcută când văzu felul în care privirea înflăcărată a lui Alessandro aluneca mereu către nasturii desfăcuţi.

— Nu trebuie să te uiţi la mine aşa, dragul meu, altfel aş putea fi tentată să fac ceva necuviincios, îi spuse ea încet.

— Te iubesc atât de mult. Nu suport gândul că ne vom despărţi, se confesă Alessandro emoţionat.

— O, Alessandro…

Ajunseseră într-o zonă pustie a parcului, despărţiţi de privirile celorlalţi de pâlcuri de arbuşti. Emerald se opri din mers şi se întoarse către el, punându-şi mâinile pe după gâtul lui.

— Sărută-mă, dragul meu Alessandro, îl rugă ea, înclinându-şi faţa către el, rugătoare.

După ce el începu s-o sărute, ea îşi lipi trupul de al lui.

— Te iubesc. Eşti viaţa mea, sufletul meu. Aş face orice pentru tine. Eşti totul pentru mine.

Declaraţiile pasionale ale lui Alessandro erau presărate de săruturi la fel de pasionate.

Emerald îşi temperă nerăbdarea. Decizia mamei lui de a-l trimite acasă nu-i lăsa prea mult timp să facă ce hotărâse că trebuie să facă.

Australianul acela detestabil era acum acceptat peste tot ca moştenitor al tatălui ei – acceptat şi curtat de mamele care aveau fete debutante. Nu numai că nu va mai fi Alteţa Sa regală, ducesa de Kent, ba mai urma să fie şi luată în balon de fata cu care australianul se va căsători, în cele din urmă. Şi se va căsători, fie şi numai pentru a-i face ei în ciudă, Emerald ştia acest lucru. Ea, ca fată nemăritată a unui fost duce, va fi marginalizată, în vreme ce soţia lui, noua ducesă, se va grozăvi cu titlul şi cu poziţia ei. Acest gând o făcu pe Emerald să fiarbă de furie şi de resentimente. Trebuia să se mărite cu cineva care să justifice lăudăroşenia ei faţă de Gwendolyn şi s-o ridice

deasupra mamei sale şi a viitoarei ducese de Lenchester.

Şi acel cineva trebuia să fie Alessandro. Într-adevăr, era străin, iar străinii nu erau consideraţi, în general, o pradă atrăgătoare, dar avea statutul unui prinţ, un prinţ moştenitor, şi uite ce zarvă se făcuse pe tema căsătoriei lui Grace Kelly cu prinţul Rainier!

Lumea aştepta ca el, în calitate de prinţ al coroanei, să se căsătorească şi să aibă moştenitori, aşa că de ce să nu o ia pe ea de soţie? O iubea, la urma urmei; tot timpul declara asta.

El se oprise din sărutat, iar Emerald se trase deoparte, mulţumită de ce realizase. Tot ce trebuia să facă acum era să-l încurajeze să o ceară în căsătorie. Tocmai de aceea îi propusese această plimbare în doi prin parc.

Era fericită că insistase ca el să se poarte prudent cu ea. Puţinele – foarte puţinele săruturi, bine contabilizate, pe care i le permisese întăriseră doar ceea ce ea ştia deja – că el o iubea.

Dar Emerald nu era proastă. Săruturile pasionale şi o declaraţie de amor nemuritor nu erau acelaşi lucru cu o cerere în căsătorie. Instinctiv, ştia că mama lui Alessandro n-ar alege-o pe ea ca viitoare soţie pentru fiul ei, ceea ce însemna că Emerald trebuia să se asigure că Alessandro se angaja – public – s-o ia de nevastă înainte să-i spună ceva prinţesei.

În mod normal, Emerald nu s-ar fi obosit cu atâtea probleme tehnice. Era obişnuită ca oamenii din jurul ei să asude încercând să-i câştige aprobarea, şi nu invers, dar adevărul era că începuse să o apuce disperarea. Mândria o făcea să fie disperată. Crezuse că balul ei de debutantă va fi o seară triumfală, urmată de anunţul logodnei cu ducele de Kent. Acum, era forţată să-şi admită erorile de calcul şi să încerce să iasă din povestea asta cu prestigiul nepătat.

Trebuia să-şi asigure marele pot al sezonului, şi acesta era Alessandro. Nu putea cu niciun chip să-i lase pe Gwendolyn şi pe australian să stea şi să râdă de ea. Emerald se frământase ore în şir, gândindu-se la situaţia ei. A-l face pe Alessandro s-o ceară de soţie nu era foarte greu,

dar trebuia ca, după aceea, mama lui să accepte ideea. În cele din urmă, Emerald avu o idee strălucită. Citise într-o revistă despre o moştenitoare care fugise cu un iubit la Gretna Green[7] şi îşi dădu seama de îndată că soluţia aceasta i-ar fi putut rezolva problemele – şi, desigur, cu cât mai repede, cu atât mai bine.

— Nu suport să te părăsesc, îi spuse Alessandro, dar mă aşteaptă multe îndatoriri acasă.

Emerald ştia că nu-şi poate permite o amânare.

— Îndatoriri pe care le-ai suporta mult mai uşor dacă ai avea o soţie, îi sugeră ea hotărâtă, apropiindu-se de el.

Alessandro suspină.

— Mama mi-a spus acelaşi lucru. Din cauza modului în care s-a stins tata, aşteaptă cu nerăbdare să mă vadă nu doar făcându-mi datoria faţă de principat, ci şi aducând pe lume un moştenitor.

Emerald îl apucă de mână imediat şi spuse, cu suflarea tăiată:

— Şi pentru că te iubesc, iar tu, la rândul tău, mă iubeşti, nu-mi doresc nimic mai mult decât să împart cu tine acele îndatoriri în calitate de soţie.

Alessandro îi strânse mâna.

— Dacă e adevărat ce-mi spui, îi spuse el emoţionat, aş fi cel mai fericit om de pe faţa pământului.

— Bineînţeles că este, confirmă Emerald pe un ton hotărât. Aşa trebuie să fie, dacă ne iubim atât.

— Mama mea…

Emerald putea bănui ce urma să-i spună, aşa că se grăbi să-l întrerupă:

— Mama ta te iubeşte – mi-ai spus asta de nenumărate ori – şi-ţi doreşte binele mai mult decât oricine

---

7 Oraş din sudul Scoţiei renumit pentru nenumăratele nunţi ale iubiţilor fugiţi de acasă. A devenit faimos în 1753, după Legea căsătoriei emisă de Lord Hardwicke care stipula că, dacă sunt mai mici de 21 de ani, cei care voiau să se căsătorească aveau nevoie de asentimentul părinţilor. Legea nu se aplica în Scoţia unde băieţii se puteau căsători de la 14 ani, iar fetele de la 12. Gretna Green era primul oraş din Scoţia unde se puteau căsători tinerii fugiţi din Anglia pentru că nu aveau vârsta şi nici consimţământul părinţilor, (n.tr.)

pe lume. Sunt convinsă de asta deoarece ştiu că, atunci când voi avea copii – băieţi –, asta aş simţi faţă de ei. Şi, de fapt, de ce să nu ne căsătorim?

Îşi dădu seama că Alessandro şovăia. Emerald se concentră să pară vulnerabilă, o artă perfecţionată din copilărie. Buza de jos îi tremura, iar ochii i se umplură de lacrimi.

Cu o voce gâfâită, ea-l imploră:

— Mă iubeşti aşa cum mi-ai spus, nu? Nu cred că aş putea suporta să nu mă iubeşti, căci eu te iubesc atât!

— Bineînţeles că te iubesc.

Emerald respiră uşurată. Încă un efort, şi va reuşi.

— Şi vrei să te căsătoreşti cu mine.

Ea simţea cât este de nesigur.

— Ei bine…

Nu era timp pentru ezitări. Aruncându-se la pieptul lui, Emerald îl sărută pe obraz, suspinând:

— Te vei căsători cu mine, ştiu că da. O, e atât de minunat. Ai făcut ca visurile mele să devină realitate, Alessandro.

Mă rog, afirmaţia aceasta era aproape adevărată.

— Îţi promit că voi fi cea mai bună soţie pe care o poţi avea, îţi voi face o mulţime de băieţi frumoşi, iar mama ta va fi încântată să te vadă fericit şi mă va iubi tot atât de mult pe cât o voi iubi şi eu. O, de-abia aştept să ne căsătorim, de-abia aştept… repetă ea cu o voce tot mai stinsă şi mai excitantă, presându-şi deliberat corpul de al lui, în timp ce-şi expunea cu voce tare planul, oferindu-i, în acelaşi timp, buzele.

Cum ar fi putut rezista? Alessandro spunea adevărul când declara că o iubeşte. Era ameţit de ea, orbit cu totul. Ţinut la distanţă de viaţa reală de o mamă foarte protectoare şi dominantă, nu ştia nimic despre fetele ca Emerald. Cum ar fi putut şti, când prinţesa făcuse mari eforturi să nu întâlnească niciuna?

Acum, cu Emerald în braţe, care se purta atât de neobişnuit, inima lui Alessandro era plină de dragoste şi de sentimente, în vreme ce corpul lui începuse să tânjească.

— Aş vrea atât de mult să fiu a ta, îi şopti Emerald, dar nu putem, până nu ne căsătorim. Trebuie să fii tare pentru amândoi, dragul meu, dragul meu Alessandro, pentru că nu cred că eu voi putea.

Să-l lase s-o aibă şi să se folosească de asta mai târziu pentru a-i forţa mâna sau o fi adevărat că, după ce te dăruiai trupeşte unui bărbat, acesta te considera o pradă uşoară şi nu te mai dorea într-atât? Emerald nu era pregătită să-şi asume riscul.

Smulgându-se din braţele lui Alessandro tot atât de repede ca atunci când i se cuibărise la piept îi ceru:

— Trebuie să te prezint mamei mele, desigur, să-mi ceri mâna.

Alessandro clătină din cap.

— Ce e? E ceva în neregulă? întrebă Emerald.

Ştia perfect de bine ce se întâmpla, dar nu voia să-i dea de înţeles că ştie.

— Vreau să mă însor cu tine. Inima mea este a ta pentru totdeauna. Dar cred că aşa ceva nu este permis.

— Nu e permis? Când ne iubim atât de mult? Cine ar putea fi atât de crud? Alessandro, nu putem permite nimănui să ne despartă. Voi muri fără iubirea ta. Eşti, acum, viaţa mea.

— Aşa cum eşti tu a mea.

Era din nou gata să plângă.

— Trebuie să fim împreună. Trebuie să ne căsătorim în secret. Odată ce suntem căsătoriţi, toată lumea va trebui să accepte situaţia.

— Nu putem face una ca asta.

— Ba putem, îi spuse Emerald cu promptitudine. Există în Scoţia un loc numit Gretna Green, unde cuplurile fug şi se căsătoresc în secret.

Alessandro începu să dea semne de nelinişte.

— Nu putem…

— Ba putem, îl asigură Emerald. Voi aranja eu totul. Trebuie doar să-i spui mamei tale că vei sta la un prieten. Nu se poate împotrivi, de vreme ce este ocupată să-şi îngrijească verişoara.

— Nu-mi va permite să plec.

Vorbea cu convingere, simţi Emerald, blestemând-o în gând pe posibila ei viitoare soacră.

— Eşti bărbat, Alessandro, nu eşti un copil, eşti prinţ moştenitor. Cum îţi vei conduce ţara dacă îi permiţi mamei tale să te conducă? întrebă Emerald, aţâţându-i deliberat orgoliul masculin.

— O preocupă siguranţa mea, nu se poate stăpâni. Este îngrijorată din cauza mea tot timpul.

— Desigur, nu vrem s-o îngrijorăm, a fost de acord Emerald.

Nu voia ca mama lui să se bage şi să-l oprească pe Alessandro să o ia de soţie. Nu voia, pentru că bănuia că prinţesa va căuta, în primul rând, să-şi ia toate măsurile de siguranţă ca ei să nu fugă să se căsătorească pe furiş.

Alessandro păru că se mai linişteşte.

— Îi voi spune că vreau să mă căsătoresc cu tine. Îndată ce te va cunoaşte, te va iubi aşa cum te iubesc eu.

— Dar dacă verişoara ei moare? Nu va dori mama ta să intre în doliu pentru ea? Asta va însemna că va trebui să aşteptăm o veşnicie până să ne putem căsători, şi nu suport gândul acesta. Vreau să fim împreună acum, Alessandro. Acum, pentru totdeauna. Dacă fugim împreună, ne putem căsători de îndată. Gândeşte-te cât de minunat ar fi! Ştiu că mama ta ar fi dezamăgită şi, poate, chiar puţin supărată – şi mama *mea* ar fi –, dar mai ştiu că, odată ce vor vedea cât de fericiţi suntem împreună şi cât de legaţi suntem unul de celălalt, vor fi fericite pentru noi. Ştiu că unele fete îşi doresc o nuntă mare, dar tot ce vreau eu este să fiu soţia ta, şi cât mai repede posibil.

Credea în ceea ce spunea, dar, pe de altă parte, ştia că puteau face o nuntă împărătească şi după ce se căsătoreau.

— În loc să-i spui mamei tale faţă în faţă, îi poţi trimite o scrisoare când plecăm din Londra, spunându-i că mergi să-ţi vizitezi un coleg de şcoală ca să nu se îngrijoreze unde eşti.

El o privea neliniştit, astfel că Emerald continuă:

— Ai spus nu de mult că abia ai văzut-o de când ai venit la Londra, pentru că-şi petrece atât de mult timp cu verişoara ei bolnavă.

— E adevărat, da.

— Vezi? Va fi foarte simplu. Tot ce trebuie să faci este să-i spui că ai fost invitat de colegul ăsta de şcoală să vizitezi proprietăţile familiei. Te voi ajuta să compui scrisoarea. O, dragul, iubitul meu Alessandro, va fi atât de frumos, îi spuse Emerald, schimbând tonul. Imaginează-ţi, doar noi doi sub acelaşi acoperiş, aşteptând să ne căsătorim şi revenind apoi în Londra, pentru a le spune tuturor. Cât de palpitant va fi! Am putea organiza o petrecere pe cinste, şi voi fi prezentată la curte din nou, în calitate de prinţesă pentru că aşa se întâmplă când te căsătoreşti. O, abia aştept!

Nu voia să mai aştepte şi nici să-i dea timp lui Alessandro să se răzgândească. Cu cât plecau mai repede la Gretna Green, cu atât mai bine.

Alessandro era neajutorat. Nu avea niciun sens să scoată în evidenţă posibilele scăpări ale planului sau să argumenteze logic, căci Emerald se decisese, şi o iubea prea mult pentru a-i refuza ceva. Pe de altă parte, oricând spunea ceva care sugera, fie şi pe departe, că nu o adoră şi nu o iubeşte, Emerald izbucnea în lacrimi, şi el nu putea suporta aşa ceva.

Nu o putea abandona, îi spuse Emerald, pentru că, dacă o va face, ea îi va pune sub asediu apartamentul de la Savoy şi îl va bântui pe Alessandro cu sufletul ei frânt toată viaţa.

N-o va părăsi, îi promise vehement Alessandro. O iubea şi-o va iubi mereu.

Capitolul 18

Ellei îi era cald şi era supărată. Cât va mai sta Oliver Charters prin preajmă? Ea făcea tot ce putea să-l evite,

atunci când ştia că urmează să vină la sediul revistei *Vogue.* Dacă o vedea, nu se putea abţine să n-o privească într-un fel care o făcea să se simtă atât de… atât de stângace, şi supărată, şi răvăşită sufleteşte într-un mod care nu-i plăcea defel.

— Ella, trebuie să faci un comision.

Doar atunci când se afla deja în stradă Ella îşi dădu seama că, din graba de a-i face pe plac şefei şi de a evada din birou ca să scape de nedorita posibilitate de a-l întâlni pe Oliver Charters, îşi uitase pilulele de slăbit în sertarul biroului. Se panică. Avea nevoie de pilulele acelea, detesta să nu le aibă la îndemână. Era terifiată că, dacă nu le are la ea, ar putea începe să mănânce din nou şi să se îngraşe la loc. Îi bubuia capul. Se simţea rău, pe marginea prăpastiei, cu nervii zdruncinaţi. Dar *încă* pierdea din greutate.

Când se dusese să-l vadă pe doctorul Williamson, pe la începutul acelei săptămâni, el nu avusese decât cuvinte de laudă cu privire la reuşita ei de a slăbi peste douăsprezece kilograme, de când îi reînnoise reţeta.

Ella spera ca Laura Harbold, modelul care răsese de ea împreună cu Oliver, să vină la o şedinţă foto, astfel că Ella să poată vedea dacă îşi atinsese scopul şi slăbise mai mult decât aceasta. Nu voia să renunţe la dietă până nu reuşea performanţa.

*

Lumina de dimineaţă răzbătea din plin prin ferestrele înalte, formând o baltă de aur chiar în faţa altarului. Emerald îi putea simţi pe faţă căldura. De când ajunseseră în Gretna, Alessandro se plânsese că-i e frig şi că ploaia nu se oprise, şi, în această dimineaţă, când soarele străpunse norii, Emerald îi spuse că era un semn bun pentru căsătoria lor. Mica biserică din piatră era goală, nu erau de faţă nici credincioşi, nici oaspeţi de nuntă, iar vicarul părea prea puţin interesat de istoria tânărului cuplu pe care-l unea acum prin căsătorie.

Ascultându-l pe vicar spunând slujba de căsătorie,

Emerald îi aruncă lui Alessandro o privire dispreţuitoare. Fusese lăsată să organizeze singură totul. Dacă ar fi fost după Alessandro, nimic nu ar fi mers.

Tot drumul făcut cu trenul se panicase că mama lui şi-ar putea da seama cumva că o minţise spunându-i că pleacă la un prieten şi că i-ar putea opri. Ultimele trei săptămâni, petrecute într-o pensiune oribilă, în camere separate, desigur – Emerald nu avea nicio intenţie să rişte ca Alessandro să se răzgândească, odată ce primea ce voia –, fără să aibă altceva de făcut decât să citească şi să facă lungi plimbări fuseseră cea mai plictisitoare perioadă din întreaga viaţă a lui Emerald, însă acum se terminase totul. Ea era cea care trebuia să-şi plângă de milă, nu Alessandro. Nici măcar nu purta o rochie adevărată de mireasă, ca să nu mai vorbim despre atât de familiara tiară şi despre voal, chiar dacă eleganţa rochiei sale *crème* de seară, împodobită cu un corsaj cu şireturi, le tăiase respiraţia localnicilor care-i văzuseră pe cei doi intrând în biserică.

Emerald fusese dusă la altar de proprietarul pensiunii, după ce-i oferise douăzeci de lire pentru acest hatâr şi pentru a le face rost de doi martori.

Mâna lui Alessandro tremura când îi petrecu verigheta pe deget. Era verigheta de la nunta străbunicii, care i-o dăruise lui Emerald, alături de restul bijuteriilor.

— Poţi săruta mireasa.

Alessandro tremura din cap până în picioare, iar ochii îi erau umezi de lacrimi. Emerald se uită la el nerăbdătoare. Uneori se purta ca un copil. Ei bine, lucrurile se vor schimba acum, că erau soţ şi soţie. Îşi dorea un bărbat adevărat ca soţ, nu un băieţel speriat de mama lui.

Devenise, aşadar, prinţesa Emerald din Lauranto. Emerald zâmbi în sinea ei, iar supărarea îi dispăru.

— Dragul meu, dragul meu Alessandro, îi şopti ea. Dragul meu soţ.

*

Nu se mai punea problema să rămână în Gretna

acum, că erau căsătoriţi. Emerald reţinuse o cameră la un hotel de soi din Edinburgh.

— Ar trebui să ne întoarcem la Londra, îi spuse Alessandro, împachetându-şi bagajul, pentru că-şi lăsase valetul la Londra, după cum îl instruise Emerald. Mama este, probabil, îngrijorată. Nu am stat niciodată atâta vreme departe de ea.

— Nu fi prostuţ, eşti bărbat însurat acum. Şi, pe de altă parte, mama ta crede că locuieşti la un prieten. Eşti sigur că vrei să fiu a ta şi să avem o adevărată lună de miere? şopti Emerald cu înţeles la urechea lui.

Desigur, lucrurile se petrecură după vrerea ei.

*

Era după-amiaza târziu când părăsiră gara Waverley pentru a lua taxiul către hotel. Cu siguranţă, Edinburgh nu era Londra, dar cel puţin părea că stă binişor la capitolul magazine, recunoscu Emerald, pe când străbăteau Princess Street.

— Castelul tău din Lauranto nu arată la fel de mohorât ca acesta, sper, îi spuse ea lui Alessandro pe când priveau amândoi la castelul cocoţat pe dealul de deasupra lor.

Acum, că erau căsătoriţi cu acte, iritarea şi nerăbdarea lui Emerald faţă de Alessandro fuseseră înlocuite de o stare de spirit mult mai fericită.

Angajaţii de la marele hotel edwardian o tratară cu o deferenţă care îi spori buna dispoziţie, astfel că, atunci când rămaseră singuri în somptuosul lor apartament, Emerald era în culmea fericirii.

Amănuntele fizice ale modului în care va deveni soţia lui Alessandro n-o speriau şi nici n-o nelinişteau. Săruturile pasionale pe care le schimbaseră în timp ce o curtase îi crescuseră curiozitatea faţă de sex şi îi întăriseră părerea că era ceva care-i va produce multă plăcere.

Acum, lăsând în urmă tensiunea şi plictiseala săptămânilor petrecute în Gretna Green şi fiind soţia lui Alessandro, Emerald nu era doar gata să exploreze şi să se

bucure de intimităţile pe care căsătoria le permitea, dar şi foarte dornică să meargă până la capăt.

Cu toate acestea, Alessandro avea altele în minte.

— Trebuie s-o sun pe mama şi să-i spun despre căsătoria noastră.

Emerald îl fixă, ascunzându-şi cu greu neplăcerea. Era un băiat atât de chipeş, arătând de departe mai bine ca ducele de Kent sau ca oricare tânăr din mediile pe care le frecventa. Lyddy se putea hlizi cât voia, socotind că australianul acela îngrozitor era mare, şi tare, şi *atâât* de chipeş, dar ea nu ar fi putut sub niciun motiv să se simtă atrasă de un bărbat atât de necivilizat, hotărî Emerald. Prinţul ei era prins în capcană, dar acum trebuia să-l liniştească. O adora, iar ea îşi dorea din răsputeri ca el să continue s-o adore. Şi ştia exact cum să procedeze.

Scoţându-şi pălăria şi apoi haina, Emerald se descălţă şi se aşeză pe pat. Întinzându-şi braţele, ea îl chemă blând:

— Vino aici.

Alessandro se uită la ea mai întâi absent, apoi, când ea îi aruncă o ocheadă plină de înţeles pe sub genele lăsate, sângele i se puse în mişcare şi se înroşi la faţă.

— Au trecut ore de când suntem căsătoriţi, îi spuse ţuguindu-şi buzele, şi nici nu m-ai sărutat cum trebuie încă.

Imediat, mama lui îi ieşi din minte. Alessandro veni lângă pat, iar nervozitatea cu care trăgea de şireturile rochiei o făcu pe Emerald să râdă victorioasă.

Nu va există niciun telefon către mama lui până când nu va hotărî ea că a sosit momentul, îşi spuse cu satisfacţie, ridicându-se în capul oaselor pentru a-l săruta, bucuroasă când simţi că trupul îi era prins de frisoane violente în braţele ei.

*

— Îmi pare rău, îmi pare rău…

Un sfert de oră mai târziu, Alessandro plângea practic de ruşine, încercând să-şi potolească respiraţia.

Cauza disperării sale – şi a supărării lui Emerald – era

zona umedă care întuneca stofa pantalonilor săi, dovadă a nepriceperii sale de a-şi controla suficient excitaţia pentru a duce la capăt cu bine actul sexual.

Ea bănui că ar trebui să fie încântată de faptul că făcea o impresie atât de puternică asupra sensibilităţii lui. La urma urmei, nu făcuse nimic altceva decât să-l sărute, apoi mâna îi alunecase în pantalonii lui pentru a explora bucata rigidă de carne care împingea materialul. Alessandro, la rândul lui, se jucase cu sânii ei, rupând chiar un nasture în zelul său de a-i atinge. Se întâmplase când Emerald îi şoptise încurajator în ureche: „Poţi să-i săruţi, dacă vrei”, iar pofta de a face asta contorsionase faţa lui Alessandro, care ţipase de plăcere, iar membrul rigid pe care-l ţinea Emerald expulzase substanţa aceea mizerabilă şi lipicioasă, care-i pătă acum pantalonii.

De fapt, Alessandro făcea al dracului de mult scandal, decise Emerald. Dacă trebuie să fie cineva supărat, aceea era ea. La urma urmei, ea fusese cea dezamăgită, având acum o durere acută în zona inghinală.

Frustrată, ea îl alintă:

— Nu-i nimic, nu contează, o vom face din nou, nu-i aşa?

Îndată, lacrimile lui Alessandro secară, iar el se întinse lângă ea şi, strângând-o la piept, îi spuse emoţionat:

— Sunt atât de norocos că am câştigat iubirea unei femei perfecte. Te ador, te venerez, eşti viaţa mea. Voi reuşi, pentru tine, jur. Frumuseţea ta şi iubirea mea pentru tine m-au copleşit şi m-au făcut de râs. Spune-mi că mă vei ierta.

— Bineînţeles că te iert, îl asigură Emerald cu dulceaţă în glas, dar cu o sclipire de hotărâre în privire. La urma urmei, sublinie ea, mai avem o grămadă de timp înainte să trebuiască să ne îmbrăcăm pentru cină.

*

În oglinda ornamentată care atârna deasupra căzii ce se sprijinea pe nişte picioare imitând labele de leu, Emerald

îşi privi trupul proaspăt îmbăiat, admirându-şi paloarea catifelată a pielii şi curbele corpului. Sfârcurile sale erau încă întărite şi delicate. Le prinse între arătător şi degetul mare, frecându-le de probă, şi fu răsplătită de o explozie de plăcere de-a lungul corpului.

Îl lăsase pe Alessandro dormind pe patul unde căzuse, după ce, în cele din urmă, reuşise s-o penetreze. El plânsese când văzuse cele câteva picături de sânge care marcau intrarea lui în ea, şi a ei, în feminitate, dar pe Emerald o lăsase nepăsătoare spectacolul lui sentimental. Faptul c-o penetrase aproape că n-o rănise deloc, deşi ea nu intenţiona să-i spună, de vreme ce făcea atâta tărăboi în legătură cu asta, repetându-i că este iubita lui, îngerul lui, şi jurându-i devotament etern.

Vedea în oglindă reflexia sânilor ei, perfect modelaţi în formă de lacrimă, dar cu sfârcurile mai mari şi mai rigide acum.

Adânc în ea pulsa o poftă nesatisfăcută, a cărei prezenţă o făcea să se simtă ultrasensibilă şi, în acelaşi timp, vlăguită. Îşi duse mâna între picioare şi îşi pipăi explorator părul pubian, despărţind buzele încă umflate ale sexului. Pofta i se intensifică şi i se ascuţi. De îndată, o cuprinse un fior de încântare.

În intimitatea camerei de baie, îşi scoase halatul şi se culcă pe podea, acoperindu-şi sânii cu o mână în vreme ce cu degetul arătător al celeilalte explora şi străpungea, iar mişcările ei îi accelerară rapid pulsul poftei din interior. Respira rapid şi superficial, cu spatele arcuit şi cu picioarele desfăcute.

Da, acolo era, acela era locul... Vârful degetului se mişcă şi mai repede. Emerald închise ochii, pentru a pătrunde mai bine în căldura întunecimii stacojii, care era numai a ei, pentru ca apoi să urce acolo, mai repede, tot mai repede, cu o iuţeală care-i tăie respiraţia, lăsând-o să scoată doar un mic scâncet de plăcere agonizantă când artificiile plăcerii explodară în ea.

Tremurând uşor, Emerald se ridică de pe podeaua băii şi-şi trase pe ea halatul.

Alessandro încă dormea. Ea însăşi se simţea puţin vlăguită. Vlăguită, dar extatică şi extrem de mândră că ea fusese cea care-şi produsese plăcere şi, mai mult decât atât, o putea controla.

Ajunse în pat şi se aşeză lângă Alessandro.

Căsătoria va fi distractivă, mai ales acum, când îl învăţase pe Alessandro cum o putea face foarte, foarte fericită.

*

— Să le trimitem telegrame mamelor noastre? De ce să nu le dăm un telefon?

Alessandro protestă aproape rugător.

Se aflau în camera de hotel, aşteptând ca hamalul să vină să le ia bagajul pregătit pentru călătoria cu trenul către Londra. În vreme ce Emerald strălucea de energie, Alessandro părea obosit şi cu nervii întinşi la maximum. Emerald îl trezise noaptea, insistând că vrea să facă dragoste cu el. Bietul Alessandro, îl istovea, dar nici bărbaţii nu au rezistenţa pe care o au femeile. Cel puţin, îl învăţase pe Alessandro ce-i plăcea mai mult şi mai mult, chiar dacă prima dată fusese şocat şi, de fapt, stânjenit de caracterul explicit al explicaţiilor ei.

Nu avea niciun sens să-i spună adevărul, şi anume că telegramele trimise pentru avertizarea mamelor în legătură cu căsătoria lor ar fi împiedicat (mai ales în cazul mamei lui Alessandro) un adevărat spectacol, ceea ce, la telefon, va fi fost posibil.

— E mai simplu cu telegramele, îi răspunse ea. Şi, pe de altă parte, s-ar putea ca mama ta să nu fie acasă când o sunăm şi am putea pierde trenul. De ce faci figura asta?

Emerald se lăsă peste el, frecându-şi corpul de al lui, în vreme ce îl ţinea de mână şi îl privea languros.

— Mama va fi foarte supărată. Sunt singurul ei copil şi…

— Şi acum eşti un bărbat însurat, iar când mama ta va vedea cât de mult mă iubeşti, cu siguranţă va înţelege.

Ştiu că mama mea va înţelege.

Adevărul era că nu-i păsa de ceea ce gândea mama ei, deşi era, în mod secret, încântată de perspectiva de a o confrunta cu realitatea căsătoriei şi a titlului ei – o căsătorie la un nivel mult mai înalt, aducând un titlu mult mai important decât al mamei sale.

— Mmmm! Emerald îi sărută grăbită. Înveseleşte-te, dragul meu. Nu vreau să-mi petrec toată ziua încuiată într-un compartiment de tren cu un soţ nefericit. Când vom ajunge la Lenchester House…

— Lenchester House? Dar am un apartament întreg la Savoy.

Un apartament la care mama lui avea acces direct şi imediat – ar fi fost perfect pe vremea când Alessandro era burlac, dar nu şi acum, când trebuia luată în calcul şi soţia lui. În viziunea lui Emerald, cu cât mai repede accepta mama lui Alessandro cum stăteau de-acum încolo lucrurile, cu atât era mai bine.

— Un apartament? se bosumflă Emerald. Dar, dragule, Lenchester House este casa mea. Acolo am cele mai dragi amintiri legate de tatăl meu şi, pe de altă parte, acolo sunt toate lucrurile mele.

— Dar Lenchester House îi aparţine lui Dougie, nu?

Emerald reuşi să-şi controleze nerăbdarea şi se uită la Alessandro cu un zâmbet dulce şi trist pe buze.

— Da, îi aparţine acum, dar acolo sunt atâtea amintiri fericite şi speciale pentru mine, Alessandro. Fii amabil şi înţelege că vreau ca amintirile mele cele mai fericite, acelea de a fi mireasa, soţia ta, să prindă viaţă tot acolo. E copilăresc din partea mea să fiu atât de sentimentală, ştiu…

Alessandro înţelese, în cele din urmă, importanţa sentimentelor asupra psihicului feminin, aşa cum înţelesese şi Emerald deja, iar răspunsul lui era acum satisfăcător din toate punctele de vedere, după cum plănuise ea, o expresie a supunerii, având în vedere mutra lui de căţeluş melancolic.

— Nu, nu e prostesc deloc, o asigură el cu tandreţe. Şi

mama se miră adesea cât de sentimentală este.

— Sunt sigură că ea şi cu mine ne vom înţelege perfect, îi spuse ea. Desigur, va trebui să căutăm o casă în Londra, continuă ea, satisfăcută că ieşise învingătoare în prima dispută.

Nu-i vorbă, că Alessandro nici măcar nu era cine ştie ce adversar.

— O casă în Londra? Dar va trebui să mă întorc în ţara mea.

— Bine, desigur, dar nu vom locui acolo tot timpul. Era aşa de uşor ca lucrurile să fie puse în mişcare în direcţia dorită, dacă cel care le manevra se purta ca şi cum acel scenariu ar fi inevitabil, descoperise Emerald. Aşa că e de înţeles că vom căuta o casă în Londra, mai întâi, şi apoi, poţi să-mi arăţi micuţa ta ţară.

La uşa camerei se auziră bătăi, apoi hamalul intră, întrerupând o conversaţie căreia Emerald oricum nu-i acorda prea multă atenţie.

Asupra unui singur lucru era complet hotărâtă, şi anume că nu trebuia să-i permită mamei lui Alessandro să preia controlul evenimentelor şi, în cele din urmă, al lor. Poate că nu se văzuseră la faţă încă, dar Emerald ştia deja că ea şi soacra ei se vor afla în tabere adverse în campania pentru loialitatea lui Alessandro.

Capitolul 19

— Tu şi Alessandro v-aţi căsătorit?

Emerald se uită cu răceală la felul în care naşa ei încerca să-şi stăpânească stupoarea.

— A fost o năzdrăvănie din partea noastră, ştiu, să fugim la Gretna, dar nu trebuie să dai vina pe Alessandro, mătuşă Beth. Emerald se uită din nou cu adoraţie la soţul ei şi-l prinse de mână. I-a fost atât de teamă că mama lui, care îşi veghea o verişoară aflată, practic, pe patul de moarte, va trebui să treacă printr-un întreg an de doliu înainte de a ne putea logodi oficial… Şi apoi, cu mama mea,

mereu plecată cu afaceri...

Emerald o putea vedea pe naşa ei străduindu-se să evalueze cel mai prost scenariu: o nuntă clandestină sau nimic.

— Alessandro dorea cu disperare să mă facă prinţesa lui, zâmbi Emerald încântată. Va fi aşa de distractiv acum, că sunt căsătorită, să organizez petreceri în Londra şi pe Coasta de Azur pentru Lydia şi Gwendolyn. Îndrăznesc să spun că vom organiza un bal special pentru ele, în Lauranto, pentru a le prezenta nenumăraţilor tineri de însurat de acolo.

Tactica sa abilă avu efectul dorit. Emerald mai că vedea cum naşa ei cântărea ce beneficii le va aduce fiicei şi nepoatei ei prietenia cu o tânără prinţesă.

— Ei bine, este atipic şi aproape şocant.

— Dar este atât de romantic, mătuşă Beth. Mă simt îngrozitor de tristă că tu şi mami nu aţi putut fi acolo. Voi face un anunţ referitor la nuntă în *The Times,* fireşte. Vocea lui Emerald căpătă un ton pragmatic. Şi vom organiza o petrecere cum se cuvine aici, la Lenchester House. Totuşi, va trebui să mă bazez pe tine s-o organizezi, dragă năşică. Mami este extrem de inteligentă în domeniul afacerilor, dar nu are stil, ca tine. Crezi că ar trebui să fie un dejun de nuntă sau...

— Nu. Va trebui să fie o recepţie. Din fericire, Alessandro este străin. Străinii sunt atât de impetuoşi când vine vorba despre lucrurile astea, spuse naşa ei, reacţionând automat la manipularea delicată a lui Emerald. Unde veţi sta?

— Aici, desigur. I-am spus dragului de Alessandro că nu mă pot imagina la bătrâneţe rememorând alte evenimente fericite decât cele petrecute aici. Încă îl pot vedea pe tata în camerele acestea, mătuşă Beth, şi îi pot auzi vocea. Ştii, cred că, într-un fel, el a făcut ca eu şi Alessandro să ne căsătorim în felul acesta pentru că ştia că nu mă va putea însoţi la altar şi mai ştia că nu aş fi suportat pe nimeni din familie să-l înlocuiască.

— O, draga mea, ai atâta dreptate când spui că tatăl

tău te veghează din cer în felul acesta. A fost un om minunat. Îl cunosc dinaintea mamei tale, ştii? Mama mea a fost naşa lui.

— Ştiam eu că vei înţelege. Desigur, nu putem împărţi camera mea şi de aceea mă gândesc că cel mai bine ar fi dacă eu şi Alessandro ne-am muta în apartamentul folosit de mami şi de tati.

Efuziunea lacrimogenă a lui Beth se opri un moment, iar naşa lui Emerald întrebă şovăind:

— Apartamentul cel mare, Emerald? Crezi că se cuvine? Mă refer la faptul că, acum, Dougie… ei bine, el este duce…

Vocea ei se frânse sub povara privirii pline de reproş a lui Emerald.

— Fac ceea ce cred că şi-ar fi dorit tata. Lui Dougie nu-i va păsa. La urma urmei, nici măcar nu este un duce în toată puterea cuvântului, nu-i aşa? Adică, vreau să spun, este *australian.*

Draga de Emerald, un copil atât de încăpăţânat, se gândi Beth şovăind, în vreme ce dubiile ei începeau să dispară.

— Am putea merge s-o vedem pe mama mea, Emerald, şi să rămânem diseară la hotel, cu ea, până aflăm dacă ni se permite să stăm acolo.

Emerald se uită la soţul ei. Nici nu se gândea să o vadă pe mama-soacră înainte de a fi pregătită. Totuşi, descoperi ea, nu-i era deloc greu să-şi joace pe degete soţul.

Îşi duse o mână la frunte şi protestă cu o voce stinsă:

— O, Alessandro, dragule, sunt atât de prostuţă, ştiu, dar am o durere de cap îngrozitoare şi mi-este imposibil s-o văd pe mama ta până când nu mă odihnesc puţin. Dumneaei are standarde atât de ridicate, ştiu lucrul ăsta, încât vreau s-o întâlnesc doar când voi arăta cât se poate de bine. De fapt, chiar cred că ar trebui să merg să mă întind pentru o vreme. Alessandro, vino şi tu cu mine, altfel mă vei face să cred că eşti supărat pe mine. Pe de altă parte, mă simt atât de obosită, încât nici nu cred că pot

urca scările pe picioarele mele.

După ce constată cu satisfacţie că Alessandro îi îndeplinea rugăminţile, Emerald îşi concentră atenţia asupra naşei sale, anunţând-o:

— Vei trimite dumneata, mătuşă Beth, nu-i aşa, un anunţ la *The Times?* Şi nu te obosi să-i spui doamnei Wreakin că ne mutăm în apartamentul principal, am să-i spun eu însămi.

*

— Cum te simţi acum, iubita mea, deoarece simt că trebuie neapărat să mergem s-o vedem pe mama.

Trecuseră trei ore de când urcaseră la etaj şi se mutaseră din vechea cameră a lui Emerald în apartamentul principal, unde Emerald fusese convinsă de neliniştitul Alessandro o să ia câteva îmbucături din mâncarea pe care o pregătise bucătăreasa special pentru ei.

— Bine, sigur că trebuie, acceptă Emerald imediat şi adăugă: Of, Alessandro, mă gândesc la întâlnirea cu mama ta, care te-a cunoscut şi te-a iubit din clipa naşterii tale. Cât de plină de încântare trebuie să fi fost să aibă un asemenea fiu încântător. Sper ca, de-a lungul timpului, dragule, să fiu şi eu la fel de norocoasă. Îţi doreşti un fiu şi un moştenitor, nu-i aşa, Alessandro?

În timp ce vorbea, Emerald se aşează graţios pe patul uriaş, împodobit cu draperii din mătase de Denby, şi-şi lăsă halatul din mătase pe care-l purta să-i alunece până în talie, dezgolindu-i bustul.

Când văzu privirea flămândă cu care-i cântărea Alessandro sânii goi, buzele lui Emerald se subţiară triumfător.

— Mama… încercă el să-i reamintească.

Dar Emerald se mulţumi să surâdă din nou şi să ofteze:

— Da, desigur. O, Alessandro, abia aştept ca fiul nostru să mă strige aşa.

Nu a fost nevoie de prea mult efort, bineînţeles. Abia

a doua zi o vor vedea pe mama lui Alessandro. A doua zi după-amiază. La ceaiul de după-amiază, probabil, visa Emerald privind în sus, către tavan, în timp ce Alessandro îi mângâia şi-i strângea sânii cu tot mai mult poftă. Ar putea s-o invite la ceaiul de după-amiază – ar fi un gest civilizat şi potrivit pentru o doamnă –, şi tot atunci, mama-soacră va trebui să afle despre căsătoria lor. Totul mergea ca uns.

Emerald scoase un geamăt de plăcere când îl simţi pe Alessandro că tremură sărutându-i cu ardoare sânii. Devenea chiar priceput la asta.

*

Când Dougie se întoarse la Lenchester Hour, câteva ore mai târziu, cucerirea apartamentului principal era un *fait accompli,* iar stânjeneala cu care Beth îl informă cum stăteau lucrurile era edificatoare.

— S-a măritat cu Alessandro? Nu ar fi trebuit să fie cu prietenii pe Coasta de Azur?

— Ei bine, da, şi e nepoliticos din partea ei că ne-a păcălit aşa, dar Alessandro este străin, şi toată lumea ştie că bărbaţii străini sunt impulsivi.

Se putea ca Alessandro să fie aşa, dar Emerald nu era. Calculată, expertă în manipulări, egoistă – toate *acestea la un loc* – şi capabilă, în mod magistral, periculos şi contagios, să-l facă să se simtă aşa cum nicio altă femeie nu reuşise până atunci. Ce porcărie! Să ai o soţie ca Emerald putea fi o mare belea. Era în stare să fie pretenţioasă, capricioasă, alunecoasă, adică opusul absolut al acelui tip de soţie, credincioasă, necomplicată cu care s-ar căsători el. Alessandro era bine-venit în viaţa ei, îşi spuse Dougie ferm, dând la o parte resentimentele pe care le avea faţă de Emerald şi care începuseră să-l tulbure mai mult decât şi-ar fi dorit.

— Presupun că le-a spus părinţilor? întrebă el.

Dougie ţinea mult la Amber şi la Jay, şi nici nu voia să se gândească la şocul şi la durerea pe care le-ar simţi dacă ar primi ştirea din senin. Pe de altă parte, era mai sigur

pentru el să se gândească la ei decât la Emerald.

— Spunea că urmează să le trimită o telegramă. Ei sunt încă în America, îşi apără Beth fina.

Lady Beth nu avea ac de cojocul lui Emerald, gândi Dougie. Dar cine avea?

Inutil de spus că toţi din casă luaseră foc, emoţionaţi de aceste ultime evenimente care urmau să fie, natural, singurul subiect discuţie la cină.

— Desigur, fuga lor a fost o mare năzbâtie.

— Este ruşinos şi tipic pentru Emerald. Cred că-i place să-i şocheze şi să-i supere pe cei din jur, a fost comentariul dezaprobator rostit de Gwendolyn la masa de seară, în vreme ce Lydia, visând la romantismul jurămintelor şi la extazul eroinei, şopti ameţită:

— Ei bine, cred că este cea mai romantică poveste din toate timpurile. Gwendolyn, chiar crezi că Emerald ne va invita să venim să stăm la ea?

— Ei bine, chiar dacă o va face, ştiu cu certitudine că părinţii mei nu-mi vor permite să merg, replică virtuoasă Gwendolyn. Şi nici eu nu aş vrea. Sunt surprinsă de tine, Lydia. La urma urmei, trebuie să ne gândim la propria noastră reputaţie.

Ascultându-şi nepoata, Beth simţi că o cuprinde neliniştea. Draga de Gwendolyn avea dreptate, desigur, dar, uneori, în anumite situaţii, oamenii trebuie să… ei bine, adevărul era că draga de Gwendolyn era o fată mai degrabă banală, iar mama ei avea alte trei fete pentru care să găsească soţi.

— Mi-aş dori ca Emerald să coboare să mănânce. Trebuie că a avut o durere de cap îngrozitoare de stă atâta în camera ei, spuse Lydia cu naivitate. Crezi că pot urca s-o văd, mami, poate să bem o ceaşcă de ceai…?

— Hm, nu, nu dragă, nu cred că ar fi o idee bună. Obrajii moi ai lui Lady Beth se scuturară în timp ce rostea agitată aceste vorbe.

— Nu a avut nicio durere de cap, se auzi vocea dezaprobatoare şi ascuţită a Gwendolyn. Emerald nu are niciodată dureri de cap. Vrea doar să atragă atenţia asupra

ei, dacă mă întrebaţi pe mine.

Iar el ştia exact ce tip de atenţie şi-ar fi dorit să caute şi să primească, se gândi Dougie cu invidie, chiar dacă Lydia era prea naivă să gândească în aceşti termeni. Ce se întâmpla oare cu aristocraţii britanici care-şi lăsau fetele într-o ignoranţă atât de profundă când venea vorba despre realităţile vieţii:

Dacă-şi cunoştea bine propriul sex, gândi Dougie, atunci nu o durere de cap îi izolase în dormitor pe Emerald şi pe Alessandro – dormitorul lui, dacă era să fie pedant, se încruntă Dougie. Da fapt, nu dădea un ban cu cine se căsătorise Emerald sau ce făcea cu el. Ar fi fost un prost să fie altfel decât fericit că scăpase de ea, că nu-l mai ironiza şi acoperea cu sarcasme, că nu-i mai amintea constant că nu putea fi bărbat sau duce, aşa cum fusese tatăl ei.

Problema era că nu conta cât de mult încercase el să împiedice desfăşurarea evenimentelor, Emerald reuşea să intre sub pielea oricui. Indiferent cu ce fel de bărbat se măritase, el tot s-ar fi simţit cum se simţea acum, admise Dougie, de parcă... de parcă... Adevărul era că Dougie nu dorea încă să se gândească la starea de spirit pe care i-o stârnise faptul că Emerald se căsătorise cu altcineva.

*

— Mmmm, a fost atât de bine, dragule. Acum ţine-mă strâns şi nu mă părăsi, bine? Da, ştiu că am spus că îi vom telefona mamei tale, dar acum e prea târziu. Probabil că este în pat şi doarme, aşa că nu mi-aş dori s-o trezesc.

Chiar că ura decorul acestor camere, decise Emerald, aşteptând până când respiraţia profundă a lui Alessandro o înştiinţă că adormise, înainte să plece de lângă el. Era un produs atât de tipic al gusturilor mamei sale, cu toată mătasea aia ponosită şi demodată.

Când ea şi Alessandro se vor muta în propria lor casă, o va decora într-un stil mult mai modern, ba poate îl va aduce pe David Hicks[8] în persoană să se ocupe.

8 Decorator şi designer britanic (1929-1998) renumit pentru culorile

*

Amber şi Jay erau pe punctul să meargă la masă când primiră telegrama lui Emerald. Tocmai vorbeau fericiţi despre cât era de plăcut să petreacă o săptămână cu gemenele, care intenţionau să-şi petreacă vara muncind în taberele din Statele Unite, dar fericirea relaxată a lui Amber se evaporă când văzu telegrama trimisă de Emerald. Citind-o şi răscitind-o, simţi că totul se prăbuşeşte în jurul ei.

— O, nu! spuse ea cu o voce îngrozită, dându-i telegrama lui Jay ca s-o poată citi şi el. De ce a făcut asta? De ce nu ne-a spus, pur şi simplu, că ea şi Alessandro vor să se căsătorească, în loc să fugă la Gretna Green? Nu ştie că tot ce ne dorim este fericirea ei? Eram atât de îngrijorată din cauza ei, şi acum această… această lipsă a legăturilor sufleteşti pe care o mamă şi o fiică ar trebui să le aibă. Este greşeala mea, desigur, adăugă ea nefericită.

— Nu este vina ta, încercă Jay să o liniştească.

— Ba da, insistă Amber. La urma urmei, nu am dorit-o în momentul în care mi-am dat seama că am rămas însărcinată, şi am impresia că ea ştie, chiar dacă după aceea şi cu mult înainte de a se fi născut, am dorit-o din tot sufletul.

Jay îi luă mâinile şi i le strânse cu afecţiune.

— Ai fost şi eşti o mamă minunată, Amber.

— Emerald nu crede asta. Niciodată nu a crezut. Cred că a fost îngrozitor pentru ea, Jay, un nou-născut a cărui mamă nu i-a stat aproape.

— Nu ai fost acolo pentru că erai foarte bolnavă şi te luptai să rămâi în viaţă. Te rog, nu te mai tortura aşa cu prostiile astea, draga mea. Emerald este o tânără femeie foarte egoistă şi încăpăţânată.

— Este atât de tânără, Jay, şi nu mă pot opri să nu mă gândesc că s-a căsătorit cu Alessandro pentru că… pentru că dorea să aibă lângă ea pe cineva care s-o iubească,

---

îndrăzneţe şi vibrante pe care le folosea, pentru aranjamentele lui şi pentru modul în care combina anticul cu modernul. (n.tr.)

pentru că se simte atât de vulnerabilă.

Jay clătină din cap a neîncredere.

— Emerald, vulnerabilă? Este normal să te intereseze soarta ei, dar nu te voi lăsa să-ţi asumi răspunderea pentru hotărârea lui Emerald de a face ce pofteşte, indiferent de sentimentele celor din jur.

— Nu pot să nu mă îngrijoreze din cauza ei, Jay. Vreau doar să fi spus ceva, să fi vorbit mai întâi cu noi, să fi avut încredere în mine. Chiar nu ştiu cum aş putea să-mi ascund dezamăgirea.

Capitolul 20

Salonul era aglomerat, zumzăind de clienţi, de muzică şi hair-stilişti, în vreme ce ucenicii roboteau peste tot, spălând părul clientelor, făcând cafea, măturând, atunci când Rose ajunse acolo înainte de prânz, într-o sâmbătă dimineaţă, pe la începutul verii.

— Se pare că afacerile merg strună, îi spuse ea lui Josh, după ce-i dădu sandvişul pe care i-l adusese. Nu-ţi face probleme, e *kosher,* protestă ea când îl văzu că desface pachetul să se uite în el.

— Nu sunt îngrijorat că nu e *kosher,* ci mă asigur că iau ceva pe potriva buzunarului, o necăji el, adoptând un puternic accent evreiesc. Am citit că verişoara ta a prins un peşte mare…

Rose îi răspunse printr-un zâmbet silit. Nu se simţise niciodată bine vorbind despre Emerald pentru că fusese mereu conştientă de dispreţul şi de ostilitatea acesteia.

— Ei bine, e într-adevăr o surpriză. După cum o ştiu pe Emerald, mă aşteptam să insiste să i se organizeze o nuntă ca-n poveşti.

— Când a fost să aleagă între un soţ de lume şi lume la nuntă s-a decis, probabil, să aibă soţul, sugeră Josh, demonstrând o înţelegere mai profundă a situaţiei decât era pregătită Rose să suporte.

— Emerald şi-a dorit să se căsătorească bine, se văzu ea obligată să accepte.

— Cu siguranţă i-a reuşit, înhăţând un prinţ, rânji Josh. Asta înseamnă că trebuie să faci reverenţă în faţa ei, acum?

— Niciodată!

Rapiditatea şi amărăciunea replicii lui Rose îi prinse pe amândoi pe nepregătite. Josh se încruntă, iar Rose roşi şi privi în jos.

— Îmi pare rău, spuse ea cu o voce neutră. Problema este că eu şi Emerald nu ne-am înţeles niciodată. Chiar şi când eram copii, îi plăcea să le spună tuturor că tatăl ei a fost duce, în timp ce ai meu…

— În vreme ce ai tău? o îndemnă Josh să continue când ea se cufundă în tăcere.

— În vreme ce ai meu era un beţiv şi un hoţ – astea sunt cuvintele străbunicii, nu ale mele. Uite, prefer să nu vorbesc despre asta, dacă nu te superi, Josh.

Josh ridică din umeri.

— Nicio problemă. Nu vreau să-mi bag nasul.

Oare îl supărase? Rose îi aruncă o privire scurtă. Uneori, Josh era atât de deschis, că-i putea citi gândurile întipărite pe faţă; alteori, în schimb, era greu să-ţi dai seama ceea ce simţea. Nu voia să-l supere. Era un prieten bun, o făcea să râdă, şi atunci când era cu el, uita de toate acele lucruri la care nu suporta să se mai gândească. Cum ar fi la John şi la oroarea îngrozitoare şi de negândit care ar fi putut să se petreacă. Încă avea coşmaruri în care vedea chipul de o cruzime aproape exaltantă al lui Lady Fitton Legh atunci când o avertizase de marele păcat pe care ea şi John l-ar fi putut comite.

Rose nu mai trecuse pe la Denham de la Paşte – nici nu mai putea concepe că acolo era acasă. Îi era frică de ceea ce ar fi putut spune sau face. Nu faţă de John – nu John fusese cel care o rănise şi o trădase. Nu, pe Amber îi era frică s-o vadă, să nu iasă la iveală durerea şi oroarea pe care le zăvorâse în sufletul ei. Era mai bine că nu-şi spuseseră nimic. Cui i-ar fi folosit, la urma urmei? Nimănui. Dar durerea teribilă şi furia vor fi mereu în sufletul ei.

Mătuşa sa nu se gândise la ce s-ar fi putut întâmpla? Nu simţise, nu bănuise că Rose ar fi putut fi atrasă de John şi că, neştiind de posibila lor legătură de sânge, ar fi putut face ceva de neîngăduit? Sau poate era adevărat ce insinuase Lady Fitton Legh, şi anume că mătuşii ei pur şi simplu nu-i păsa suficient de ea, pentru a o feri de păcat? Faptele vorbeau de la sine. Amber i-ar fi putut spune, ar fi putut avea încredere în ea, ar fi putut să o protejeze, chiar dacă n-o iubea aşa cum pretindea.

— Ascultă, n-ai vrea să vii cu mine diseară? Am auzit că s-a deschis un club nou de jazz.

Întrebarea lui Josh o readuse pe Rose la realitate. Îi zâmbi, recunoscătoare că relaţia lor revenise la normal.

— Ce s-a întâmplat? Te-a refuzat ultima fată întâlnită, n-a muşcat din momeală?

Josh afişă o figură de o inocenţă rănită.

— M-am gândit la tine.

— Plănuisem să stau acasă.

— Să stai acasă sâmbătă seara? Nu fi fraieră, asta fac doar capetele pătrate. Hai, o să-ţi facă bine.

Avea dreptate, recunoscu Rose. Nu merita să stea acasă şi să-şi facă gânduri negre.

— Bine, acceptă Rose, dar nu mă abandonezi acolo dacă vezi vreo fată care-ţi place, cum ai făcut ultima dată când am acceptat să ies cu tine.

— De parcă aveam cum să ştiu, protestă Josh. O să trec pe la tine în jur de opt. E bine?

Două fete care abia intraseră în salon se uitară la Rose, apoi una dintre ele îi şopti ceva celeilalte. Fotografiile făcute de Ollie lui Josh în timp ce acesta o tundea pe Rose împodobeau peretele scării şi aduseseră o grămadă de fete dornice să aibă aceeaşi coafură, după ce le văzură şi în *Vogue.* Şi vestea încă se răspândea.

Aproape instantaneu, spre stupefacţia şi, trebuia să admită, disconfortul ei, Rose devenise o mică celebritate. I se făcuse oferta să devină fotomodel, dar o respinsese; de asemenea, o mulţime de bărbaţi o invitaseră să iasă cu ei, iar Janey o implora să prezinte hainele pe care intenţiona să

le creeze pentru parada de modă de sfârşit de an de la St. Martin.

Patronul ei o ironiza în legătură cu celebritatea care o înconjura, dar un alt rezultat nedorit al faimei a fost atenţia pe care i-o acorda acum soţul uneia dintre cele mai importante cliente.

Iniţial, când domnul Russell venise în salonul modernului apartament unde locuia cu soţia, Rose măsura cu atenţie locul unde urmau să fie amplasate două fotolii *bergère* şi nu se gândea la nimic altceva. Dar când acesta venise lângă ea, presând-o din spate ca şi cum ar fi vrut să treacă de ea în spaţiul strâmt dintre scaune şi fereastră, îi pusese mâna pe umăr pentru a-i bloca mişcarea. Cu mâna liberă îi mângâiase părul şi apoi gâtul, făcând comentarii în legătură cu părul ei mătăsos şi cu moliciunea pielii.

La început, Rose fusese prea şocată să spună sau să facă ceva, înţelegând cu greu ce se întâmpla. Soţul clientei lor se apropia de vârsta de cincizeci de ani – era aproape de neconceput că ar fi putut să se preteze la aşa ceva.

Spre uşurarea ei, telefonul sunase şi putuse să scape din strânsoare.

Nu spusese nimănui despre cele întâmplate, dar cumva ajunsese să-i povestească lui Josh, când dăduse peste el într-un local de pe King’s Road, unde Janey le convinsese, pe ea şi pe Ella, să meargă să bea ceva.

Josh răsese şi-i spusese că avea nevoie de un ac de pălărie lung şi ascuţit. Apoi, data următoare când se întâlniseră, el îi înmânase o cutie lungă şi subţire în care descoperise un ac de pălărie cu un aspect fioros, ornat cu o perlă frumoasă şi cu capăt din diamant.

— L-am văzut într-un magazin de vechituri, îi spusese el, râzând. Şi acum, că am făcut rost de el, foloseşte-l cu spor când bătrânelul ăla de Russell mai încearcă să se dea la tine.

Josh o putea face mereu să râdă, indiferent cât de deprimată se simţea.

Şi se simţea deprimată, admise Rose. John şi Amber nu erau singurele probleme care-o frământau. Voia tot mai

mult să renunţe la stilul tradiţional de decoraţiuni interioare pe care-l practicase, tipul de decoraţiuni furnizate de magazinul mătuşii sale din Walton Street, şi să se concentreze, în schimb, pe nişa de creativitate pe care o întrezărea cu atâta claritate în domeniul comercial. Cândva, Amber ar fi fost prima persoană cu care ar fi dorit să discute despre această reconversie, pentru că Rose considera că mătuşa ei o înţelegea şi ştia ce simte, iar sfaturile pe care i le-ar fi dat ar fi avut în vedere, în primul rând, interesele lui Rose. Dar, acum, Rose nu mai dorea să-i împărtăşească lui Amber visurile. Era un sentiment oribil să ştii că persoana pe care ai iubit-o şi în care ai avut încredere cel mai mult te-a trădat. Amber fusese ca o mamă pentru ea, dar Rose se simţea trădată, înşelată şi foarte singură.

Capitolul 21

— Ei bine, sunt încântată să vă văd pe amândoi atât de fericiţi, dar recunosc că sunt dezamăgită de lipsa ta de încredere în mine, Alessandro.

Luau ceaiul de după-amiază la Savoy, alegere strategică făcută de Emerald pentru întâlnire. Întârziaseră, ea şi Alessandro, suficient de mult pentru ca mama lui să ajungă prima şi să trebuiască să-i aştepte – un mic accident cu un toc al pantofilor lui Emerald, care se rupsese şi fuseseră nevoiţi să revină acasă.

Prinţesa era formidabilă, după cum se aşteptase Emerald, ba mai mult decât atât. Înaltă şi elegantă, având căutătura lui Bloody Mary[9], stătea înţepenită în scaunul ei, îndreptând un zâmbet prefăcut către cei doi, scrutându-i cu ochi reci, cel puţin când poposeau asupra lui Emerald.

Nu că Emerald ar fi fost cumva tulburată la gândul că mama lui Alessandro n-o plăcea. Urma ca, de acum înainte,

9 Maria I (1516-1558), cunoscută şi sub numele de Maria cea Sângeroasă, fiică a regelui Henric al VIII-lea (n.tr.)

doar o singură femeie să-i controleze viaţa lui Alessandro, şi acea femeie trebuia să fie Emerald.

— Alessandro a vrut să nu fie egoist să vă spună, mamă-soacră, despre fericirea noastră în vreme ce dumneavoastră trebuia să staţi la căpătâiul verişoarei, nu-i aşa, Alessandro? răspunse Emerald cu drăgălăşenie în locul soţului ei, primind, în schimb, o privire de gheaţă din partea mamei acestuia.

— Alessandro ştie că, pentru mine, fericirea lui este pe primul loc. La urma urmei, ce mamă nu ar dori să împărtăşească fericirea copilului ei?

Emerald ştiu că, în spatele vorbelor se ascundea o provocare, un mesaj ascuns pentru însuşi Alessandro. Mama lui îşi întoarse privirea de la Emerald către fiul ei, încercând să-i blocheze privirea pe care Emerald i-o arunca lui Alessandro şi, ajungând astfel efectiv între cei doi, îl întrebă:

— Cu siguranţă, nu-ţi consideri mama atât de inumană, nu-i aşa, Alessandro?

Lui Emerald îi era clar ce încerca soacra ei să facă, dar nu-i va reuşi. În vreme ce Alessandro încă încerca să-şi formuleze răspunsul, ea făcu un pas înainte – la propriu şi la figurat –, ridicându-se de pe scaun pentru a se apropia de soţul ei, căruia îi puse o mână pe umăr.

Emerald răspunse pentru el:

— Desigur, nu crede aşa ceva. El crede că sunteţi cea mai minunată mamă de pe lume. Vă mărturisesc că deja mă simt puţin geloasă, şi sper că fiul meu mă va iubi aşa cum Alessandro vă iubeşte pe dumneavoastră. Voi face, desigur, tot posibilul pentru a fi sigură de lucrul acesta.

Acum, privirea aceea îngheţată o măsura din cap până-n picioare şi fruntea netedă se încreţi de mirare. Emerald zâmbi, bucurându-se de triumful ei.

— Nu dorim să vă răpim din timp, mamă-soacră. Ştiu cât de dificil trebuie să fie pentru dumneavoastră să plecaţi de la căpătâiul verişoarei căreia îi este atât de rău.

— Eşti o fată atentă, Emerald. Îmi pot imagina deja cum vor sta lucrurile între noi.

Într-adevăr, îşi imagina, bănui Emerald. Cu atât mai bine, pentru că nu se va lăsa intimidată.

— Acum, eu şi Alessandro avem de discutat câteva probleme de stat care, cu siguranţă, te-ar plictisi. Rămâi aici să-ţi termini ceaiul, iar eu îl voi trimite pe Alessandro înapoi după ce vom termina de discutat.

Emerald nu putu decât să se bucure de tonul brusc încrezător din vocea mamei-soacre. Oricum, era mai mult decât pregătită să o înfrunte, zâmbind dulce la fiecare săgeată otrăvită.

— O, nu, mamă-soacră, vă rog să nu spuneţi asta. Se înclină şi-şi puse mâinile în ale lui Alessandro, uitându-se la el cu adoraţie. Vedeţi, abia suportăm să stăm departe unul de celălalt câteva clipe, nu-i aşa, Alessandro, dragule? Ştiu că n-am habar despre problemele de stat, dar îmi doresc să învăţ. Vreau să fiu cea mai bună soţie pe care ar putea-o avea Alessandro, în aşa fel încât să fiţi amândoi mândri de mine. Ştiu că veţi înţelege ce vreau să spun, mamă-soacră. La urma urmei, trebuie să fi simţit la fel când v-aţi căsători cu tatăl lui Alessandro. Alessandro, dragule, spune-i mamei tale cât este de important pentru mine ca noi doi să facem totul împreună. Pe de altă parte, nici nu prea putem sta mult, deoarece suntem invitaţi la cină în această seară.

Mănuşa fusese aruncată de-a binelea şi cu zgomot, iar Emerald se simţea încântată de rezultate după ce, zece minute mai târziu, ea şi Alessandro părăsiră hotelul Savoy.

Cam atât cu dragostea maternă. Când e vorba să alegi arma, sexul va învinge mereu, decise fericită Emerald.

Capitolul 22

— Desigur, sunt încântată să aud că ai găsit o casă care să-ţi placă, dragă Emerald. Pe chipul prinţesei se aşternu o expresie îndureratã.

În ceea ce mă priveşte, aş fi ales casa aceea impunătoare pe care am văzut-o. Aceea, cred eu, era cea mai potrivită să devină reşedinţă regală, având în vedere

că ar avea loc tot personalul dragului meu Alessandro, dar poate că a fost prea mult să mă aştept ca o tânără femeie proaspăt măritată să se poată gândi la asemenea lucruri, în special la unul atât de important. Spune-mi, draga mea, te simţi mai bine acum? Acele dureri de cap de care suferi trebuie că sunt o adevărată povară pentru tine. Am fost blagoslovită cu o constituţie puternică, la fel şi Alessandro. Sănătatea şubredă poate fi o chestiune atât de deprimantă, mai ales pentru cei care ar trebui să se achite de multe îndatoriri publice, dar, după cum ştii, dacă e cazul, voi fi mereu pe-aproape să te sprijin, dacă nu poţi face faţă cerinţelor.

Emerald zâmbi pe parcursul monologului răzbunător al mamei-soacre, în ciuda faptului că îşi simţea faţa încordată, gata să plesnească.

— Aş fi vrut să accept sfatul dumneavoastră în legătură cu casă, mamă-soacră, dar câtă vreme domnul Melrose este cel care se ocupă cu eşalonarea plăţilor pentru cumpărare, am fost obligată să mă las în grija lui.

Aşa, poate-i stă bătrânei vrăjitoare în gât! Emerald fusese înfuriată când Alessandro îi spusese neliniştit că mama lui nu credea că ministrul de finanţe din Lauranto va autoriza cheltuirea banilor pe o casă londoneză pentru proaspăt căsătoritul prinţ, de vreme ce el nu prea stătea prin Londra. Emerald era convinsă că vor petrece mult timp acolo, dar încă nu-i spusese lui Alessandro despre planurile ei. În schimb, ea răsturnase rapid situaţia în avantajul ei, insistând că nu vrea să fie o povară pentru micile economii ale ţărişoarei dragului de Alessandro şi că-i va cere simpaticului domn Melrose să scoată banii din moştenirea pe care i-o lăsase tatăl ei.

— Bine, draga mea, sunt convinsă că acea casă este potrivită în felul ei, şi, cum nu avem o ambasadă aici, în Londra, am scăpat de grija de a organiza recepţii oficiale şi dineuri. Acasă lucrurile stau, fireşte, altfel. Acolo vin capetele altor familii regale, dar nu trebuie să te îngrijorezi: voi continua să procedez la fel, în vreme ce tu te poţi distra cât vrei.

Zâmbetul lui Emerald se lăţi.

— O, nu, mamă-soacră, nu vrem să vă supunem unui asemenea efort. Alessandro spunea nu de mult cât îşi doreşte să vă dea ocazia să vă retrageţi din funcţiile oficiale ca să puteţi petrece mai mult timp cu prietenii dumneavoastră şi cât de mult îl preocupă faptul că, la vârsta pe care o aveţi, nu este deloc înţelept să vă asumaţi atâtea responsabilităţi. Pe viitor mă voi îngriji personal de toate acestea. Acum, zâmbetul lui Emerald era sincer.

Pe de altă parte, mama lui Alessandro nu voia să renunţe. În schimb, îi adresă lui Emerald un zâmbet indulgent.

— Bine, vom vedea. Mi-e teamă că a fi consoarta unui prinţ nu este mereu atât de simplu pe cât pare… Acum, motivul pentru care v-am rugat pe amândoi să veniţi să bem ceaiul în apartamentul meu – a fost atât de amabil din partea ta să-mi sugerezi să vin la voi, Emerald, dar pe măsură ce îmbătrâneşte, omul preferă să-şi ţină servitorii pe-aproape – este legat de o favoare pe care vreau să v-o cer.

Emerald zâmbi, de data aceasta blând, dar o privi cu atenţie. Este adevărat că ea şi Alessandro erau căsătoriţi doar de o lună, dar fusese suficient pentru a înţelege că mama ei soacră nu va ceda cu uşurinţă controlul asupra vieţii fiului ei.

— Alessandro, ştii că este momentul când ministrul de finanţe ne prezintă bugetul, înainte să meargă cu el în faţa Consiliului. În mod normal, tu fiind proaspăt căsătorit şi atât de ocupat aici, în Londra, să cauţi casa pe care şi-o doreşte Emerald, eu aş fi cea care ar trebui să se întoarcă la Lauranto pentru a se ocupa de formalitatea asta, în calitatea mea oficială de regent în cazul absenţei tale, dar pentru că verişoara mea este într-o stare atât de proastă, mi-e teamă că n-o pot părăsi, aşadar…

Bătrâna vrăjitoare voia să-i forţeze să părăsească Londra şi să meargă în îngrozitor de nesemnificativa ei ţărişoară – pentru că va găsi, Emerald era convinsă, o scuză să vină după ei. Dar *nu* vor părăsi Londra.

Cu o expresie simulată de durere şi de supărare, Emerald se întoarse către Alessandro şi exclamă:

— O, dragule, mă simt atât de vinovată, iubitule, dar, pur şi simplu, nu putem merge. Se întoarse iar către mama lui Alessandro. Mamă-soacră, îmi displace să vă dezamăgim, dar ne este imposibil să părăsim Londra în acest moment. Am atâtea probleme pe care trebuie să le rezolv la faţa locului, cum ar fi aceea a cumpărării noii case şi multe altele, unde mai pui că trebuie să merg la Paris să-mi înnoiesc garderoba, iar mami urmează să vină la Londra şi ar vrea să mă vadă şi să ne viziteze noua casă.

— Emerald, dragă, te înţeleg. Vocea prinţesei era alunecoasă. Nu trebuie să te îngrijorezi. Vezi tu, nu e nevoie absolut deloc să mergeţi amândoi. Alessandro se poate duce singur, nu-i aşa, dragul meu? La urma urmei, unul dintre noi trebuie să fie acolo. Ştii că aş merge, dar pur şi simplu nu pot suporta gândul că biata mea verişoară ar putea să moară fără ca eu să fiu lângă ea. Ilustra văduvă scoase o batistă cu bordură de dantelă şi-şi şterse ochii plânşi.

Alessandro îngenunche în faţa ei şi îi luă mâna, implorând-o:

— Mamă, te rog, nu te frământa. Sigur că voi merge.

La dracu', la dracu', la dracu'! Emerald era furioasă, dar reuşi să-şi ascundă adevăratele sentimente, pe când pledă cu ardoare:

— Alessandro, ştii că nu pot suporta gândul să stăm departe unul de celălalt.

Dar, pentru prima dată, magia din spatele linguşelilor şi a promisiunii deliciilor nu funcţionă. De fapt, Alessandro părea că nici nu o aude, concentrat la mama lui, care-i spunea:

— Cu greu mă pot gândi ce ar fi spus tatăl tău dacă ar fi considerat că mi-am neglijat datoriile.

— *Papa* nu ar fi gândit niciodată asta despre tine, mamă, niciodată, o asigură grăbit Alessandro.

— Eşti un fiu atât de bun, Alessandro. Într-adevăr, sunt binecuvântată să am un fiu atât de bun şi o noră atât

de înţelegătoare. Mi-e teamă că va trebui să pleci mâine. Ar fi fost bine să vă fi spus mai din timp, dar speram să nu fiu forţată s-o fac.

Mincinoasa, mincinoasa, mincinoasa! voia să strige Emerald. Fusese manipulată, înşelată, şi apoi, ca o proastă, căzuse în capcană, atrasă de momeala pusă cu multă grijă de mama-soacră. Emerald era furioasă pe ea însăşi, dar nu mai avea ce face.

Cel puţin mama-soacră va rămâne în Londra, în loc să meargă în Lauranto cu Alessandro, aşa cum Emerald era sigură că ar fi vrut, cotarla bătrână. Tot ce trebuia să facă acum era să se asigure că lui Alessandro îi va fi atât de dor de ea, încât atunci când va reveni, să-i poată exploata devotamentul în faţa mamei lui, iar Emerald ştia *exact* cum să procedeze.

*

— Rose, s-a întâmplat ceva? N-ai mai trecut de mult pe-acasă să ne vezi!

— Toate-s bune, mătuşă Amber. Doar că am fost foarte ocupată.

Stătea în sufrageria casei din Chelsea, bând ceaiul pe care Amber insistase să i-l facă, deşi Rose ar fi preferat să se refugieze în dormitorul ei, decât să stea la taclale cu mătuşa ei.

Amber era neliniştită. I se părea un lucru egoist din partea ei să tânjească după intimitatea pe care o împărtăşise mereu în trecut cu Rose. Îşi dorea să-şi ţină nepoata în braţe şi să-i simtă parfumul familiar, să refacă legătura specială care le lega şi care însemnase atât de mult pentru ea. Crezuse dintotdeauna că, în Rose, găsise copilul sufletesc pe care nu-l descoperise în Emerald.

Dar Amber simţea că se schimbase ceva. Îşi dorea cu disperare s-o roage pe Rose să i se confeseze, dar, în acelaşi timp, era hotărâtă să nu fie indiscretă. Îi venea greu totuşi, văzând-o pe Rose palidă şi, cu siguranţă, slăbită, dar iubita ei nepoată era o tânără femeie acum şi trebuie că

avea acele speranţe şi visuri personale pe care toate tinerele le au. Aceste probleme nu pot fi discutate cu uşurinţă cu cei mai în vârstă, chiar dacă erau foarte apropiaţi, după cum Amber ştia prea bine din propria ei tinereţe.

De ce oare, se întrebă Amber cu amărăciune, făcuse natura ca tinerii să accepte atât de greu că oamenii care trăiseră înaintea lor trecuseră prin ce treceau şi ei? Într-o lume mai bună ar fi posibil să-i transmiţi unui tânăr ca moştenire roadele durerii prin care ai trecut tu însuţi, pentru a nu o mai suporta şi el, în loc ca fiecare generaţie să fie nevoită, la rândul ei, să sufere.

— Se pare că nu ne mai găsim timp pentru noi două.

Amber şi-ar fi dorit să nu fi spus nimic, observând că Rose se îndepărtează vizibil, pe când îi răspundea:

— Am mult de lucru la magazin, la fel şi dumneata. Emerald de-abia s-a căsătorit, vrea să-şi cumpere o casă nouă şi are nevoie s-o ajuţi.

Ultimul lucru pe care şi l-ar fi dorit Emerald, îşi spuse Amber, era ajutorul ei, şi se gândi că Rose însăşi ar trebui să ştie acest lucru, de asemenea.

Rose nu putea să-şi privească mătuşa în ochi. Îşi dorea cu disperare ca Amber să nu fie acolo. Se simţea atât de stânjenită de ea – stânjenită şi supărată –, în pericol, parcă, să explodeze din cauza tuturor acuzaţiilor pe care ar fi vrut să i le aducă. Cu toate acestea, ce sens ar fi avut să spună ceva? Mătuşa ei ar fi susţinut că totul este o neînţelegere – trebuia să spună asta –, iar Rose ar fi ştiut că, până la urmă, ar fi ajuns să se simtă mai rău ca niciodată. O parte din ea tânjea după zilele copilăriei, când se putea duce la Amber ştiind că mătuşa ei ar fi făcut orice pentru a-i risipi durerea cu căldura îmbrăţişării şi cu un sărut pe creştetul capului. Îşi dorea să se întoarcă în acele zile, înainte să fi aflat cruntul adevăr care o bântuia.

*

— Dan, ce s-a întâmplat? întrebă Janey neliniştită, în

timp ce încerca pentru a treia oară să-l ia în braţe, şi el tot pentru a treia oară, să se smulgă din îmbrăţişare, scuturându-şi umerii şi îndepărtând-o.

— Pur şi simplu, nu am stare. Vocea îi suna vlăguită şi spartă. Nu este vina ta, o asigură, e a mea, pentru că sunt prost ca noaptea. O, Doamne, Janey, îmi vine să mă dau cu capul de pereţi, să ştii. Nu spun că ar rezolva ceva, mai ales că se prea poate să mă dea alţii dacă… Se întrerupse şi se întoarse cu spatele la ea din nou, privind posac pe fereastra murdară a ponositului său apartament.

— Te ameninţă cineva, spuse Janey tresărind alarmată.

— O, la dracu', nu voiam să-ţi spun. Ultimul lucru pe care-l vreau este să te împovărez cu problemele mele.

— Nu fi prostuţ, problemele tale sunt şi ale mele, îi zise Janey iubitoare.

Era atât de mândră de el şi de talentul său actoricesc. Toţi din gaşcă erau de acord că trebuie să meargă mai departe, dar Dan nu era prea încrezător. Mama lui murise când el era foarte tânăr, iar tatăl lui se recăsătorise. Încercase să se apropie de mama lui vitregă, dar ea nu avea prea mult timp pentru el, mai ales după ce născuse propriii copii.

— Nu ar fi atât de rău dacă nu i-aş fi dat lui tata alea douăzeci de lire sterline pe care le pusesem deoparte. Nu am putut să n-o fac, este atât de neajutorat. E tatăl meu, la urma urmei.

Janey îşi şterse lacrimile. Dan detesta s-o vadă plângând, dar el era atât de bun şi de nobil, încât ea pur şi simplu nu se putea abţine.

— Nu aveam nicio idee că tipul care a stat aici înaintea mea a şters-o fără să lase banii de chirie, dar proprietarul nu m-a crezut şi mă ameninţă că-şi trimite mardeiaşii, dacă nu plătesc.

— Te pot împrumuta eu.

— Nu. Nu accept ca iubita mea să mă împrumute cu bani. Nu e cinstit.

— O, Dan. Ştiu că aşa ţi-e felul, dar trebuie să mă laşi

să te ajut, dragul meu, te rog. Nu suport să te văd aşa. Când ai pus ultima dată ceva în gură?

— Să mănânc? Este ultimul lucru pe care aş vrea să-l fac. Nu pentru că mi-aş putea cumpăra ceva de mâncare, chiar dacă aş vrea. Nici nu am mai primit reclama pe care mi-a promis-o nenorocitul ăla de agent.

— Dar vei găsi, cu siguranţă, ceva mai bun. Eşti aşa de talentat.

— Talentat, dar şomer şi falit, şi gata să fiu caftit de mardeiaşi pentru datoriile altuia. O, Dumnezeule, Janey, nu ştiu de ce îţi pierzi vremea cu mine. Ţi-ar fi mai bine fără mine. Lumea asta blestemată ar fi mai bună fără mine.

Janey a fost tulburată de vocea lui plină de suferinţă. Dorea cu disperare să-l ajute.

— Nu, Dan, nu trebuie să spui aşa ceva. Îţi voi împrumuta cu banii.

Dan râse scurt şi crispat.

— Este inutil, pentru că nu-ţi pot da banii înapoi.

— Atunci ţi-i dăruiesc, îi spuse ea autoritară, şi te avertizez, Dan, nu accept niciun refuz.

Îşi deschise geanta şi scoase 25 de lire din portofel – o adevărată avere, pe care se întâmpla să o aibă cu ea, doar pentru că Amber îi dăduse bani să şi-i pună în cont.

— Uite, îi spuse ea, şi nu vreau să mai aud o vorbă despre asta, niciodată. De fapt, cred că ar trebui să uităm totul.

— Să-ţi uit bunătatea? Vocea lui Dan era profundă şi emoţionată. O, Doamne, eşti deosebită, Janey! Lasă-mă să-ţi arăt cât de mult te iubesc.

Când se întinse spre ea, Janey îl îmbrăţişă, în vreme ce el o săruta pe gât şi în spatele urechii, acolo unde, ştia el, o făcea să tremure de plăcere. Ea se lipi de el cu sufletul plin de fericire.

— Eşti aşa de bună cu mine şi atât de potrivită pentru mine, îi spuse Dan cu vocea sufocată, pentru că-i desfăcuse bluza şi-i mângâia sânii, eliberaţi din strânsoarea sutienului.

Răceala umedă a aerului din apartamentul de la subsol îi făcu pielea de găină şi-i întări sfârcurile.

— Straşnice ţâţe, o complimentă Dan, privindu-i sânii cu admiraţie. De fapt, ar fi buni pentru revista *Tit-Bits.*

Janey se prefăcu şocată când îl auzi rostind numele celebrei gazete, faimoasă pentru glumele şi desenele cu fete aproape dezbrăcate, dar Dan nu observă. Era prea ocupat să se joace cu sânii ei, făcând-o pe Janey să uite de pretinsa dezaprobare atunci când el îi supse un sfârc, producându-i un fior de plăcere.

Dan era un iubit nerăbdător, modul în care făceau sex era excitant, fierbinte şi foarte rapid, finalizându-se de multe ori înainte ca ei să se fi dezbrăcat cu totul.

După aceea, când Dan îi zicea cât de bine fusese, lui Janey nu-i mai venea să spună că pentru ea fusese prea rapid, ca nu cumva să creadă că este una dintre prostuţele alea frigide, care nu prea înţeleg cum stă treaba cu sexul. Toţi băieţii din gaşca lui Janey spuneau că cele mai rele fete erau acelea care făceau sex ca virginele şi erau, în mod evident, frigide.

Acum, când Dan trăgea de fusta ei şi-şi strecurase mâinile în chiloţii ei, Janey ar fi vrut să-i sugereze să se dezbrace şi să se aşeze în pat în loc s-o împingă cu spatele în zid.

— O, fato… şopti aproape cântând Dan, ceea ce însemna, ştia Janey, că nu va mai dura mult până când o va ridica în braţe şi se va împinge în ea de câteva ori înainte de a ajunge la extaz, pentru că mereu spunea aşa: „O, fato…” înainte de final.

— De ce nu facem asta în pat? îi sugeră Janey, cu respiraţia uşor întretăiată.

— E mai bine stând în picioare, îi spuse Dan, adăugând încetişor: Aşa, asta e pisicuţa mea, udă şi pregătită pentru mine. Vrei să te iau mai întâi cu degetul, ca premiu pentru că ai fost atât de bună cu mine?

Janey încuviinţă, închizând ochii, extrem de concentrată asupra senzaţiei pe care i-o stârneau degetele lui Dan, care pătrunseseră în ea. Dacă se concentra suficient de mult, atunci, cu siguranţă, putea atinge acel punct culminant, cu condiţia ca Dan să fie suficient de

răbdător şi nu atât de…

Ea bolborosi ceva în semn de protest când Dan se opri din mângâieri, spunându-i:

— Asta e, sunt convins că ţi-a plăcut, nu-i aşa?

Apoi o pătrunse.

Janey era atât de dezamăgită, încât aproape izbucni în plâns. Îl putea auzi pe Dan respirând din greu şi gemând pe măsură ce o pătrundea tot mai mult şi cu mai multă forţă, dar ar fi preferat să continue ce făcea înainte şi i-ar fi plăcut mai mult, recunoscu ea, dacă s-ar fi simţit suficient de curajoasă să-i spună unde ar fi fost mai bine dacă o mângâia.

Simţindu-se vinovată pentru că nu-i era suficient de recunoscătoare, Janey mimă un geamăt de apreciere când Dan termină.

Se curăţă în baia soioasă şi rece pe care Dan o împărţea cu chiriaşii din celelalte apartamente. Batista ei trebuia aruncată acum, deoarece Janey nu se putuse hotărî să folosească prosopul cenuşiu pe care i-l oferise Dan. În ciuda eforturilor, se simţea lipicioasă şi nelalocul ei.

— Ieşim diseară? îl întrebă ea. S-a deschis o nouă cafenea, ştiai?

— Mi-ar plăcea, dar nu pot. I-am promis unei prietene a soră-mii că repetăm un rol. Desigur, aş prefera să fiu cu tine, dar i-am promis că ne vedem şi nu mi-ar plăcea s-o las de izbelişte.

— Nu, fireşte, nici nu trebuie; nu ţi-aş putea cere aşa ceva.

Surâsul aprobator pe care i-l aruncă Dan era, la urma urmei, tot ce-şi dorea.

*

— E un text drăguţ, Ella, acum că l-ai şlefuit cum trebuie.

Editorul secţiei de turism îi vorbea de sus, dar Ellei nu-i păsa. Şi chiar dacă-i păsa, nu avea să lase să i se citească dezamăgirea legată de felul în care trebuise să reducă din

dimensiunea îndelung meşteşugitului articol despre Veneţia, pentru a se potrivi cerinţelor editorului. Acesta voia un text „mai strălucitor, dragă, cititorii revistei *Vogue* adoră strălucirea, este esenţială pentru ei”.

— Va fi publicat în ediţia de luna viitoare şi-l vom ilustra cu câteva fotografii făcute de Oliver Charters la balul mascat organizat de contele de Livron.

După ce ieşi din biroul editorului, Ella se întoarse în spaţiul compartimentat pe care îl împărţea cu mai multe asistente editoriale. Faptul că reportajul ei de călătorie vedea lumina tiparului cu numele ei sub titlul articolului era un pas uriaş înainte şi nu voia să se consume la gândul că editorul îi tăiase cele două paragrafe care descriau cu însufleţire câtă muncă trebuia depusă pentru construirea gondolelor veneţiene, respectiv ce viaţa simplă duc constructorii de gondole, meşteşug transmis din tată-n fiu, în opoziţie cu viaţa pasagerilor lor simandicoşi, pe care-i plimbau de la strălucirea unei sărbători la alta.

Inima Ellei bătea cu putere, dar se obişnuise cu starea asta. Era unul dintre efectele secundare ale pilulelor prescrise de dietetician, la fel ca predispoziţia către pălăvrăgeală şi ca sentimentul de energie inepuizabilă, care o impulsiona tot timpul, alături de lipsa poftei de mâncare.

Ceea ce-i aduse aminte, ajungând la biroului ei, să-şi ia din geantă flaconul cu pilule, să-l pună pe birou şi apoi să ia ibricul pentru a-şi face o ceaşcă de ceai.

Oliver ezită în faţa biroului asistentelor editoriale. Tocmai se despărţise de editoarea secţiei de modă, care-l lăudase pentru fotografiile făcute la Veneţia, ceea ce-l făcu să reflecteze, fără chef, la rolul jucat de Ella în acea şedinţă fotografică.

Se simţea vinovat faţă de ea şi, într-un mod inexplicabil, se simţea aproape responsabil faţă de ea. Era atât de naivă când venea vorba despre bărbaţi, şi nu ar fi avut niciun drept s-o sărute aşa cum o făcuse.

Deschise uşa biroului. Primul lucru pe care-l văzu a fost flaconul trădător cu pilule pentru slăbit, o pilulă fiind deja pregătită pe biroul Ellei. Oliver ştiu imediat ce sunt.

Toate modelele luau aşa ceva. Şi deveneau dependente de ele.

Din câţiva paşi luă sticluţa şi se întoarse spre Ella, care se crispase de indignare, prinsă în colţ, cu ibricul în mână, în timp ce el agita flaconul cu pilule către ea, spunându-i, cu o supărare furioasă:

— Nu-mi spune că eşti atât de proastă să iei d-astea?

— Nu e treaba ta ce fac eu, îi replică Ella. În timp ce el ţinea încă în mână preţiosul flacon, ea îşi dori cu disperare să-l pună înapoi pe birou pentru a le recupera.

— Ştii ce sunt astea şi ce efecte au, în afară de faptul că le taie foamea tuturor idioatelor? o provocă Oliver. Sunt amfetamine, spuse el fără să-i aştepte răspunsul. *Speed,* aşa li se spune, pentru că asta şi fac, bagă viteză-n tine. Nu mănânci, nu dormi, vorbeşti de nu mai ştii de tine, bagă viteză în inima şi în viaţa ta atât de mult, încât abia începi să trăieşti, că şi mori de tânăr – de atac de cord.

— Faci atâta caz, se apără Ella, nedorind să admită cât de mult o şocase izbucnirea lui, cu atât mai mult cu cât recunoscuse fără greş simptomele descrise de el.

— Nu, nu fac. Şi ai fi norocoasă să mori de un atac de cord. Porcăria asta îi înnebuneşte pe unii, îi face paranoici. Credeam că ai ceva în cap, îi spuse el dezgustat şi aruncă flaconul în coşul de gunoi.

Imediat, Ella străbătu grăbită camera pentru a-şi recupera preţioasele pilule, dar, dându-şi seama ce vrea să facă, Oliver ajunse primul acolo, se puse în faţa coşului de gunoi, şi apoi, împiedicând-o s-o recupereze, expresia lui se schimbă de la nerăbdare la furie.

Până să-l poată Ella opri, el îi ridică bluza, expunându-i mândria şi bucuria, cutia toracică în care toate coastele puteau fi văzute cu claritate. Din nefericire, sânii îi erau încă prea mari, dar era sigură că îi putea micşora dacă îşi urma dieta.

Furioasă pe Oliver, încercă să se elibereze din strânsoarea lui, dar el o împinse în faţa oglinzii de pe hol, ţinând-o astfel încât să-şi vadă în oglindă abdomenul gol.

— Ai văzut ce-ţi faci cu mâna ta? o întrebă el cu o

furie sălbatică.

Văzuse, desigur, şi era mândră de ce realizase.

— Arăţi ca un schelet, ca unul care tocmai a venit de la Belsen.

Era îngrozitor ce-i spunea – s-o compare cu bieţii oameni care suportaseră atrocităţile din lagărul german al morţii, dar Ella nu-l lăsă să scape aşa uşor.

Smucindu-se furioasă, îi replică:

— Bine măcar că nu arăt ca un elefant, iar dacă tu şi Laura veţi mai căuta pe cineva de care să faceţi haz şi să-i râdeţi pe la spate, nu voi mai fi eu aceea, nu-i aşa?

Tremura literalmente de furie, faţa îi era roşie, iar ochii îi străluceau de emoţie.

Oliver îi dădu drumul şi o privi cu neîncredere.

— De-asta ai făcut-o, pentru că o tipă neroadă a făcut o remarcă răutăcioasă în legătură cu tine?

— Iar tu ai fost de acord cu ea.

Ella îşi depăşise furia şi se temea acum că-i dezvăluise prea multe despre ea însăşi.

— Ce?!

— Ai fost de acord cu ea când a spus că nu sunt capabilă să ţin o cură de slăbire. Aţi râs împreună.

Oliver clătină din cap.

— Nu cred asta. Nu-mi pasă ce crezi tu că ai auzit, însă ce pot să-ţi spun este că n-aş fi fost niciodată, dar niciodată de părere că trebuie să slăbeşti. Vrei să ştii de ce spun asta? Şi pentru că Ella nu-i răspundea, continuă pe un ton muşcător: Ştiu, pentru că se întâmplă să cred că ai – aveai – cel mai minunat, mai sexy, mai excitant, şi mai al dracului de râvnit corp din întreaga echipă *Vogue.* Un corp adevărat de femeie, cu curbe, cu moliciunea cărnii şi cu sâni fabuloşi, genul de trup feminin care face ca un bărbat să vrea să cadă în genunchi şi să-i mulţumească lui Dumnezeu că l-a creat. Şi acum, uită-te ce-ai făcut din el!

Prea supărat să aştepte răspunsul Ellei, Oliver ieşi cu paşi mari din cameră, trântind uşa în urma lui şi lăsând-o pe Ella să tremure şi de uşurare, dar şi de spaimă.

*

La o jumătate de oră după ce Oliver părăsise biroul, Ella încă privea în gol, parcă fără să-i vină să creadă, cu ceaiul care i se răcise şi cu pastilele de slăbit, bănuia, în buzunarul lui Oliver.

Ei bine, nu conta. Putea face rost de altele. Şi o va face, pentru că nu crezuse un cuvânt din ce îi spusese, nici măcar unul.

*

Oliver se uita mohorât la halba de bere din faţa lui. Încă nu putea să creadă că Ella fusese atât de proastă să ia pastilele alea şi să-şi ruineze acel trup al dracului de aproape de perfecţiune, toate din cauza răutăţilor unui model. Desigur, putea, eventual, să scape de câteva kilograme, două-trei, cel mult, dar să slăbească în halul acela… Dincolo de furie, Oliver se simţea din răspunzător faţă de ea.

Ale dracului femei, mai ales astea naive ca Ella. Cu cât mai repede îşi va găsi un filfizon snob cu care să se căsătorească şi să-i toarne câţiva copii, cu atât va fi mai bine, decise Oliver supărat.

Capitolul 23

— Emerald, draga mea, arăţi atât de sexy şi de supărată! Hai, vino şi aşează-te şi lasă-mă să comand nişte ceai pentru tine.

Scuturând din cap supărată, în semn de refuz, Emerald făcu un pas către mama ei soacră şi-i aruncă scrisoarea pe care o scosese din geantă, afirmând cu furie:

— Am primit dimineaţă această scrisoare de la Alessandro în care-mi spunea că urmează să stea în Lauranto încă cel puţin o lună. Vreau să ştiu despre ce este

vorba.

Prinţesa înlătură scrisoare cu un gest care îi arăta clar lui Emerald că îi cunoştea prea bine conţinutul. Pentru că, nu încape îndoială, ea era autoarea acestuia, spumega Emerald.

— Ei bine, draga mea, m-am gândit că o tânără ca tine îşi va da seama că Alessandro are îndatoririle lui…

— Cea mai importantă îndatorire a lui Alessandro este faţă de mine, soţia lui, o întrerupse Emerald tăios.

— Asta o fi valabil pentru un om obişnuit, dar Alessandro nu este un om obişnuit, ci este prinţ, iar datoria lui principală este, prin urmare, faţă de tron şi faţă de poporul său.

— Foarte bine. Dacă Alessandro nu se întoarce la Londra, lângă mine, mă voi duce eu la el.

Mama lui Alessandro îi aruncă o privire rece şi studiată.

— A, da, căsătoria ta cu fiul meu. Făcută în aşa mare grabă şi secret. Nu era ce mă aşteptam de la fiul meu. Dar, desigur, nu Alessandro este cel care a pus la cale căsătoria asta, nu-i aşa?

Înainte ca Emerald să poată răspunde, ea continuă:

— Există o tradiţie a căsătoriilor grăbite în familia ta, după cum am descoperit recent când am făcut investigaţii în privinţa asta. Mama ta, de pildă…

— Ce vreţi să spuneţi prin faptul că aţi făcut investigaţii în privinţa familiei mele? îi tăie vorba Emerald.

— Ei bine, când fiul cuiva – moştenitorul unui principat şi conducătorul lui – sfârşeşte prin a se căsători cu o tânără despre care familia lui nu are habar şi ţinând cont de modul dubios în care s-a petrecut căsătoria fiului meu, în mod natural că-ţi doreşti să afli toate informaţiile în legătură cu o asemenea femeie şi cu familia ei.

— Istoria familiei mele este foarte bine cunoscută. Titlul meu dovedeşte poziţia tatălui meu. Emerald o privi duşmănos.

— Te referi, bănuiesc, la titlul de Lady Emerald Devenish?

— Da, desigur, spuse Emerald nerăbdătoare.

Mama-soacră trăgea, în mod evident, de timp, însă tot ce-şi dorea ea era să-l reîntâlnească pe Alessandro.

— Eşti foarte mândră de rudenia cu răposatul duce, aşa mi s-a spus, Emerald.

— Cu tati, desigur. Era tatăl meu.

— A, îmi pare foarte rău, draga mea. Dacă ar fi adevărat. Din nefericire, mi-e teamă că nu e. Vezi tu, *tatăl* tău nu a fost duce, era francez de origine, un artist, un pictor care a murit luptând în Războiul Civil spaniol.

Pentru prima dată în viaţa ei, Emerald îşi pierduse cuvintele. Ce spunea mama ei soacră era ridicol.

— Nu, negă ea vehement, este imposibil.

— O, dar draga mea, mi-e teamă că nu e doar posibil, ci şi real. Vei vedea probele tu însăţi. Am aici toate documentele necesare.

Scoase un plic de mari dimensiuni, plin cu hârtii, la care Emerald privi de parcă erau vii, atât de şocată era.

— Trebuie să spun că atunci când am început ancheta legată de biografia ta, nu am îndrăznit să cred că voi strânge o recoltă atât de bogată. Ca să fiu sinceră, căutam dovezi ale imoralităţii tale, nu ale mamei tale. Să păstrezi atâţia ani un asemenea secret îngrozitor, nu, Emerald? Nu unul, ci doi copii născuţi dintr-o legătură cu un nimeni, un artist scăpătat, care se întreţinea seducând bogătane bătrâne şi nebune şi se amuza seducând tinere şi mai nebune, iar mama ta a fost una dintre ele. Nu e de mirare că s-a căsătorit cu ducele în aşa mare grabă. Ar fi fost ruinată dacă n-o făcea. O nepoată prăpădită şi prostuţă a unui proprietar de filatură care nu a înţeles regulile societăţii în care încerca să intre. Putea, cel mult, dacă nu ar fi fost protejată de numele răposatului duce, să devină amanta unui bogătaş.

— Minţi! Nimic din ce spui nu e adevărat.

Dar de ce-i bătea inima atât de rapid? Spusele mamei lui Alessandro nu puteau fi adevărate. Era ridicol – imposibil ca ea să fie fiica unui pictor oarecare. Dar lui Emerald nu-i plăcea modul în care mama ei soacră se uita la ea,

aruncându-i săgeţi ironice din ochii ei mici ca nişte mărgele, asemenea unei pisici aşteptând şoricelul să iasă din culcuşul lui.

— Tatăl meu…

— Bănuiesc că te referi la răposatul duce.

— Nu s-ar fi căsătorit niciodată cu mama dacă… dacă ea ar fi făcut ceea ce încerci să spui.

— Draga mea, sigur că a făcut tot ce-am spus, şi pentru că el spera ca mama ta să nască un copil – un băiat –, s-a căsătorit cu ea. Vezi tu, bărbatul la care te referi, considerându-l tatăl tău, nu ar fi putut să facă un copil unei femei. Ea ridică uşor din umeri. Există asemenea bărbaţi care au o preferinţă pentru propriul sex, iar înclinaţiile răposatului duce în această direcţie erau, după câte înţeleg, prea bine cunoscute în anumite cercuri. De fapt, relaţia lui cu un tânăr german a fost considerată suficient de importantă pentru ca Winston Churchill să-l pună, practic, pe răposatul duce în arest la domiciliu. Asta s-a întâmplat după ce el şi mama ta îşi petrecuseră vacanţa pe Coasta de Azur, unde tu însăţi ai fost concepută. De vreme ce acum te confrunţi cu faptele reale, sunt convinsă că înţelegi de ce este imposibil să continui să fii soţia fiului meu. Din fericire, din moment ce principatul meu este catolic, iar tu nu eşti, problema anulării căsătoriei nu va ridica mari greutăţi.

În torentul de gânduri înspăimântate şi furioase care bolborosea prin mintea ei, Emerald reuşi să se concentreze pentru a recunoaşte pericolul din spusele prinţesei.

— Nu este nicio problemă pentru a anula căsătoria noastră.

— Nu e nicio problemă, e-adevărat. Suntem de acord în privinţa asta. Fiul meu nu poate să rămână căsătorit cu tine.

— Alessandro mă iubeşte.

Mama lui Alessandro izbucni în râs. Era prima dată când Emerald o auzea râzând, iar răceala argintie a hohotelor îi îngheţă sângele înfierbântat în vene.

— Da, desigur că te iubeşte, dar Alessandro a iubit

multe lucruri în viaţa lui, cu o pasiune egală, lucruri pe care le-a uitat după ce a mai crescut: soldăţeii de jucărie, primul ponei... Te va jeli o vreme, dar mă voi asigura că va avea prin preajmă multe fete drăguţe care-l vor distra, şi, mai târziu, se va căsători cu o fată dintr-o familie încoronată, una care înţelege care îi e datoria faţă de el şi faţă de ţara noastră. Acum, să ne întoarcem la lucrurile practice...

— Nu am să las lucrurile aşa. Suntem căsătoriţi.

— Eşti? Ai folosit un nume care este, de fapt, fals – unul care nu-ţi aparţine, câtă vreme nu eşti fiica răposatului duce. Eşti o prostituată, nu o mireasă regală; nu aparţii religiei noastre şi nu eşti stăpâna fiului meu. Eu, pe de altă parte, am probe pe care, dacă le-aş face publice, v-ar ruina, pe tine şi pe mama ta, pentru totdeauna. Ai pierde titlul şi, fără îndoială, moştenirea. Nu vor mai fi alte propuneri sau oferte de căsătorie în viitor. Nu te vei mai putea aştepta decât la propuneri sexuale. Sunt sufletistă, Emerald. Sunt pregătită să păstrez secretul mamei tale şi, făcând astfel, îţi voi permite să-ţi păstrezi titlul la care nu ai niciun drept, şi moştenirea, în schimbul acordului pentru anularea căsătoriei cu fiul meu. Oricum, dacă refuzi să-ţi dai acceptul, să te aştepţi să se întâmple ce ţi-am spus.

— Probabil că mă consideri proastă. Nu cred toate născocirile astea pe care mi le-ai spus. Oricine poate fabrica tot felul de documente... toată lumea poate spune minciuni.

Prinţesa văduvă îi zâmbi.

— De ce nu-i povesteşti mamei tale ce ţi-am spus, Emerald, şi de ce n-o întrebi dacă am spus adevărul? Voi fi generoasă cu tine, spuse ea, ridicându-se şi îndreptându-se către uşă. Îţi las la dispoziţie weekendul acesta, dar dacă nu primesc nicio ştire de la tine până luni la amiază, atunci mi-e teamă că marţi dimineaţă ziarele vor publica pe prima pagină secretul mamei tale. Fascinantă lectură, aş spune. Atunci, căsătoria ta cu fiul meu va fi anulată oricum. Prinţul de Lauranto nu ia de soţie bastarda unei proprietărese de filatură şi a unui artist francez.

*

Emerald se întoarse în Eaton Square unde descoperi că, exceptând servitorii, era singură acasă. Naşa ei le luase pe Lydia şi pe Gwendolyn la părinţii acesteia din urmă, într-o scurtă vizită, iar Emerald nu avea nicio idee unde se afla tunzătorul de oi, de care de altfel nici nu-i păsa.

Era de neconceput faptul că ridicolele acuzaţii ale mamei lui Alessandro ar putea deveni publice. De negândit şi de nesuportat, la fel ca acuzaţiile în sine. Nu puteau, nu trebuiau să fie adevărate. Şi, cu cât se gândea mai mult, cu atât simţea îndoiala, spaima, furia la gândul că ar putea fi.

Emerald se uită la telefon. Dorea să vorbească cu mama ei, dar nu la telefon, să le poată fi ascultată conversaţia de Dumnezeu ştie cine.

Nu avea de ales. Trebuia să meargă la Denham.

Capitolul 24

Era după-amiază târziu când trenul lui Emerald ajunse în gara Macclesfield. Din fericire, găsi un taxi gol aşteptând în parcarea gării.

— La Denham, repede, îi spuse ea când se sui în maşină. Nu voia să ajungă acolo şi să descopere casa închisă şi pe toţi dormind.

— O, milady, vreau să spun, alteţă, o gratulă menajera când deschise uşa la care Emerald bătea nerăbdătoare.

— Vreau s-o văd pe mama, unde este? întrebă Emerald, ale cărei trăsături încremeniră când uşa camerei de zi se deschise şi mama ei intră în hol.

— Emerald! exclamă Amber. Ce Dumnezeu… S-a întâmplat ceva?

— Trebuie să-mi spui ceva. Între patru ochi, spuse Emerald uitându-se direct la doamna Clemens.

— Ce spuneţi despre o ceaşcă de ciocolată caldă? Pot

să fac o ceaşcă pentru Alteţa Sa? o întrebă menajera pe Amber, ignorând-o pe Emerald.

— Nu, este în regulă, mulţumesc, doamnă Clemens, surâse Amber. Mă ocup eu de asta. Tu du-te şi culcă-te. Acum, Emerald, spuse Amber liniştită îndată ce menajera urcă scările, vino cu mine la bucătărie şi spune-mi de ce ai venit, în vreme ce pregătesc ciocolata caldă.

— Nu vreau ciocolată caldă, protestă Emerald. Eu…

— Poate, dar eu şi Jay vrem.

Oricare era motivul pentru care venise fiica ei cea mare atât de târziu, în mod evident era ceva important – cel puţin pentru Emerald.

Jay, care fusese pe-afară cu căţelul, păru la fel de şocat ca Amber când se întoarse în bucătărie şi o zări acolo pe Emerald.

Elegantele ei haine londoneze păreau nelalocul lor aici, în căldura primitoare a bucătăriei, şi la fel şi Emerald, dar aceasta nu se simţise niciodată la Denham ca fiind acasă, în ciuda faptului că trăise atâţia ani aici. Nu, domeniul Denham nu era suficient de bun pentru o fată al cărei tată fusese duce, sau cel puţin aşa pretindea Emerald mereu. Era oare fericită fiica ei acum, că avea propriul prinţ şi titlul acestuia? Amber spera, de dragul lui Emerald, să fie fericită. Bănuia că, pentru Emerald, fericirea va avea mereu un înţeles diferit decât pentru ceilalţi.

— Vreau să vorbesc doar cu mama, între patru ochi, îi spuse Emerald lui Jay pe un ton arogant.

Nu dorea ca tatăl ei vitreg să fie de faţă şi s-o apere pe mama ei, aşa cum făcea mereu. Avea mult mai multe şanse să obţină adevărul dacă erau doar ele două, fără Jay.

Ea văzu privirea pe care i-o aruncă tatăl ei vitreg mamei sale şi cum aceasta dădu din cap, încuviinţând. Observă, de asemenea, că el nu era foarte mulţumit că le lasă singure. Emerald nu putuse nicicând să înţeleagă de ce o tratau oamenii pe mama ei în felul acela, făcând atâta caz de ea şi dându-se la o parte să-i facă loc.

— Emerald, ce se întâmplă? Ce Dumnezeu te-a adus aici la ora asta? o întrebă Amber fără grabă, îndată ce

rămaseră singure.

— Trebuie să-mi spui adevărul. Cine a fost tatăl meu?

Capitolul 25

— Sper că nu mai iei nenorocitele alea de pilule, da? Ella îi aruncă o privire ursuză lui Oliver Charters.

— Şi dacă le-aş lua?

— Atunci ai fi o proastă, îi spuse el în faţă, iar eu n-am crezut niciodată că eşti.

Vinovăţia şi supărarea îi intensificaseră aversiunea pe care o avea faţă de el. Obţinuse o nouă reţetă de la doctorul Williamson, dar redusese porţia la doar o pastilă pe zi, în loc de două, câte lua înainte. Mă rog, cel puţin în unele zile lua doar o pastilă.

Asistenta personală a editorului secţiei de modă intră în micul şi înghesuitul birou, întrerupându-le conversaţia şi scotocind prin hârtiile de pe un birou. Scoase apoi un sunet triumfător, descoperind ceea ce căuta, după care părăsi biroul, lăsând-o pe Ella lipită de biroul ei, în vreme ce Oliver îşi târşâia picioarele de la uşă.

Scoase un pachet de ţigări din buzunarul pantalonilor, îl deschise şi-i oferi una.

— O ţigară?

Ea clătină din cap în semn de refuz. De ce nu se căra să facă ce ştia cel mai bine, adică să flirteze cu fotomodelele, se gândi ea răutăcioasă, în loc să stea aici, în biroul ei, ca şi cum ar fi avut tot timpul de pe lume? Încercă cu mare greutate să nu-l privească, dar cumva privirea ei avea propria voinţă, şi, pe când el trăgea din ţigară şi scotea fumul cu un oftat prelung de plăcere, ochii ei îi studiau faţa, atraşi parcă de un magnet.

— Nimic nu e ca prima ţigară, spuse el, adăugând pe un ton deliberat ironic: Mă rog, aproape nimic. Nu le mai lua, prinţeso, îi spuse el cu o voce mult mai aspră. Ascultă-mi sfatul: pleacă şi urmează-ţi drumul!

— Asta însemnând ce anume? îl provocă Ella.

— însemnând să pleci de aici, să te căsătoreşti, să mergi şi să trăieşti la ţară şi să torni câţiva copii.

— Este ultimul lucru pe care mi-l doresc, ripostă Ella provocator.

— Fă cum vrei.

Oliver îşi termină ţigara, şi apoi ieşi din birou fără să mai spună nici măcar de ce intrase.

Ella fierbea când îşi scrise gândurile cu ajutorul maşinii de scris, apăsând cu atâta forţă pe clape de parcă ar fi vrut să le imprime în carnea lui Oliver Charters.

Pe coridor, în afara biroului Ellei, Oliver se înjură în surdină. Ce dracu' era cu el? De ce să-i pese că ea îşi transforma viaţa într-o groapă de gunoi? Doar pentru că o sărutase nu însemna că trebuia să se simtă în aşa măsură responsabil faţă de ea, de parcă ar fi fost un copil neajutorat, sau cam aşa ceva, iar el era singura persoană din vecini care să se îngrijească de ea.

*

Emerald şi Amber se priviră fix în ochi.

Nu ar fi vrut s-o spună chiar aşa, de-a dreptul, recunoscu Emerald, aşteptând ca mama ei să-i răspundă la întrebare. Dar nu pentru a proteja sentimentele mamei sale; departe de aşa ceva. Mai degrabă pentru că plănuise să conducă discuţia cu mai multă atenţie, înainte să-i întindă o capcană, astfel ca mama ei să nu fie avertizată şi să nu o poată minţi.

Amber trebui să se aşeze. Cumva, ştiuse dintotdeauna că acest lucru se va întâmpla, în cele din urmă.

Trase aer în piept şi întrebă simplu:

— Cum ai aflat?

Emerald simţi că pământul i se cutremură sub picioare. Lucrurile nu trebuiau să se desfăşoare în felul acesta. Mama ei ar fi trebuit să protesteze, să spună că Emerald ştia prea bine cine i-a fost tatăl, ar fi trebuit să nege iar şi iar că afirmaţiile mamei lui Alessandro ar avea

ceva adevărat în ele.

Furia oarbă şi panica o cotropiră. Se îndreptă către mama ei şi, ridicând mâna, o plesni cu atât putere peste faţă, că ochii înspăimântaţi ai lui Amber se umplură instantaneu cu lacrimi de durere.

— Nu poate fi adevărat! Nu trebuie să fie adevărat! Nu vreau ca un pictor, un ţăran împuţit să-mi fie tată. Tatăl meu a fost ducele de Lenchester. Spune! se răsti ea cu voce sălbatică. Spune că tatăl meu a fost ducele de Lenchester.

Amber îşi întoarse privirea de la ea. Ştiuse dintotdeauna că Emerald trebuia protejată de adevăr şi îi promisese lui Robert că aşa va fi. Robert, care o iubise pe fetiţa pe care el o recunoscuse ca fiind a lui aproape la fel de mult ca pe fiul pe care ea şi Jean-Philippe i-l dăruiseră anterior.

Amber avea doar şaptesprezece ani atunci când îl cunoscuse pe Jean-Philippe şi fusese sedusă de el, crezând că şi el o iubeşte.

Robert fusese cel care o ajutase să înfrunte îngrozitorul adevăr că Jean-Philippe nu avea nicio intenţie să se căsătorească cu ea, aşa cum crezuse Amber. Dragul şi bunul Robert, care sărise s-o ajute, o salvase de consecinţele acelei veri călduroase, nebune şi magice, petrecute în sudul Franţei, o perioadă în care îi cedase lui Jean-Philippe şi iubirii pentru el, iar Robert se oferise să-i fie soţ, pentru a-i salva reputaţia. Robert, care nu simţea nicio atracţie pentru sexul ei, ci pentru cei asemenea lui.

Amber nu s-ar fi gândit niciodată că ea şi Jean-Philippe se vor mai întâlni vreodată şi, cu atât mai puţin, să redevină iubiţi, dar Emerald fusese rezultatul celei de-a doua întâlniri. Cu acea ocazie, Jean-Philippe şi-a plătit toate datoriile pe care le va fi avut în faţa ei, ajutând-o pe Amber să-l protejeze pe Robert de propria lui nebunie.

— Robert te-a iubit ca pe propria lui fiică, Emerald, te-a iubit foarte mult. Era mândru de tine şi mândru să te considere fiica lui, dar…

— Continuă, îi ceru Emerald când mama ei se

întrerupse.

— S-a petrecut cu atât de multă vreme în urmă, într-o altă viaţă. Robert era tatăl tău din toate punctele de vedere care contează. A fost dorinţa lui să te trateze ca pe propria fiică. Te rog să consideri că acest fel de a fi este cea mai exactă măsură a paternităţii sale.

— Este adevărat că era poponar şi că te-a lăsat să ţi-o tragi cu un pictor francez?

Murdăria cuvintelor o aprinse pe Amber la faţă ca atunci când Emerald o plesnise.

— Suficient! Nu-i vorbeşti aşa mamei tale!

Niciuna dintre ele nu-l auzise pe Jay intrând în bucătărie.

— Ce este cu tine? strigă Emerald la mama ei. De ce vrea toată lumea să te protejeze? Nu înţelegi ce-ai făcut? Mi-ai distrus viaţa. Mulţumită ţie, mama lui Alessandro ne va anula căsătoria şi, dacă nu-mi dau consimţământul, atunci va spune tuturor că sunt o bastardă cu un tată…

— O, Emerald… Amber îşi duse mâna la gură, şocată. Dar dacă Alessandro te iubeşte, nici nu va conta pentru el, draga mea.

Apucă mâna fiicei sale, dar Emerald şi-o smulse degrabă.

— Nu fi atât de proastă. Desigur, va conta pentru el şi va conta şi pentru *mine.* Crezi că vreau ca oamenii să ştie… să râdă de mine pe la spate…? Emerald se cutremură. Tatăl meu, un pictor oarecare.

— Emerald, Jean-Philippe a fost un pictor respectat. Era foarte dotat, am câteva dintre lucrările lui.

Amber se uită la Jay, cerându-i fără vorbe ajutorul.

— Le avem sus, în pod. Ţi la voi arăta, se oferi Jay.

— Nu!

— A fost un om curajos, Emerald. I-a salvat viaţa lui Robert o dată şi, astfel, ţi-a salvat-o şi pe-a ta, continuă Amber.

— A… a fost el… tata şi Luc au murit, într-adevăr, într-un accident sau Robert a murit pentru că a aflat despre tine şi nu a suportat gândul că va fi moştenit de un bastard?

— Nu! Vocea lui Amber era încărcată de durere. *Nu.* Robert îl iubea pe Luc, toată lumea spunea cât de mult seamănă ei doi, cât de strânsă era legătura dintre ei. Luc îl adora pe Robert. Erau atât de apropiaţi.

Atât de apropiaţi în viaţă şi în moarte. În mintea ei, Amber încă şi-i amintea ca în acea dimineaţă când sosise la micul spital de ţară unde fuseseră depuşi. Felceriţa aceea inimoasă se asigurase ca ei să arate cât mai „natural" posibil. Chipul intact al lui Luc era întors către cel al tatălui său, Robert... Amber îşi reţinu reacţia faţă de spusele lui Emerald, amintindu-şi cum, încercând să-l atingă pe Robert, descoperise că încercaseră, de fapt, să-i ţină ascuns faptul că Robert fusese practic scalpat când sărise în apărarea fiului pe care îl iubea atât de mult. Fusese ultima sa acţiune, ultimul lui gând, ultima sa dovadă de dragoste pentru Luc. Niciun copil nu ar fi putut avea un tată mai bun. Nicio femeie nu şi-ar fi putut dori un tată mai bun pentru copiii săi.

— Poate că ducele spera să-l aducă pe pictor în patul lui. Bărbaţilor ca el le place să facă chestii de genul ăsta, nu? o ironiză Emerald.

Amber se albi la faţă, pielea i se întinse gata să plesnească. Jay făcu un pas înainte, apucând-o protector, dar Amber îl îndepărtă.

— Ceea ce insinuezi este o ticăloşie, dar te iert. Eşti rănită, supărată şi înfricoşată, aşa că-ţi spun din nou: Robert v-a iubit pe amândoi ca pe propriii copii – pe Luc, ca pe fiul şi moştenitorul lui, şi pe tine, ca pe fiica lui. El era cel care vă citea seara poveştile înainte de culcare, cel care a auzit primele voastre cuvinte, cel care v-a ţinut în braţe şi v-a iubit. Robert a fost *tatăl* vostru.

— Dar nu bărbatul care mi-a fost tată biologic. Nu este bărbatul care şi-a vârât organul în tine şi...

— Gata, e suficient! o opri Jay pe Emerald, făcând un pas către ea.

— Suficient? De ce, pentru că o supăr? O, dragule. Nu cumva oi fi *şi eu* supărată? Nu consideri că aş putea fi afectată de veştile astea îngrozitoare potrivit cărora tatăl

meu era doar un crai banal – mai rău decât un gigolo, după cum spune mama lui Alessandro? Te urăsc! Te urăsc pentru ceea ce eşti şi pentru ceea ce-ai făcut. Mi-ai ruinat viaţa. Din cauza ta şi a curvăsăriilor tale poate face prinţesa ce vrea cu mine. Nu trebuia să-i permit să-l trimită pe Alessandro de lângă mine.

Urmărind-o pe fiica ei cum măsura bucătăria cu paşi nervoşi, furioasă, Amber îi aruncă o privire lui Jay, iubitul ei soţ, cel mai bun prieten al ei, care ştiuse şi înţelesese tot ce era de ştiut despre ea. Pentru Amber, această relaţie, dragostea pe care o împărtăşea cu Jay, era perfectă, şi aşa ceva le dorea copiilor ei când se vor fi căsătorit. Dar Emerald îşi dorea altceva şi, privind-o, Amber îşi dădu seama, cu tristeţe, că nu dragostea pentru soţul ei o făcea pe fiica ei să reacţioneze astfel. Acest lucru însă n-o scăpa de sentimentul de vinovăţie. Lui Amber nu-i venea deloc greu să înţeleagă motivele unei femei pregătite să distrugă căsătoria fiului ei pentru a-şi atinge propriile ţeluri. La urma urmei, bunica ei făcuse cam acelaşi lucru încercând să-i despartă pe părinţii ei pentru că nu-l plăcea pe tatăl lui Amber.

— Poate dacă Jay şi domnul Melrose vorbesc cu mama lui Alessandro…

— Nu fi ridicolă, replică Emerald. Vrea să pună capăt căsătoriei noastre. Am ştiut mereu că nu şi-a dorit ca Alessandro să mă ia de soţie. Faţa i se înăspri. Dacă n-ai fi fost tu mama mea, nu ar fi putut face nimic din toate astea.

Emerald cotrobăi prin geantă, îşi aprinse o ţigară şi trase cu putere din ea.

Chiar şi supărată, fiica ei era frumoasă, recunoscu Amber. Frumoasă, dar rece şi dură, şi, recunoscând toate acestea, sentimentul lui Amber de vinovăţie crescu, pentru că nu ea era oare aşa cum o acuzase Emerald, cea responsabilă de felul de a fi al fetei, fie prin moştenirea genetică, fie prin trauma lunilor de sarcină şi a naşterii?

Oare din pricina acelor prime săptămâni şi luni petrecute în pântecul ei părea Emerald că s-a născut urând-o pe mama ei? Era ireal să se gândească la faptul că fiica ei

ştiuse cumva cât de speriată fusese Amber, cu câtă disperare îşi dorise să n-o fi conceput? Amber nu era convinsă, dar ştia că povara propriei vinovăţii apăsa greu pe propriii ei umeri.

Capitolul 26

— Emerald!

Deşi se trezise, Emerald pretinsese că nu o aude pe mama ei când intră în dormitor cu o tavă cu ceai.

— Tatăl tău, Jean-Philippe… începu ea, aşezându-se pe pat.

Emerald se sculă în capul oaselor.

— Să nu-i spui astfel! Nu-l voi recunoaşte niciodată drept tatăl meu.

— Am câteva dintre picturile lui, dacă ai vrea să le vezi. Mi le-a dat să le păstrez. Ar trebui să le ţinem la vedere, nu în pod. Sunt foarte bune. Când erai mititică, Robert credea că s-ar putea să-i fi moştenit talentul, pentru că îţi plăcea desenul, îţi aminteşti?

— Nu am nimic… nimic din ţăranul ăla în mine, mă auzi? Nimic. Nu, nu mă atinge, îi ceru ea lui Amber când aceasta se întinse să-i ia mâna. Nu te voi ierta niciodată pentru asta. Nimeni nu trebuie să ştie asta… Ai… mai povestit… cumva? Slavă cerului că nu eşti catolică, altfel presupun că toată lumea ar şti, pentru că te-ai duce smiorcăindu-te şi te-ai confesa în legătură cu ce-ai făcut. Eşti genul.

Ar fi trebuit s-o dojenească, Amber ştia, reamintindu-i că-i era mamă şi că Emerald însăşi nu împlinise încă douăzeci şi unu de ani, dar nu putea s-o facă. Emerald o tratase mereu cu dispreţ, puterea voinţei sale amplificând tot ceea ce spunea şi făcea.

— Dacă Alessandro te iubeşte… începu ea ezitant,

încercând să găsească o cale de a o ajuta.

— Nu fi proastă! Nu Alessandro contează, ci mama lui. Cum a îndrăznit să facă anchetă, să-şi bage nasul şi să facă săpături? Ce proastă eşti, mamă, să nu te asiguri că nimeni nu va afla despre toate astea. Şi acum, eu sunt cea care trebuie să plătească preţul prostiei tale.

Amber era prea epuizată să se apere şi, ştiind că nu are niciun sens să încerce să-i vorbească lui Emerald, se ridică şi părăsi camera.

*

Emerald stătea cu faţa împietrită şi tăcută în compartimentul său din trenul care o ducea înapoi în Londra. Cumva, cândva, îi va plăti mamei lui Alessandro pentru ceea ce-i făcea – şi-i va plăti cu dobândă. Se uită în jos, atrasă de o scamă de pe haina ei. O mică pată de culoare strălucitoare, la fel de strălucitoare precum cerul unei zile de vară de la Saint Tropez, în contrast cu bejul rece al hainelor sale. Zâmbi forţat şi o mătură cu dosul palmei.

*

La Denham, Amber stătea în genunchi în podul prăfuit, acoperindu-şi faţa cu mâinile şi plângând.

— O, nu, Jay! O, nu!

Îndată, după ce o conduseră pe încruntata de Emerald la trenul către Londra şi se reîntorseseră la Denham, Amber avusese un impuls subit să urce în pod şi să privească picturile lui Jean-Philippe.

— Poate şi pentru a mă asigura că nici eu, nici el nu am fost atât de îngrozitori cum ne-a caracterizat Emerald, îi spusese ea lui Jay, după ce-i explicase ce are de gând.

Jay mersese cu ea. Era îngrijorat pentru soţia lui. Ea şi Emerald avuseseră mereu o relaţie dificilă, dar nu era sigur că îşi vor reveni, după recentele incidente.

Nu se mai uitase la picturi de foarte multă vreme, căci

nu era nevoie. Pentru Amber, ele reprezentară mereu ceva care-i fusese încredinţat, memoria fizică a omului care le pictase cu atâta pasiune şi pricepere.

Praful care se ridică din podea era rău prevestitor, la fel şi cutia care fusese lăsată deschisă.

Urmele de cuţit din picturi distruseseră deliberat şi sălbatic culorile şi sfâşiaseră pânza.

— Emerald… oftă Jay, privind pânzele sfâşiate. Cum de a ştiut unde sunt?

— Eu i-am spus. E greşeala mea. M-am gândit… M-am gândit că îi va face bine să afle, să vadă cât de bun a fost… O, Jay…

— Sunt doar două pânze, încercă el s-o consoleze, uitându-se prin vraful de pânze. În mod evident, nu le-a atins pe celelalte.

Jay se uită la chipul tânăr, zgâriat şi înţepat cu cuţitul, din picturi, şi apoi la chipul soţiei sale, care era încă remarcabil de asemănător fetiţei care fusese, şi începu să se înfurie pe Emerald cum rar i se întâmplase în viaţă.

— Bietul Jean-Philippe, l-am lăsat de izbelişte în aşa hal. Asta este tot ce a mai rămas de la el. Ce ne vom face cu Emerald, Jay?

Înţelegând tot ceea ce cuvintele nu puteau spune, Jay o luă în braţe pe Amber şi o ţinu cât timp aceasta plânse.

Capitolul 27

— Aşadar, ne-am înţeles? o întrebă mama-soacră pe Emerald. Stătea în salonul din apartamentul de la Savoy al mamei lui Alessandro.

— Efectul este desfacerea imediată a căsătoriei tale cu fiul meu. Bietul Alessandro, mi-e teamă că l-am pregătit deja să accepte dezertarea ta.

Era îmbrăcată, ca de obicei, în negru, ca să semene cu cioara aia bătrână care locuia în adâncul sufletului ei, se gândi Emerald cu amărăciune.

— Alessandro a fost şocat, desigur, să afle că mi-ai mărturisit că a fost o greşeală să te căsătoreşti cu el pentru a te răzbuna pe un alt iubit, continuă ea.

Furia sclipi în ochii lui Emerald.

— Alessandro nu ar crede nicicând aşa ceva. Ştie cu certitudine că nu a fost nimeni în viaţa mea înainte de el.

— Ştie oare? Ar trebui să-l avertizez că fetele pot fi foarte şmechere când e vorba să pretindă că sunt ceea ce nu sunt, nu-i aşa? Zâmbetul mamei sale soacre era răutăcios. Cred că ar fi cel mai bine dacă nu ne vom mai vedea niciodată începând de azi, Emerald.

Să vină în acest apartament mohorât, încărcat cu mobilă grea victoriană, cu atmosfera sa închisă şi cu mama lui Alessandro aşteptând-o în cameră, ca un păianjen în mijlocul pânzei, gata să-şi otrăvească prada? Emerald se uită prin camera apăsătoare, cu perdelele grele şi negre blocând lumina şi izolând-o pe Emerald în capcana unei încăperi unde nu ar fi vrut să se afle, după cum valorile victoriene ale prinţesei o izolau în afara vieţii lui Alessandro şi o prindeau în capcana respectabilităţii lor rigide.

— A, şi încă un avertisment. Dacă vor exista consecinţe, să spunem, ale relaţiei dintre tine şi fiul meu, trebuie să precizez că orice copil de acest fel va fi considerat, fireşte, ilegitim – cam ca tine, Emerald. N-ar fi mai bine să urmezi exemplul mamei tale şi să te uiţi după un bărbat care doreşte să-ţi ofere protecţia propriului nume?

Emerald nu spuse nimic. Simţea cum îi arde în piept văpaia furiei, sălbatică şi corozivă, dar nu-şi putea permite să se trădeze. Risca şi alte umilinţe. Fără nicio ceremonie şi în mod înjositor, fusese prădată de statutul ei marital, titlul îi fusese luat şi el, iar umilinţa ei urma să devină publică. O mistuia o furie vulcanică faţă de mama lui Alessandro. Îşi reînnoi promisiunea de a se răzbuna şi de a plăti înzecit.

— Nu e chiar atât de rău, Emerald, o ironiză mama lui Alessandro. După cum ţi-am spus deja, vom declara în public că această căsătorie a fost o greşeală făcută de doi tineri care nu au înţeles nici semnificaţia protocolară a

poziţiei lui Alessandro, nici legile şi religia ţării mele. Gândeşte-te cât de rău ar fi fost dacă aş fi făcut publice informaţiile despre naşterea ta şi despre tatăl tău adevărat. Desigur, ai cuvântul meu că nimeni nu va afla ceva despre asta, câtă vreme te vei supune înţelegerii noastre. Iată, cred că am spus tot ce era de spus, nu-i aşa?

Surâsul mamei-soacre era liniştit şi triumfător când se ridică de pe scaunul cu spătar înalt, pe care se aşezase în mod premeditat, lăsând-o pe Emerald să-şi aleagă un scaun mai scund sau să stea în picioare ca o servitoare.

Uitându-se la prinţesă cum se îndreaptă către uşă, Emerald simţi un val de ostilitate faţă de ea cum nu mai simţise până atunci. Mama ei soacră o păcălise, pentru că fusese mai deşteaptă decât ea, ba chiar machiavelică. Pe când mama lui Alessandro se îndrepta către uşă, dând de înţeles că „întrevederea” luase sfârşit şi că avea un rang social mult peste Emerald, pentru a-i deschide uşa, aceasta îşi promise că nu va mai permite nimănui s-o umilească aşa cum o făcuse mama lui Alessandro.

Emerald fierbea de furie în taxiul care o ducea înapoi, la Lenchester House.

Majordomul, Chivers, îi deschise uşa, informând-o că „Doamna de la Salles a telefonat, Alteţa Voastră. Voia să vă reamintească să participaţi la cina din seara aceasta la Paraqueet Club”.

Inima lui Emerald se zbătu dureros, iar ea fu străbătută de un nefamiliar sentiment de panică. Uitase complet că acceptase invitaţia lui Jeannie de la Salles. Familia de la Salles era un cuplu tânăr şi foarte bogat, doi tineri a căror viaţă socială uşor decadentă îi cam făcuse pe unii să se strâmbe, asigurându-le câteva zeci de rânduri de comentarii prin paginile ziarelor de scandal, unde era redată de-a fir a păr pasiunea lor pentru cluburile de noapte şi pentru dans.

Emerald îi găsea nostimi, în special pe Peter. Se situau undeva la periferia lumii prinţesei Margaret, unii considerându-i chiar apropiaţi.

Jeannie promisese să-i găsească un partener lui

Emerald de vreme ce aceasta spusese că Alessandro nu poate participa. Emerald îşi putea imagina prea bine cum s-ar fi delectat cei doi de la Salles şi gaşca lor mestecând bârfa referitoare la sfârşitul căsătoriei sale. Vru să-i spună lui Chivers să-i telefoneze lui Jeannie şi să-i spună că nu poate veni, dar o voce interioară, puternică şi rece, o avertiză că, de vreme ce situaţia oricum va ajunge să fie cunoscută public, ar face mai bine să îşi prezinte propria „istorie”, pentru a câştiga simpatia şi credibilitatea celorlalţi. Ca femeie, reputaţia ei în societate era bunul ei cel mai de preţ. Dacă şi-o pierdea, îşi pierdea valoarea. Emerald ştia că, victoriene sau nu, restrictive sau nu, valorile mamei sale soacre erau legi pentru cea mai mare parte a societăţii – cel puţin în aria de interes a femeilor.

*

Dougie ştia că s-ar fi putut obişnui cu această nouă lume dacă Emerald nu ar fi locuit la Lenchester House, amintindu-i mereu cât de nepotrivit era pentru a umple locul răposatului ei tată.

Până atunci, participase la balurile de vară şi la serbările organizate la casele de la ţară, fusese propus şi acceptat în cluburile unde fusese membru şi tatăl lui Emerald, petrecuse weekenduri plăcute şi utile cu Jay, atât la Denham, cât şi pe proprietatea sa, folosindu-se de încrederea pe care i-o dovedea Jay pentru a aranja o întâlnire cu administratorul proprietăţii, numit de domnul Melrose după moartea lui Robert.

Învăţa şi îşi dădea seama că se maturizează, de asemenea. Recunoştea că începea să se simtă mult mai confortabil exercitându-şi atribuţiile ducale decât şi-ar fi imaginat vreodată că e capabil, atunci când aflase că le-a moştenit. El şi moştenirea ducală creşteau împreună şi deveneau un întreg, iar când se uita în urmă, la ultimele săptămâni, recunoştea că nu se mai simţea ca un impostor.

Cu toate acestea, erau şi momente proaste în noua sa viaţă, recunoscu Dougie aruncând peste masă o privire

spre relativ liniştitul şi întunecosul ungher din clubul Paraqueet, unde se afla partenerul său din acea seară.

Iniţial i se păruse normal să le sugereze lui Emerald, naşei ei şi celorlalte două fete să rămână şi să locuiască în casa din Eaton Square, dar asta însemnase să accepte şi „prietenia” tatălui lui Gwendolyn, lordul Henry Levington, care devenise un vizitator frecvent al casei, pretinzând, de ochii lumii, că vine să-şi vadă „fiica preferată”, dar ajungând cumva să se agaţe de Dougie sub pretextul de a-i arăta cum merg lucrurile în înalta societate şi pentru a-l prezenta persoanelor „pe care trebuie să le cunoşti”.

Dougie îi suportase suficient această bunăvoinţă, dar când Henry insistase să-l ia la un club privat cu jocuri de noroc, unde mizele te lăsau cu gura căscată, Dougie devenise suspicios şi îi ceruse sfatul lui Jay.

Răspunsul acestuia îi confirmase propriul raţionament – care era că Henry era o persoană absolut dezagreabilă şi, probabil, nedemnă de încredere, pe care Dougie ar face mai bine s-o evite. Oricum, Henry era insistent, refuzând, în mod supărător, să fie dat deoparte, iar Dougie fusese prins în capcană şi nevoit să iasă în acea seară cu el.

Seara se dovedi chiar mai proastă decât şi-ar fi putut imagina Dougie. Începuseră la clubul privat de jocuri de noroc al lui John Aspinall, unde tatăl lui Gwendolyn pierduse câteva mii de lire, pe care, bănui Dougie, nici nu le avea. Faţa lui era verde şi transpirată în lumina discretă care învăluia masa de joc.

Acum, în ciuda faptului că Dougie îi sugerase să pună punct şi să plece acasă, veniseră în acest club de noapte exclusivist, unde atmosfera era încărcată şi cenuşie din cauza fumului scos de ţigările de lux.

Lucrând din adolescenţă la ferma de oi a familiei, Dougie nu-şi imaginase niciodată că viaţa îl va aduce într-un loc ca acesta. Cei care tundeau oile puteau curăţa o turmă cu o viteză care-l făcea să-i privească vrăjit. Proprietarii cluburilor private londoneze îi curăţau pe vizitatori de bani cu o viteză şi cu o dexteritate similare, se gândi Dougie compătimitor, pe când asculta vocile

stridente care se auzeau de la alte mese.

Râsul unei femei venind de la o masă vecină îl făcu pe Dougie să se întoarcă discret, ridicând o sprânceană când o văzu pe Emerald la masă, chiar lângă ringul de dans, într-un grup de cunoscuţi.

Era, în mod evident, în centrul atenţiei la acea masă, în special în ceea ce-i privea pe bărbaţi, recunoscu Dougie, sprânceana lui ridicându-se şi mai mult când îşi aminti că Alessandro se întorsese în ţara lui pentru a rezolva chestiuni administrative.

Râsul lui Emerald şi modul vizibil în care aceasta se distra nu sugera că i-ar fi simţit lipsa soţului, aşa cum s-ar aştepta cineva de la un cuplu de tineri însurăţei. Dougie spera că elegantul şi curtenitorul bărbat mai în vârstă de lângă Emerald îi va ţine atenţia ocupată, să nu-l observe. Avea destule pe cap şi fără necazurile pe care i le-ar fi putut face Emerald.

*

Între timp, Emerald îi zâmbi lui Tod Newton, partenerul ei din acea seară şi un binecunoscut afemeiat, pilot veteran care făcuse cel de-al Doilea Război Mondial şi care devenise un înrăit jucător de cărţi, câştigând şi pierzând averi la masa de joc.

Obişnuit cu flirtul, Tod fusese toată seara curtenitor cu ea, iar acum îi aprindea ţigara, după ce insistase să comande un alt cocktail White Lady, spunându-i provocator:

— Vreau să-ţi spun că soţul tău este un om mai curajos ca mine, pentru că eu, cu siguranţă, nu aş fi lăsat de capul ei o femeie atât de frumoasă şi, îndrăznesc să spun, atât de aţâţătoare.

— O, Alessandro nu e nici curajos şi nici bărbat cu adevărat, îi spuse Emerald, înviorată de cocktailurile şi de vinul pe care deja le consumase în acea seară. De fapt, el este băieţelul lui mămica, pentru că e mai degrabă preocupat să ducă la îndeplinire ce-i spune ea, decât să-i facă pe plac soţiei lui.

În acel moment, Emerald era prea plină de alcool şi de autocompătimire pentru a băga de seamă sclipirea de satisfacţie ce întunecă privirea companionului ei, care o cântărea din cap până în picioare.

Părul ei era proaspăt întins la coafor, buclat la capete, rochia cu umerii dezgoliţi, fără mâneci şi cu decolteu îi punea în evidenţă chipul şi pielea ei palide, în vreme ce diamantele pe care le purta la gât şi la încheietura mâinii erau o dovadă a bogăţiei şi a statutului ei social.

— Biata prinţesă, murmură cu simpatie Tod.

— Nu-mi spune prinţesă, îi ordonă Emerald, oprindu-se la timp să-i dezvăluie că, în scurtă vreme, nu va mai avea dreptul la acest titlu.

— Nu? Atunci cum să-ţi spun? O magiciană care m-a orbit cu frumuseţea ei şi m-a făcut să cad în capcana propriei mele dorinţe pentru ea?

— Pur şi simplu… pur şi simplu, spune-mi Emerald, zise ea, începând să se împiedice în cuvinte.

Pusese ochii pe ea de când Emerald şi Alessandro veniseră prima dată în apartamentul familiei de la Salles. Tod avusese multe femei frumoase de-a lungul anilor, dar în Emerald putea zări acele calităţi pe care le aprecia cel mai mult: frumuseţea, temperamentul şi, mai presus de toate, un fel de aroganţă care o va face atât de vulnerabilă în raport cu el. Tod calculă în mine cât ar putea să obţină de la ea ca să păstreze tăcerea în legătură cu „micul moment de nebunie”; zeci de mii cu siguranţă, poate o sută de mii de lire, ţinând cont că era căsătorită cu un membru al unei familii regale.

Chemă un chelner şi, ca prin magie, în câteva secunde, acesta îi puse în faţă un nou cocktail.

De fapt, Emerald începuse să se simtă ameţită, dar, desigur, nu te puteai comporta ca prostuţele acelea *ingénue,* într-o asemenea companie. Îi spusese oare mama lui Alessandro că se despărţiseră, iar căsătoria lor se terminase? Emerald simţea undeva, în adâncul sufletului, că nu-şi dorea să fie acolo. Mândria ei era profund rănită de faptul că influenţa pe care credea c-o are asupra lui

Alessandro nu fusese suficient de puternică pentru a-l putea face s-o sfideze pe mama lui, că altcineva contase mai mult pentru el decât conta ea. De îndată, Emerald tresări pe marginea crevasei care se deschisese în sufletul ei şi se forţă să nu privească în jos, în adâncurile ei, înspăimântată de monştrii pe care i-ar putea vedea acolo, aşteptând s-o distrugă.

Alessandro era un prostănac fără coloană vertebrală, îşi spuse ea. Existau alţi bărbaţi care să se încline în faţa voinţei ei, alţi bărbaţi – ca Tod Newton – care să devină trofeele ei şi, ca femeie măritată, să nu mai fie supusă regulilor care le făceau pe fetele necăsătorite captivele propriei virginităţi.

Acestea şi alte gânduri provocate de alcool se învârteau prin capul lui Emerald. Deşi nu voia să accepte, îi lipsea atenţia pe care i-o acorda Alessandro şi satisfacţia să ştie că trebuia doar să-i zâmbească într-un anume fel pentru a-l aduce în starea de a face orice şi-ar fi dorit ea. Lui Emerald îi plăcea sentimentul de putere pe care îl exercita asupra altora. Era încântată să ştie că, dăruindu-i corpul, câştiga controlul deplin asupra lui Alessandro. Şi ar fi avut în continuare controlul asupra lui dacă nu intervenea mama acestuia. Îşi dorea mai mult din acea putere. Putea să le demonstreze acelor femei exagerat de supuse, femeilor de treabă, ca mama ei, şi femeilor care-şi exercitau controlul fără să se ascundă, ca mama lui Alessandro, că puterea sexuală pe care o deţinea era mai presus decât orice alt tip de putere. Va fi femeia căreia niciun bărbat nu-i va rezista şi, din acest motiv, toate femeile se vor teme de ea.

*

— Vezi tu, chestia e, bătrâne, îi spuse Henry pe un ton confidenţial lui Dougie, aplecându-se peste masă, că speram să mă ajuţi puţintel să scap de necazuri. La urma urmei, suntem aproape o familie, de vreme ce sora şi fiica mea favorită locuiesc sub acoperişul tău. Pot spune că

aproape toată familia este încântată de faptul că tu eşti moştenitorul. A fost mereu ceva în neregulă în căsătoria bietului Robert cu Amber Pickford – am spus încă de pe-atunci, şi nu eram singurul. De altfel drăguţică, dar cu greu puteai spune că face parte din înalta societate. Nu trebuie să amesteci niciodată sângele albastru cu cel de alte culori. Din fericire, băiatul ei nu a trăit ca să moştenească ceva, iar în ceea ce priveşte fata… Ia uită-te la ea, acolo. Newton o va trage în aşternuturile lui înainte ca ea să-şi dea seama ce i se întâmplă, iar soţul ei va plăti o avere să nu-i apară numele în pagina de scandal. Fie aşa, fie va divorţa de ea… Acum, Dougie, bătrâne, după cum spuneam, problema e că sunt cam pe drojdie şi nu mi-ar strica un mic împrumut de câteva mii, mă rog, să zicem de cinci mii.

Dougie, care se crispase din momentul în care tatăl lui Gwendolyn începuse s-o atace pe Amber, pe care el o plăcea şi o admira, nu simţi niciun fior de compasiune faţă de bărbatul din faţa lui. Aşezându-se pe scaunul său şi scuturând ferm din cap îi spuse:

— Îmi pare rău, dar nu am la dispoziţie atâţia bani gheaţă.

Era o minciună, dar Dougie se băga singur în bucluc dacă începea să finanţeze datoriile făcute de tatăl lui Gwendolyn la cărţi. Îi părea rău pentru familia acestuia, foarte rău, de fapt, însă instinctul îi spunea că, dacă-i dădea bani acum lui Henry, cererile lui nu vor mai înceta.

Refuzul lui Dougie şterse zâmbetul agreabil de pe chipul lui Henry, care redeveni dispreţuitor, ca atunci când o vorbise de rău pe Amber.

— Ticălosule! izbucni el pe un ton amar, înainte de a se ridica de la masă şi a părăsi furtunos clubul, lăsându-l pe Dougie singur la masă.

Ridicându-se şi el, Dougie ceru nota şi îşi croi drum către garderobă. În timp ce aştepta să i se aducă haina, o văzu pe Emerald împleticindu-se printre mese pentru a se îndrepta, fără îndoială, către toaleta doamnelor, care era la etaj. Era foarte nesigură pe picioare şi de-a dreptul beată, deşi, desigur, fiind Emerald, strălucirea pe care o adusese

alcoolul în ochii ei şi roşeaţa din obraji nu puteau decât să-i accentueze frumuseţea.

Îşi scosese inelul de căsătorie, remarcă Dougie, întunecându-se la faţă. Bieţii ei părinţi ar fi înfricoşaţi de comportamentul ei. El se purtă cu naturaleţe.

— O, te uită! îl salută ea neceremonios şi cu vădit dezgust, efect compromis în parte de un mic sughiţ, pe care nu reuşi să-l controleze.

— Alessandro nu e cu tine?

— Nu. Sunt aici cu nişte prieteni, unu' fiind un prieten foarte, foarte special, care are de gând să mă ducă undeva unde spune el că va fi mult mai distractiv decât aici. Scuze, tre' să plec şi să-mi pudrez nasu'.

Cuvintele spuse de Emerald şi modul în care le rostea, despărţindu-le cu atenţie după cum fac mereu cei care au băut prea mult, îl îngrijorară pe Dougie.

O privi pe Emerald urcând cu grijă scările, agăţată de balustradă, iar vorbele lui Henry îi răsunară în minte. Emerald era suficient de matură să-şi poarte de grijă, şi, cu siguranţă, nu-i va mulţumi dacă va interveni. Pe de altă parte, ea aparţinea unei familii vechi şi mândre, al cărei cap era acum el însuşi, era fiica unei persoane care-l tratase cu o mare bunătate şi, mai presus de toate, era fata pe care o iubea. Înţelese acest lucru chiar atunci. Ura se transformase fără să vrea cumva în iubire, oricât de imposibil părea acest lucru. Pe când Emerald cobora la parter, Dougie ştiu ce trebuie să facă.

Stătea ascuns de prietenii ei, care o aşteptau, şi-i dădu haina.

— Ce este asta? întrebă Emerald cu o voce împleticită. Ce faci cu haina mea?

— Intenţionez să te iau acasă, aşa că pune-o pe tine pentru că afară este frig.

— Să merg acasă?

Emerald se holbă la el, dar Dougie o luase deja de braţ şi o ţinea hotărât, împingând-o către ieşire. Ultimul lucru pe care l-ar fi vrut ar fi fost ca foarte curtenitorul ei partener să vină şi să se ia la ceartă.

— Nu vreau să merg acas’. Vreau să dansez cu Tod. Tod mă place. El ’ice că sunt extraor… zice că sunt frumoasă.

Ieşiseră în stradă. Bentley-ul lui Dougie era parcat la mai puţin de cinci metri depărtare.

Când o împinse spre maşină, Emerald se opri şi întrebă:

— Crezi că sunt frumoasă, Dougie?

Dougie înghiţi cu greu.

— Cred că eşti foarte frumoasă, Emerald.

Cât băuse, de fapt, cu exactitate, se întrebă Dougie când deschise uşa maşinii, iar Emerald aproape că se prăbuşi pe scaun. N-o văzuse niciodată bând mai mult de un pahar de vin în timpul cinei şi era aproape sigur că Emerald, mereu la pupitrul de control – cel puţin aşa se lăuda –, ar fi detestat să se vadă cum arăta în acele momente.

Când se aşeză pe scaunul şoferului şi se asigură că uşile sunt închise, Emerald se ridică pe banchetă şi-l informă:

— Şi atrăgătoare. Tod a spus că sunt foarte atrăgătoare. A vrut să mă sărute, vreau să-ţi spun. Făcu apoi o pauză, apoi adăugă: Tu nu vrei să mă săruţi, Dougie?

Întrebarea îl şocă şi reuşi cu mare greutate să nu spună că ar vrea să o sărute.

Dougie nu era sigur când îşi dăduse seama că, dincolo de iritarea pe care i-o provoca Emerald, mai nutrea un sentiment pe care nu şi-l dorea defel. Însă acum, după ce îl recunoscuse drept ceea ce era, ştiu instinctiv că nu mai exista cale de întoarcere.

Emerald se aplecase către el şi, luptându-se să se concentreze asupra faptului că era dator să se comporte ca un „gentleman” şi să nu profite de oferta ei, ea se prăbuşi dintr-odată peste el, lăsându-şi capul pe umărul lui. Dougie trase adânc aer în piept, iar apoi îşi dori să n-o fi făcut, simţindu-i parfumul. Dorinţa pentru ea izbea în interiorul lui ca un tăuraş nebun, pornit într-o misiune sinucigaşă. Părul ei îi atingea obrazul, iar ea se juca cu nasturii hainei lui, în

timp ce fredona melodia cântată de orchestră chiar înainte de plecarea lor.

O aşeză hotărât în capul oaselor, apoi redeveni atent la condusul maşinii, demarând uşor de lângă bordură. Dougie îi reaminti cu asprime:

— Eşti o femeie măritată, Emerald, cu un bărbat care…

— Nu, nu sunt.

Îşi pierduse oare minţile? Era mai beată decât crezuse el?

— Emerald, ăsta-s eu, Dougie, îi spuse el răbdător.

— Ştiu asta. Dougie, moştenitorul pierdut, ducele Dougie…

— Nu-mi pasă ce i-ai spus mizerabilului cu care ai luat cina, dar eşti căsătorită cu Alessandro.

— Tod nu este un mizerabil. Este un gentleman. Şi nu-s căsătorită cu Alessandro. Mama lui a anulat căsătoria.

Dougie ratã schimbătorul de viteze, iar motorul maşinii se înecă şi muri. Se întoarse, privind-o şocat, şi văzu o lacrimă cum îi alunecă pe obraz.

— Nu poate face asta, protestă el.

— Ba poate, pentru că ştie că mama, proasta dracului, a avut o relaţie ilegitimă cu un pictor oarecare, ceea ce înseamnă că sunt ilegitimă.

Emerald începu să hohotească incontrolabil în vreme ce Dougie era frământat de dubii. Tot ce reuşi să spună a fost un ezitant: „Sunt sigur că nu e adevărat”.

— Ba este adevărat, insistă Emerald. Am întrebat-o pe ea, pe mama mea… Este adevărat, şi voi muri dacă află şi alţii, aşa că promite-mi că nu vei spune nimănui.

— Promit, o asigură Dougie.

— Ai face bine să te ţii de cuvânt.

— Mă voi ţine, insistă Dougie.

Ajunseseră aproape de Eaton Square şi, în timp ce aştepta să poată intra în sensul giratoriu, Dougie se uită la Emerald, care devenise foarte tăcută, şi observă că închisese ochii şi adormise. Un sforăit încet îi scutura corpul când el conducea prin piaţa unde se afla casa.

Emerald, ilegitimă. Îl va urî şi mai mult ca de obicei când se va trezi şi-şi va aminti că i-a spus. Dacă ar fi fost în locul lui Alessandro, nu ar fi permis cu niciun chip ca Emerald să fie şantajată pentru a obţine anularea căsătoriei.

Opri în faţa casei, Emerald fiind încă adormită. Dougie coborî din maşină, ocoli şi, nu se ştie cum, reuşi s-o scoată din maşină. Ţinând-o în braţe, urcă treptele casei.

Când majordomul veni să deschidă, el îi spuse hotărât:

— Alteţa Sa şi-a scrântit glezna, Chivers, şi mi-e teamă că durerea a făcut-o să leşine. O duc direct la ea în cameră.

— Doriţi să chemăm un doctor?

— Nu acum, Chivers, mulţumesc. Cred că este, mai degrabă, un şoc produs de durere decât vreo rană.

În ciuda fragilităţii lui Emerald, Dougie respira din greu când ajunse în camera ei.

Punând-o pe Emerald în pat, Dougie se întoarse să plece, dar ezită în cadrul uşii şi se întoarse s-o acopere cu cuvertura pe care dormea, evitând să-i privească trupul care zăcea cu faţa în jos.

La urma urmei, nu avea niciun sens s-o lase să răcească.

*

Emerald se trezi aproape de prânz cu capul cât o baniţă şi cu o greaţă de zile mari. Încet, ca nişte fantome ceţoase, aproape insesizabile, dar tot mai consistente şi mai puternice, frânturi din seara trecută începură să-şi croiască drum prin mintea ei.

Tod Newton flirtând atât de fermecător cu ea, hotărârea ei de a demonstra tuturor că era atât de senzuală încât ar fi făcut orice bărbat să o dorească… Sugestia lui Tod de a merge într-un loc unde să fie mai multă intimitate, pentru a dansa tot restul nopţii. Ea acceptase, după câte-şi amintea, dar…

În gândurile sale se strecură o imagine, un chip familiar şi o voce la fel de cunoscută. *Dougie?*

Ceaţa care-i învăluia mintea se risipi brusc şi o totul îi reveni în memorie. Ce-i spusese oare, ce dezvăluiri îi făcuse, ce-l întrebase?

O, Doamne, nu! Nu! Nu asta, şi nu Dougie Oierul, pe care-l detesta atâta. Emerald scrâşni din dinţi de furie, apoi trebui să se oprească din cauza durerii care-i săgetă capul.

Trebuia să-l vadă şi trebuia să se asigure că nu va scoate vreo vorbă despre noaptea aceea.

Capitolul 28

— Ducele este acasă, Chivers?

Emerald făcuse mari eforturi să apară ferchezuită, dar nici chiar aspirina pe care i-o ceruse servitoarei şi nici consistentele căni cu cafea nu reuşiseră să-i înlăture durerea de cap, care-i strângea fruntea ca o menghină.

— Mi-a spus să vă transmit că este în bibliotecă, dacă întrebaţi de el, Lady Emerald.

Abia după ce îşi întoarse privirea de la majordom, îşi dădu seama că acesta revenise la titulatura folosită înaintea căsătoriei. Inima ei începu să bată cu putere în ritmul durerii de cap. Dougie îi spusese probabil ceva. Era imposibil, cu siguranţă, ca servitorii să ştie ceva. Dumnezeule, probabil că oierul se distrează de minune. De ce oare fusese atât de proastă să-i spună ce-i spusese?

Deschise uşile duble ale bibliotecii. Timpurile se schimbaseră, şi chiar şi în casele mari rareori mai existau uşieri care să le deschidă uşile membrilor de seamă ai familiei sau vizitatorilor. Cu excepţia caselor regale, desigur. Alessandro îi spusese odată cât de mult îi plăcea viaţa relaxată de la Londra, în comparaţie cu formalităţile stricte pe care mama lui insista să le păstreze în cadrul curţii lor regale.

Alessandro… Simţi lacrimi pe care nu şi le dorea

arzându-i ochii. Clipind des pentru a le risipi, păşi în cameră.

Dougie o aştepta, îşi dădu seama. Se putea preface că răsfoieşte ziarele, dar pe Emerald n-o putea păcăli. Aproape că-i simţea tensiunea. Era suficient ca ea să-şi revină într-o oarecare măsură.

Făcând abstracţie de durerea de cap, îi spuse cu răceală:

— Nu mă îndoiesc că Tod Newton face investigaţii astăzi pentru a afla cum şi de ce am fost practic răpită noaptea trecută, şi când va suna…

— Când a sunat azi-dimineaţă, i s-a reamintit că eşti o femeie măritată şi membru al unei familiei al cărei cap sunt eu. Şi al cărei nume nu voi permite să fie murdărit.

Dacă nu ar fi durut-o atât de tare capul, ar fi râs în hohote la simpla idee că ciobanul se proclama capul familiei. O familie căreia, de fapt, ea nici nu-i mai aparţinea. Adevăratul ei nume de familie nu venea din vechime, încărcat de glorie, nu era ornat cu frunze de căpşun şi nici cu blazon ducal.

— Nu ai niciun drept…

— O, nu mă mai plictisi atât, Emerald, hai să nu mai vorbim despre asta. Ţinând cont de ce mi-ai spus noapte trecută, m-am gândit că ai lucruri mult mai importante la care să te gândeşti decât la un blestemat de fustangiu.

— Tod nu este un fustangiu.

— Ai dreptate, este ceva mult mai rău. Acum, că am terminat cu asta, hai să vorbim despre ceva mult mai important, vrei? Fără să aştepte ca Emerald să-i răspundă, Dougie continuă: Am vorbi cu domnul Melrose şi cu mama ta în această dimineaţă despre căsătoria ta. Domnul Melrose urmează să se consulte cu un avocat pledant, un prieten de-al lui care, spune el, va şti cea mai bună cale să se asigure că mama lui Alessandro se va ţine de cuvânt în legătură cu subiectul tatălui tău. Am decis că problema oficială a anulării căsătoriei tale va fi una religioasă. Alessandro este catolic. Tu, nu. Ai simţit iniţial că te poţi converti, dar, după o perioadă de meditaţie, ai decis că nu

poţi, şi de aceea, tu şi Alessandro aţi decis – cu adânc regret – că trebuie să puneţi capăt căsătoriei voastre.

Un sentiment obscur – ar fi putut fi o recunoaştere cam forţată a nedoritului sentiment de uşurare la auzul cuiva care vorbea într-un mod atât de autoritar în numele ei? – îi domoli de îndată surda durere de cap.

— Mamei lui Alessandro i s-a pus în vedere că orice ar încerca să facă – ea sau oricine altcineva – pentru a da o altă interpretare evenimentelor va duce la declanşarea cu toată forţă a sistemului legal britanic împotriva ei, continuă Dougie. Nu există, la urma urmei, nicio dovadă concretă care să-i confirme alegaţiile. Răposatul duce te-a acceptat ca fiica lui, testamentul său demonstrează asta. De aceea, în ochii legii, tu eşti copilul lui.

— Vrei să spui că, după cum regele din poveste nu avea haine pe el, şi în ceea ce mă priveşte toţi vor şti că răposatul duce nu era tatăl meu, dar vor pretinde că era?

— Nimeni nu va şti, dacă nu vei decide tu însăţi să le spui.

— De ce faci toate astea? Nu-mi datorezi nimic.

— *Noblesse oblige,* probabil, nu aşa se spune, nu asta se aşteaptă de la un gentleman? Dougie scutură din cap amuzat. O fac pentru noi toţi, Emerald, pentru mine, pentru mama ta, pentru numele familiei, dar, mai presus de orice, o fac pentru tine.

Pentru ea? Minţea, desigur. De ce ar fi făcut ceva pentru ea? Începu să fie stăpânită de un sentiment ciudat. Un amestec de spaimă, şi confuzie, şi o dorinţă intensă de a o lua la fugă.

Îşi amintea că trăise ceva similar o singură dată în viaţă, pe când era fetiţă. Revedea totul cu ochii minţii. Era cu Rose în camera copiilor, şi Rose îi făcuse ceva care o enervase, astfel că o împinsese, făcând-o grămadă, chiar când mama ei intrase în cameră, asistând la incident. Amber mersese la Rose, care zăcea întinsă pe podea, dar nu scotea niciun sunet, o ridicase de pe jos dezmierdând-o, sărutând-o pe obraji şi mângâindu-i părul. Emerald simţise cum cresc în sinea ei furia şi un alt sentiment căruia nu

voia să-i dea nume.

Atunci, mama ei se întorsese către ea şi, încă ţinând-o pe Rose, întinsese mâna către ea, zâmbind şi spunându-i cu blândeţe:

— Hai, Emerald, vino să fiţi, din nou, prietene, îşi dorea atât de mult să meargă la mama ei, atât de mult, dar ceva din interiorul ei, ceva aspru, şi dureros, şi năvalnic o împiedicase, aşa că, în loc să o ia de mână, bătuse din picioruş şi ţipase:

— Nu. Nu vin dacă n-o laşi din braţe. O urăsc!

Zâmbetul mamei ei se destrămase, iar Rose începuse să plângă, în vreme ce mama ei o alina pe Rose, Emerald fugise la străbunica ei pentru consolare, ştiind că şi ea o ura pe Rose.

Acum, simţea, la fel ca atunci, că vrea să atingă ceva aflat înaintea ei, că vrea să lase garda jos şi să se lase mângâiată şi consolată, dar, deopotrivă, undeva în sufletul ei se afla şi sentimentul acela de încăpăţânare, care n-o lăsa să-şi ducă dorinţa până la capăt.

Ridicându-şi trufaş bărbia, Emerald nu-l mai băgă în seamă pe Dougie şi spuse, în schimb:

— Tod Newton a lăsat un telefon la care să-l caut?

Când Dougie lăsă capul în jos şi nu spuse nimic, ei i se strânse sufletul – nu era chiar o durere, ci mai degrabă ceva necunoscut, dar blând, care-i produse o mică durere de parcă… de parcă s-ar fi aflat aproape să atingă ceva special, ceva care acum era departe.

Prostii, desigur.

Capitolul 29

— Nu e suficient că l-am pierdut pe Alessandro pentru că a descoperit trecutul tău secret, acum mai vine şi asta? se răsti Emerald la mama ei în timp ce stătea faţă în faţă în nou-decorata cameră de primire a casei care fusese casa ei şi a lui Alessandro.

— Emerald, îmi pare atât de rău, răsună vocea lui Amber tremurând de emoţie.

— Îţi pare rău? Drăguţ că spui asta, că doar nu eşti tu cea care a rămas însărcinată, nu-i aşa?

Înfuriată, Emerald străbătea cu paşi mari camera. Talia frumosului ei costum Dior stătea să-i plesnească de strâmtă ce era şi niciuna dintre hainele pe care le comandase pentru sezonul de iarnă nu îi va mai venea.

— Jay le va scrie şi-i va informa pe Alessandro şi pe mama lui.

— Nu. Nu vreau ca vreunul din ei să afle ceva. Răspunsul lui Emerald a fost aspru şi fără echivoc. Nu-i spusese mamei ei despre avertismentul prinţesei în legătură cu faptul că ar fi rămas însărcinată şi, oricum, nici nu voia să-i spună. De fapt, nu vreau să afle nimeni. Nu încă, cel puţin până nu decid ce e de făcut.

Fusese ghinionistă că leşinase aşa, în timpul vizitei mamei sale, iar Amber insistase să cheme imediat un doctor.

— Ce vrei să spui, până vei decide ce e de făcut?

Emerald văzu pe chipul îngrijorat al mamei ei de ce se temea. Bine. Merita să fie pedepsită.

— Ce crezi că am vrut să spun? Toată lumea ştie că există doctori care se ocupă de lucruri ca astea.

— O, nu, Emerald, te rog. Promite-mi că nici măcar nu te vei gândi la asta.

— De ce? o provocă ea. Pentru că tu însăţi te-ai gândit la asta când erai însărcinată cu mine?

Pe Amber, sentimentul de vinovăţie o amuţi.

— Ai vrut, nu-i aşa? presupuse Emerald. Ai vrut să scapi de mine? Probabil că ai fi făcut-o.

— Emerald, te rog. Nu trebuie să spui asta. Şi nu, nu am vrut... nicio clipă nu m-am gândit să scap de tine, niciodată.

Iarăşi simţea din nou acel fior de panică, de durere şi de dorinţă pentru ceva care se afla aproape, dar la care nu voia să ajungă.

Mama lui Alessandro ar fi dorit, fireşte, ca ea să facă

întrerupere de sarcină. De fapt, Emerald era aproape sigură că va insista s-o facă, ceea ce, fireşte, o determina pe Emerald să refuze cu încăpăţânare să-i îndeplinească voia. Dacă mama lui Alessandro nu dorea ca ea să aibă copilul, atunci îl va naşte doar pentru a-i face în ciudă.

— Dacă-l voi face, atunci tu vei fi cea care-l va îngriji, pentru *că eu,* cu siguranţă, nu intenţionez s-o fac!

*

Rose se uită la ceas, apoi începu să meargă mai repede, protejându-se de strălucirea soarelui târziu de toamnă. Frunzele copacilor din Cadogan Place erau ridicate de vânt de pe pavaj şi aruncate în grilajul grădinilor particulare, iar Rose avu pentru o clipă dorinţa copilărească de a lovi grămezile de frunze cu piciorul pentru a se bucura de trosnetul crengilor uscate. Îşi reamintea pe când era copil, cum cobora toamna pe drum, la Denham, cu mânuţa cuibărită la loc sigur în mâna mătuşii Amber, în vreme ce amândouă îşi târşâiau picioarele prin frunzele uscate, aurite, căzute din fagii de pe marginea drumului. Aproape că le putea simţi parfumul amestecându-se cu cel al mătuşii sale, de trandafir şi de migdale, pe când cerul de octombrie de un albastru intens se întindea deasupra lor, iar soarele se prelingea pe pământ printre ramurile desfrunzite. Era învoită de la şcoală pe motive de boală – amigdalită, bănuia Rose, căci fusese predispusă cândva la asta – şi fusese încântată s-o aibă alături, câteva ore preţioase, pe mătuşa ei. Încă-şi amintea cât de fericită fusese atunci, şi avea senzaţia că mai are puţin şi poate atinge din nou acea stare de fericire inocentă, copilărească. Se simţea, pe-atunci, atât de ocrotită, cu mâna în mâna mătuşii, atât de sigură că este iubită. Atunci! Acum, urma s-o vadă pe Amber. Stătuse ca pe ace toată săptămâna de când decisese să-şi deschidă sufletul faţă de mătuşa ei şi să o roage să-i ofere ajutor şi înţelegere.

De câteva săptămâni ştia că nu poate lăsa lucrurile aşa. Îi lipsea cumplit legătura pe care o avea cu Amber, şi

acum mătuşa ei se afla la Londra şi nu putea găsi un moment mai bun pentru ca Rose să lase deoparte mândria şi să admită cât de disperată, de confuză şi de nefericită era şi cât de multă nevoie avea să ştie de ce mătuşa ei îi ascunsese faptul că ea şi John ar fi putut fi soră şi frate. Dorul faţă de mătuşa ei era, trebui să recunoască, mai mare ca dorinţa de a o respinge.

Se grăbi prin Sloane Square, oprindu-se din reflex să se uite la vitrinele magazinului Peter Jones înainte să traverseze către King's Road şi să se îndrepte spre casă. O luase deliberat pe drumul cel mai lung, agitată de ceea ce urma să se întâmple şi dorind să amâne momentul, dar mergând, în acelaşi timp, mai repede, tocmai pentru a lămuri mai degrabă totul.

Când, mai târziu, intră pe Cheyne Walk îşi spuse o mică rugăciune în şoaptă ca toate să fie bune, ca mătuşa ei să înţeleagă şi ca ele să se apropie, din nou, una de cealaltă.

*

În mod neobişnuit, amănuntele atât de familiare ale casei din Chelsea – mirosul prăfuit şi uşor mucegăit, specific vechilor clădiri şi valurilor Tamisei, peste care se suprapunea parfumul fetelor – nu mai reuşeau să-i redea liniştea lui Amber, care se aşează pe o sofa din living, încercând să nu se mai gândească la Emerald. Îşi dorea cu disperare să se gândească la ceva ce ar putea spune sau face pentru a se asigura că fata ei îşi va păstra copilul, nu de dragul lui Amber – niciodată din acest motiv –, ci pentru că era convinsă, în sufletul ei de mamă, că Emerald ar suferi enorm dacă nu l-ar păstra.

Amber văzuse ce se întâmplă cu trupul şi sufletul unei femei care decide să-şi întrerupă sarcina. Ştia foarte bine aceste lucruri pentru că avusese o bună prietenă care nu mai reuşise să-şi revină după aceea.

Auzi uşa de la intrare deschizându-se şi oftă. Îşi iubea fiicele vitrege şi pe nepoata sa, dar în acest moment

singurul lucru la care se putea gândi era Emerald. Măcar de-ar fi fost Jay aici…

— Mătuşă Amber.

— Rose.

Amber îi adresă un zâmbet tulbure, îmbrăţişând-o.

Familiaritatea parfumului mătuşii sale şi căldura confortabilă a îmbrăţişării ei o făcură pe Rose să-şi dorească să rămână îmbrăţişate, în acel loc unde se afla în siguranţă şi era protejată, aşa cum crezuse mereu că este în perioada copilăriei.

Între timp, Amber îşi făcea griji, spunându-şi că din vina ei Emerald era aşa cum era. Nu cumva-i dăruise prea multă iubire lui Rose şi nu se străduise suficient pentru a-i dărui la fel de multă şi fiicei sale, care îi respinsese mereu dovezile de afecţiune? Povara vinovăţiei sale devenise insuportabil de mare.

— Mătuşă Amber, mă bucur că putem vorbi între patru ochi. Vezi, e ceva ce aş fi vrut să te rog, ceva în legătură cu viitorul meu. Şi… cu trecutul.

Dar, înainte să poată spune mai multe, mătuşa ei se ridică şi clătină din cap.

— Nu acum, Rose, te rog. Abia am văzut-o pe Emerald şi este… ei bine, sunt îngrozitor de îngrijorată din pricina ei. De fapt, cred că ar trebui să merg chiar acum să-i telefonez lui Jay. Iartă-mă.

Rose o privi pe mătuşa ei cum se duse în hol şi ridică telefonul, simţind că inima îi împietreşte. Nu, nu împietrea, piatra nu simte nimic, dar inima ei o durea, de parcă ar fi fost sfâşiată.

Ei bine, măcar acum ştia o parte a adevărului. Nu o putea blama pe mătuşa ei că o iubea pe Emerald mai mult decât o iubea pe ea, nu-i aşa? La urma urmei, Emerald era fiica ei, iar Rose… Rose nu era nimic.

Capitolul 30

Mai trecu o lună până când, în cele din urmă, Emerald o linişti pe mama ei spunându-i că intenţionează să păstreze copilul.

Ella, Janey şi Rose aflară ştirile de la Amber într-o după-amiază ploioasă de la începutul lunii noiembrie. Rose se mustră pentru resentimentele pe care le încercase faţa de mătuşa ei. Nu era de mirare că Amber nu mai avusese defel timp pentru ea.

— Dar, mamă, nu va fi ruşinos pentru Emerald să aibă un copil, fără a avea un soţ? întrebă Ella neliniştită.

— Se poate ca mariajul lor să fi fost anulat din motive religioase, dar asta nu schimbă faptul că Emerald şi Alessandro au fost căsătoriţi, răspunse Amber, păstrând versiunea pe care o stabilise deja cu Jay. Emerald va avea tot sprijinul familiei, iar situaţia ei nu va fi diferită de cea pe care au avut-o, după război, multe văduve cu copii mici. Acum, veţi veni toate la Denham de Crăciun, desigur, ca să întâmpinăm noul copil care va intra în familia noastră în februarie.

Rose îşi lăsă capul în jos. Ultimul lucru pe care voia să-l facă era să meargă de Crăciun la Denham.

*

La etaj, singură în dormitorul ei, Janey stătea pe marginea patului, tremurând de spaimă şi simţindu-se, totodată, uşurată şi recunoscătoare. Ciclul ei menstrual venise cu aproape o săptămână întârziere. O săptămână în care abia mâncase şi dormise, de frică să nu fi rămas însărcinată. Se rugase în fiecare noapte să-i vină ciclul şi, cu trei zile în urmă, chiar se gândea să se arunce din capul scărilor, în speranţa că, în cădere, „lucrurile se vor aranja”, aşa cum auzise ea că ar fi posibil.

Dacă nu ar fi reuşit, ar fi încercat apoi să stea într-o cadă cu apă fierbinte, la limita suportabilului, bând o sticlă de gin. Oricum, slavă cerului că nu fusese nevoie. Şi acum, stând frântă de mijloc din cauza familiarelor dureri care-i strângeau stomacul, îi venea să plângă de fericire şi de

recunoştinţă.

Nu-şi va mai asuma niciodată asemenea riscuri. Niciodată.

Totul păruse atât de excitant şi de matur în acea primă seară când cedase cererilor insistente ale lui Dan şi-şi pierduse virginitatea. Pe atunci, considerase experienţa drept cel mai minunat lucru, perfect din toate punctele de vedere şi un simbol al iubirii dintre ei doi. Acum însă, Dan o părăsise pentru altcineva, o fată care făcea pe actriţa şi pe care o întâlnise la o şedinţă de casting. Janey avea inima zdrobită, dar nu ar fi spus asta nimănui, cu atât mai puţin surorii ei mai mari, mai ales că Ella avea s-o întrebe dacă Dan îi dăduse înapoi cele cincizeci de lire pe care Rose i le împrumutase în mod cu totul neinspirat, cu câteva zile înainte de despărţire. Ultima dată când făcuseră sex. Deşi lui Janey nu-i plăcea, trebuia să admită în sinea ei că era o uşurare din multe de vedere că nu trebuia să mai facă sex. Plăcerea de prima dată făcuse locul, în scurtă vreme, frustrării şi dezamăgirii, astfel că ea sfârşi, cumva, prin a se simţi pe de-a-ntregul nefericită şi ratată, mai ales când Dan îi spusese că toate fetele de dinaintea ei îl lăudaseră cât de bun amant este. Ea, desigur, se simţise obligată să-i spună la fel, din mândrie. Cu toate acestea, poate că el ghicise că nu-l considera atât de sensibil şi de atrăgător pe cât pretindea ea. Poate că acesta fusese, în parte, motivul pentru care o părăsise pentru altcineva. Janey nu ştia.

Banii pe care i-i împrumutase nu îi mai văzuse înapoi şi, bănuia Janey, nici nu-i va mai vedea.

Acum, fireşte, îi era imposibil să-i spună Ellei sau lui Rose despre ce făcuseră ea şi Dan. Ella nu ar fi înţeles, ar fi fost scandal şi ar fi fost şocată, dezaprobând-o şi făcându-i capul mare, şi, cu toate că Rose ar fi fost mai înţelegătoare, simţea Janey, cu greu i-ar fi spus ei, şi nu propriei surori. Pur şi simplu, nu ar fi fost cinstit.

Măcar nu era însărcinată. Altfel ar fi stat lucrurile dacă ar fi fost în pielea lui Emerald, desigur, şi căsătorită. A avea un copil nu conta, câtă vreme erai căsătorită. Janey ştia că nu s-ar mai căsători acum. Cum ar putea, când inima îi era

zdrobită? Carnetul ei de schiţe era plin de crochiuri înfăţişând fete cu ochii mari şi trişti purtând rochii negre scurte, decorate cu împletituri purpurii din şnururi şi cu aplicaţii florale. Culorile doliului. Poate că-şi va croi o rochie ca acestea. Dacă o va face, ar putea decupa mai multe inimi purpurii, pe care le-ar aplica pe mâneci, sau poate chiar o inimă frântă. Janey se întinse şi-şi luă caietul de schiţe, mintea ei punându-se în mişcare pe nepusă masă, în vreme ce instinctul său creator preluă controlul.

Avusese asemenea planuri – planuri discutate interminabil cu Dan. Erau atâtea lucruri pe care ar fi vrut să le facă, de pildă, să-şi deschidă propriul *boutique.* Ea şi alte fete discutaseră despre asta, dar conveniseră că ambiţiile lor trebuiau să mai aştepte până după absolvire. Între timp, Janey spera să fie angajată în zilele de sâmbătă la Bazaar. Vorbea lumea că Mary Quant ar vrea să mărească numărul vânzătorilor, de Crăciun, dar acum, că Amber le smulsese promisiunea că vor merge acasă de sărbători, nu mai era posibil. Oricum, ce-ar fi fost dacă Dan ar fi intrat la Bazaar cu noua sa prietenă de braţ? Lacrimile lui Janey umeziră carnetul de schiţe, mânjind contururile proaspăt creionate.

*

— Ei bine, draga mea, vreau să-ţi spun că te consider foarte curajoasă, îi mărturisi Jeannie de la Salles lui Emerald pe când stăteau şi sorbeau un ceai la Claridge’s, îmbrăcate în haine de blană pentru a se proteja de vântul aspru care mătura străzile oraşului. Nu mi-aş dori să fiu în situaţia ta.

Emerald simulă un oftat profund.

— Mama spune că nu diferă cu mult faţă de situaţia de văduvă, dar *este* altceva când ştii că tatăl copilului este în viaţă şi că nici eu, nici copilul nu-l vom vedea. Am fost o proastă să cred că iubirea va fi suficientă.

Emerald făcu o pauză pentru a evalua efectul pe care-l avea mult-pregătitul moment al „sufletului îndurerat” asupra prietenei sale. Jeannie era o proastă sentimentală atât de mare, încât lui Emerald îi va fi uşor să o convingă că

are dreptul de a cere o susţinere morală mai mare pentru ea şi copilul lui Alessandro. Emerald nu avea nicio intenţie să îngăduie ca naşterea copilului să fie motivul pentru care nu-i va mai fi permis accesul în societate.

— Poate că ar fi trebuit să mă convertesc, dar dragul meu tată a fost un anglican fervent şi ar fi părut o trădare a tuturor valorilor pe care le-a apărat, dacă aş fi făcut aşa.

— O, nu, ai făcut bine. Te admir atât de mult, Emerald. Cred că şi contesa de Bexton urmează să nască în aceeaşi perioadă cu tine. Soţul ei a fost la Eton cu Peter. Trebuie să-ţi fac cunoştinţă cu ea. Este cea mai dulce persoană şi extrem de bine plasată în societate. A, şi Newton a întrebat de tine zilele trecute.

Emerald oftă teatral:

— Mi-e teamă că singurul lucru la care mă pot gândi în acest moment este cât de mult îmi lipseşte Alessandro şi cât de mult aş dori... îşi puse mâna pe pântec şi oftă din nou, în timp ce se amuza în sinea ei imaginându-şi furia mamei lui Alessandro când va citi în paginile de bârfe ale ziarelor despre curajul de madonă al lui Emerald, însărcinată cu copilul lui Alessandro, în ciuda durerii pe care i-o produsese acesta.

Odată ce copilul va fi născut, ea, desigur, intenţiona să se întoarcă la viaţa antrenantă pe care începuse s-o trăiască înainte de a-şi da seama că este însărcinată. Mama ei, aşa de dornică când venise vorba s-o convingă să păstreze copilul, ar putea s-o răsplătească, ţinându-l la Denham, departe de ea.

*

Ei bine, măcar nu trebuia să se ducă acasă la Denham de Crăciun, pentru că acum avea scuza perfectă să n-o facă, îşi spuse Rose. În mod secret, nu-şi dorea să meargă, temându-se că acest Crăciun va fi cu mult diferit de toate celelalte minunate Crăciunuri de dinainte. Oricum, nu putuse găsi o scuză potrivită pentru a nu merge, până în acea zi, când i se spusese că, din cauza volumului mare de

muncă şi a insistenţelor doamnei Russell de a termina decorarea casei în întregime până la petrecerea de Anul Nou, urma ca toţi să aibă de muncă până în ziua de Ajun, după care trebuia să se întoarcă la serviciu a doua zi după Boxing Day[10].

Rose se uită la ceas şi grăbi pasul. Trebuia să se întâlnească la Fazanul de Aur cu Josh să bea un pahar după muncă şi întârzia dacă nu se grăbea.

*

— Ai folosit până la urmă acul de păr? o întrebă Josh după ce dădu comanda pentru băuturi.

Rose începu să nege, apoi se opri şi recunoscu:

— El nu a vrut să accepte că nu mă interesează persoana lui. L-am ameninţat că-i voi spune soţiei lui, dar a râs de mine şi mi-a spus că nu m-ar crede.

— Ticălosul! răbufni vehement Josh. Te-ai gândit să-i spui şefului tău?

— M-am gândit că nu are niciun rost. Cei din familia Russell sunt printre cei mai buni clienţi şi l-au recomandat câtorva dintre prietenii lor. În plus, nu ştiu sigur, dar nu cred că familia Russell a plătit ceva pentru comanda asta nouă pe care ne-au încredinţat-o, aşa că Ivor nu ar dori să-i supere. Şi, pe de altă parte…

Când ea ezită, Josh întrebă:

— Şi, pe de altă parte ce?

— Ei bine, ştii, Josh, oamenii par să creadă… ca să spun aşa, unele fete fac diverse comentarii şi nu sunt sigură că Ivor va crede că nu am făcut ceva care să-l încurajeze pe domnul Russell să creadă că sunt disponibilă. El însuşi a spus asta.

Se simţea nefericită şi nesigură pe ea chiar şi când îi spunea lui Josh, care i se confesa atât de uşor şi care o învăţase de-a lungul timpului să fie şi ea la fel de directă cu

10 Sărbătoare seculară publică (26 decembrie) din ţările anglo-saxone. Este legată de vechiul obicei al vacanţei bancare din zilele sărbătorilor de iarnă. (n.tr.)

el.

— Nu am văzut o femeie care să facă mai puţine avansuri unui bărbat ca tine, îi spuse Josh. Tipul ăsta e un jeg de om. Nimeni nu ajunge aşa bogat ca el fără să-şi mânjească mâinile. Ar fi putut să se păstreze de partea luminoasă a legii, dar am auzit că face afaceri cu o mulţime de infractori.

— Ella spune că a auzit una, alta despre doamna Russell de la unele fete de la *Vogue.* A fost model înainte să se căsătorească. Tatăl ei era un om de afaceri sud-american, care şi-a pierdut toţi banii şi a dispărut.

Ella îi spusese că doamna Russell încercase să-i convingă pe editorii de la *Vogue* să facă un articol despre ea, dar şefa Ellei afirmase că *Vogue* nu publică articole despre persoane implicate în afaceri cu oameni de la periferia societăţii, persoane care încearcă să pară ceea ce nu sunt.

În timp ce-şi beau vinul, Rose îi spuse lui Josh despre faptul că trebuia să muncească în Ajunul Crăciunului.

— La familia Russell? o întrebă.

Rose încuviinţă.

— Ei bine, ai grijă ca Russell să nu încerce să-ţi dea un cadou pe care nu ţi-l doreşti de Crăciun. Mătuşa ta nu va fi prea fericită că nu te duci acasă de Crăciun, nu-i aşa?

— O, cred că va fi atât de ocupată cu Emerald, că nu-mi va duce dorul, şi, oricum…

— Oricum ce? o presă Josh.

Ştia mereu când o supăra ceva sau când îi ascundea ceva. Rose era atât de al naibii de modestă, că era incapabilă să te păcălească cu ceva. Spre deosebire de el. El era un geniu la asta.

— Ei bine, dintr-un punct de vedere, sunt fericită că nu voi putea să merg acasă.

De ce oare, Dumnezeule, îi spusese asta? Era ultimul lucru pe care voia să i-l mărturisească, dar acum nu mai putea să-şi retragă cuvintele.

— Din cauza acelui flăcău la care te gândeşti mereu, prefăcându-te apoi faţă de mine că nu arăţi ca o duminică

ploioasă?

Rose aproape că sări de pe scaun, împroşcând vinul din pahar şi privindu-l decepţionată, după care protestă:

— N-ai de unde să ştii de John. Nu ţi-am…

— A, deci numele lui e John, nu? Ce e? Vreun tip scorţos de la ţară de care te-ai îndrăgostit în clipa în care aţi călărit pentru prima dată poneii împreună?

Josh o tachina, pur şi simplu, Rose ştia asta, dar vorbele lui tăiau adânc în sufletul ei îndurerat.

— Cam aşa ceva, admise Rose, dar nu-l iubesc. Nu-l mai iubesc.

Era adevărat, recunoscu ea. Nu-l mai iubea deloc pe John, dar ţinea la el şi suferea, ca să nu spună altfel, şi mai mult pentru că acea dragoste, dragostea de soră, trebuia să şi-o reprime pentru totdeauna.

— Haide, Rose, nu mă prosti în faţă. Îmi dau seama după vocea ta că-l iubeşti. Poate că ar trebui să-i spui. Dacă cumva şi el, în secret…

— Nu! izbucni Rose furioasă. Nu mă iubeşte. Nu poate. Nu trebuie.

— Nu începe iar cu prostii de genul că nu eşti suficient de bună pentru el! Eşti la fel de bună ca oricare altă fată, Rose. Repetă după mine: Eu sunt…!

— Nu, Josh, nu înţelegi. Lucrurile nu stau aşa. Te rog, nu-mi cere detalii. Nu ţi le pot da. Am promis că nu voi povesti nimănui. Viaţa lui John ar fi distrusă dacă ar şti. Mi-aş fi dorit să nu fi ştiut nici eu.

*

New York. Urma să plece anul viitor la New York pentru şase luni, deocamdată, ca să lucreze pe lângă editorul de articole al revistei americane *Vogue.* Se bucură de ştire de una singură. Ştiuse că e în cărţi, deşi nu-şi permisese să spere prea mult, însă astăzi, şefa ei îi confirmase vestea. Îi vor lipsi Londra, şi Janey, şi Rose, desigur, dar totuşi, New York!!! Se simţi străbătută de un fior puternic. I se spusese că va împărţi apartamentul cu o

altă fată de la birou, care se întâmpla să aibă un dormitor liber, şi că *Vogue* va acoperi toate cheltuielile de călătorie.

Era încântată, dar şi neliniştită. Cine va avea grijă de Janey când ea nu va mai fi aici? Ella nu avea încredere în sora ei mai mică. Un motiv ar fi că se încurca mereu cu nişte tipi îngrozitori, nişte rataţi patetici.

Şi ce va face cu pastilele ei de slăbit? Trebuia să ia o rezervă suficientă înainte să plece sau să găsească un nou medic dietetician în New York.

Însă, cel puţin, va fi plecată când Emerald va naşte. Ella se simţea încordată ca mai mereu când era vorba despre copii şi despre ce i se întâmplase mamei sale, gândindu-se că i s-ar putea întâmpla şi ei acelaşi lucru, dacă ar rămâne însărcinată. Dar aşa ceva nu se va întâmpla. Niciodată. Ea nu era ca Emerald. Ea nu se va căsători vreodată şi, cu siguranţă, nu va face niciodată sex cu un bărbat în afara căsătoriei. Mariajul lui Emerald şi anularea care urmase fuseseră, timp de câteva săptămâni, *une cauze célèbre.* Se publicaseră fotografii ale lui Emerald în paginile revistelor de scandal, precum şi articole pigmentate din greu cu aluzii despre cele întâmplate şi despre condiţia ei ulterioară, alături de nemeritate laude la adresa curajului lui Emerald, care rămăsese credincioasă sfintei Biserici a Angliei.

Întreaga istorie era şocantă şi ruşinoasă, considera Ella, însă tipică pentru Emerald, căreia îi plăcuse mereu să fie în centrul atenţiei şi să scape din împrejurări care pe alţii i-ar fi îngropat.

Se uită pe biroul ei. Tocmai scria ceva când fusese chemată de editor. Îşi întinse mâna, cu încheietura subţire, cu oase fine, să-şi ia notiţele. Era atât de cufundată în muncă, încât se îndoia că va avea timp să se oprească să mănânce ceva, chiar dacă ar fi vrut s-o facă.

Familia ei credea că munca asiduă topise rotunjimile ei de şcolăriţă, punând în evidenţă eleganţa structurii sale osoase, dar, desigur, Ella ştia mai bine. Oliver Charters o şocase şi, da, o înfricoşase cu ce îi spusese în legătură cu pilulele ei pentru slăbit şi pericolele acestora, dar Ella se

convinsese, ulterior, că exagerase şi că, la urma urmei, ea lua acum numai o pilulă pe zi; în afară de zilele în care se simţea atât de obosită şi avea nevoie de un energizant, luând astfel o a doua pastilă. Erau uimitor de eficiente în această privinţă, şi nu doar pentru reducerea apetitului. Ella nu-şi mai dorea să se despartă de ele niciodată.

Chipul care o privi dimineaţă din oglinda băii avea pomeţii proeminenţi şi o formă ovală care-i făcea ochii să pară mai mari, şi buzele, mai pline. Cu toate acestea, nu insista asupra acestor schimbări, pentru că mai avea multe de făcut, lucruri care erau mult mai interesante. Şi nu de aceea voise să piardă în greutate. Voia să-şi demonstreze că poate. Undeva, în sinea ei, o voce firavă îi spunea că, de vreme ce-şi atinsese scopul, se putea opri, dar Ella nu voia s-o asculte. Îi era teamă că, dacă nu-şi mai lua preţioasele pilule, se va îngrăşa din nou, ceea ce ar fi însemnat că demersul ei eşuase. Punând în practică ceea ce-şi propusese o făcuse să se simtă atât de fericită, atât de bine în pielea ei, atât de încrezătoare şi de sigură pe viaţa ei.

Sub imperiul acestei noi încrederi, începuse să studieze jurnalismul la şcoala serală, laolaltă cu studenţi care, la fel ca ea, erau pasionaţi de lucrurile importante din viaţă, cum ar fi sărăcia, războiul, nedreptatea şi bigotismul.

Ella ştia că *Vogue* nu-i va oferi spaţiu pentru a scrie despre asemenea lucruri, dar la New York putea s-o facă. Cu certitudine, America era cu mult mai deschisă către gândirea modernă şi le dădea oamenilor posibilitatea să se exprime liber. Ar fi putut însemna începutul unei cariere promiţătoare.

Capitolul 31

Era ora şase seara, de Ajunul Crăciunului, şi Rose lucrase toată ziua la familia Russell, ajutând la punerea noilor draperii şi la finisarea lor. Se întorsese acum la magazin, extenuată. Probabil că Ella şi Janey erau la ora

asta la Denham. Tatăl lor le aşteptase, probabil, la gară şi le condusese acasă, unde mătuşa Amber va fi pregătit un foc straşnic în salon şi grămezi de cadouri în jurul pomului de Crăciun, pe care gemenele încă-l mai încărcau cu globuri. Casa mirosea, desigur, a vin fiert cu condimente, a plăcinţele cu carne şi a fum de la focul din vatră, dar gândul la căldura braţelor lui Amber în jurul ei îmbrăţişând-o de bun venit îi ridică lui Rose un nod în gât şi-i făcu ochii să lăcrimeze. Lucrurile nu vor mai fi aşa niciodată ca înainte, îşi spuse ea cu asprime. Era timpul să pună capăt amintirilor, să nu mai fie aşa... aşa sentimentală şi să înfrunte adevărul.

Îşi luă haina. Plecaseră cu toţii şi era singura care mai rămăsese doar pentru că secretarul lui Ivor o avertizase, trecând pe lângă ea, că Ivor Hammond doreşte s-o vadă înainte să plece.

El se îndrepta către ea, ieşind din biroul său, încruntat.

— Tocmai am vorbit cu familia Russell la telefon, îi spuse el. Este o problemă cu perdelele şi trebuie să te întorci să-ţi ceri scuze. Doamna Russell a insistat.

— Dar a spus că-i plac, protestă Rose.

— Puţin îmi pasă ce a spus atunci; acum spune că nu arată bine, aşa că te duci acolo şi te asiguri că toate-s bune. Russell ameninţă să reducă din onorariu în loc să ne mulţumească şi, dacă va fi aşa, am să reţin diferenţa din salariile voastre.

În ciuda faptului că agenda sa era încărcată, Ivor părea să fie mereu neliniştit că nu are suficienţi bani. Rose auzise un zvon că era deseori presat de furnizori pentru a rezolva problema notelor de plată exorbitante, iar unii îi spuseseră că era un jucător împătimit, care paria mari sume de bani.

Ultimul lucru pe care şi l-ar fi dorit Rose era să se întoarcă în casa familiei Russell. Credea că aceştia vor ieşi în oraş, în acea seară, şi urma, pe de altă parte, să se întâlnească cu Josh, dar ştia că nu se poate certa cu Ivor. Nu când avea toane, ca atunci. Cât de mult putea să

semene cu Scrooge[11]!

De vreme ce era Ajunul, îi fusese imposibil să găsească un taxi. Străzile colcăiau de oameni care se grăbeau acasă şi-i luă aproape douăzeci de minute să ajungă la apartamentul familiei Russell, strângându-şi haina de tweed în jurul mijlocului să o protejează de răceala serii.

Apartamentele familiei Russell ocupau parterul şi primul etaj al clădirii. Portarul o recunoscu pe Rose când aceasta intră în somptuosul hol al vilei.

Sună, uşurată că uşa se deschise de îndată. Abia aştepta să scape de toate astea şi să se ducă la ale ei. Nu putea înţelege de ce dorea doamna Russell ca ea să-şi ceară scuze, când cu mai puţin de o oră înainte îi spusese cât era de încântată.

Când intră, Rose nu aşteptă ca doamna să înceapă să se plângă, ci începu ea însăşi:

— Doamnă Russell…

— Din nefericire, draga mea soţie nu este acasă.

Uşa se închise şi zăvorul se trânti zgomotos după ce domnul Russell închise uşa cu cheia şi se uită batjocoritor la Rose.

— Ce angajată bună eşti, sau poate că Ivor a insistat să te întorci? Mărturisesc că am întins puţin coarda cu el pentru că, vezi tu, draga mea Rose, la rândul tău, tu ai cam întins coarda, şi e foarte nepoliticos din partea ta. Nu-mi place să se joace cineva cu mine aşa. Nici unui bărbat nu-i place, şi tu, cu siguranţă, te joci cu mine.

Rose se simţi paralizată de frică. Dorea cu disperare să facă o mişcare, dar nu putea. Era prea înfricoşată, recunoscu ea slăbită. Arthur Russell îi întinsese o cursă, în care căzuse.

— Ivor spune că este o problemă cu noile draperii, spuse ea cu voce spartă, dar pe un ton curajos. Dacă-mi arătaţi despre ce este vorba…

— O, am să-ţi arăt, păpuşica mea, şi încă multe altele,

---

11 Personaj meschin şi tiranic din romanul dickensian *Poveste de Crăciun* (1843). Numele a intrat în vocabularul englez personificând mizeria şi mizantropia. (n.tr.)

şi îndată vor dispărea toate probleme pentru că le vei rezolva tu. Câţi bărbaţi ai avut? Nu-ţi fie frică de mine, nu e nicio deosebire, îţi promit.

Se întinse spre ea, cu respiraţia şuierându-i greoi printre buzele subţiri şi umede, caldă şi mirosind a băutură.

Rose se panică, fugi de lângă el, încercând să scape, dar el râse de ea, apucând-o de încheieturi şi prinzându-i mâinile la spate.

— O, da, asta va face lucrurile mai excitante, draga mea.

Îi strânse încheieturile mai tare, dar, de frică, Rose se lupta să scape, răsucindu-se şi întorcându-se frenetic.

— A, mă sfidezi? Ei bine, o să te pedepsesc pentru asta.

Cu dosul palmei o izbi peste faţă cu atâta viteză şi forţă, încât îi azvârli capul într-o parte, producându-i şoc şi frică atunci când el îi împinse capul în perete.

Niciodată în viaţa ei Rose nu fusese supusă vreunei violenţe fizice, şi nici chiar Nanny, care n-o plăcuse niciodată, nu-i permisese lui Emerald altceva decât s-o tragă de păr. Amber şi Jay nu erau adepţii educării copiilor prin bătaie, iar ceea ce i se întâmpla atunci îi producea o durere psihică aproape la fel de mare ca şi cea fizică, îşi simţea sângele curgându-i din buze, se simţea ameţită şi uşor îngreţoşată, gata să izbucnească în plâns de neîncredere şi de teamă. Bănuise că Arthur Russell era tipul de om care nu se gândeşte de două ori când era să se impună asupra unei femei, dacă el considera că o poate avea, dar violenţa fizică care-i însoţea dorinţa sexuală nu semăna cu nimic din ceea ce ştia. Nu avea cum să se apere de asta, şi nici de josnicia faptei lui. Arthur Russell râdea şi se distra văzând-o că tremură când îşi plimbă încet degetele peste faţa ei tumefiată, şoptindu-i lasciv:

— Ah, fetiţa mea, mai bine te sărut şi te învăţ cum să te bucuri de pasiunea unui adevărat bărbat.

Când Rose tremură iarăşi, mâna lui alunecă către gâtul ei şi i-l strânse. În vreme ce ea se străduia să respire, el se aplecă înainte, împingându-şi corpul în ea,

măcinându-i energia cu greutatea lui, iar gura lui deschisă şi umedă se apăsă pe buzele ei, muşcând-o până când ea începu să-şi guste sângele.

Braţele ei, pe care încă i le ţinea la spate, amorţiseră. Arthur Russell îşi coborî mâna de la gâtul ei, mai jos, la sâni. Rose încremeni de repulsie, incapabilă să se oprească să ţipe de scârbă când el îi rupse bluza şi începu să se joace cu sânii ei încă acoperiţi, din fericire, de sutienul şi de corsetul pe care, conform regulilor stricte ale lui Nanny, Rose era datoare să-l poarte încă, din pricina frigului hibernal.

Era cel mai rău dintre coşmarurile ei, mai rău decât orice şi-ar fi putut imagina. Se gândi la mama ei şi se întrebă de câte ori trăise ceea ce trăia ea acum. Fu cuprinsă de ruşine şi de disperare.

Probabil pentru asta se născuse, probabil că atâta valora, o bucată de carne pentru plăcerea bărbaţilor, folosită şi rănită, dacă aşa doreau ei. Îi veniră în minte ipostaze, până atunci necunoscute, ale mamei ei, cele mai oribile imagini în care propriul ei chip devenea cel al tinerei femei împietrite, al cărei corp era abuzat. Frica o cuprinse, obligând-o să nu mai lupte, ci să cedeze, pentru că doar în felul acesta va scăpa mai repede de el – de el, dar niciodată de ce dorea el să-i facă.

Şi abia atunci când panica ei devenise mai mare şi era pe punctul să-l roage să ia, pur şi simplu, ce vrea, în mintea ei imaginea se schimbă şi apăru mătuşa Amber, zâmbindu-i tandru, ţinând-o de mână, protejând-o.

Arthur Russell scoase un urlet de frustrare când descoperi barierele dintre el şi victima sa.

— Ce dracu’ porţi pe tine? întrebă el înainte de a începe să tragă de corset cu mâna liberă.

Corsetul era, Rose ştia prea bine, strâmt, şi nu putea fi dat la o parte cu uşurinţă. El ar fi avut nevoie de amândouă mâinile şi, chiar şi-aşa, nu i-ar fi fost uşor. Ceea ce însemna că trebuia să-i dea drumul…

*

Josh o aşteptă pe Rose de mai bine de o jumătate de oră. Niciodată nu întârzia. Localul era plin, ca în Ajun de Crăciun, ticsit de oameni care îşi abandonaseră grijile pentru a celebra sărbătorile. Afară îngheţase bocnă, iar el era extrem de obosit. Unul dintre stiliştii săi făcuse o teribilă criză de nervi din pricina uneia dintre ucenicele faţă de care se dădea cocoş şi sfârşise prin a-şi lua tălpăşiţa, lăsând pe capul lui Josh, care oricum avea de lucru, şi clienţii lui. Atmosfera din local îl învălui cu aerul rarefiat de fumul ţigărilor şi de căldură, făcându-l să nu-şi dorească să mai părăsească masa pe care reuşise s-o ocupe de când ajunsese acolo.

Dar Rose întârziase peste poate. Ştia că lucrase la familia Russell, şi asta era suficient să-i facă să aibă nervii întinşi la maximum. Îşi luă paltonul, unul nou, la modă, făcut de tatăl prietenului său, Harry Cohen, în atelierul său de pe Saville Row. Era negru, din caşmir pur, şi-l adusese în pragul lacrimilor pe bătrânul Harry când îi ceruse, bietul de el, să-l croiască atât de strâns pe talie, dar Josh fusese foarte mulţumit de rezultat. Purta, de asemenea, pantofi făcuţi la cizmar – paltonul şi pantofii erau cadoul pe care şi-l făcuse de Crăciun.

Salonul începuse să-i aducă bani serioşi, şi urma să facă şi mai mulţi. Josh îi zâmbi larg blondei nostime care se holba la el când trecu pe lângă ea. Îi plăcea să schimbe fetele la fel de des pe cât îşi schimba cămăşile, pentru ca nici uneia să nu-i vină ideea de a-l prinde în laţ. Josh avea alte idei ambiţioase şi de anvergură, iar printre acestea nu se număra căsătoria. Nu-şi dorea să sfârşească având o soţie pe cap şi o droaie de copii.

Începuseră deja să vină la salonul lui una sau două fete care-şi petreceau vremea cu noii cântăreţi şi cu grupurile ale căror discuri se aflau în topurile muzicale, iar la începutul anului care urma, va încerca să-l convingă pe Ollie să-l lasă s-o coafeze pe una dintre multele lui prietene fotomodel – una care ar avea şanse să fie fotografiată pentru *Vogue.*

Aerul străzii era cumplit de rece, iar cerul era limpede şi plin de stele. Josh ştia adresa apartamentului familiei Russell. Se afla cam la o jumătate de oră distanţă, dar nu vedea niciun taxi prin zonă, ceea ce nu-l deranja. Îi plăceau provocările. Dorchester era cel mai apropiat hotel şic, aşa că se grăbi într-acolo folosind intrarea din spate, pentru a ieşi apoi în hol, plimbându-se tacticos prin faţa portarul în uniformă care-l întrebă politicos:

— Un taxi, domnule?

Josh îşi reprimă un zâmbet triumfător în timp ce portarul făcu semn unui taximetrist care aştepta să pună mâna pe unul dintre bogaţii clienţi de la Dorchester. Merită bacşişul pe care i-l dădu portarului, măcar şi pentru că stătea la căldură în maşină şi nu mai îngheţa pe străzi.

Nu îi luă prea mult taximetristului să ajungă la locuinţa familiei Russell. După ce-i spuse şoferului că vrea să-l aştepte, Josh se îndreptă către intrare.

La început, portarul îi răspunse fără chef când Josh îl întrebă dacă o văzuse pe Rose, dar după ce Josh îi spuse că, dacă se va dovedi că ea este reţinută în apartamentul familiei Russell fără voia ei, aşa cum se părea, atunci îl va reclama la poliţie, deveni mai cooperant.

— A ajuns cam acum o jumătate de oră, îi spuse lui Josh, dar nimeni nu a forţat-o să intre. A bătut la uşă şi a intrat de bunăvoie.

— Sper că ai o cheie de rezervă pentru situaţii de urgenţă, făcu Josh prietenos.

— Hm, nu-ţi pot da nicio cheie de rezervă. Îmi pierd slujba dacă ţi-aş da-o.

Atât vocea, cât şi privirea portarului deveniseră neliniştite.

— Atunci, va trebui s-o iau eu însumi, nu-i aşa? îi spuse glumeţ Josh şi adăugă: Nu-ţi face griji, am făcut ceva box în armată. Îţi pot învineţi ochii şi-ţi pot rupe şi nasul, dacă doreşti. Asta-i va convinge pe toţi că am luat cheia cu forţa de la tine.

Mâna portarului tremura când alese cheia potrivită de pe inelul greu de chei pe care-l purta în buzunarul

pantalonilor şi i-o dădu.

— Să trăieşti, amice. Aş face ceva paşi câteva minute, dacă aş fi în locul tău.

Nu trebui să-i spună mai mult, că portarul dispăru pe una din scări.

*

Reuşise să scape de el, dar oare pentru cât timp, se întreba Rose, tremurând de frică, prinsă în micul spaţiu de lângă fereastră, în spatele unei canapele. Arthur Russell făcuse rost de o riglă care se afla pe masa de cafea şi acum stătea în faţa ei, plesnindu-se uşor cu ea peste palmă, în vreme ce o fixa cu o privire care îi făcea pielea de găină.

— Acum chiar că am să te pedepsesc, o avertiză el. Trebuie să înveţi câteva lecţii importante. Speram ca o fată ca tine să ştie alte lucruri mai de folos decât să mă înfurie.

Rose se uită disperată către uşă.

— Nu mă poţi ţine aici aşa, îl avertiză ea cu un aer de bravură de care nu se credea în stare. Când se va întoarce doamna Russell...

Vorbele ei îl făcură să râdă zgomotos.

— Nu te obosi, îţi pierzi vremea punându-ţi speranţele în ea. Nu se va întoarce până la miezul nopţii şi până atunci, drăguţa mea, voi căpăta ce vreau, şi încă de mai multe ori. Te avertizez că gusturile mele sunt mai degrabă neconvenţionale, iar forma încântătoare a popoului tău m-a aţâţat de prima dată când l-am zărit. L-ai mai folosit înainte? Există fete cărora nu le pasă, dar nu ştiu din ce categorie faci parte. Ţine de rasă. Toată lumea ştie că fetele din Hong Kong sunt cele mai pricepute în domeniu.

Oroarea o cotropi. Dacă nu l-ar fi auzit pe Josh glumind în legătură cu practicile homosexualilor care munceau în salon, se gândi, poate că nu ar fi înţeles clar la ce se referea Arthur Russell. Cu siguranţă, nu şi-ar fi imaginat că bărbaţii le fac femeilor aşa ceva, iar gândul o umplu de frică şi de greaţă. Încercă nebuneşte să fugă pe lângă agresorul ei, dar trebui să se retragă de îndată după

sofa, când Arthur Russell ridică rigla şi o plesni muşcător peste mână.

*

Dacă nenorocitul ăla pusese lanţul de siguranţă la uşă, atunci eforturile sale erau compromise, se gândi Josh când strecură cheia în broască. Dar, spre uşurarea lui, uşa se deschise şi intră în holul foarte încărcat cu ornamente al locuinţei. Erau deschise câteva uşi, iar Josh se apropie de fiecare în parte şi ascultă cu atenţie din spatele lor, scoţând un mârâit de satisfacţie când auzi o voce masculină de după o pereche de uşi duble.

Rose nu ştiu care dintre ei a fost mai surprins când Josh deschise brusc uşile salonului.

— Josh, atât reuşi să bâiguie, uşurată, când putu în sfârşit să treacă pe lângă agresorul ei, atenţia acestuia fiind concentrată asupra lui Josh.

— M-am gândit că mai bine trec să te iau, văzând că nu vii la întâlnire, râse el de ea.

— Ce dracu’ se întâmplă? întrebă Russell. Cum naiba ai intrat aici? Nimeni nu pleacă nicăieri, voi suna la poliţie.

— Bună idee, spuse afabil Josh, în timp ce Rose se încordă, terifiată că Arthur Russell ar putea cumva convinge poliţia că *ei* erau infractorii, nu el. Deja i-am spus unui tovarăş de-al meu, care lucrează la *Express,* că s-ar putea să am o poveste suculentă pentru el în legătură cu un oarecare afacerist, continuă Josh. Soţia îţi cunoaşte apucăturile, nu-i aşa? Că altfel, le va afla curând.

— O să-ţi pară rău pentru ce-ai făcut, îl avertiză Russell pe Josh. O să mă asigur de asta!

Se repezi spre ei cu atâta viteză, cu pumnii strânşi, încât Rose a fost sigură că îi va lovi, dar Josh reuşi cumva s-o împingă din calea lui, după care se întoarse ridicându-şi pumnii încleştaţi şi-i administra o lovitură care-l făcu pe Russell să icnească de durere, să se prindă de mijloc şi să se încovoaie până aproape de podea.

Josh îl privi. Tare-i mai venea să-i administreze din

nou o lovitură bărbatului prăvălit în mijlocul camerei, ca să se asigure că va trece o vreme îndelungată până se va mai apropia din nou de o femeie, dar era îngrijorat de Rose şi ştia că trebuia să plece cu ea în siguranţă, îşi părăsi aşadar cu regret adversarul şi se întoarse către Rose, spunându-i cu glas ferm:

— Haide, ne aşteaptă un taxi cu aparatul pornit şi cu o notă de plată care mă va costa o avere.

Doar vocea lui Josh reuşi cumva să-i înlăture groaza. Se aflau afară, aproape de taxi, când Rose putu să respire normal. Odată ce reuşi, începu să tremure atât de violent, că Josh trebui să o ia de mijloc.

— Nu voi putea niciodată să te răsplătesc pentru ceea ce ai făcut, Josh, niciodată.

— Bineînţeles că vei putea. Aşteaptă, la un moment dat va veni şi rândul tău să oferi altcuiva ajutorul. Aşa merg lucrurile, vezi bine, trebuie să dai mai departe.

Încerca doar s-o facă să-şi revină din starea în care era, înţelese ea, dar pentru Rose, aceste cuvinte avură o rezonanţă profundă.

— Aşa voi face, Josh, spuse ea cu voce emoţionată, îţi promit.

Braţul lui peste umerii ei era cald şi reconfortant, iar el o strânse mai aproape.

— Ştiu că aşa vei face, Rosie.

Instinctiv, ea se trase mai aproape de el. Dragul, minunatul Josh, care o făcea să se simtă atât de protejată.

Apoi, un gând o făcu să se înfioreze iar de frică.

— Sunt atât de fericită că ai venit, Josh, şi-ţi sunt extrem de recunoscătoare, dar mi-e teamă pentru tine deoarece domnul Russell a spus că se va răzbuna.

— Nu trebuie să-ţi fie. E doar o vorbă, atâta tot.

Vocea lui Josh suna atât de convingător, că Rose nu mai dori să continue subiectul, dar nu putea să nu se îngrijoreze, sperând, pe de altă parte, ca lui Josh să nu i se întâmple nimic.

Se aflau în Sloane Square, şi taxiul opri. Coborâră amândoi. Din cauza aerului rece, locul unde o lovise Arthur

Russell o ustura. Dinspre vechea biserică de pe Sloane Street se auzeau sunetele colindelor într-o unduire neregulată, în valurile căreia recunoşteau câte o vorbă ici-colo. Când erau acasă, mergeau mereu la slujba de la miezul nopţii la mica biserică din apropiere. Ochii lui Rose se umplură de lacrimi.

— Ţi-e bine?

Josh o luă de braţ şi o mângâie încurajator.

— Da, mulţumesc.

Luminile de Crăciun sclipeau şi dansau, iar în piaţă şi în jurul ei, pe King's Road, era plin de oameni.

— Mă îndoiesc că voi mai putea face rost de o masă în local la ora asta. Probabil că nu mai găseşti loc decât în sala de aşteptare.

— Da.

— În loc să stăm să aşteptăm, vrei să te duc înapoi acasă?

Tremuratul imediat al lui Rose îi dădu răspunsul.

— Nu este nimeni acolo.

Nu putea face faţă gândului de a sta singură. Ştia că este o prostie să se teamă că Arthur Russell o va urmări, dar trecuse prea puţin timp de la cele întâmplate pentru ca ea să poată fi raţională.

— Poate că, dacă aş merge la Euston, aş prinde un tren care să mă ducă în Macclesfield.

Josh se uită la ea. Biata şi afurisita asta de fată! Slavă Domnului că se născuse băiat, gândi el.

— în regulă, îi spuse, luând o decizie. Haide.

— Unde mergem? se burzului Rose pe când o luau pe King's Road, el ţinând-o strâns de mână.

— La mine acasă, îi spuse el. Vei fi în siguranţă acolo.

Capitolul 32

— Este Crăciunul.

Josh se uită la ceas. Trecuseră zece minute peste

miezul nopţii.

— Aşa e, o aprobă.

Stăteau în apartamentul lui, încălzit cu o sobă pe gaze. Rose se făcuse ghem pe ponositul fotoliu de piele, „găsit” de el lângă un tomberon. Era înfăşurată în plapuma de puf luată de pe patul lui, după baia pe care-i spusese că trebuie s-o facă pentru a se simţi din nou curată, şi se dregea cu o cană de ciocolată caldă cu brandy, pe care i-o făcuse el.

Pentru că baia era împărţită cu ceilalţi chiriaşi şi nu avea încuietoare, galantul de Josh păzise la uşă cât timp făcuse ea baie.

— Dar cum procedezi? Vreau să spun, cum îi opreşti pe ceilalţi să intre în baie? îl întrebă Rose.

— Fluier, îi spuse el. Dacă auzi pe cineva fluierând, ştii că baia este ocupată. Funcţionează, dar e mai complicat dacă te speli pe dinţi.

— Cred că familia te aşteaptă, îi spuse Rose somnoroasă, având în vedere că e Crăciunul.

Josh stătea cu picioarele încrucişate pe jerpelita carpetă turcească de pe podea. Se ridică şi surâse.

— Sunt evreu, ai uitat? Noi nu sărbătorim Crăciunul.

— A! Rose roşi, şi apoi râse. Era, în mod straniu, într-o dispoziţie frivolă şi relaxată, contrar felului în care ar fi trebuit să se simtă, ţinând cont de ceea ce se întâmplase. Faptul că stătea acolo cu Josh îi dădea o senzaţie de confort, de protecţie şi de linişte sufletească, care făcea să nu-şi dorească să se afle în altă parte.

— Somnoroasă? o întrebă Josh.

Rose încuviinţă.

— Atunci, vino! Voi face un lucru decent şi voi dormi pe podea aşa că patul îţi rămâne ţie.

Dormitorul lui Josh era mic, fiind ocupat în mare măsură de un pat dublu, care purta mirosul familiar al lui Josh, se gândi Rose obosită, când se ghemui sub pilotă şi închise ochii.

*

Podeaua şi sacul de dormit pe care le păstra Josh pentru oaspeţi, în caz de urgenţă, nu-i prea înlesneau somnul, aşa că era încă treaz când Rose scoase un ţipăt puternic de panică şi teamă.

De obicei, Josh dormea dezbrăcat, dar, din respect pentru Rose, cu această ocazie îşi păstrase pe el boxerii. Simţi linoleumul rece ca gheaţa sub picioarele lui goale când se îndreptă către dormitor, aprinse lumina şi o trezi pe Rose din coşmarul ei.

— L-am visat pe domnul Russell, îi spuse lui Josh, tremurând, după care adăugă: Nu vreau să mai dorm dacă e să-l visez din nou.

Josh se uită la ea.

— În regulă, decise, dă-te mai încolo.

Rose îi făcu loc, liniştită că-i va ţine companie, fără a-şi mai face griji că nu se cădea.

Josh stinse lumina şi încercă să se aşeze cât mai confortabil, înghiontindu-şi mica pernă cu pumnul şi scoţând o serie de mormăieli în timp ce-şi căuta locul. Erau sunete plăcute, la fel ca senzaţia de căldură pe care i-o transmitea.

Un val de nefericire o invadă pe Rose.

— Aşa mi se va întâmpla mereu, Josh? îl întrebă ea neajutorată. Bărbaţii vor vedea mereu în mine ceea ce vede şi Russell, pentru că arăt cum arăt?

O lacrimă i se prelinse pe obraz, strălucind în razele lunii care pătrundeau în cameră prin perdelele uşor trase în lături.

Sprijinindu-şi capul în mână, Josh îi şterse lacrima cu blândeţe.

— Nu, îi spuse el, într-o zi va fi altfel.

Rose refuza să se liniştească.

— Altfel? Ce vrei să spui?

— Înseamnă asta, îi spuse Josh cu blândeţe, aplecându-se către ea, cuprinzându-i faţa cu mâna sa liberă şi mângâindu-i buzele cu propriile lui buze.

Nu avusese intenţia să se întâmple. Nu-i trecuse nicio

clipă prin cap s-o seducă pe Rose. Bine, poate că fuseseră situaţii în care o privise în felul acesta – era bărbat, la urma urmei –, dar nu în acea seară, cu siguranţă. Probabil că simplul fapt de a sta în pat cu o fată şi de a nu face dragoste cu ea îi afecta judecata. Şi apoi, fusese doar un sărut.

*

Emerald se uită la ceas fără să se ascundă. Era cu adevărat neplăcut ca Dougie să sosească la ea acasă neanunţat când ea trebuia să plece la Ritz să cineze cu prietenii. Mama ei ar fi dorit ca ea să vină de Crăciun la Denham, dar Emerald refuzase. Nu avusese nici cea mai mică intenţie să facă ceva atât de plictisitor, când aici, în Londra, era răsfăţată şi admirată pentru „curajul" ei de a „înfrunta viaţa singură", după „cruzimea" cu care se purtase Alessandro. O avertizase chiar pe Jeannie să nu invite un bărbat de rezervă pentru ea, decât dacă era suficient de vârstnic şi foarte respectabil. Pe Emerald părea s-o distreze statutul ei actual de „Madonnă" şi nu voia să-l compromită apărând în public în compania vreunuia dintre seducătorii recunoscuţi ai societăţii.

— Aşadar, de ce ai venit până la urmă, Dougie? întrebă nerăbdătoare Emerald.

— Am să te rog ceva.

— Nu poate aştepta? Eram pe punctul să ies în oraş, îi spuse ea fără menajamente.

— Prefer să discutăm acum.

Determinarea din vocea lui Dougie îi învinse nerăbdarea făcând-o să fie atentă şi să-i arate respect, în ciuda voinţei ei, ştiind că Dougie nu s-ar fi lăsat intimidat de ea şi nu ar fi lăsat-o să plece.

— Foarte bine, atunci, renunţă ea.

— Putem să luăm loc? În bibliotecă, de pildă?

Emerald scoase un oftat iritat.

— Bine, a fost ea de acord, deschizând drumul către camera plină de rafturi, unde-şi aruncă haina pe birou

înainte de a se cufunda într-unul din fotoliile de piele plasate în faţa şemineului. Emerald insista ca focul să ardă în toată casă, indiferent dacă ea era acasă sau nu.

— Hai să ne lămurim. Ce este, Dougie? Ce doreşti? îl întrebă.

Dougie se uită la ea. Modul în care coordonase lucrurile era, îşi dădu el seama, îngrozitor de prost, dar iată, se afla acolo şi urma să ducă la îndeplinire ceea ce-şi propusese.

— Vreau să-ţi cer să te căsătoreşti cu mine, îi răspunse el cu simplitate. Vreau să te rog să fii ducesa mea.

Emerald nu mai avea cuvinte, nu simţea altceva decât şocul care lua acum locul neîncrederii, confuziei şi, împotriva oricărei logici, speranţei.

— Tu vrei să te căsătoreşti cu mine? îl întrebă de îndată ce se simţi în stare. De ce?

— Am considerat că este o decizie bună, ţinând cont de micuţul care urmează să se nască şi… ei bine… de toate astea, îi spuse Dougie cu hotărâre.

Poate că nu avea experienţa lui Tod Newton sau cea a celor de-o teapă cu el când venea vorba despre femei, dar Dougie o ştia pe Emerald prea bine pentru a încerca s-o convingă, spunându-i că o iubeşte.

Emerald se frământă nesigură în fotoliul ei în vreme ce încerca să-şi pună gândurile în ordine.

Dougie îi propunea s-o ia de soţie pentru că acesta, credea el, era un lucru bun. Va fi noua ducesă de Lenchester. Lenchester House şi Osterby vor fi ale ei, ar câştiga siguranţă, un statut social, bogăţie şi un soţ pe care mama ei nu înceta să-l laude. Ceva nedorit şi extraordinar de fragil, atât de fragil că o făcea să-şi ţină respiraţia, începu să se desfăşoare în sufletul ei, ceva dulce şi cald, făcând-o să-şi dorească cumva să fie acea Emerald care se încăpăţânase mereu să nu fie. Frica şi furia explodară în ea, unindu-şi forţele împotriva inamicului comun. Respiră adânc, bucurându-se că revenise la normalitate.

— Eu, să mă mărit cu tine? se minună arcuindu-şi ea o

sprânceană minunat desenată.

Dougie făcu un pas înapoi în faţa dispreţului din vocea ei.

— Cu certitudine nu.

Căsătoria cu oricine în acel moment era ultimul lucru pe care şi l-ar fi dorit. Iar în ceea ce-l priveşte pe cioban, o căsătorie era de neimaginat şi imposibilă, desigur.

De la fereastra bibliotecii, Emerald îl privi pe Dougie, care traversa piaţa atrăgând atenţia unei tinere elegant îmbrăcate. Emerald se încruntă. Dougie era un bărbat chipeş, admise ea în silă – chipeş, şi înalt, cu umeri laţi, şi cu titlu nobil, şi bogat... Genul de bărbat pe care o femeie se poate sprijini, indiferent ce-ar fi.

Se încruntă şi mai mult. Doar nu regreta faptul că-l respinsese, nu-i aşa?

*

Ştiuse că Emerald l-ar putea respinge, încercă Dougie să se consoleze în timp ce se întorcea la Lenchester House. Trebuia să fie de dimineaţă la Osterby pentru întâlnirea de Boxing Day şi ar fi trebuit deja să plece. Fusese nebun că se dusese la Emerald doar pentru că se întâmplase ca Amber să-i spună, când Dougie îi telefonase să o felicite de Crăciun, că Emerald preferase să rămână în Londra. Dar un nebun are voie să viseze, nu-i aşa?

*

Jay şi fetele plecaseră la plimbare, dar Amber nu dorise să-i însoţească. Era îngrijorată din cauza lui Rose, care nu-i răspunsese la telefon când o sunase dimineaţă să-i ureze Crăciun fericit. Nu părea un Crăciun adevărat fără prezenţa ei acolo. Ella îi spusese să nu se teamă pentru că Rose fie doarme din pricina oboselii, fie plecase la biserică.

Era îngrijorată şi din pricina absenţei lui Emerald, dar din motive diferite. Amber îşi plimbă privirea peste grădinile din Denham, pe care gerul le glazurase cu alb, la

fel ca şi parcul din depărtare. Nu se putea opri să nu se gândească la un alt Crăciun care fusese umbrit, precum şi acesta, de conceperea unui copil nedorit. Frica şi vinovăţia îi cerneau sufletul.

Nu peste mult timp, în familia lor va apărea un nou suflet, primul copil al unei noi generaţii, primul ei nepot şi, indiferent de circumstanţele naşterii sale, copilul va fi primit cu braţele deschise şi iubit. Un nepot. Speranţa creştea în ea, bâjbâind prin întunericul vinovăţiei şi al disperării, de parcă dincolo de pământul încremenit de frig începeau deja să-şi facă loc lăncile bulbilor de primăvară, gata să străpungă întunericul pentru a ieşi la lumină.

Speranţa, cu certitudine una dintre cele mai puternice şi mai rezistente dintre toate emoţiile omeneşti.

Capitolul 33

Ianuarie 1958

Ivor o chemă pe Rose la el în birou, într-o dimineaţă, la o săptămână după începutul noului an, şi-i dădu preaviz, spunându-i că nu crede că îşi luase munca cu adevărat în serios. Cu voce şovăitoare, Rose încercă să-i explice despre domnul Russell, să-i descrie şocul şi frica prin care trecuse, deşi, nu-i spuse, firește, şi despre modul în care fusese salvată de Josh şi despre ce mai urmaşe.

În ziua de Crăciun, când ei, în cele din urmă, se treziră, Josh pregătise un mic dejun cu somon afumat, crochete cu cremă de brânză şi o cafea tare şi fierbinte, înainte s-o ducă la ea acasă, în Chelsea, seara târziu.

Ea se simţi ruşinată la început, ruşinată şi stânjenită de intimitatea lor, dar Josh o calmă de îndată, reamintindu-i că el era cel mai bun şi cel mai apropiat prieten al ei şi că orice se întâmplase între ei era natural şi de înţeles, şi nu trebuia nimic altceva decât să fie recunoscătoare că se aflase acolo pentru a o ajuta. Iar acum, cel puţin, îşi spuse

ea prefăcută, avea un standard cu care să măsoare săruturile celorlalţi bărbaţi, pentru că atunci când era vorba despre săruturi, chiar şi fără altă experienţă care s-o ajute, ştia din instinct că ale lui Josh erau perfecte.

Cu toate acestea, patronul ei nu era dispus să-i asculte povestea despre modul în care fusese atacată în apartamentul lui Russell. De fapt, era atât de supărat pe ea, respingându-i orice argument, încât Rose ştiu că domnul Russell îi prezentase deja lui Ivor propria versiune asupra incidentului.

— Aici nu au ce căuta cei care nu se supun ordinelor şi-i deranjează pe clienţi, îi spuse Ivor.

— Înţeleg că vrei să plec?

Rose îşi dorea cu disperare să-l fi înţeles greşit.

— Da, vreau să pleci, îi spuse, şi cu cât mai repede, cu atât mai bine, ca să nu produci şi mai multe probleme.

Nici măcar nu era ora mesei, aşa că nu avea sens să se întoarcă în casa din Cheyne Walk. Nici Ella şi nici Janey nu erau acasă.

Şi, pe de altă parte, prima persoană căreia voia să-i spună era Josh. Josh ar fi înţeles.

Rose ştiu că se întâmplase ceva din momentul în care zări mica mulţime de cliente cu părul coafat mai mult sau mai puţin, stând pe stradă în faţa salonului, alături de stiliştii lui Josh şi de ucenici.

— Ce este? Ce se întâmplă? o întrebă ea pe Irene, recepţionera salonului, prinzând-o de mâneca hainei în vreme ce aceasta se uita din stradă prin ferestrele salonului.

— Nu ştiu. Irene părea înfricoşată şi supărată. Au venit tipii ăştia – mari, masivi şi într-adevăr înfricoşători, dacă mă-nţelegi ce vreau să spun. Ne-au spus că trebuie să plecăm cu toţii. Francis a spus că nu pleacă nicăieri, pentru că el era şeful, Josh fiind plecat la bancă, şi atunci, unul dintre ăştia a luat un scaun şi l-a izbit de o chiuvetă spunându-i că data următoare capul lui va fi ţinta.

Irene începuse să plângă acum, iar Rose înţelegea de ce. Cel puţin, Josh era în siguranţă.

— A chemat cineva poliţia? o întrebă pe Irene.

— Da, a chemat-o Francis. O, sper că Josh este în regulă, spuse Irene uitându-se la ferestrele salonului pe când vorbea.

— Păi, spuneai că Josh a plecat la bancă.

— Da, dar s-a întors, şi când Francis i-a spus ce s-a întâmplat, a urcat în salon.

Pe stradă, oamenii se opreau curioşi, iar mulţimea era tot mai mare. O maşină de poliţie cu sirena pornită opri în faţa salonului şi din ea săriră doi poliţişti, în vreme ce şoferul rămase în maşină. Francis începu să le spună ce se întâmplase. Rose se întrebă de ce stau şi pierd vremea pe trotuar când Josh putea fi în pericol. Trecu o veşnicie până se îndreptară către salon.

Era vina ei, ştiu Rose. Domnul Russell se răzbuna pe Josh pentru că o salvase.

Câteva secunde mai târziu, poliţiştii coborâră în grabă şi ieşiră în stradă.

— Ce se întâmplă? îi întrebă Rose. Unde este Josh?

— Hai, hai, drăguţă, spuse poliţistul, apoi îl strigă pe şoferul din maşină. Se pare că ne trebuie o ambulanţă. Tipul de sus a cam luat-o pe cocoaşă.

Josh. Trebuie să fie fost Josh. Rose intră în clădire, ignorând strigătele poliţistului, urcă grăbită la etaj şi intră în salon.

Sau mai degrabă în ceea ce rămăsese din salon. Pe podea erau împrăştiate cioburile chiuvetelor distruse, scaunele fuseseră sfâşiate cu cuţitul, sticlele de şampon golite pe podea şi sparte de pereţi. Nimic nu rămăsese întreg, iar Josh stătea în mijlocul dezastrului, cu faţa plină de sângele curs din nasul său evident spart, cu buzele sângerânde şi tăiate şi cu mânecile hainei, sfâşiate.

Nu mai era niciunul dintre bătăuşii care produseseră dezastrul, iar Rose bănui că plecaseră pe scara de incendiu din spatele clădirii.

Poliţistul îl interoga pe Josh.

— Băiete, asta pare o treabă de profesionist. Ai duşmani? Cineva care ar fi putut face asta?

Josh clătină din cap, aruncându-i o privire de avertisment lui Rose.

Poliţistul oftă şi păru resemnat, simţind, fără îndoială, că Josh nu intenţiona să-i spună adevărul.

— Ei bine, dacă-ţi aminteşti ca prin minune cine ar fi putut fi, poţi să suni la secţie să anunţi. Pe de altă parte, sper că ai o asigurare suficient de mare.

Poliţistul îşi puse agenda şi creionul înapoi în buzunar, coborî scările şi se alătură colegilor săi.

Rose se lăsă în genunchi lângă Josh şi-l luă de mână. Încheieturile degetelor îi erau rănite şi însângerate.

— Cel puţin am apucat să-i dau unuia dintre ei o mamă de bătaie, bâigui.

— O, Josh, este vina mea, domnul Russell…

— Nu, este modul în care vrea unul să mă convingă să plătesc taxă de protecţie, îi spuse. Se întâmplă mereu.

Dar Rose nu-l crezu nicio clipă.

— Poliţistul avea dreptate că ar fi trebuit să fiu asigurat. Din păcate, nu am plătit prima de asigurare când trebuia, ci mi-am cumpărat, în schimb, o pereche de pantofi super.

Afară se auzi din nou vaietul sirenei care apoi se opri, semn că sosise ambulanţa.

Rose se uită la el, crezând la început că glumeşte, dar îşi dădu seama că vorbeşte serios.

— Ei bine, asta e. Cred că după ce voi plăti toate angaralele, voi deveni falit. Ce zici? Crezi că Vidal îmi va da o slujbă?

— Desigur, dar nu vei avea nevoie, îl asigură Rose.

Nu era timp de pierdut. Îi auzeau pe cei din ambulanţă urcând scările. În scurtă vreme, Josh va merge la spital şi ceea ce dorea ea să spună trebuia spus acum.

Ştiind că totul se întâmplase din cauza ei, Rose luase la repezeală o decizie.

— Ivor m-a concediat în dimineaţa asta, îi spuse. Să nu crezi că sunt supărată. Ştii că mi-ai spus mereu că ar trebui să pun pe picioare propria afacere?

Josh încuviinţă.

— Ei bine, asta şi intenţionez să fac. Am ceva bani – dintr-un fond fiduciar – şi intenţionez să folosesc o parte din ei pentru a găsi ceva pentru noi doi, Josh. Vorbea repede acum, căutându-şi cu disperare cuvintele câtă vreme erau încă singuri. Undeva unde pot avea salonul meu de prezentare la parter şi tu să ai salonul la etaj.

Era cel mai neînsemnat lucru pe care-l putea face pentru el, în semn de recunoştinţă. Ştia cât de mult însemna pentru el munca pe care o făcea.

— Ia stai puţin, spuse Josh răstit, nu accept sub nicio formă să fiu dator la tine şi să mă finanţezi.

Ea ştia că aceasta va fi reacţia lui şi era pregătită.

— Nu va fi aşa. Am nevoie de tine, Josh. Mă faci să mă simt în stare de lucruri pe care nu le-aş fi făcut niciodată fără tine. Vom fi parteneri, parteneri de afaceri, şi totul va fi făcut corect şi legal. Tu te vei gândi la noi stiluri de coafură, iar eu voi decora noi saloane.

Îndată ce rosti aceste cuvinte, Rose ştiu că aşa ceva îşi dorea mai mult decât orice, cu mult mai mult decât să întindă perdele în apartamentele acelea sufocante. Dorea să fie pe cont propriu, să-şi urmeze drumul, să demonstreze lumii şi, în special, lui Amber că era mai mult decât rezultatul – suma – ruşinii tatălui ei şi a sărăciei mamei sale.

Josh se uită la ea.

— Parteneri? Noi doi?

— Da, spuse Rose cu fermitate.

Medicii intrară în salon. Rose se ridică pentru a le permite să-l examineze pe Josh.

Şi, în vreme ce ei se puseră pe lucru, Josh îi făcu cu ochiul şi-i spuse:

— În regulă, partenere!

Faţa îi era plină de sânge şi vânătăi, dar Rose ştiu că, dacă nu ar fi fost de faţă medicii ambulanţei, şi-ar fi petrecut mâinile pe după gâtul lui şi l-ar fi strâns în braţe de uşurare. Josh o făcea să râdă. Josh o făcea să simtă că poată realiza lucruri pe care niciodată nu ar fi crezut că le poate face de una singură. Mai presus de toate, Josh o

făcea să se simtă în siguranţă. Era prietenul şi gardianul, iar acum era, deopotrivă, şi viitorul ei.

Capitolul 34

Emerald născu la ora trei după-amiază, la începutul lunii februarie, într-o clinică privată, lângă Harley Street.

Emerald privi faţa roşie, ridată de plânsete, a copilului, şi apoi o alungă pe asistentă. Era mulţumită că era băiat şi nu avea să rateze ocazia de a se asigura că fosta ei mamă-soacră va afla că-l născuse pe cel care ar fi trebuit să fie moştenitorul lui Alessandro. Dar, deocamdată, voia să-şi găsească pacea şi liniştea într-o cameră parfumată, nu în salonul acela mirosind a sânge şi a travaliu, plin de scâncetele „chestiei" ăleia congestionate pe care asistenta încă o ţinea în braţe.

Iritarea o făcu pe Emerald să se încrunte. Vru să-i facă din nou semn asistentei să plece, dar cumva copilul reuşi să-i prindă privirea. Simţi o strângere de inimă cu totul nefamiliară, de parcă însuşi copilaşul i-ar fi cuprins-o între degetele sale mititele. Sentimentul acela primar, mai puternic decât voinţa ei, puse stăpânire pe ea. Spre propria stupefacţie, întinse braţele către bebeluş.

Asistenta medicală i-l dădu în tăcere.

Era mai greu decât se aşteptase: avea vreo patru kilograme, după cum îi spusese moaşa, admirativ. Emerald se uită la faţa lui, încercând să descopere ceva din trăsăturile ei sau ale lui Alessandro, dar nu descoperi nimic. În schimb, arăta… arăta…

— Uite, du-l de-aici, îi spuse asistentei.

Ce s-ar fi întâmplat dacă fiul ei ar fi semănat cu Dougie? Era absolut imposibil, dar Emerald ar fi jurat, cu toate acestea, că băiatul şi Dougie aveau aceeaşi privire fermă.

Emerald închise ochii, indiferentă la şopocăiala asistentelor din maternitate.

*

Amber ajunse seara târziu la maternitate. Pentru că Emerald începuse travaliul cu o săptămână mai devreme, Amber nu fusese alături de fiica ei în Londra, aşa cum îşi plănuise. Personalul maternităţii o întâmpină cu braţele deschise şi o întrebă dacă vrea să-şi vadă nepotul, până se trezea fiica ei.

— Are un păr foarte bogat, îi spuse asistenta care o conduse în salonul unde se aflau copiii.

Amber o aprobă, acaparată aproape în întregime de nepotul ei. Respiraţia îi îngheţase în piept, iar inima îi era strivită de o mână gigantică. I se părea că, uitându-se la copilul lui Emerald, se uita la propriul ei fiu, Luc, atunci când se născuse. Incapabilă să se stăpânească, Amber se aplecă şi luă băiatul din pătuţ. În mod ciudat, anumite talente şi instincte nu te părăsesc niciodată. O năpădi un amestec de surprindere şi de durere. Putea fi, din nou, o tânără mamă, ţinându-şi copilul în braţe, pentru prima dată, simţind exact acea efuziune de dragoste maternă şi de recunoaştere fericită pe care-o simt mama şi copilul când se văd pentru prima dată şi înţeleg legătura este dintre ei. Băiatul deschise ochii şi o privi. Inima lui Amber tresări puternic.

*

Janey deschise ochii cu teamă şi privi în jur, prin dormitorul necunoscut. Era singură în pat, slavă cerului. În minte îi reveneau imagini jenante din noaptea trecută. Nu-şi amintea cine anume din gaşca de băieţi şi de fete cu care ieşea în fiecare sâmbătă seara venise cu ideea să meargă la Eel Pie Island[12], dar îşi amintea că fuseseră cu toţii de acord.

Clubul de noapte de pe Eel Pie Island avea o periculoasă reputaţie libertină şi era, tocmai de aceea,

12 Insulă de pe Tamisa (n.tr.)

foarte căutat. Era locul unde rock-and-roll-ul şi jazz-ul se întâlneau şi, uneori, se luau la bătaie. Bătăile de sâmbătă noaptea erau cele care, în parte, îl făcuseră faimos, alături de cea mai tare muzică, de cei mai buni muzicieni şi de cele mai drăguţe şi sălbatice fete.

Janey purta creaţia sa cea mai nouă, o viziune proprie asupra rochiţei aceleia drăguţe din vitrina Bazaar-ului lui Mary Quant pe care o admirase săptămâna trecută, iar acum o vedea aruncată grămadă pe podeaua prăfuită din mica şi înghesuita garsonieră. Aceasta aparţinea unui bărbat de a cărui faţă abia îşi amintea, dar al cărui miros era impregnat în aşternut şi în propria piele. Preferă ca, în loc să se gândească la el şi la ce se petrecuse, să se uite la rochia din bumbac de un mov-închis, presărată cu floricele roz strălucitoare, punându-i în evidenţă părul blond pe care-l purta acum ceva mai lung, cu bucle la capăt, ca manechinele de prin reviste. Şi tot după modelul lor, îşi accentuase conturul ochilor cu negru şi pe cel al buzelor cu un ruj de culoare roz pal.

Janey îşi aminti cât de încântată se simţise când prietenii îi atrăsesem atenţia că era urmărită din priviri de chitaristul uneia dintre formaţii. Încercase să nu se lase impresionată când el arătase spre ea în timp ce cânta pe scenă, dedicându-i, de fapt, cântecul „fetei cu părul blond, pe care o voi duce la mine în pat imediat ce mi se va oferi ocazia”.

Bineînţeles că fusese vorba despre ea şi bineînţeles că dansase cu el după ce grupul lui fusese înlocuit pe scenă de altă formaţie. Avea o înfăţişare periculos de sexy, cu părul negru şi lung, lipicios de la transpiraţie, cu corpul subţire şi flexibil, ţinând-o în braţe strâns şi ferm în timp ce dansaseră amândoi. Numele lui, îi spusese, era Jerry, iar visul lui era să se ia la întrecere cu eroul său, Jerry Lee Lewis, faimosul cântăreţ american de rock-and-roll.

La un moment dat, se despărţiseră de prietenii ei, alăturându-li-se un alt membru al trupei lui Jerry şi fata care era cu acesta, o brunetă trăsnet pe nume Nancy, mai mare ca Janey, având un aer uşor blazat.

La început, fusese mai degrabă uşor surprinsă când Jerry îşi rulase prima ţigară, dar asta fusese înainte ca Nancy să-i explice ce înseamnă un *joint* de marijuana. Janey ştia persoane care ştiau alte persoane care fumau marijuana, dar, în ceea ce-o privea, nimeni din grupul ei de prieteni nu fuma, deşi cei mai îndrăzneţi dintre membrii grupului vorbeau la nesfârşit pe această temă, spunând că le-ar plăcea să încerce. Şi acum iată, stătea alături de cineva care chiar o făcea.

Janey era impresionată, dar şi uşor alarmată. Nancy bănuia, cu siguranţă, ce simţea, pentru că îi propusese să încerce o ţigară.

Janey ar fi vrut să refuze, însă împinsă de la spate de râsul lui Nancy şi de Jerry, care o cuprinsese cu un braţ în timp ce-i ducea ţigara la gură, păruse mai simplu să cedeze.

La început, crezuse că ţigara îi va face rău, dar după ce-i trecu greaţa, începuse să simtă o ameţeală plăcută şi apoi o beţie şi mai agreabilă.

Nu peste mult timp, râdea în hohote alături de cei trei şi simţea că este parte dintr-o lume minunată şi privilegiată, şi că singurii care aveau cheile erau ei.

Ea şi Jerry dansaseră din nou, Jerry vârându-şi mâna pe sub fusta ei şi şoptindu-i că ar vrea ca ea să-şi dea jos chiloţii. Prietenul lui îl bătuse însă pe umăr şi-i spusese că ar trebui să „schimbe fetele”, iar Janey ajunsese să danseze cu Rick, toboşarul trupei, care-şi împinse limba atât de mult pe gâtul ei când o sărutase, că Janey abia mai putea respira.

Janey nu-şi mai putea aminti când părăsiseră Eel Pie Island, deşi îşi amintea că erau patru inşi când s-au înghesuit în Mini Morrissul lui Rick, care îi dusese înapoi în oraş, şi aşa ajunsese în dormitorul lui Jerry. Unde se şi afla acum – din fericire, singură.

Ieşi din aşternuturi şi începu să se îmbrace, privind precaută uşa, mulţumită să vadă că pardesiul şi geanta ei se aflau sub un scaun.

Afară, lumina puternică a soarelui spălăcit de iarnă o

orbi. O durea capul, iar picioarele îi erau nesigure. Senzaţia pe care o avea în zona coapselor o făcu să se uite neliniştită în vitrina celui mai apropiat magazin pentru a vedea dacă, într-adevăr, mergea ca un jocheu care a petrecut prea mult timp în şa. Starea în care se afla făcu să i se aprindă obrajii de ruşine. Chiar nu voia să se gândească la ce se întâmplase după ce ajunseseră în garsonieră. Cum fumaseră din nou un joint şi cum Nancy îşi dăduse jos de pe ea toate hainele, cerându-le lui Rick şi lui Jerry s-o ajute, în timp ce Janey se uita cum Rick o freca pe Nancy între picioare, iar Jerry îi mângâia sânii. Janey începu să meargă mai repede, dorindu-şi să uite cu totul ceea ce se întâmplase în ultima noapte.

Nu dorea să-şi aducă aminte ce se întâmplase, nu dorea să se gândească la asta şi, cu siguranţă, nu dorea ca memoria ei să fie ocupată de acele imagini neruşinat de erotice care dansau acum în mintea ei, aşa cum ea însăşi dansase prin dormitor total dezbrăcată, în braţele lui Jerry, în vreme ce Rick, apucând-o pe la spate, îi întovărăşea şi el în dansul lor.

„O delicioasă bucăţică supersexy pusă într-un sandviş bărbătesc”, o descrisese Nancy înainte să-l tragă pe Rick deoparte, apoi să-l împingă şi pe Jerry şi să înceapă să danseze ea însăşi cu Janey.

Aproape că-i venea să se contorsioneze de ruşine şi de vinovăţie acum, amintindu-şi că, atunci când Nancy începuse să-i pipăie sânii, în loc s-o oprească, ea pur şi simplu începuse să râdă. La fel cum începuse să râdă şi când Jerry li se alăturase, strecurându-şi mâna între picioarele ei, luând un sfârc între buze în timp ce Nancy îi ridica sânul la gură. Rick începuse din nou să se frece de ea pe la spate, masându-i sânii şi spunându-i să şi-i lingă şi să şi-i sărute.

Janey tremură.

Ea nu apucase să facă nimic din toate astea pentru că Jerry o ridicase şi o trântise în pat, îngropându-şi faţa între picioarele ei.

Contracţia subită a organelor interioare, atunci când

corpul ei îşi aminti acel moment cu o plăcere jenată, îi aduse un nou val de ruşine în obraji.

Imediat după aceea, Rick şi Nancy li se alăturaseră în pat, devenind cu toţii imediat o entitate contorsionată, mângâind, lingând, sugând şi penetrând, după cum spusese Rick cu voioşie, membre, mâini, buze şi corpuri.

Nancy fusese cea care rulase cu gesturi experte prezervativele, insistând că aşa trebuie – Janey socotise că, în acel moment, ajunsese prea departe ca să-i mai pese.

Ceea ce făcuse era un lucru îngrozitor, care o umplea de ruşine, şi nu mai trebuia să se întâmple vreodată. Nu mai trebuia să se gândească la asta niciodată, îşi spuse Janey cu hotărâre.

*

Cineva bătea nerăbdător la uşa apartamentului său. Oliver mormăi şi deschise un ochi ca să se uite ceas. Nu era nici măcar şapte. Fusese la petrecere şi nu ajunsese în pat decât pe la trei dimineaţa. Indiferent cine era, trebuia să se întoarcă altă dată. Îşi trase perna peste cap, dar bubuielile în uşă continuară, devenind exagerat de insistente.

Înjurând în şoaptă, Oliver se ridică şi-şi trase pantalonii.

— Gata, vin, spuse în timp ce se îndreptă către uşă în picioarele goale. Iisuse, te aud toţi nenorociţii de vecini, mormăi şi deschise uşa, făcând un pas înapoi, înmărmurit, când o văzu pe mama lui.

— În sfârşit, spuse ea înainte să primească vreo replică. Haide, te-a chemat tatăl tău şi nu prea mai e mult timp.

— Ce?

Oliver se scărpină în cap şi căscă.

— Ţi-am spus, e vorba despre tatăl tău. Moare şi vrea să te vadă.

Mama lui îi ridică, pe măsură ce vorbea, helanca pe care el o aruncase pe jos când se dezbrăcase şi i-o dădu, apoi îi luă ghetele.

Cu gesturi automate, Oliver îşi trase bluza pe el şi se aşeză pe marginea patului pentru a-şi pune şosetele şi ghetele, în timp ce mama sa îl privea mohorâtă.

De când îşi amintea Oliver, mama lui îl scrutase cu aceeaşi privire plină de hotărâre, fiecare fărâmă din fiinţa ei de 1,60 în concentrându-se să-i hărţuiască şi să-i certe, pe el şi pe tatăl său, pentru a-i convinge să facă ceea ce considera ea că este „drept şi corect”. Avea standarde înalte – prea înalte, era deseori de părere Oliver mai ales când era vorba despre curăţenie. O vrăjitoare cu mopul şi găleata, asta era mama lui! Nu purtase nicicând haine mondene, dar era mereu impecabil de curată, fără niciun gram de grăsime în plus pe trup, cu părul castaniu-închis, pe care el îl moştenise de la ea, strâns bine la spate, într-un coc.

Încă pe jumătate adormit, Oliver nu o întrebă nimic, ci pur şi simplu o urmă în stradă, unde, spre surpriza lui, se afla un taxi care-i aştepta cu motorul pornit. Mama lui, care nu risipise nicio firfirică şi care putea câştiga un şiling făcând munca a zece inşi, să se urce într-un taxi, ca să nu mai punem la socoteală aparatul de marcat care ticăia, ei bine, asta era ceva uluitor!

— Deci, ce s-a întâmplat? întrebă Oliver, odată ce taxiul se puse în mişcare, dar mama lui pur şi simplu scutură din cap şi îl privi prudentă pe şofer, semn că nu voia să spună nimic de faţă cu acesta.

Taxiul acceleră, pe drumul practic pustiu, către East End şi Bow, dar apoi şoferul schimbă direcţia, îndreptându-se nu către strada unde copilărise Oliver şi unde locuiau părinţii săi, ci către Palstow, partea luxoasă a cartierului. Aici, opri în faţa uneia dintre casele cu trei etaje, construită spre sfârşitul perioadei georgiene.

— Haide. Mama lui îl trase de braţ.

— De ce m-ai adus aici? o întrebă Oliver când i se alătură pe trotuar.

— Eşti surd sau ce? Ţi-am spus, tatăl tău s-a împărtăşit şi doreşte să te vadă înainte să moară.

Tatăl lui? Oliver se uita când la casă, când mama lui.

Nu crescuse aici, casa aparţinea bărbatului pentru care lucra mama lui, după câte îşi amintea.

— Nu te uita aşa la mine, îi spuse ea cu asprime. Ai suficient de mult creier să ştii că Tom Charters nu ţi-ar fi putut fi tată. Gras cât două scurtături de scândură, aşa e şi aşa a fost mereu. Acum, mergi! Nu mi-aş ierta-o niciodată de-o fi prea târziu. Voia dieseară să te vadă, aşa voia.

Era tatăl lui...? Oliver îşi înghiţi saliva care ameninţa să-l înece.

— El ştie? Tata, vreau să spun, Tom?

Intrară în casă, faţa mamei lui fiind umbrită de tensiune când o soră medicală coborî scările zgomotos, ieşindu-le în întâmpinare.

— Nu s-a dus încă, da?

Mama lui nu fusese niciodată genul de persoană care-şi îndulceşte vorbele.

— Nu, încuviinţă sora, lăsându-i să treacă. Oliver o urmă, iar ea dădu din cap când sora îi chemă, spunând: Am să aştept aici, dacă aveţi nevoie de mine.

Treptele erau abrupte şi trebuiră să urce două etaje. Mama lui ajunse sus fără să respire greu, însă el nu mai avea suflu, îşi dădu seama Oliver. Voia, de asemenea, cu disperare o ţigară. Dacă s-ar fi gândit vreodată să discute cu mama lui pe tema cine era, de fapt, tatăl lui, nu şi-ar fi imaginat-o spunându-i totul într-o manieră atât de prozaică, aproape nervoasă şi nepăsătoare. Auzise bârfe, pe când era copil, aluzii şi altele asemenea din partea membrilor familiei, dar cumva presupusese că, dacă mama lui ar fi aflat bârfele, s-ar fi simţit umilită şi jenată de ele.

Când aceasta deschise uşa dormitorului, Oliver putu să audă respiraţia grea şi intensă a bărbatului care stătea rezemat de perne în pat.

— Eu sunt, Phil, spuse mama lui pe un ton neutru.

De sub pătură ieşi o mână subţire, fără pic de carne pe ea şi cu venele umflate. Mama lui se întinse şi o luă în mâna ei.

— L-ai adus, Eileen?

Cuvintele era zgrunţuroase şi risipite în valurile

respiraţiei lui evident agonice.

— Da, este aici. Oliver, vino să te vadă tatăl tău cum trebuie.

Fără tragere de inimă, dar supunându-se, în acelaşi timp, unei dorinţe căreia nu-i putea rezista, Oliver se apropie de pat.

— Trebuie să-l ţii de mână, îi spuse ea în şoaptă. Se duce repede şi, probabil, nu va mai putea să te vadă vreodată.

Primul impuls al lui Oliver a fost să refuze. Bărbatul despre care crezuse mereu că era tatăl lui nu-i arătase niciodată vreun semn de afecţiune, înclinat mai degrabă să-l plesnească decât să-l îmbrăţişeze, dar chiar şi-aşa, i se păru aiurea să-i strângă mâna celuilalt „tată”. Din nou, ceva mai puternic decât instinctul îl împinse înainte.

O parte a minţii lui Oliver observa cât de mult semăna mâna lui cu cea a bărbatului din faţa lui şi cât de asemănătoare erau forma ochilor, adânciţi în orbite, şi a nasului puternic.

— Oliver. Vocea bărbatului din pat, la fel ca strânsoarea mâinii, era mai puternică decât s-ar fi aşteptat Oliver.

— Tatăl tău a văzut toate pozele alea făcute de tine, de prin toate revistele de lux, *Vogue* şi celelalte, îi spuse mama lui.

— Este un flăcău bun, Eileen. Un fiu minunat. Lacrimile-i umplură ochii adânciţi în orbite. Un fiu de care orice bărbat ar fi mândru, iar eu sunt mândru de tine, Oliver. Am fost mereu, mereu, de când mama ta mi-a povestit despre tine. Ar fi trebuit să stai aici, cu mine, dacă lucrurile ar fi stat altfel. Vocea lui începu să se stingă, rostea cuvintele tot mai dificil şi mai şoptit cu fiecare efort de a respira. Mâna, încleştată de a lui Oliver, slăbi strânsoarea.

Oliver se uită la mama lui, apoi la tatăl lui, care inspiră tremurând şi o chemă:

— Eileen…

— Sunt aici, Phil… sunt aici.

Când îi vorbi, Oliver îi auzi respiraţia gâfâită din gâtlej. Se ridică în capul oaselor, după care se prăbuşi înapoi cu un ultim icnet.

Mama lui încă-l ţinea de mână, cu ochii inundaţi de lacrimi.

— Ţi-a lăsat totul, îi spuse ea, trei ore mai târziu. Stăteau în bucătăria casei unde ea muncise atâţia ani. Doctorul venise şi plecase, la fel şi antreprenorul de pompe funebre, şi acum erau singuri. A ţinut foarte mult la tine, să ştii, încă din primul moment când te-ai născut.

— Chiar aşa? Ei bine, a avut un mod ciudat de-a o arăta, nu-i aşa? Să facă un copil unei femei măritate cu un alt bărbat…

— Gata cu toate astea! Nu vreau să te aud vorbindu-l de rău pe tatăl tău, mai ales acum, că e mort. A vrut să se căsătorească cu mine, să ştii, dar eu eram deja căsătorită, şi, cum spune în Biblie, ceea ce a unit Dumnezeu, omul să nu desfacă. A fost bun cu mine şi, pe de altă parte, s-a îngrijit să nu-ţi lipsească nimic. Îţi aminteşti bicicleta pe care ai primit-o când aveai zece ani?

Îşi amintea. Era singurul băiat de pe strada lor care avea o bicicletă Raleigh nou-nouţă şi era al naibii de mulţumit de ea.

— Tatăl tău ţi-a cumpărat-o. Nu voiam să ţi-o ia din cauza bârfelor, dar nici nu a vrut să audă. A vrut să-ţi fac poze când te plimbi cu ea; mereu voia poze cu tine, să ştii. Voia şi să te trimit la o şcoală dichisită, dar eu am refuzat. Îţi aminteşti camera aia foto de lux pe care ţi-ai dorit-o când ai început să faci poze? El este cel care ţi-a cumpărat-o.

— Ba am cumpărat-o la mâna a doua.

— Era nou-nouţă şi tatăl tău a fost cel care a cumpărat-o, dar eu ţi-am spus că bătrânul acela vindea camere foto.

Vocea mamei lui era batjocoritoare, şi totuşi mândră.

— Ţi-a lăsat totul. El mi-a spus asta. Mi-a spus că aşa era cinstit. Te-a iubit, ţi-o spun, te-a iubit sigur. Vocea i se frânse. Te-a iubit ca pe lumina ochilor. Mereu vorbea

despre tine. Mă scotea din minţi uneori, că mă tot întreba de tine.

— Nu l-am văzut niciodată, nu am vorbit niciodată cu el.

— A fost mai bine aşa. Nu-ţi puteam spune când erai copil, să nu te dai de gol în faţa altora.

Oliver privea către pereţii bucătăriei. Erau daţi cu o humă de un verde bolnăvicios, iar vopseaua căzuse pe ici, pe colo. Un bărbat de care nu ştiuse, dar care fusese tatăl lui, trăise aici, se gândi, îl iubise, îl dorise. Se gândi apoi la distanţa care existase mereu între el şi bărbatul pe care-l considerase mereu tatăl lui, la sentimentul de confuzie şi de durere pe care îl simţise deseori pe când era copil, văzând cât de mult îl irita şi cât îi displăcea tatălui său. Sentimentul pierderii unui lucru preţios îl izbi ca un val uriaş. Se uită la mama lui. Făcuse ce considerase ea că e bine, ştia asta.

*

Când avionul se înălţă, la sfârşitul lunii februarie, în înaltul cerului cenuşiu ca oţelul, Ella putu în fine să respire uşurată. Nu mai exista cale de întoarcere şi nici nu se mai putea răzgândi. Se îndrepta spre New York şi spre o nouă viaţă.

Partea a doua

Capitolul 35

Anglia, iunie 1965

— Măi să fie, nu cumva este însăşi mult admirata Mamă Model *Vogue* a anilor 1960?

Emerald, care se străduia din greu să pară interesată

de concursul de alergare cu oul în lingură, la care participa fiul ei de şapte ani, nici nu se mai obosi să se întoarcă şi-i răspunse:

— Nu fi plicticos, Drogo.

Dougie îşi reluase adevăratul său nume la a treizecea aniversare, adică în urmă cu trei ani, pentru simplul motiv că dorea să recupereze o parte din el pe care simţea cumva că o abandonase, părându-i-se, deopotrivă, amuzant şi uimitor ca o mulţime de oameni pe a căror părere conta să-i spună cât de mult le place această schimbare.

Amber avusese perfectă dreptate atunci când îi spusese cu afecţiune:

— Numele de „Drogo” ţi se potriveşte atât de bine, de parcă ar fi haina ta favorită, care stătea atârnată de ani de zile în garderobă, deoarece părea puţin prea mare, pentru ca acum să descoperi că îţi vine ca turnată.

„Plicticos” era, cu siguranţă, cuvântul potrivit pentru Drogo, după cum îi spunea toată familia lui Dougie, decise Emerald, şi se potrivea şi cu modul în care ar fi trebuit să se poarte de când *Vogue* publicase un articol despre tinerele mame, ea fiind unul dintre exemplele a ceea ce înseamnă modernele mame din anii 1960.

Desigur, atât ea, cât şi Robbie erau excepţional de fotogenici. Îi părea atât de rău pentru femeile care năşteau copiii urâţi; acum se uită *ea* la Drogo. Copiii lui vor fi incredibil de urâţi dacă va face aşa cum toată lumea se gândea, inclusiv propria ei mamă, şi anume că o va cere de soţie pe Gwendolyn.

De ce ar face asta, mai ales după modelele absolut superbe cu care Drogo se întâlnise de-a lungul anilor?

După ce îi respinsese cererea în căsătorie, bănuia că el va continua să-i cerşească mâna, numai că nu se întâmplase aşa. De fapt, Drogo se îngropase practic în responsabilităţile impuse de titlul ducal şi de proprietăţile sale, la Londra şi la Osterby, într-o asemenea măsură, încât Emerald era fericită că nu îi acceptase propunerea. Cine ar fi dorit să trăiască o viaţă atât de cenuşie? Cu siguranţă, nu ea.

Normal că o irită faptul că, după ce Drogo decisese că are nevoie, într-o oarecare măsură, de o viaţă socială, el începu imediat să fie sărbătorit şi căutat de orice familie cu fete de măritat, inclusiv de acelea pe care ea le socotea prietene. La fel de normal se întâmplase să participe la aceleaşi evenimente şi să-şi ţină companie unul altuia, dar, în vreme ce Emerald se aştepta ca Drogo s-o urmărească peste tot, implorând-o să-l lase s-o curteze, el îi dădu foarte clar de înţeles că îi era recunoscător că l-a respins şi că nu regretă. Nu era vorbă că ea ar fi regretat, desigur. Acum, Drogo era în mare măsură membru al cercului familiar din jurul mamei ei, era mereu bine primit la Denham, unde se ducea deseori şi, spre supărarea lui Emerald, era foarte iubit de propriul ei fiu, care, practic, îl diviniza.

Emerald nu intenţiona să se recăsătorească – niciodată. Îi plăcea libertatea de care se bucura şi dreptul câştigat de a dispune cum vrea de viaţa ei. A avea alături un bărbat ca amant înflăcărat era mult mai bine decât să aibă un bărbat în calitate de soţ, astfel că fuseseră mulţi bărbaţi, de-a lungul anilor, care o urmăriseră cu înflăcărare până în patul ei.

Janey credea că dacă Drogo îi va cere mâna lui Gwen, o va face din milă, pentru că nimeni nu o dorea.

— Probabil că este încă fecioară, adăugase ea. Imaginează-ţi!

Fără să vrea, Emerald îşi *putea* imagina ruşinea de a fi fecioară la douăzeci şi cinci de ani, când toată Londra carnală se prăbuşise în sexul pre, post şi extramarital ca un flămând asupra mesei de banchet. Deşi nu-i spusese lui Janey, Emerald bănuia că Gwendolyn nu era singură în scandaloasa ei virginitate şi că era o stare pe care o împărtăşea şi Rose.

Emerald considera că, deoarece fusese căsătorită, avea dreptul să ducă o viaţă diferită de stilul pe care şi l-ar fi permis cineva precum verişoara ei Rose, care, în mod aproape evident pentru Emerald, nu ştia nimic despre bărbaţi pentru că nu avea ce-i trebuie pentru a-i atrage.

Lui Emerald îi plăcea s-o desconsidere pe Rose

aproape la fel de mult pe cât îi plăcea s-o ia peste picior, în rarele ocazii când se întâlneau, făcând caz de superioritatea ei socială în faţa lui Rose.

— O, nu, Robbie, nu-l lăsa să te întreacă.

Emerald se ridică în picioare pentru a-şi încuraja fiul, însă era prea târziu, Robbie fusese deja întrecut de un băieţel îndesat, hotărât şi roşu la faţă care-şi croi drum către victorie. Emerald oftă. Robbie avea dublul handicap de a fi blând de la natură şi crescut de Amber.

Normal, Emerald făcea tot posibilul să evite asemenea ocazii – băieţaşii şleampeţi şi părinţii lor mărginiţi nu reprezentau idealul ei de distracţie –, dar în aceste momente, cu articolul din *Vogue* în minte, se simţea obligată să confirme aşteptările.

— Aici, dragule, strigă ea când Robbie se uită în jur, cercetând mulţimea. Fie nu o auzise, fie o ignora, pentru că pe chipul lui se întinse deodată un zâmbet mare şi el o zbughi, îndreptându-se nu către ea, după cum observă Emerald, ci către bunica lui.

— Inteligent băiat, murmură Drogo, care se afla încă în coasta ei.

— Ei bine, asta este ceea ce genele tale ar trebui să se străduiască din greu să producă, dacă nu te răzgândeşti şi te căsătoreşti cu Glum Gwen, îi spuse Emerald, impertinentă. Imaginează-ţi să ai copii cu degetele acelea îngrozitor de reci şi flasce ale tatălui lui Gwendolyn. Se scutură de oroare. Va trebui să fii atent unde şi le bagă. Nu ţi-ai dori să ai în casă nişte mici hoţi cu cununiţă, Drogo, care să-l ia model pe bunicuţul lor. Toată lumea ştie că Henry ia bani cu împrumut şi nu-i mai dă înapoi. Ar fi trebuit să te căsătoreşti cu ultimul model cu care ieşeai, cea care a început să se vadă după aia cu cântăreţul ăla pop.

— Aceeaşi învechită Emerald, îi spuse Drogo, mereu gata să te îngroape cu răutatea ei, dar bănuiesc că aşa se întâmplă cu o femeie care a fost dezamăgită în dragoste şi în viaţă: devine o acriturâ.

Acriturâ. O făcea să pară o fată bătrână veştejită,

ceea ce cu siguranţă nu era!

Se afla la mijlocul – mă rog, către finalul – celui de-al treilea deceniu de viaţă, ce Doamne, iartă-mă, şi la apogeul vieţii. Dar, după cum îi reamintise Max pe nedrept, cu o seară în urmă, nu mai avea optsprezece ani, iar fetele care aveau optsprezece ani erau mult mai descurcăreţe şi mai accesibile decât fusese ea la acea vârstă.

Max. Căldura pasiunii din noaptea trecută se domolise în ea, dar nu dispăruse, iar simpla evocare a acestui nume în noianul de gânduri era suficientă să-i deştepte din nou la viaţă dorinţele. Emerald nu-şi dorise niciodată un bărbat mai mult decât îl dorea pe Max. El o stârnea, dar o şi înfuria. De fiece dată când credea că-l domesticise şi că-l ţinea sub control, el îi dovedea că îşi supralicitase puterile pe care le avea asupra lui. O supăra şi o înfierbânta deopotrivă, şi Emerald ştia că nu va fi mulţumită până când nu-l va vedea stând în genunchi şi acceptând că ea era mai mult decât a însemnat sau ar putea să însemne vreo femeie pentru el. Doar atunci va fi satisfăcută. Numai atunci va fi gata să renunţe la el.

Urma să se vadă cu el mai târziu, la Annabel’s. Încercase să-l convingă să vină s-o ia de la apartamentul ei, pentru a ajunge astfel împreună şi a apărea în ochii tuturor ca un cuplu, într-o nouă încercare de a-l înrobi şi de a-l face să se supună voinţei ei, însă refuzase. Emerald nu era obişnuită ca bărbaţii s-o refuze. Ea era cea care-i refuza pe ei. S-ar fi îmbufnat pe oricare alt bărbat până când acesta ceda, însă cu Max ştia că, oricâte fiţe ar fi făcut, nu ar fi obţinut niciun rezultat, pentru că el nu ar fi renunţat. Acest comportament o făcuse să fie şi mai interesată de el.

Max era diferit de orice alt bărbat cu care se culcase. Ştiuse asta din secunda în care îl întâlnise, la Annabel’s. Toată lumea care însemna ceva era acolo. El se afla într-un grup de apropiaţi ai lui Tony Armstrong-Jones şi ai prinţesei Margaret. Ieşea în evidenţă faţă de ceilalţi bărbaţi şi era uşor diferit de ei în costumul său de mohair, cu pantofii bine lustruiţi, cu costumul care, la fel ca surâsul său, era croit cu talent şi măiestrie, pentru a-i pune în evidenţă

masculinitatea.

L-ar fi vrut chiar acolo, surprinsă de puterea sălbatică a dorinţei sale. Era însoţit de una dintre nesfârşitul şir de puicuţe, cu picioare la fel de nesfârşite, care umpleau clubul şi paturile obişnuiţilor casei.

O simplă privire către ea, şi Emerald îşi dăduse seama că fata nu reprezenta o concurenţă serioasă. Nu arăta ca ea şi, cu siguranţă, nu părea că ar fi avut vreo dorinţă sexuală sau vreo necesitate, îşi dădu seama Emerald urmărind felul în care fata subţirică şi cu o tunsoare à la Sassoon se îmbufnase şi se retrăsese ţâfnoasă de lângă el, când Max dorise s-o împace.

Emerald continuă să-i privească, în mod ostentativ, surâzându-i ironic atunci când acesta simţi, în fine, căldura privirii ei şi i-o surprinse. Nu ar mai fi trebuit să facă altceva. Bărbaţii sau, cel puţin, cei care o atrăgeau, îi recunoşteau mereu senzualitatea.

Frustrant, dar el nu putu fi ademenit să vină să-i aprindă ţigara, aşa cum se aşteptase. În schimb – un lucru care, de asemenea, nu i se mai întâmplase niciodată îi întoarse zâmbetul ironic, scoase două ţigări, le aprinse, apoi le ţinu într-o mână şi cu cealaltă îi prinse bărbia fetei de lângă el, sărutând-o lent înainte să-i paseze una din ţigări.

Emerald căută în geantă pentru a-şi scoate ţigările, la amintirea acelui incident. Mâinile ei aproape că tremurau la fel de mult ca atunci, când vederea lui o excitase atât de intens. Max se pricepea să dea o intimitate sexuală oricărei interacţiuni publice cu o femeie.

Ajunsă acasă, retrăi în dormitor acţiunile lui, doar că, de astă dată, ea era cea pe care o săruta Max, nu fetiţa aia prostuţă care-l însoţea. Încă-şi amintea cum se simţise, zăcând goală în pat, cu lumina veiozei redusă la o simplă licărire, cu corpul întins peste cuvertura grea de olandă, brodată cu monograma ei – E, de la Emerald, întrepătruns cu L, de la Lenchester, lucrătură îndelung meşteşugită, înconjurată de frunze de laur, având deasupra o coroniţă ducală, la care, desigur, nu prea era îndreptăţită, fiind doar

fiica unui duce, dar ea fusese mereu pregătită să încalce regulile pentru a pune mâna pe ce-şi dorea.

Iar ea-l dorea pe Max, îl dorea atât de mult, încât tremura cuprinsă de o încântare dureroasă doar gândindu-se la el, aşa cum stătea întinsă acolo, cu goliciunea ei şi cu patul reflectate nu doar de oglinda mesei de toaletă, ci şi de oglinda mare de perete aflată la capătul măsuţei, lumina slabă dând imaginii o senzualitate înceţoşată, nebuloasă, aproape prerafaelită.

Îşi petrecea timpul mângâindu-şi corpul aşa cum, îşi imagina ea, l-ar mângâia Max, admirându-şi moliciunea propriei cărni, imaginând – şi plăcerea lui masculină, privirea ei cu pleoape îngreunate remarcând cu o plăcere triumfătoare bumbii întunecoşi ai sfârcurilor. Emerald îşi iubea sânii. Aveau exact forma la modă, nu prea mari, nu prea mici, ţuguiaţi şi fermi, dar alura lor atât de senzuală era dată de sfârcuri. Mari şi închise la culoare, arătau de parcă ar fi aparţinut altei persoane, o femeie cu un trup mai masiv, sexualitatea lor fiind intensificată de faptul că sânii ei erau atât de atrăgători şi de feminini. Bărbaţii îi adorau. Emerald îşi imagina cu uşurinţă cum ar reacţiona un bărbat ca Max dacă i-ar vedea, cum l-ar excita să-i lingă şi să-i sugă cu o plăcere lacomă, în vreme ce ea i-ar întoarce favoarea apucându-i la fel de dornică membrul, organul gros şi greu al propriei sale plăceri. Cât de mult îi plăcea să răsucească aceste cuvinte în gură, să le guste cu buzele, să se bucure de brutalitatea lor erotică, cuvinte de neacceptat pe buzele unei femei bine-crescute, în vreme ce dorinţa stârnită de gândul la aceste vorbe o făcu să trateze organul ca şi cuvintele care-l descriau, rulându-şi limba în jurul lui, plesnindu-l cu limba, sugând sacul greu de carne de sub el înainte să-l ia în gură; toate acestea erau, de asemenea, acte pe care nicio femeie cu adevărat respectabilă nu ar trebui să le ştie, cu atât mai puţin să le pună în practică.

Ce frison avu imaginându-şi o asemenea scenă, apoi s-o urmărească mintal, la început cu langoare călduroasă, apoi cu o poftă tot mai mare, momentele private fiind dezvăluite pentru plăcerea interioară pe care o simţea.

Desigur, nu trecu mult până când mâna îi alunecă în josul corpului, degetele ei strecurându-se prin părul pubian moale, care-i masca ridicătura sexului, pentru a aluneca în propria ei umezeală, mângâind carnea sensibilă, încet şi monoton la început, ritmul crescând repede, la fel ca respiraţia şi ritmul bătăilor inimii, până când mângâierea ei expertă începu să-i provoace spasme; în final, închise ochii când ea îi ceru imaginaţiei să-l aducă lângă ea pe bărbatul pe care-l dorea cu adevărat, astfel că el era cel care o atingea, care o conducea, care o captiva cu puterea pe care o avea de a-i da sau a-i interzice explozia finală de durere sălbatică a plăcerii.

Amintindu-şi acum acea seară, Emerald scoase un suspin satisfăcut de triumf.

Desigur, simplul fapt de a şi-l imagina pe Max posedând-o nu mai era acum suficient pentru a o satisface prea multă vreme.

În ceea ce-o privea, nu avea sens să fii bine conectat dacă nu te foloseai de acele conexiuni.

Până la amiază, ştia practic tot ce era de ştiut despre el. Conform informaţiilor de domeniu public, fusese escroc şi, mai apoi, mardeiaş în lumea interlopă, devenit acum antreprenor, cu mâinile băgate până la cot în câteva afaceri bănoase, ceea ce explica faptul că fusese acceptat de societate. Conform informaţiilor pe care le culesese Emerald din culise, era un bărbat cu un incredibil apetit sexual şi cu multă energie, ale cărui charismă şi şarm îl duseseră în patul unui lung şir de femei binecunoscute în societate. Prima lui alegere erau femeile căsătorite, care voiau să rămână căsătorite, şi relaţiile sexuale intense, care se consumau cu mare viteză, el fiind *mereu* cel care le punea capăt. Emerald auzise că ar avea o colecţie de fotografii cu femeile cucerite, care l-ar face să pălească şi pe cel mai experimentat cenzor, şi că era nemilos când îşi punea în cap să obţină ceva – atât în pat, cât şi în afara acestuia.

Tot ce aflase despre el o făcuse să-l dorească şi mai tare. Era la modă să încalci vechile reguli şi tabuuri şi să

ignori barierele sociale depăşite. Cele mai renumite cluburi de noapte londoneze erau pline de cocoşei cu accent cockney şi plini de machism sexual, făcând, fără ruşine, paradă în faţa unor femei de societate ai căror bărbaţi considerau că sexul într-o căsătorie servea doar să le dea lor un urmaş.

Londra, acesta era locul unde trebuia să fii, pe King's Road mai bine decât într-un club privat şi exclusivist, pentru cunoscători. Aici, chiar şi aerul era plin de dorinţe şi încărcat cu miros de sex şi tinereţe. Fetele şi cântăreţii rock erau în al nouălea cer, plini de amfetamine, primele, pentru a se păstra subţirele, iar ultimii, pentru a rămâne treji, şi reacţionau cu toţii la creşterea apetitului sexual indusă de droguri ca gâştele la apă. Bărbaţii ca Max le priveau şi râdeau, cu rânjetul lor de crocodili, aşteptând momentul în care se vor putea hrăni.

Uza, alţii spun că abuza de amfetamine astfel că, deşi îi atrăsese atenţia, Emerald îl scosese iniţial nu doar de pe lista potenţialilor iubiţi, ci şi, cu mare dificultate, din propria minte. La urma urmei, mai erau mulţi alţi pretendenţi demni de favorurile ei.

Avusese într-o dimineaţă o întâlnire cu un golan de pe Harley Street, cel care-i furniza – ei şi altei jumătăţi de oraş, credea ea – amfetamina sub formă de pilule de slăbit, făcând-o să arate la fel de strălucitoare ca o fată de optsprezece ani, şi-apoi mersese să bea un pahar şi să mănânce prânzul la un local popular şi elegant de pe Sloane Street, unde-l zări iar pe Max, stând în picioare la bar.

Pretinse că nu-l vede, aşezându-se într-un colţ, cu spatele la el, şi încercând, lucru neobişnuit pentru ea, să treacă neobservată. Îşi aprinse o ţigară cu mâna tremurând, fapt pentru care dădu vina din nou pe pilulele de slăbit. Bău un pahar de vin şi învârti prin farfurie cotletul pe care-l comandase, refuzând să cedeze tentaţiei de a se întoarce să vadă dacă el era încă la bar.

Împinsese deoparte mâncarea din care abia gustase ceva, că el apăru la masa ei, îşi trase un scaun şi se aşeză

în faţa ei.

— Urăsc să văd că lucrurile de calitate sunt risipite, spuse el, luându-i prânzul abandonat şi începând să-l mănânce.

Ar fi trebuit să se ridice şi să plece. Nu o forţa nimeni să rămână, la urma urmei. Dar rămase, privindu-l, cu corpul străbătut de un fior fierbinte, incapabilă să-şi ia privirea de la mâinile şi gura lui. Cândva, pe parcurs, învăţase să mănânce cum trebuie, deşi ea nu fusese obişnuită şi nici nu-i plăcea modul în care se concentrase în întregime asupra mâncării. Dar plăcutul nu avea nimic cu sentimentele pe care le stârnise Max în ea. Când termină friptura, costisitorii ei chiloţi franţuzeşti cu broderie englezească erau leoarcă de excitaţie, vibrând pe ea, făcându-i clitorisul să pulseze plin de dorinţă şi tot mai stânjenitor.

După cum descoperise încă de la primul amant pe care şi-l luase după naşterea lui Robert – noul soţ al unei debutante înfumurate, care fusese atât de proastă, încât s-o scoată de pe lista de invitaţi la nuntă –, atingea cu uşurinţă orgasmul, dar, cu siguranţă, nu atât de uşor încât să-l aibă stând şi privind un om cum mănâncă într-un local. Oricât de ispititoare şi de excitantă ar fi fost perspectiva de a face sex cu el, aceasta, cu certitudine, nu se potrivea defel cu propria imagine de sine. Niciun pic. Ea voia să controleze lucrurile.

Cam atunci se decise că trebuie să plece.

Se afla pe coridorul îngust care ducea la toaletă doamnelor când el o ajunse din urmă, o prinse, o întoarse către el şi, împingând-o în zid, o sărută, presându-şi limba agresiv în gura ei şi strecurându-şi expert mâinile pe sub fusta ei şi sub chiloţii ei uzi.

Avu orgasm în câteva secunde, presiunea gurii lui amuţindu-i extazul.

Încă mai tremura când o luă de mână şi o duse în toaleta doamnelor, sprijinindu-se de uşă pentru a nu lăsa pe nimeni să intre.

Toaleta era o cameră înghesuită, fără aer, cu un bideu

într-un colţ şi cu un lavoar. El deschise cu piciorul uşa lavoarului, apoi o întoarse în aşa fel încât să stea cu spatele la el, trăgându-i în sus fusta şi dându-i jos chiloţii, astfel că putu s-o ia pe la spate.

Credea că este experimentată, dar sexul cu Max a fost o revelaţie, pentru că Max era cel care făcea treaba. În primul rând, avea un penis mare, foarte mare. Auzise zvonuri, dar le considerase exagerate. Era evident că greşise. În al doilea rând, era egoist şi agresiv, dar, cumva, făcea ca totul să devină mai excitant şi, prin urmare, plăcerea să fie mai intensă.

După ce termină, se spălă în chiuvetă şi plecă.

Abia mai târziu, când se întoarse în casa ei din Cadogan Place, lenevind în baie, îşi dădu seama că, din momentul în care începuse să-i mănânce prânzul abandonat şi până când plecase din toaleta doamnelor, nu-i spusese nici măcar o vorbă.

Nu îl mai văzuse vreo cinci săptămâni, în ciuda faptului că bântuise atât localul, cât şi clubul Annabel’s, în speranţa că-l va întâlni.

Vederea fotografiei lui în *Express,* petrecând cu un grup în care se aflau şi câteva binecunoscute modele, o umplu de o furie explozivă, care o făcu să izbească un foarte preţios platou de porţelan de Sèvres – un platou superb, dăruit ei de un fost admirator – de şemineul de marmură din salonul ei.

Era pe punctul să părăsească Londra pentru a merge la Denham cu Robert când *Vogue* o contactă, dorind să scrie un material despre ea. Acceptase, firește, iar când editorul veni în vizită s-o intervieveze, văzu o fotografie a lui Robbie şi spuse imediat că doreşte să scrie ceva despre ei doi.

Bailey o fotografie iniţial cu Robbie, apoi singură.

Era în studio când uşa se deschise şi Max intră acolo, iar ea îşi dădu seama că, nu se ştie cum, ideea fotografiilor pentru *Vogue* fusese a lui, fiind modul lui de a-i arăta că-l interesează. Întreaga societate, cel puţin aşa părea, ajunsese la mâna lumii interlope londoneze. Unii membri ai

bandelor criminale erau acum celebrităţi binecunoscute, care se impuseseră prin propriile forţe: bărbaţi ca fraţii Kray, de pildă, şi, desigur, Max, despre care umbla vorba că făcuse o avere din meciurile de box şi, spuneau unii, din cluburile de striptease.

Făcură un sex nebun pe mocheta din studio în vreme ce Bailey se dusese să cumpere ţigări. În acea seară, Max o scoase la clubul gemenilor Kray, râzând de ea când i-a spus că nu vrea să meargă acolo. Ea observă, şi a fost în mod secret impresionat, de cât de bine se mişca el în acea lume – lumea lui –, dar şi în a ei.

A învăţat să nu-i pună întrebări şi să nu-l forţez, pentru că, dacă o făcea, el pur şi simplu dispărea. Refuza să-şi petreacă noaptea cu ea şi nu voia nici s-o ducă în apartamentul lui. Îi plăcea să facă sex dur şi fără fasoane, s-o ia repede şi periculos în moduri şi locuri care adăugau un plus de risc excitant. Îi plăcea să facă sex în locuri publice, unde puteau fi surprinşi cu uşurinţă: în Hyde Park, într-o dimineaţă, o trase de pe alee şi o sprijini de un copac, trăgându-i fusta şi amuţindu-i protestul cu un sărut brutal când o pătrunse, lăsând-o slăbită de excitaţie şi de dorinţă, agăţată de el, cerându-i să intre mai adânc în ea chiar dacă se auzea un cârd de copii de şcoală apropiindu-se. Când ieşi din ea, cu o fracţiune de secundă înainte să apară copilaşii, îi întoarse spatele, lăsând-o să se descurce cum poate. Chiar şi-aşa, tot ce-şi dorea Emerald era să intre din nou în ea, să termine ce începuse.

Au mai fost şi alte ocazii pe alei întunecoase, iar o dată, într-un taxi, şi-a înfipt mâna sub fusta ei şi în chiloţi, aducând-o atât de aproape de orgasm chiar ajunseră la destinaţie, că ar fi dat orice să termine ce începuse, fără să ţină seamă că taxiul staţiona, iar şoferul trebuia să-i aştepte.

Atunci, el o conducea acasă după o seară în care participase la o partidă de cărţi, într-un club privat de jocuri de noroc, unde câştigase o groază de bani trişând, după cum bănuia Emerald. De îndată ce ajunseră în casă, ea se îndreptă către scări, dar nu apucă să urce prea multe, căci

Max o prinse, o aplecă în faţă până când mâinile ei se sprijiniră de treptele de mai sus şi o luă pe la spate, poziţia lui favorită.

Încercă să o convingă să facă sex anal, dar Emerald se împotrivea – încă. Un astfel de act i-l evoca prea tare pe lordul Robert, bărbatul pe care-l considerase mereu tatăl ei, pentru a o atrage în vreun fel.

Refuzul ei îl întărâtă pe Max. Îşi pierdu cumpătul şi o bătu, lovind-o cu putere în stomac, iar forţa loviturii o făcu să-i vină rău, o aruncă de-a buşilea pe jos, provocându-i o durere atât de mare, că nu ştiu şi nici nu-i păsă că el plecase. Până mai târziu. Până mai târziu, când corpul ei începu să tânjească din nou după el.

Se va plictisi de el – de la sine înţeles –, şi, de fapt, chiar era mirată că încă nu se plictisise deja.

Se juca acum cu tivul de la fustă. Trecuseră trei zile de când nu-l mai văzuse. Se uită pieziş, dincolo de terenul de sport, unde mama ei stătea cu Robert. Mai bine pleca, se gândi Emerald.

Drogo o privi, îmbrăcată cu fusta ei atât de scurtă, că atrăgea toate privirile. Avea picioare frumoase, şi nu e de mirare că *Vogue o* ridicase-n slăvi, susţinând că frumuseţea ei era egală cu cea a multor fotomodele din top.

Drogo observă că Bailey îi făcuse fotografiile şi se întrebă cinic dacă acesta nu pusese în practică ceea ce el considera şedinţa ideală de tras în poze, închizând studioul şi regulându-şi modelul.

Chiar şi el era sfâşiat între admiraţia pentru unul dintre cele mai sexy trupuri pe care le văzuse şi faptul că ştia cât de jos poate coborî Emerald, recunoscu în sinea sa Drogo.

După cum îi spusese, era recunoscător pentru faptul că-i refuzase propunerea de căsătorie – de fapt, extrem de recunoscător. Se vedeau regulat, atât în societate, la Londra, mai cu seamă că frecventau aceleaşi cercuri, dar şi într-un mediu mai intim, la Denham, pentru că Amber nu numai că-l primise cu braţele deschise ca moştenitor de drept al lui Robert, ci şi în familia ei, iar Drogo îi era

recunoscător pentru asta.

Lui Emerald îi păsa de o singură persoană, şi aceea era ea.

Robert fusese norocos cu bunicii lui, care-i asigurau o casă primitoare şi plină de iubire.

Pentru că avea datoria faţă de ducat să aducă pe lume un moştenitor, dacă ar fi putut găsi o femeie care să fie o mamă la fel de bună pentru copiii lui şi o soţie la fel de iubitoare precum fusese Amber pentru copiii şi soţul ei, atunci ar trebui, dacă ar avea ceva în cap, să o ia de soţie fără ezitări, recunoscu Drogo.

Cu toate acestea, problema era că, graţie propriei incapacităţi de a recunoaşte semnalele de pericol, acceptase să fie manipulat şi împins într-o zonă în care devenea tot mai evident că se aştepta de la el să-i ceară mâna lui Gwendolyn sau să fie considerat un om de nimic. Nici acum nu-şi dădea în întregime seama cum de un gest mai degrabă binevoitor faţă de Gwendolyn, pentru că-i părea rău de ea, ajunsese să fie interpretat de practic toţi cunoscuţii săi, inclusiv de Gwendolyn însăşi, ca o anticipare a cererii în căsătorie.

Capitolul 36

La şcoala particulară de băieţi, frecventată de Robert, mai toţi elevii erau pregătiţi pentru Eton, iar Emerald se amuză să vadă feţele ultragiate ale celorlalte „mămiţici” când trecu pe lângă ele, în noua ei fustă mini, cu picioarele ei lungi şi cu părul lung şi drept lăsat pe spate.

De când îl întâlnise pe Max, Emerald începuse să simtă că în ea coabitau două fiinţe diferite: o fiinţă exterioară şi una interioară. Pentru fiinţa exterioară, era extrem de important ca toţi ceilalţi s-o admire şi s-o invidieze; să aibă tot ce e mai bun din toate, făcându-le pe celelalte femei s-o respecte şi să o invidieze, ştiind că nu

vor ajunge în veci la nivelul ei, din niciun punct de vedere.

Fiinţa interioară era diferită. Era sălbatică şi nemiloasă, hedonistă şi senzuală, fiind capabilă de orice pentru a-şi satisface plăcerile.

Fiinţa exterioară putea fi zărită doar în public cu omul potrivit, la locul potrivit, şi avea o imagine şi o poziţie de menţinut.

În schimb, singura poziţie pe care fiinţa interioară ar fi vrut s-o păstreze era aceea în care Max o pătrunsese, făcând dragoste până când ea, ajungând la orgasm, ţipa de plăcere.

Fiinţa interioară era secretul ei, pe care voia să-l păstreze. Era aberaţia ei temporară, care dispărea la fel de repede pe cât apărea. Trebuia. Emerald se putea bucura de frisonul plăcerii de a trăi pe muchia periculoasă a vieţii, dar, la urma urmei, se auzea mereu o voce în interiorul ei căreia trebuia să-i răspundă. O voce care o acuza cu putere că-i seamănă adevăratului ei tată, pictorul plebeu care o sedusese pe mama ei, un banal nimeni stăpânit de dorinţele sale sexuale. Emerald voia să sufoce acea voce. Ea nu era aşa. Era ceea ce ajunsese să considere că este, ceea ce fusese crescută să creadă că este: era fiica unui duce, un aristocrat deasupra regulilor impuse lumii de la baza piramidei sociale, şi nu a unui nimeni, supus, pur şi simplu, acestor reguli.

Emerald dispreţuia oamenii care trăiau sub spectrul terorii, persoanele slabe şi vulnerabile. Nu va mai permite niciodată ca adevăruri ca acelea scoase la lumină de mama lui Alessandro să-i mai strecoare frica în suflet. Va lupta în continuare să fie acceptată ca Lady Emerald Devenish, cu toată forţa şi hotărârea ei. Nimeni nu avea dreptul să o priveze de asta. Nici chiar dorinţa pe care i-o inspira Max.

Emerald zâmbi la acest gând. Repetase până la perfecţiune o mică ridicare depreciativă din umeri şi un surâs trist şi nepăsător, adresate celor care, probabil, nu ştiau că pe lângă fiică a unui duce, mai era şi prinţesă, prin căsătorie, „deşi nu folosesc niciodată titlul”. Titlurile europene păruseră mereu comic de vulgare şi de

exagerate.

Uneori era tentată să folosească titlul, măcar pentru a o înfuria pe mama lui Alessandro şi pentru a le reaminti, ei şi fetei cu care se căsătorise Alessandro, că, în vreme ce căsătoria lor continua să fie sterilă, Emerald îl avea pe fiul lui Alessandro. Ceea ce-i aminti că trebuia să ia legătura cu Bailey să-i dea câteva fotografii din seria pe care o făcuse alături de Robert pentru *Vogue,* ca să i le poată trimite mamei lui Alessandro, cu o notă bine ticluită, în care să scrie că nu doreşte s-o facă să rateze şansa de a-şi vedea nepotul crescând.

Slavă cerului că vacanţa şcolară era pe punctul să înceapă şi putea să i-l paseze pe Robert mamei ei pentru cea mai mare parte a verii. I-o fi trecut oare prin minte mamei sale că, în ciuda iubirii risipite cu toţi ceilalţi, Emerald era singura care îi oferise un nepot?

Se uită la ceas. Voia să ajungă acasă, în caz că suna Max. Ar fi trebuit să participe la un dineu în acea seară, dar dacă nu suna, ar fi renunţat şi s-ar fi dus, în schimb, la Ad Lib Club, care era atât de popular printre cei care însemnau ceva în societate, decise ea, îndreptându-se spre locul unde se afla mama ei, numai pentru a descoperi că Drogo ajunsese acolo înaintea ei şi că Robert era deja agăţat de mâna lui. Era cu adevărat ridicol felul în care fiul ei îi arăta pe faţă atâta adoraţie acelui ciobanului îngrozitor, iar greşeala mamei ei era că încuraja acest comportament.

— Robert ar fi trebuit să câştige cursa. Aş vrea să nu-l mai cocoloşeşti atât, că ajunge o mămăligă, mamă, i se plânse Emerald lui Amber. Fii atentă că la Eton nu mai e loc de aşa ceva.

— Eton? Emerald, are doar şapte ani, este doar un băieţel. Mai sunt mulţi ani până să meargă la Eton.

— Din păcate. Emerald se uită iar la ceas. Mamă, mi-e teamă că trebuie să plec. Ies în seara asta.

— Cu Max Preston?

— Cine ţi-a spus de Max? Ah, ciobanul, pesemne.

— De fapt, Beth l-a pomenit. Se gândea că ar trebui să ştiu. A aflat de el de la Gwendolyn. Nu vreau să mă bag,

Emerald, dar are o reputaţie extrem de dubioasă.

Disconfortul pe care-l sesiză în vocea mamei sale o împietri pe Emerald.

— Nu cumva ţi-e teamă că ţi-aş putea urma exemplul, mami? Cu siguranţă, ţi-am demonstrat că n-o s-o fac. La urma urmei, bărbatul care e tatăl fiului *meu* este un prinţ, iar *eu* am fost căsătorită cu el. Orice aş vrea să fac cu Max nu are legătură decât cu faptul că, în acest moment, se întâmplă să-l găsesc amuzant. Este exact ceea ce se vede, mamă.

— Este un gangster, Emerald, cunoscut pentru cruzimea şi violenţa lui, în special pentru violenţa sexuală faţă de femei.

Şocul de a vedea că mama ei este neaşteptat de bine informată şi de explicită o reduse la tăcere pentru câteva secunde pe Emerald, care reluă apoi conversaţia pe un ton îngheţat:

— Zău, mamă, ar trebui să fii mai prudentă când citeşti tabloidele. Ştii că numai persoanele de o anumită calitate le citesc. În zilele astea, nu e o ruşine să provii din East End. Max ştie că am standarde pe care mă aştept să le atingă şi că trebuie să mă trateze corect. M-am asigurat de asta.

— Vreau doar să te avertizez, Emerald. La urma urmei…

— La urma urmei, ce? Nu vrei să mă laşi să uit că ai permis unui gunoi de zugrav să fie tatăl meu? Nu-ţi face griji, mami, nu o să uit *niciodată* asta. Ochii se încinseră de furie. Max este doar un mic amuzament, o aventură…

Nerăbdătoare, Emerald îl chemă pe Robert să-şi ia rămas-bun de la el, dându-se înapoi când el încercă s-o cuprindă în braţe.

— Nu, Robert, nu mă atinge, ai mâinile mizerabile. Şi, la urma urmei, eşti mult prea mare pentru aşa ceva.

Ignorând privirea întunecată pe care i-o aruncă Drogo, se întoarse pe călcâie şi plecă. Ce proastă era mama ei! Chiar credea sincer că Emerald ar permite cuiva, bărbat sau femeie, s-o controleze sau să-i facă rău? Îşi iubea

libertatea şi statutul social mult prea mult. Nu-şi spunea ea însăşi mereu că nimic nu ar putea fi mai important pentru ea decât să fie ceea ce crede lumea – lumea ei – despre ea că este?

Nu ar permite nimănui să-i prejudicieze statutul şi, în special, nu unui biet bărbat. Nu ar permite niciodată ca reputaţia ei să fie ruinată de dragul unei relaţii sexuale, cum riscase mama ei. Dar ea era mult, mult mai deşteaptă ca mama ei.

*

— Dă-te mai încolo, îi ceru Janey drăgăstos lui Rose când se aşeză lângă ea pe sofa, în camera de zi a casei din Cheyne Walk, unde Amber anunţase o reuniune de familie înainte să se întoarcă la Cheshire. Fără discuţii despre Emerald, am înţeles, comentă Janey, întinzându-se după un biscuit digestiv, deşi mama îl ia dimineaţă pe Robert la Cheshire. Dar arăta minunat în fotografiile alea din *Vogue.*

Rose o aprobă.

— Cindy spunea însă că ar fi trebuit să poarte creaţiile mele, se plânse Janey.

După ce lucrase cu alţi designeri patru ani, Janey îşi văzuse în fine visul cu ochii, deschizându-şi propriul magazin, Janey F, toamna trecută, unde croia din mătasea de la Denby delicatele sale rochii mini şi alte haine, care câştigaseră imediat piaţa.

Cindy Freeman, o fată întâlnită de Janey în mediile boeme pe care le frecventa, devenise recent parteneră de afaceri cu Janey, preluând finanţele magazinului în timp ce Janey se ocupa de designul obiectelor vestimentare.

Janey, cu felul ei de-a fi, dornică să le plac tuturor, le permitea prietenilor ei lefteri să împrumute haine din magazin, pentru că, după cum îi spusese cu naivitate lui Rose, la câteva săptămâni după ce îşi deschisese magazinul, „Ei merg peste tot şi, după cum declară, oamenii îi întreabă de unde au hainele şi vin apoi la magazin să-mi facă vânzare”.

— Cathy McGowan de la emisiunea *Ready, Steady, Go!* a şi întrebat-o pe una dintre fete de unde şi-a luat fusta pe care o purta, când a văzut-o dansând în spectacol, îi mărturisise încântată Janey lui Rose.

Din nefericire, se dovedise că prietenii lui Janey nu-şi aminteau mereu să returneze hainele împrumutate, iar Rose se liniştise când Janey o anunţase că şi-a luat un partener de afaceri care va conduce cu o mână mai fermă afacerea, lăsând-o pe Janey să se ocupe de crearea hainelor.

— Sincer, Rose, este minunat cum îşi face Cindy treaba şi cum ştie să înlăture orice refuz. O, şi ţi-am spus că atunci când eu şi Charlie cinam la *trattoria,* serile trecute, Ossie Clark era pe-acolo şi a venit la noi să mă felicite şi să-mi spună cât de mult îi place ce fac?

Janey se înroşi de plăcere. Rose nu era surprinsă. Ossie Clark şi Celia Britwell erau unul dintre cele mai cunoscute cupluri de designeri pe scena londoneză.

— Cindy a schimbat fundamental lucrurile, într-adevăr. Este, în mod sigur, cel mai bun partener pe care l-aş fi putut găsi. Îi sunt atât de recunoscătoare lui Charlie că mi-a făcut cunoştinţă cu ea, se entuziasmă Janey.

Charlie era cel mai recent ratat al lui Janey. Un manechin-şomer-aspirant-cântăreţ-rock, care nu părea să-şi găsească vreodată de lucru, Charlie era extrem de chipeş şi avea cu patru ani mai puţin ca Janey.

— Bietul Charlie, continuă Janey. E foarte deprimat deocamdată că nu a primit un rol într-o reclamă pentru care a dat probe. Aşa e, cum spune el; de cele mai multe reuşesc doar cei care cunosc pe cine trebuie, nu cei talentaţi. Era atât de sigur că va lua proba, încât atunci când a ieşit şi-a cumpărat nişte haine noi, şi acum este falit.

„Şi acum se aşteaptă să-i dai tu bani”, se gândi Rose, dar preferă să nu spună nimic.

— Chiar are nevoie de o vacanţă care să-l readucă pe linia de plutire, dar suntem atât de ocupate la magazin, încât nu-mi pot permite, deocamdată, să plec.

Rose ştia prea bine cum este să fii prea ocupat ca să-

ţi poţi lua un moment de răgaz.

Propria ei afacere explodase de-a dreptul odată cu efervescenţii ani 1960, dar şi graţie şansei de a-l fi întâlnit pe unul dintre cei mai influenţi moguli ai domeniului, responsabil de lansarea multor grupuri noi în arena muzicală. Drew Longton adoptase maniera şi stilul unui băiat trecut prin şcoli de periferie, dar provenea şi fusese educat în cadrul clasei de mijloc. Se pricepea de minune să identifice şi să folosească talente, se specializase în finanţarea unor afaceri în faza de debut – saloane de coafură, *boutique*-uri, cluburi, chestii de genul acesta –, iar Rose primise de la el diferite comenzi, mai întâi pentru decorarea birourilor sale, apoi a magazinelor şi saloanelor câtorva clienţi, de asemenea, a apartamentelor acestora. Primise, desigur, şi frecventele sale avansuri sexuale.

Drew arăta bine şi se pricepea de minune să poarte o conversaţie, dar Rose nu se arăta interesată de el. Întâlnise prea mulţi bărbaţi care voiau s-o tragă în pat pentru că le stimula curiozitatea. La urma urmei, Drew avea o logodnică oficială, un model, o blondă drăguţă care semăna cu Patti Boyd[13].

— Cindy crede că ar trebui să-i trimit Ellei la New York nişte haine create de mine şi să o rog să încerce să vadă dacă *Vogue* nu ar putea scrie despre ele, dar o ştii pe Ella. Ar considera că sunt grăbită şi băgăreaţă.

— Ea lucrează la departamentul de reportaje, nu la cel de modă, se simţi obligată Rose s-o apere pe Ella. Şi cred că e meritul ei că nu cedează nepotismelor. Cu toate acestea, nu poţi şti niciodată, Janey. Cu o ediţie londoneză *Vogue* atât de impersonală, poate doar ediţia americană să fie interesată în a scrie un articol despre un designer de modă super.

— Dacă ar vrea să scrie ceva despre un designer din *swinging London*[14], atunci acela trebuie să fii tu, îi spuse

---

13 Model şi fotograf britanic (n. 1944), fostă soţie a lui George Morisson şi, apoi, a lui Eric Clapton. (n.tr.)

14 Termen desemnând Londra culturală şi mondenă a anilor 1960 (n.tr.)

Janey. Cindy îmi tot spune să te rog să ne amenajezi magazinul, dar noi nu producem încă suficienţi bani, şi m-ai ajutat deja atât de mult făcând modelling cu hainele mele.

Rose cedase fără tragere de inimă rugăminţilor lui Janey de a prezenta unele dintre hainele ei în cadrul paradei care marcase deschiderea magazinului. Nu fusese însă o experienţă de care Rose să se bucure – spre deosebire de gemene, pe care experienţa le extaziase.

Amândouă erau acum peste graniţă, făcând studii pentru proiectarea desenelor textile la Angelli, în Veneţia – despre care se spunea că este cel mai prestigios designer de mătase şi are cea mai mare manufactură din lume, cu reprezentanţe pe ambele coaste ale Americii de Nord.

Amber intră în camera de zi, se uită la nepoata şi la fiica ei vitregă cum vorbeau şi se întristă din cauza trecerii anilor.

Dimineaţă, ea şi Robbie urmau să plece la Denham.

Era un băieţel atât de drăguţ şi iubitor. Făcuse tot posibilul să compenseze faptul că mama lui părea atât de detaşată emoţional de el, în afară de ocaziile în care-i convenea să joace rolul de mamă iubitoare.

Atitudinea lui Emerald şi modul ei de viaţă erau străine pentru Amber. Presupusese că, după ce a trecut prin umilinţa anulării primei căsătorii, Emerald îşi va găsi repede un al doilea soţ titrat – fie şi numai pentru a demonstra că poate. În schimb, Emerald se aruncase în tumultul vieţii, angajându-se în relaţii efemere cu bărbaţi care, deşi de familie bună şi avuţi, aveau, pe de altă parte, şi reputaţia unor fustangii notorii.

Amber îşi aminti cât de batjocoritoare fusese Emerald singura dată când ea încercase să-i vorbească despre modul ei de viaţă şi despre grupul destrăbălat din care făcea parte, spunându-i, pe un ton distant, că mama ei nu era cea mai potrivită persoană care să vorbească despre valorile morale, ţinând cont de trecutul ei.

Tot ceea ce-şi dorea cu adevărat Amber pentru membrii familiei ei era să fie fericiţi. Desigur, nu avea de gând să-i îngrijoreze cu problemele tot mai mari cu care se

confrunta Denby Mill, filatura de mătase a familiei, de la Macclesfield.

Deşi avea o avere personală considerabilă, a ţine filatura de la Denby în funcţiune şi pe muncitori angajaţi cu normă întreagă era o datorie aproape sacră pentru Amber. Ea încurajase membrii familiei să i se alăture pentru a susţine şi pe viitor filatura, dar afacerea începuse să şchioapete. Angelli Silk, locul unde gemenele se pregăteau să devină designeri, redusese recent volumul contractelor cu Denby, iar, prin extinderea propriilor operaţiuni, demonstrau că pot executa ei înşişi aceste comenzi.

Amber şi Jay urmau să meargă, spre sfârşitul verii, la Veneţia, pentru a se vedea cu Ruigi Angelli, capul de familie şi şeful afacerii. Dacă, de dragul fabricii de la Denby, ar fi trebuit să-l roage pe Ruigi să nu le reducă mai mult comenzile, atunci era pregătită să facă asta.

Amber o privi pe Rose şi simţi în sufletul ei o durere binecunoscută. Acum, i se părea imposibil să fi existat o vreme când Rose era atât de apropiată de Amber, încât aceasta să se gândească la fată ca la propriul ei copil.

Era normal ca tinerii să vrea să fie independenţi şi să-şi croiască propriul drum prin viaţă, iar ele două nici măcar nu avuseseră conflicte deschise. Nu, însă devenise clar că Rose o evita şi că ridicase o barieră între ele, ca un zid de sticlă, care nu putea fi văzut, ci doar simţit, şi pe care nu putea să-l depăşească. Cu siguranţă, intimitatea pe care crezuse cândva că o va împărtăşi pentru totdeauna cu nepoata sa, apropiere care i-ar fi permis să discute amândouă despre viitorul filaturii, dispăruse.

— Ţi-e bine, buni?

Întrebarea nelinişti tă pusă de dragul ei nepot înfipse un nou junghi de spaimă în sufletul lui Amber. Ce mult şi-ar fi dorit ca el să crească înconjurat de dragostea mamei şi a tatălui său. Era ceva în profunzimea familiei sale care făcea ca niciun copil să nu poată cunoaşte această fericire? Părinţii ei muriseră de tineri, Emerald era ceva mai mult decât un copilaş când l-a pierdut pe Robert, tatăl pe care-l adora, iar, acum, fiul lui Emerald creştea el însuşi fără tată

şi fără dragostea mamei. Nu ar trebui să se gândească la asta, îşi spuse ea, zâmbindu-i nepotului şi liniştindu-l:

— Nu, mă gândesc doar cât de fericit va fi bunicul să te vadă.

— Unchiul Drogo spune că va veni să mă vadă şi el.

Drogo – alt motiv de îngrijorare. Robert îl adora pe Drogo, iar acesta fusese foarte bun cu el, dar dacă Beth avea dreptate, într-una dintre zilele următoare, Drogo ar fi trebuit să-i ceară mâna lui Gwendolyn. Odată căsătoriţi, Gwendolyn nu ar mai fi fost de acord cu prezenţa lui Robert în viaţa lui Drogo, dat fiind că era fiul lui Emerald. Amber simţea cu tărie că în viaţa lui Robert trebuia să existe o prezenţă masculină mai tânără decât Jay. Ea considera că relaţia, iubirea care exista între Drogo şi Robert era cumva ecoul iubirii dintre Robert şi Luc, deşi, desigur, între ultimii doi, legăturile trebuie să fi fost şi mai strânse, ca între un tată şi un fiu.

Amber era îngrijorată pentru Robert cu atât mai mult cu cât era fiul lui Emerald, iar aceasta nu-i permitea să se îngrijoreze nici pentru ea. Preocupată peste măsură de fericirea emoţională a lui Robert, era la fel de îngrijorată, îşi dădu seama Amber, în legătură cu fericirea fiicei sale. Ce se va întâmpla cu Emerald când natura o va forţa să recunoască, în final, că nu mai poate atrage cohorte de amanţi, ca în prezent? Cum va face faţă situaţiei? Ce-o să se aleagă de sufletul ei, dacă se va alege ceva, după ce va fi pierdut satisfacţia pe care i-o dădea spectacolul etalării puterii sale feminine? Pe Amber o întrista până la disperare gândul că fiica sa nu avea nimic care s-o susţină sufleteşte, şi o întrista şi mai mult să-şi dea seama că era vina ei.

Capitolul 37

Rose se grăbea. Urma să ia cina cu Josh – după cum obişnuiau să facă lunar –, şi, dacă nu se grăbea, ar fi întârziat.

În ultimii ani, se petrecuseră puţine schimbări în viaţa

lui, dar dincolo de ele, prietenia şi parteneriatul lui cu Rose rămăseseră o constantă.

La Cazton Hall, Rose fusese unul dintre martorii căsătoriei lui cu fotomodelul cu care se însurase, în 1960, şi tot ea fusese cea pe umărul căreia plânsese, doi ani mai târziu, când căsnicia lui se terminase la tribunal, printr-un divorţ. Sărbătoriseră împreună când îşi deschisese al doilea şi, apoi, al treilea salon, şi tot ea sărbătorise cu el când fusese numit cel mai bun hair-stilist al Londrei.

Surâsese cât putuse mai călduros când îi făcuse cunoştinţă, în urmă cu trei luni, cu noua lui drăguţă, o americancă, Patsy Kleinwort, care pusese capăt succesiunii de feţe drăguţe ale căror corpuri îi ţinuseră patul cald de când divorţase.

Şi, trecând prin toate acestea, binecuvântase în mod prostesc, desigur, prietenia, parteneriatul în afaceri şi întâlnirile lor lunare la cină.

Josh se bucura de asemenea succes, că nu mai avea nevoie de un partener de afaceri, dar niciunul din ei nu luase în discuţie acest fapt, şi Rose considerase tăcerea lui drept un semn că atât el, cât şi ea, se bucurau de legătura dintre ei, aceasta fiind scuza legală pentru a o menţine. Probabil că o dorea în viaţa lui, răsuflă ea uşurată.

Pentru că Rose cu siguranţă şi-l dorea în viaţa ei. Adevărul era că în acel ajun de Crăciun, cu aproape zece ani în urmă, când o luase la el în pat şi îl împiedicase pe nenorocitul de Arthur Russell să o violeze, deşi n-o ştiuse pe-atunci şi nici ani de zile după aceea, Rose bănuia că se îndrăgostise de el. Ea nu îşi dăduse seama ce i se întâmpla decât când era prea târziu. Cu toate acestea, conştientizase lucrul acesta pe când stătea pe trepte, la Cazton Hall, privindu-l alături de noua lui soţie, şi o ştia cu certitudine şi acum.

Încercase să depăşească momentul, găsindu-şi de lucru până peste cap, chiar ieşind cu alţi bărbaţi – şi culcându-se cu ei dacă simţea că exista şi cea mai mică şansă de a o face să nu-l mai iubească pe Josh, cel puţin în anii de început. Cu toate acestea, acum abandonase

speranţa să pună capăt iubirii pe care o simţea faţă de el. Şi, pe de altă parte, măcar de-ar fi iubit-o şi el... Rose se încruntă. Se ura când începea să se autocompătimească şi când permitea sentimentului de nefericire sumbră, care pândea în interiorul ei şi care-i spunea că „nu este suficient de bună”, să o copleşească. Lucrurile erau diferite acum. În Londra puteai vedea fete din toate părţile lumii şi de toate naţionalităţile – tinere femei drăguţe, încrezătoare, fericite, mândre de ele şi de identitatea lor culturală, fete care făceau ce voiau, indiferente la părerea celorlalţi. Vechile stigmate fuseseră zdrobite de picioarele jucăuşe ale tinerilor din generaţia anilor 1960 şi între cearşafurile lor. Ea ştia toate acestea, aşadar, de ce stătea atârnată încă de propria obârşie? Era jalnic. Ea era jalnică.

Încercase. Nu îl văzuse pe Josh timp de şase luni după nuntă. Prea ocupat cu sexul, îi spuse el fericit şi cu aer chefliu când reapăruse în peisaj, după extazul postmarital. Ea surâsese şi încuviinţase, fericirea lui întărindu-i propria hotărâre neagră de a se atârna de singurul lucru din viaţă în care simţea că se poate încrede, hotărâtă să demonstreze lumii că poate fi fata unui destrăbălat şi a unei chinezoaice din China rurală, dar că avea talent şi pricepere în afaceri, şi putea să răzbească prin propriile puteri.

Ar fi trebuit s-o rupă atunci, aproape c-o făcuse, dar Josh îşi luase obiceiul s-o caute pe King’s Road, la micuţul birou înfiinţat pentru a-şi conduce afacerea, cerşind o cană cu cafea şi ţigări pentru ca, mai târziu, să-şi descarce amarul despre problemele tot mai mari pe care le avea acasă.

Ea încercase să pară atât surprinsă, cât şi neutră când el îi spunea, evident uluit şi cu un sentiment al trădării, că Judy era o petrecăreaţă căreia îi plăcea să stea în oraş până la ore târzii şi să doarmă apoi toată ziua, după care să fie tot ea nemulţumită de timpul pe care-l petrecea el la muncă.

Rose i-ar fi putut spune aceste lucruri despre Judy încă de la început.

Apoi, existaseră nopţi când Judy nu venise acasă, şi din certurile declanşate când se reîntorcea, reieşise că găsise pe altcineva.

Rose crezuse atunci, prosteşte, că el se va întoarce, în cele din urmă, la ea, pentru a-şi găsi liniştea.

Ea tot speră de-a lungul a trei ani şi a de zece ori mai multe fete, perioadă în care îşi sărbătoriseră împreună zilele de naştere şi Crăciunul, ba chiar şi vacanţele, nemaiîmpărţind însă niciodată patul. Speranţa, după cum descoperi Rose, era o plantă încăpăţânată, cu rădăcini adânci. Şi, odată ce prindea rădăcini, era foarte dificil să i le mai smulgi. Descoperi că Biblia spune exact acelaşi lucru: „Aşteptarea prea îndelungată îmbolnăveşte inima”. Şi chiar acum, sufletul ei era bolnav cu adevărat, pentru că Josh o întâlnise pe Patsy, care se uitase o secundă la Rose, iar privirea ei spunea, fără doar şi poate „ia-ţi mâinile de pe el”.

Dar Patsy nu avea să fie acolo în seara aceea. În seara aceea, Rose îl va avea numai pentru ea.

Totuşi, Rose îşi simţea sufletul greu. Era greşeala ei? Îşi provoca singură suferinţa? Era sortită să-i iubească pe cei care nu puteau sau nu doreau să-i răspundă la sentimente: Greg, tatăl care niciodată n-o dorise, Amber, mătuşa care crezuse că o iubeşte, înşelându-se amarnic, John, cel care ar putea fi pe jumătate fratele ei, şi, peste toţi şi toate, Josh?

Luau cina la Savoy – o cină adevărată, într-un hotel tradiţional, serviţi de chelneri adevăraţi, nu o masă modernă într-un restaurant ticsit de lume, de pe King’s Road, unde aerul era plin mai degrabă de mirosul canabisului decât de cel al unei mâncări bune şi unde toţi erau prea drogaţi pentru a le mai păsa dacă trebuie sau nu să şi mănânce. Într-un astfel de loc, care aparţinea unui club privat de important, toată lumea ştia pe toată lumea, exista un jargon comun, iar intimitatea cuplurilor, la fel ca şi celibatul, erau o imensă glumă; aici fetele umblau din bărbat în bărbat şi de pe un genunchi pe altul, iar pacea şi iubirea erau tot ceea ce conta.

*

La început, seara decurse bine. Josh sosise mai devreme şi o aştepta. O îmbrăţişă afectuos, apoi îndepărtând-o puţin, îi admiră noua rochie mulată pe talie, de un verde citron, având o singură floare de mătase, minunat de atent brodată.

— Una din creaţiile lui Janey? o întrebă.

Cu un aer uşor vinovat, Rose spuse:

— De fapt, este o creaţie de-a lui Ossie Clark. Am fost la studioul lui acum câteva zile şi, cât am stat acolo, am văzut rochia asta şi nu i-am putut rezista.

— Bravo ţie, râse Josh. Sunt de acord să cedezi în faţa ispitelor. Şi, pentru că vorbeam despre asta…

Trebui să-şi întrerupă discursul în vreme ce erau conduşi la masă, iar apoi conversaţia nu a putut fi reluată cu adevărat decât după ce consultară meniul şi comandară vinul.

Poate că-i mai crescuse puţin părul, dar, în esenţă Josh arăta la fel ca atunci când Rose îl întâlnise prima dată. Încă îi plăceau costumele de pe Saville Row, mai mult decât să se îmbrace ca un păun după moda grupurilor rock şi a fanilor acestora, chiar dacă purta acum cămăşi mai strâmte şi mai înflorate.

Când îi oferi o ţigară, ea o acceptă, pur şi simplu, pentru a simţi valul de plăcere care o străbătea atunci când el se apleca spre ea, pentru a-i oferi un foc.

— Nu-ţi face griji, este un Benson and Hedges cinstit, o tachină cu un rânjet pe buze, dar Rose nu râse.

Bunica ei, Blanche, era neobosită când venea vorba să evoce abisul în care căzuse tatăl lui Rose înainte de moartea sa, devenind dependent de băutură şi de droguri. Asta o făcuse să refuze mereu chiştoacele de marijuana pasate de la unul la altul de prietenii ei, ceea ce dădea naştere uneori la comentarii răutăcioase.

Afacerea ei se hrănea, în principal, din moda zburdalnicilor ani 1960, a eroilor pop şi a fanilor acestora;

mulţi dintre ei fumau cel puţin marijuana şi, într-o proporţie covârşitoare, se lăudau acum că sunt dependenţi de droguri, convertindu-se la LSD şi fiind profeţii acestuia.

Josh era singura persoană de pe King’s Road, în afară de ea, care nu se atingea de droguri.

— Cred că în zilele astea nu mai poţi atinge o clanţă, în unele părţi din Chelsea, care să nu fie mânjită cu LSD, îi spuse ea cu compasiune.

— Aşa am auzit şi eu, o aprobă Josh. Mi-a spus recent un model că a fost în transă vreo trei zile, având impresia că a mers până pe lună şi a privit tot pământul de-acolo. Scutură din cap. Când ai crescut în East End şi ţii la sănătatea ta, stai departe de chestiile astea care se joacă cu creierul tău. Am văzut ce epave lasă în urmă, oameni care mor în şanţ.

A fost adus primul fel de mâncare comandat – avocado umplut, care le plăcea la amândoi –, dar Rose observă că Josh abia se atinse de al lui. De fapt, mai observă ea, Josh părea în cumpănă, şi se întrebă de ce.

— Am câteva ştiri-bombă pentru tine.

— Deschizi un nou salon? îşi dădu Rose cu presupusul, dar el negă cu tărie.

— Nu, e ceva şi mai tare decât asta. Am cerut-o pe Patsy de soţie şi ea a acceptat.

În interiorul lui Rose se căscă un vid uriaş, ca şi cum capacitatea ei de a simţi fusese anihilată de ferocitatea şocului.

Ar fi trebuit să-şi dea seama că asta urma să se întâmple şi era vina ei, şi numai a ei, că aplicase politica struţului şi se ascunsese de ceea ce părea inevitabil de prima dată când Josh bătuse câmpii, aproape în delir, despre noua lui iubită.

Golul se umplea acum rapid cu cea mai intensă şi insuportabilă durere.

— Bine. Felicitări.

Buzele îi îngheţaseră, cuvintele îi ieşeau nesigure. Sunase vocea ei la fel de căznit ca zâmbetul forţat ce i se aşternuse pe chip? Josh nici nu observa toate acestea, în

euforia sa. Radia de fericire şi părea a fi în al nouălea cer, astfel încât Rose îşi dori cu tărie să se târască într-un colţ unde să-şi poată linge rănile. Iată, apăruse din nou vechiul ei inamic – autocompătimirea.

Bineînţeles că se îndrăgostise de blonda şi arătoasa Patsy, tipică pentru genul de fată după care umbla el. Fusese o proastă să se gândească, fie şi pentru o clipă, că odată, într-o bună zi, se va uita la ea cu acea admiraţie extaziată care i se citea acum în privire.

— Aş fi vrut să-ţi spun dinainte, hmm, dar toate astea s-au petrecut atât de repede. Abia după ce mi-a spus că se gândea să se mute înapoi, la New York, mi-am dat seama că nu vreau s-o pierd. Şi ştii ce? Am invitat-o aici pentru a o cere de soţie.

Rose a fost cotropită de un nou val de durere. Acesta era locul lor – locul lor special –, aşa fusese dintotdeauna.

— Să fiu sincer, mi-a fost al dracului de frică să nu mă refuze. Adică, de ce ar vrea o fată superbă ca ea să ia unul ca mine?

„Pentru că arăţi bine, eşti sexy, amabil, amuzant şi ai succes, deci eşti visul oricărei fete”, ar fi vrut să-i spună Rose. Îl cunoştea suficient de bine pentru a şti cât de mult l-ar afecta cea mai mică bănuială a ei cu privire la Patsy, care, în opinia lui Rose, căutase cu mare atenţie lozul câştigător, însă, din punct de vedere emoţional, era la fel de rece ca un peşte, nu şi în cazul în care ar fi avut un oarecare interes, prin urmare, Rose o considera suficient de bună pentru el.

Desigur, nu putea exclude posibilitatea ca, din gelozie, s-o judece greşit pe Patsy.

Josh aştepta, pur şi simplu, ca ea să spună ceva. Rose trase adânc aer în piept.

— Grozav… Hm, şi aţi decis deja când vă veţi căsători?

Ce greu îi venea să rostească acele cuvinte, la fel de dureroase ca un cuţit înfipt adânc în inimă.

— Cât de repede putem. Vreau să vii şi tu, normal, deşi Patsy este uşor îngrijorată şi crede că, dacă ne-ai fi

martor, ne-ai aduce ghinion. Glumeşte, desigur.

— Bineînţeles, consimţi Rose, păstrând pentru sine impresia că Patsy nu glumea deloc.

— Patsy are multe planuri pentru noi doi. Ştie tot ce nu a mers între mine şi Judy şi spune că este hotărâtă să se implice în munca mea, pentru a nu păţi la fel. Asta e un alt motiv pentru care sunt fericit că ne vedem în seara asta. Ştii, Patsy şi-ar dori să vorbesc ceva cu tine.

Părea stânjenit din nou, îşi dădu seama Rose. Indiferent ce-i spusese Patsy să discute cu ea, subiectul nu-i va plăcea în mod sigur.

— Dacă nu e de acord să luăm masa împreună o dată pe lună… începu ea, căutând în mintea ei ce ar putea dori Patsy să schimbe.

— Nu, nu despre asta e vorba. Ei bine, nu direct, deşi… Bine, problema e, Rose, că Patsy nu mai vede niciun motiv pentru care noi ar mai trebui să fim parteneri de afaceri. Şi, dacă o luăm logic, are dreptate. După cum spune ea, nu am nevoie cu adevărat…

— De mine? completă Rose fraza în locul lui.

Avea o voce spartă, ştia, dar reflecta exact ceea ce simţea. Se simţea vulnerabilă şi periculos de fragilă. Se afla pe punctul să cedeze nervos şi să izbucnească în lacrimi. Era ultimul lucru la care se aşteptase. Nu-i păsase câte sau ce fel de fete, şi chiar soţii, veneau şi plecau din viaţa lui, deoarece ştia sigur că între ei va exista mereu apropierea pe care i-o permitea parteneriatul de afaceri. Însă acum, din cauza vicleniei femeii care preluase în viaţa lui rolul la care aspirase ea, Rose, chiar şi această mică plăcere îi era interzisă.

Ceea ce o preocupa pe Patsy cu adevărat era parteneriatul sau nutrea sentimente sincere faţă de Josh?

— Nu face mutra asta! Josh părea sincer supărat. Tu şi cu mine vom fi mereu prieteni. Nimic nu poate schimba asta.

Se întinse şi-o prinse de mână înainte ca ea să-l poată opri, iar bine cunoscuta căldură a degetelor lui aşezate peste ale ei îi ridică un nod în gât. În sinea ei auzea

cuvintele hitului formaţiei Rolling Stones, care descriau o ultimă discuţie între îndrăgostiţi, iar corpul începu să-i tremure. Îşi smulse mâna cu un gest frenetic, pentru ca el să n-o întrebe ce are.

— Am atâtea motive să-ţi fiu recunoscător, îi spuse.

Rose nu mai putea suporta.

— Nu-mi datorezi absolut nimic. Ne-am ajutat unul pe celălalt, îi reaminti.

Vedea pe faţa lui cât era de uşurat că nu face o scenă. Rolul ei în viaţa lui era acela al unui prieten, nu al unei femei pe care s-o iubească.

— Patsy are dreptate, ar fi trebuit să fac ceva să te răsplătesc de mai multă vreme, spuse. Saloanele merg bine şi pot, fără probleme, să cumpăr partea ta de acţiuni. Nu e corect să te ţin legată de mine, când ţi-ai putea folosi investiţia altfel.

„Ba este foarte corect”, vru să-i spună ea, cuvintele urlându-i în interiorul capului ca un ţânc cuprins de pandalii. „Vreau să fiu legată de tine în orice fel posibil. Nedreaptă este căsătoria ta cu Patsy, care se joacă cu tine”.

— Ce vrea Patsy cu adevărat este să o luăm de la început şi să deschidem un salon în New York.

Aşadar, asta era. Sfârşitul sfârşitului.

— Adică, să o iei pe urmele lui Vidal, vrei să spui.

Dacă era răutăcioasă şi îl rănea, asta era, dar în loc să se simtă ofensat, o aprobă, înflăcărat.

— O duce chiar bine acolo, iar Patsy spune că nu vede niciun motiv să nu reuşesc şi eu. Are ceva contacte la New York şi, desigur, acolo e familia ei. Trebuie să ne vizitezi după ce ne-om aşeza. Şi nu accept nicio scuză; la urma urmei, Ella e şi ea acolo.

Supusă, preluă aluzia pe care presupuse că o făcuse Josh:

— îi voi spune ce plănuieşti, desigur. Este editor-adjunct la departamentul de reportaje de la *Vogue,* după cum ştii, dar sunt sigură că nu va fi nicio problemă să pună o vorbă bună pentru tine la departamentul de modă.

Era cea mai proastă seară din viaţa ei, mai rea decât

seara în care Arthur Russell aproape că o violase, pentru că, la urma urmei, noaptea aceea o încheiase în braţele lui Josh.

Se terminaseră şi seara, şi prostescul, nebunescul şi zadarnicul ei vis. Josh făcu semn chelnerului că vrea să plătească, dornic să ajungă acasă, la Patsy, se gândi Rose nefericită.

Capitolul 38

Ella stătea la fereastra blocului îmbrăcat în gresie roşcată, încercând să respire un pic de aer curat în atmosfera înăbuşitoare care domnea în iunie în Manhattan. Ar fi trebuit să scrie un articol intitulat „Dăruind arta", destinat ediţiei de Crăciun a revistei *Vogue.* Era un text despre patronii artiştilor. Dar cum Doamne, iartă-mă, s-ar fi putut gândi la Crăciun şi la zăpadă, când căldura făcea ca transpiraţia să-şi taie drum printre sânii ei?

Se îndrăgostise de New York din primul moment când sosise în Manhattan, în iarna anului 1958. În primele luni, îl explorase de la un capăt la celălalt, mergând pe jos în cea mai mare parte a timpului, cel puţin prin zonele unde nu existau pericole, învăţând despre trecutul şi prezentul oraşului, molipsindu-se cu vivacitatea şi atitudinea pasională a locuitorilor urbei. Arţăgoşi, deschişi, impetuoşi, dar nicicând plicticoşi, din Broadway până în Bronx, din Central Park până în Staten Island, Ella iubea oraşul în întregime, aşa cum era, dar cel mai mult pentru felul în care o întâmpinase şi o forţase să se schimbe din fata stângace, stânjenită şi banală care era, într-o newyorkeză get-beget, o femeie care putea negocia pentru lucrurile pe care le dorea, care putea opri un taxi pe străzile oraşului, care se îmbrăca după propriul gust. Fusese la petreceri la Studio 8 şi în apartamentele din Upper East Side, mâncase păstramă cu chifle de secară când luase cina în oraş sau mâncăruri alese, la Piaza, făcuse băi de soare în parc, vara,

şi patinase, iarna, pe lacul îngheţat. Oraşul îi dăduse încredere de sine, iar ea, în schimb, îi dăruise sufletul ei. Iubea oraşul atât de mult, încât începuse să uite că trebuie să-şi ia pastilele pentru dietă şi, mai apoi, descoperise că nici nu mai avea nevoie de ele. New York-ul o păstra zveltă, o supleţe naturală şi sănătoasă care o eliberase de amintirile neplăcute legate de greutatea ei. Da, iubea New York-ul, dar acum oraşul părea gol şi cenuşiu. Poate pentru că nu era şi Brad acolo?

Îşi puse alături carneţelul. Nu avea niciun sens să mai încerce să lucreze, din moment ce imaginea lui Brad îi invadase mintea.

I-ar fi putut accepta invitaţia de a merge cu el la Hamptons[15] la acel final de săptămână, îşi reaminti ea, dar ştiind că el se aştepta să doarmă împreună, îşi dădu seama că nu putea face încă pasul acesta.

Închise ochii. Ironia sorţii era că medicamentul care ar fi vindecat-o de frica de sarcină – pilula contraceptivă – şi de nebunia de după aceea, credea ea, gânduri care o opriseră să facă sex, apăruse prea târziu pentru ea. Dacă ar fi fost disponibil mai devreme, când era mai tânără, atunci nu era nicio problemă. S-ar fi putut culca cu Brad. La urma urmei, îşi dorea s-o facă. Fusese atrasă de el din secunda în care îl cunoscuse. Chipeş, bine dispus, bogat şi divorţat, inteligent, cu un simţ al umorului dezvoltat, jurnalist de investigaţie recunoscut, devenit apoi autor, nici nu era de mirare că se îndrăgostise de el. El îi confirmase toate gândurile secrete că bărbaţii cu care avusese de-a face în Londra erau găunoşi şi lipsiţi de strălucire. Niciunul dintre ei nu o făcuse vreodată să se simtă cum o făcea Brad. Dacă ar fi fost genul de persoană care să spună şi să creadă asemenea lucruri, ar fi putut gândi cu uşurinţă că în tot acest timp aşteptase, în mod secret, ca el să intre în viaţa ei.

---

15 Regiune turistică la ocean, formată din mai multe sate şi cătune în Long Island, New York. Este una dintre coloniile istorice de vară ale americanilor de pe coasta de nord-est. Aici se află unele dintre cele mai scumpe proprietăţi rezidenţiale din SUA. (n.tr.)

La început a fost neîncrezătoare, şi apoi, uimită când el începuse, în mod subtil, s-o urmărească. Dar realităţile dure ale vieţii o hăituiau îndeaproape. Brad avea o gândire liberală şi credea, printre altele, că femeile au dreptul la propria lor sexualitate. Scrisese câteva articole răsunătoare de impact, denunţând tipul de femeie care refuza să trăiască revoluţia sexuală şi se agăţa de vechea tradiţie, oferindu-şi virginitatea în schimbul unei verighete. Le numise trădătoare ale propriului sex, demne de milă şi lipsite de valoare în ochii unui om cu adevărat eliberat de prejudecăţi.

Ella era încă virgină. Nu pentru că avusese vreodată intenţia să se folosească de virginitatea ei pentru a şantaja un bărbat s-o ia de soţie – departe de ea gândul acesta. Jurase că nu se va căsători niciodată. Îşi păstrase virginitatea pentru că îi era frică să nu facă un copil şi apoi să cadă pradă aceleiaşi nebunii care o distrusese pe mama ei.

Acum, cu pilulele contraceptive pe care ginecologul ei din New York i le prescrisese din cauza problemelor pe care le avea cu ciclul menstrual, nu mai avea a se teme de sarcinile nedorite.

Desigur, i-ar fi putut explica lui Brad de ce era încă fecioară, dar Ella fusese cel mai mare copil, condusă de dorinţa de a excela în tot ceea ce făcea şi de teama faţă de umilinţe, în cazul în care nu atingea perfecţiunea. Brad era un bărbat sofisticat de peste treizeci de ani, care ar fi putut fi un amant superb, era sigură, şi care s-ar fi aşteptat ca femeile cu care făcea dragoste să aibă o experienţă similară cu a lui.

Cum ar fi să apară în faţa lui ca o fecioară stângace, total neexperimentată? Nu putea! Nu acum, când imaginea pe care şi-o cultivase era aceea de femeie sofisticată şi modernă.

Era prea târziu să regrete toate ocaziile pe care le avusese la acele petreceri fără sfârşit din Londra, unde ea şi Rose erau târâte de Janey şi unde ar fi putut să capete ceva experienţă sexuală.

Nu suporta, pur şi simplu, gândul că ar putea ajunge în pat cu Brad şi, după ce acesta ar descoperi adevărul, ar citi pe chipul lui cum expresia i se schimbă de la dorinţă la dispreţ sau, mai rău, la amuzament. Văzuse de atâtea ori această scenă, în imaginaţia ei. Umilinţa ar fi de nesuportat. Voia să fie la nivelul aşteptării lui Brad, să-l bucure şi să-l surprindă, să-l audă spunându-i că este de-a dreptul copleşit de capacitatea ei de a-l aţâţa peste limitele lui de control. Dorea atât de mult să-l satisfacă şi să-l impresioneze, să fie cea mai bună dintre toate şi să-l audă spunând că, de acum, ea era singura femeie pentru el şi că nicio altă femeie nu se poate compara cu ea. Aşa ceva îşi dorea. Şi, de vreme ce nu se putea apropia de acest vis, trebuia, pur şi simplu, să şi-l scoată din minte. Dacă ar fi putut folosi o baghetă magică, să se transforme în femeia care-şi dorea să devină, ar fi făcut-o. Dar Ella ştia din copilărie că nu există puteri magice. Multă vreme după ce mama ei murise, mergea seara la culcare dorindu-şi ca, pe parcursul nopţii, printr-o magie, să uite de toate lucrurile înfricoşătoare pe care le ştia despre mama ei, astfel ca dimineaţa să se trezească şi să găsească o nouă Lydia, o Lydia normală, nu o nebună. Dorinţa nu i se împlinise niciodată. Nu exista magie.

Brad se va plictisi în scurtă vreme să întreţină relaţia cu ea, fără să obţină răspunsul pe care şi-l dorea. Nu va trece mult timp şi-şi va găsi pe altcineva.

— Ştii ce-mi place la tine? îi spusese imediat după ce se cunoscuseră. Îmi place că eşti calculată, dată naibii şi înţeleaptă. Îmi place că eşti femeie adevărată, nicidecum o puştoaică prostuţă. Văd în ochii ăştia ai tăi că ştii ce înseamnă să fii femeie.

Ea îşi fixase privirea asupra gulerului de un alb imaculat al cămăşii lui Brooks Brothers şi încercase să-i demonstreze că avea dreptate, fără a fi, în realitate, nimic din toate acestea.

*

Locuia în New York de suficient timp – de aproape un deceniu – pentru a şti că nimeni nu stă vara în oraş decât dacă trebuie, şi chiar şi aceştia îşi pun coada pe spinare şi-o tulesc imediat ce se face vineri după-amiază.

Toţi cei care lucrau în birourile *Vogue,* cel puţin aşa părea, fie aveau o căsuţă în Hamptons, fie cunoşteau pe cineva care avea, iar la sfârşit de săptămână, dacă nu aveau de lucru în afara oraşului, se îndreptau către această staţiune foarte la modă.

Ella s-ar fi putut duce şi ea, deşi nu acceptase invitaţia lui Brad să stea la casa lui de pe plajă, pe care o închiria vara, ca să poată lucra la o nouă carte. Nu ducea lipsă de invitaţii din partea numeroşilor membri ai echipei editoriale, dar acum, pentru că-l minţise pe Brad că are de făcut o documentaţie care necesita şederea ei în oraş, trebuia să stea în banca ei.

Iubea New York-ul, dar încă mai avea momente în care-i lipseau ai ei. Uneori, cele două personalităţi din mintea ei îşi declarau război: partea sentimentală, vulnerabilă, tânjea după casă şi după confortul emoţional pe care i-l oferea, pe când cea ambiţioasă era conştientă că doar New York-ul îi oferea ocazia de a demonstra ce poate.

Profesional, o ducea foarte bine. E adevărat că nu scria încă pentru revista *Time* acel tip de relatări, bazate realităţile brute ale vieţii oamenilor, fapte care îi alimentau instinctul de a-i proteja pe cei sărmani şi vulnerabili. Brad o complimentase însă pentru stilul ei aparte care răzbătea din paginile revistei *Vogue,* şi discutaseră deseori despre impactul documentarelor de televiziune, pe care le apreciau amândoi, fiind de acord că le-ar plăcea să lucreze ca jurnalişti de investigaţiei pentru a face asemenea documentare.

Articolul la care lucra acum – despre legătura dintre arte şi patronii bogaţi ai artiştilor – presupunea un efort suplimentar din partea ei. Luni dimineaţa urma să intervieveze una dintre persoanele din înalta societate, cunoscută ca patroană a artelor. Era unul dintre interviurile pe care şi le aranjase. Fusese convocat, de asemenea, şi un

fotograf, iar ei îi căzu tavanul în cap când auzi că era vorba despre Oliver Charters.

Ştia că lucrează în New York şi că avea contract cu *Vogue* pentru douăsprezece luni. Departamentul artistic era deja răvăşit de vibraţia şi de originalitatea primelor fotografii de modă pe care le făcea pentru ei, şi ea trebui să admită că fotografiile erau bune.

Avea felul lui de a face manechinele să pară senzuale – în aşa măsură încât, spre propria iritare, Ella nu se putea uita la niciuna dintre poze fără să-şi imagineze că, înainte de a le fotografia, făcea sex cu modelele. Aveau privirea aceea care spunea, cumva, că sunt satisfăcute. Spre deosebire de ea.

Scoase un oftat şi aruncă pe jos carneţelul. Mintea îi revenise la Brad. Tânjea după el şi, literalmente, nu putea dormi noaptea din cauza dorinţei. Poate dacă i-ar spune… Dar cum ar putea? Nicio femeie nu era virgină la vârsta ei. Îşi imagina oroarea de pe chipul lui şi modul în care s-ar fi îndepărtat de ea. Era suficient de rău să fie virgină, fără a se mai confesa şi altora.

Brad stătea, probabil, la soare, cu pieptul său bronzat, unduind de muşchi, întins pe un şezlong lângă piscină, cu o băutură răcoritoare la îndemână. Se putea imagina întinzându-i loţiune de plajă pe umeri şi mai în jos, pe piept, pe pulpe, în vreme ce slipul îi puneau în evidenţă… Ella înghiţi în sec. Nu erau doar imaginile din capul ei care-i aţâţau imaginaţia. Îşi direcţionă gândurile într-o direcţie mult mai practică. Avea atâtea în comun cu Brad, în special interesul pentru jurnalismul de investigaţie. Nu era o proastă. Ştia perfect de bine că dorinţa era cea care-l determina pe Brad să o urmărească. La urma urmei, văzuse această reacţie suficient de des şi-i confirma faptul că mulţi alţi bărbaţi erau mai întâi atraşi carnal de femei, pentru ca abia mai apoi să se îndrăgostească de ele, şi nu invers.

Nu ar fi deranjat-o dacă ar fi putut să-l bucure şi să-l farmece pe Brad cu talentul ei sexual. S-ar fi îndrăgostit de ea mai târziu, odată ce şi-ar fi dat seama, după cum ea deja înţelesese, cât de aproape erau să devină ceva care ar

fi semănat cu sufletele-pereche. Auzise, de pildă, că el nu-şi doreşte copii. Citise asta într-un articol despre el pe care-l pusese deoparte, cu un sentiment de vinovăţie ruşinată provocat de necesitatea obsesivă de a strânge şi cea mai mică fărâmă de informaţie despre el.

Ştia cât de pasionat era de scrisul şi de misiunea lui de a dezrădăcina corupţia din primărie şi de a scoate la lumină, în beneficiul „oamenilor mărunţi”, matrapazlâcurile făcute de „marii jucători”, o misiune pe care şi-o asuma şi Ella. La fel ca ea, prefera teatrul şi artele, în detrimentul vieţii din cluburile de noapte. Călătorise mult şi dorea să călătorească şi mai mult. La fel ca ea, voia să hoinărească peste tot prin lume. Era împotriva războiului din Vietnam şi o declarase public.

O, da, perfect. Problema era că existau femei mult mai experimentate şi mai versate decât ea, care gândeau la fel.

De fapt, pentru prima dată în viaţă, Ella simţea ce înseamnă să fii îndrăgostit, iar dragostea să-i stârnească atâta pasiune, încât să fie pregătită să încalce tot ceea ce considerase înainte a fi reguli de la care nu avea voie să se abată. Numai că regulile care o constrângeau erau propria ei creaţie, nu a societăţii, şi nu le putea încălca fără să rişte să distrugă dorinţa pe care Brad o simţea faţă ea.

O necăjise spunându-i că oceanul nu era departe de casa pe care o închiriase şi că plaja era suficient de discretă pentru a permite să facă plajă dezbrăcaţi complet. Se străduise din răsputeri să nu pară şocată, auzindu-l ce spune. Împărţea un birou cu alte asistente ale editorului, şi cu toate o considerau nebună pentru că-l ţinea pe Brad la distanţă.

— Asta e răceala britanică, spusese una dintre ele, în vreme ce alta chicotise spunând că nu avusese parte de prea multă „răceală britanică” în seara în care scosese un grup rock londonez la cină.

— Pluteau printre nori, de drogaţi ce erau, şi erau mai impertinenţi ca un vestiar plin de sportivi. Mi s-au părut atât de drăguţi şi sexy.

Căldura începu s-o sâcâie, şi se gândi cu nostalgie la Denham, la grădinile sale verzi şi răcoroase şi la camerele bine aerisite.

Oricum, îi era mai bine să se gândească la Denham decât la Brad.

Capitolul 39

— Ai planuri pentru sfârşitul ăsta de săptămână? o întrebă Janey pe Rose.

Era vineri, a doua zi dimineaţă după cina cu Josh, când ele două savurau ceaiul făcut de Rose. Uşa de la bucătărie fusese lăsată deschisă pentru a pătrunde aerul proaspăt al dimineţii. Ca multe case făcute în aceeaşi perioadă, bucătăria se afla la nord şi era situată la demisol, pentru a păstra mâncarea la răcoare şi proaspătă. Cu toate acestea, fără cuptorul Aga, pe care Amber îl instalase aici, iarna ar fi fost în bucătărie un ger năprasnic şi un semiîntuneric permanent.

Rose ştia că afacerea ei avea acum suficient succes pentru a-şi putea cumpăra un apartament mic, dacă şi-ar fi dorit, însă deşi era tipul de persoană care se bucura să aibă intimitate şi nu-şi dorea companie, ştia că i-ar fi lipsit căldura casei din Cheyne Walk, dacă s-ar fi mutat de acolo. Cu toate acestea, gândi, lui Janey i-ar plăcea foarte mult să plece şi să se mute într-un apartament cu noul ei prieten, dacă aranjamentul ar fi acceptabil.

Anii 1960 aduseseră o nouă eră, care avea, după cum considerau cercurile conducătoare, o laxitate morală dizgraţioasă, dar la fel ca Patti Boyd, care nu a trăit împreună cu prietenul ei din formaţia Beatles, George, înainte să se fi căsătorit, au mai existat şi altele. O fată se putea culca cu cât de mulţi bărbaţi dorea, putea sta cu ei zile şi nopţi, dar, cum ştiau cu toţii, nu era de acceptat să se mute la el acasă.

— Trebuie să plec la Sussex să mă uit la o casă pentru un posibil contract pe care mi l-a pasat David Mlinaric[16], răspunse Rose.

Capul îi bubuia de la lacrimile pe care le vărsase în tăcere pe pernă noaptea trecută, şi încă se simţea rău după veştile primite de la Josh. Era conştientă de ceea ce-i spusese, dar nu putea accepta mersul evenimentelor şi faptul că urma să-l piardă definitiv. Micile lui firimituri de afecţiune şi de prietenie o hrăniseră multă vreme, însă acum se confrunta cu singurătatea căreia ar trebui, cumva, să-i supravieţuiască. Noaptea trecută singurul lucru pe care dorea să-l facă era să-şi tragă peste cap pledul şi să înceteze, pur şi simplu, să mai existe. Avea însă responsabilităţi faţă de clienţi, la urma urmei. În anii de când aflase că ea şi John ar putea avea acelaşi tată, învăţase să stea pe picioarele ei din punct de vedere emoţional, dar acum, acceptă Rose cu tristeţe, şi-ar fi dorit din suflet să aibă pe cineva la care să se întoarcă, cineva mai în vârstă, mai înţelept şi, mai presus de toate, cineva care s-o iubească şi căruia să-i pese de ea.

Cineva? Se gândea oare la mătuşa ei Amber? Era de domeniul trecutului, îşi spuse Rose. Îşi ascunsese în adâncul sufletului amărăciunea şi sentimentul de trădare atunci când îşi dăduse seama cum o abandonase mătuşa ei. În cele din urmă, hotărâse că era mai uşor să pretindă, pur şi simplu, că totul rămăsese neschimbat – să le facă pe plac tuturor –, chiar dacă ea şi Amber ştiau că relaţia dintre ele se schimbase şi chiar dacă asta însemna ca ea să poarte toată viaţa povara tristeţii şi a pierderii. Doar că acum adăugase o pierdere suplimentară, cu care trebuia să se descurce – cea a lui Josh –, iar Rose nu ştia dacă era suficient de puternică pentru a rezista acestei greutăţi.

— Casa din Sussex este proprietatea unui cântăreţ de rock; David nu mi-a spus care anume. Mi-a spus doar că este mult prea ocupat pentru a o prelua şi s-a gândit că poate fi o provocare pentru mine, îi spusese ea lui Janey.

Rose nu putuse adormi ore în şir după ce se văzuse

16 Designer britanic de interioare, de origine slovenă (n.tr.)

cu Josh – după ce-şi luaseră rămas-bun, se corectă ea –, astfel că se forţa să arate normal în acea dimineaţă.

— Dar tu, Janey, ce program ai?

— Am de pregătit parada modei pentru noul sezon din septembrie. Te avertizez că vreau să fii iar modelul meu. Cindy crede că ar trebui să mă concentrez pentru a scoate o linie de modă mai ieftină pentru piaţa americană, ceva de tipul liniei Gingerbread a lui Mary Quant, şi i-am promis că voi încerca să găsesc ceva. Eu şi Charlie mergem la Annabel diseară. Dacă te întorci la o oră acceptabilă, vino şi tu.

Rose încuviinţă, deşi, în realitate, ultimul lucru pe care şi l-ar fi dorit era să socializeze. Josh continua să creadă că salonul de pe King's Road era salonul lui model, aşa că putea fi acolo acum. Rose închise ochii şi capitulă în faţa durerii produse de propria dorinţă.

Salonul va fi îngrozitor de plin, ţinând cont de faptul că era vineri, plin de puicuţe de pe King's Road, chicotind, bârfind şi flirtând cu stiliştii pe care-i zoreau să le termine frizurile pentru vârtejul de petreceri de la sfârşitul săptămânii.

Pentru un om din afară, totul putea părea incredibil de haotic, cu muzica aceea dată la maximum şi cu stiliştii lucrând fără grabă, în vreme ce bieţii ucenici terifiaţi şamponau şi spălau părul clientelor, însă pentru Josh, erau cu toţii parte a unei orchestre pe care el o dirija şi nu parte a ceea ce se petrecea pe ascuns în timp ce el mângâia, complimenta, flata şi muncea.

Automat, Rose îşi atinse cocul perfect. Dacă Josh pleca la New York, trebuia să găsească un alt hair-stilist. Lacrimile îi ardeau ochii, forţând-o să clipească puternic pentru a le opri.

*

Întâlnirea lui Rose era la trei după-amiază, mai târziu decât i-ar fi plăcut, pentru că trebuia să conducă înapoi la Londra, dar nu avea ce face, recunoscu ea îndreptându-se

către Sussex în Mini Morissul ei roşu strălucitor.

Era o zi însorită şi purta o rochie pe care o îndrăgea şi pe care o îmbrăcase în speranţa că-i va mai ridica moralul, o rochie din colecţia de vară a lui Janey, cu o minunată umbră de galben antic şi cu o bordură lată, imprimată cu un negru catifelat, care-i dădea un aer de friză grecească. Janey croise materialul în aşa fel încât rochia, care era scurtă, se îmbrăca trasă peste cap, fiind strâmtă şi dreaptă, cu mâneci lungi, aproape medievale. Ţesătura era atât de diafană şi de fină, încât era aproape transparentă, astfel că Rose purta pe dedesubt unul dintre noile body-uri *all-in-one* de la Mary Quant – unul alb cu emblema ei comercială sub formă de floare. În picioare, purta o pereche de pantofi galbeni, în aceeaşi culoare cu rochia.

Cărţile cu modele erau în portbagaj, alături de portofoliul care conţinea fotografii cu unele dintre proiectele sale de design. David fusese prea ocupat pentru a-i spune multe despre client şi pretenţiile sale. Era sigur însă că nu-l va dezamăgi.

Peisajul din Sussex era frumos, dar frumuseţea lui nu-i ridica moralul mai mult decât o putea face rochia ei favorită. Rose îşi dădu seama de lucrul acesta mai târziu, când încetini pentru a căuta destinaţia, odată intrată în oraş. Singurul lucru la care se putea gândi era faptul că-l pierdea pe Josh.

I se părea incredibil că Josh nu părea să-i intuiască sentimentele, dar, pe de altă parte, era fericită că nu avea habar. Ultimul lucru pe care şi l-ar fi dorit era ca lui să-i fie milă şi să-i pară rău de ea.

Era atât de adâncită în nenorocirea ei, încât aproape că ratăporţile de la intrare, flancate de două construcţii, între care se afla o alee în paragină, mărginită de stejari.

Denham avea o alee asemănătoare, deşi atât casă, cât şi pământul care o mărginea erau bine îngrijite.

Aici, pământul fusese neglijat, iarba peluzei era sufocată de bălării, care se terminau, în cele din urmă, în ceea ce părea un *ha-ha,* adică un gard îngropat într-un şanţ, pentru a nu bloca priveliştea, apoi o peluză mai

îngrijită, care ajungea până la casă, o clădire în stil georgian, curată, mai mult decât impresionantă, cocoţată în vârful unei movile, astfel că dădea impresia că se uită de sus la pământul din jur.

Când coborî din maşină, singurul sunet care sfâşia căldura somnoroasă a zilei era cântecul unei păsări. Casa părea părăsită şi abandonată, ferestrele erau murdare şi fără perdele, iar vopseaua de pe uşa de la intrare se cojise şi crăpase.

Tocmai când începuse să se întrebe dacă ajunsese unde trebuie, uşa din faţă se deschise şi ieşi un bărbat.

Înalt, cu o claie dezordonată de cârlionţi, împestriţaţi cu şuviţe blonde, acolo unde-l prinsese soarele, purtând o pereche de jeanşi şi o cămaşă descheiată la gât, acesta îi zâmbi lui Rose, privind-o aprobator din cap până în picioare.

— Minunat. Întinse mâna şi adăugă: Eu sunt Pete, apropo.

Îl recunoscuse, desigur. Ar fi fost imposibil, de altfel; era cântăreţul vocal şi liderul uneia dintre cele mai de succes trupe rock din ţară.

Rose îi oferi cel mai profesional zâmbet şi-i strânse mâna.

— Mai bine intri să arunci o privire, îi spuse el.

Rose îl urmă într-un hol care avea o arhitectură elegantă, de altfel singurul lucru elegant de-acolo. Pereţii arătau jalnic, pe podea căzuseră bucăţi din stucatura ornamentală a cornişelor şi a plafonului, iar scara nu avea balustradă.

— Am luat-o ieftină pentru că era într-un hal fără de hal, îi spuse Pete.

Rose încercă să nu pară atât de dezamăgită pe cât era.

— Cred că, de fapt, ai nevoie de un arhitect, nu de un designer de interioare, îi spuse.

— În regulă. Poţi să-mi găseşti unul, te rog? Problema este că plecăm în turneu peste o săptămână şi le-am promis băieţilor din trupă că pot veni să stea aici când ne

întoarcem, adică înainte de Crăciun. A, şi asta mi-aminteşte că voi avea nevoie de un studio de înregistrări. O să-mi iau boarfele de-aici înainte să plecăm în turneu, ca să nu-ţi stea în cale.

— Locuieşti aici?

Lui Rose mai că nu-i venea să creadă.

— Da.

Ar fi vrut să se întoarcă şi să plece. Volumul de muncă pe care ar fi trebuit să-l depună era peste puterile ei.

După aproape două ore în care văzuse toate ungherele casei, Rose îi spuse cu fermitate lui Pete:

— Cu siguranţă, ai nevoie de un arhitect.

Stăteau pe zugrăvise din faţa dormitorului pe care-l folosea Pete. El însuşi îşi zugrăvise camera violet, îi spuse lui Rose, dar, în mod neaşteptat, patul, care părea nou, era acoperit cu lenjerie albă, curată şi îngrijită. Pete era cu mult mai înalt ca Rose, cu umeri laţi şi braţe musculoase; îşi ţinea o mână sprijinită de tocul uşii, avea mânecile suflecate, iar prin cămaşa desfăcută la piept se vedea pielea bronzată.

— Hai să mergem în oraş, la un bar, să vorbim despre mai multe, a fost răspunsul lui.

Aşa se face că, o jumătate de oră mai târziu, Rose era aşezată la masă, faţă în faţă cu Pete, la restaurantul din oraş cu acoperiş din stuf şi cu bizarul său aspect de modă veche, mâncând vită Wellington şi ascultându-i povestirile, cu siguranţă exagerate, despre lucrurile care i se întâmplaseră în timpul turneelor pe care le avusese cu trupa lui.

Comandă o sticlă de vin, dar Rose bău doar un pahar şi se opri. Poveştile despre dezastrele prin care trecuse o făcură să râdă, iar Pete, în mod evident, nici nu-şi dorea altceva.

— Eram prin Amsterdam, îi spuse el cu un rânjet larg, primul turneu de capul nostru de când intraserăm în cărţi. Am terminat de cântat la două dimineaţa, abia sosiţi în Olanda în după-amiaza precedentă. În ultimele două ore ale spectacolului, singurul lucru care ne-a mai ţinut în picioare

au fost jointurile pe care Mickey, omul nostru bun la toate, ni le pasa de după decoruri. Desigur, odată ce am coborât de pe scenă, ne-am lovit de grupurile care-şi fac de obicei de lucru la ieşirea artiştilor – riscurile meserie, îi spuse, şi continuă: Normal, fetele astea se aşteptau să fie duse la cine ştie ce hotel simandicos, dar, graţie managerului nostru, deştept ca un cur, urma să dormim în autobuz. E drept că aveam o groază de boarfe acolo, dar pentru că încă pluteam, de la jointuri şi spectacol, am sfârşit rătăcind prin cartierul curvelor, pentru că Mickey susţinea că am putea să ne ducem catrafusele acolo şi să improvizăm un pat, în schimbul a câteva lire. Asta arată cât de experimentaţi erau Mickey şi restul băieţilor, pentru că fetele alea te taxau cu câteva lire minutul, nu întreaga noapte.

În mod normal, Rose s-ar fi simţit stânjenită de aceasta francheţe venită de la un bărbat pe care abia-l cunoştea, dar Pete ştia să se poarte astfel încât reuşi să-i înlăture sfiala şi nesiguranţa, ba reuşi chiar s-o facă să râdă, atunci când simţea că ar fi trebuit, de fapt, să-l dezaprobe. Îi plăcea compania lui, îşi dădu seama, spre marea ei surprindere.

Era încă lumină când părăsiră localul, iar Pete se încovrigă pe scaunul pasagerului, în maşina ei micuţă.

*

Emerald se uită la tivul rochiei ei Courreges, suficient de scurtă pentru a-i scoate în evidenţă lungimea atrăgătoarelor ei picioare bronzate.

Max abia sosise pentru a o duce la obişnuita cină de la Annabel’s, dar ea voia să discute ceva cu el mai întâi.

— Am nişte ştiri interesante, îi spuse.

Era în toane bune, triumfătoare la gândul că planurile sale îi vor permite să-l aibă pe Max toată vara doar pentru ea.

— O prietenă s-a oferit să-mi lase vila ei din Saint Tropez pentru toată vara. Am putea pleca săptămâna

viitoare…

— Nu.

— Ce? Nu fi prost, Max, nu se poate să nu mergem.

Singurul lui răspuns a fost s-o prindă de încheietură cu o strânsoare ca de cleşte şi să-i spună lapidar:

— Ascultă, cucoană, nimeni nu-mi spune mie ce să fac şi, în special, nu o puicuţă. Şi ce-i cu pluralul ăsta? Eu sunt eu, şi tu eşti tu, nu există *noi.* Aşa stau lucrurile, şi aşa vor sta şi de-acum înainte.

Emerald nu era obişnuită să fie tratată atât de umilitor. Îşi smulse mâna din strânsoare şi întrebă:

— Şi dacă eu nu vreau ca lucrurile să stea aşa?

— Foarte rău, spuse scurt Max, pentru că eu vreau. Am afaceri în Londra şi trebuie să stau aici. Simte-te bine cum şi unde vrei, mi se rupe. De fapt… începu el.

Emerald îl opri, întrebându-l:

— De fapt, ce?

— Descurcă-te singură.

Ceea ce voia să-i sugereze era, cu adevărat, că o părăsea? Pentru o clipă a fost prea şocată să reacţioneze. Nu la asta se aşteptase şi nu aşa ceva voia să se întâmple. Un sentiment, poate nu chiar de panică, dar, cu siguranţă, pe-aproape, puse stăpânire pe ea. Nu era pregătită să pună capăt legăturii dintre ei. Concubinajul lor continua să i se pară interesant, dar încrederea de sine puse capăt sentimentului de panică. Bineînţeles că nu a vrut să spună asta. Nu făcea decât să-şi zornăie pintenii. Ştia Max când sărea calul. Poate că simţea nevoia să demonstreze cât e de bărbat şi de independent, dar realitatea era că dorinţa lui sexuală pentru Emerald era la fel de mare ca a ei pentru el.

Liniştindu-se şi recăpătându-şi controlul, Emerald îl cuprinse cu braţele pe după gât şi-şi presă corpul de al lui, strângându-l cu coapsele şi necăjindu-l în glumă:

— Haide, ştii doar că mă vrei.

— Pe tine? Nu, ceea ce vreau este asta.

Trebuia să-şi dea jos rochia Courreges, dar Max nu făcu decât să i-o ridice până la talie. Probabil că nici nu s-ar

fi ostenit să-i dea jos chiloţii, atât era de nerăbdător s-o aibă, gândi Emerald triumfătoare, uitându-se într-una din perechile de oglinzi rococo frumos aurite aşezate în nişele de pe flancurile şemineului, în timp ce se ţinea de marginea mesei şi el o pătrundea cu violenţă.

Dimineaţa avea mereu vânătăi pe piele în locurile de unde o apucase Max. Amantul ei avea apucături sălbatice, dar Emerald era extrem de excitată aţâţându-l, împingându-l până la punctul la care trebuia s-o aibă cu orice preţ. Demonstra astfel că era mai puternică decât el.

O pătrundea tot mai adânc şi mai repede, într-un mod egoist, tipic pentru el, fără să-i pese de ea şi de nevoile ei. Aşa s-or fi petrecut lucrurile şi între mama ei şi pictoraş? O fi avut ea sentimentul ăsta al puterii şi triumfului, ştiind că partea ei de curvăsăreală era să transpire şi să gâfâie în vreme ce el se căznea s-o posede, pătrunzând-o mai adânc şi mai dur, într-un act care era şi crud, şi sălbatic? Nu, desigur, nu era cazul – putea să facă sex mult mai sălbatic decât mama ei şi nu era atât de proastă să rămână însărcinată după aceea.

Max ejaculă în ea, pulsând acum stropi fierbinţi de spermă.

Emerald se strâmbă când el se depărtă şi se întoarse către el.

— Trebuie să mă duc să mă schimb, îi spuse ea.

— Nu.

Emerald se simţi şi mai triumfătoare.

— A, aşadar vrei să mă scoţi în oraş purtând cu mine mirosul tău şi al sexului, nu?

— Tot ce vreau este să cinez, o corectă Max, dar Emerald era prea entuziasmată pentru a se mai certa cu el şi se întinse că ia o cutie cu şerveţele pentru a se şterge.

*

— Uite, hai să uităm, vrei? Nu este greşeala mea.

— Of, sigur că nu, aprobă Janey cu drag, învârtindu-se dezbrăcată în jurul patului, fericită să fie cu Charlie chiar

dacă acesta nu putuse să facă sex, pentru că nu se simţea foarte bine.

Fredonă încet o melodie, făcându-şi de lucru cu radioul la care, în cele din urmă, reuşi să prindă Radio Luxemburg.

Ar fi trebuit să meargă la Annabel's, însă când Janey ajunse la Charlie, el o anunţă că nu se simte în stare să iasă şi-i sugeră, cu generozitate, să meargă fără el. Desigur, ea refuză.

Se întoarse către el şi-i zâmbi. Tot ce dorea era să-l facă fericit. Mereu când lumea din jurul ei era fericită, era şi ea fericită.

Era atât de norocoasă, se gândi Janey. Norocoasă pentru că descoperise în Cindy un prieten minunat, izvor nesecat de sfaturi şi de susţinere, şi chiar mai norocoasă pentru că-l întâlnise pe Charlie, în special după anii în care făcuse atât de multe greşeli dezastruoase în privinţa bărbaţilor din viaţa ei. Bărbaţi care, la început, o făceau să se simtă fericită, pentru a-i sfâşia sufletul mai târziu. Bărbaţi care-i juraseră c-o iubesc, pentru a demonstra, mai târziu, că nu iubiseră, de fapt, decât dragostea pe care le-o oferea ea şi felul în care le-o arăta – bărbaţi care o iubeau până când ceva sau cineva mai bun îşi făcea apariţia.

Unul dintre ei fusese Alan, superbul poet, cu tiradele sale sumbre şi aproape ameninţătoare împotriva bogăţiei şi a ordinii sociale, susţinute în atmosfera plină de fum a cafenelelor. Janey jurase că versurile lui îngrozitor de sincopate erau minunate, găsindu-le, în secret, de neînţeles, şi-l ajutase discret cu bani şi mâncare, până când descoperise că renunţase la poezie pentru a se căsători cu o învăţătoare masivă şi fără farafastâcuri, care insistase ca el să-şi ia o slujbă adevărată.

I-a trebuit un an să-l uite pe Alan, dar apoi l-a întâlnit pe Keith, un comunist care trăgea la măsea din greu, alături de care a participat la marşuri de protest şi pentru care a riscat să intre în conflict cu sistemul poliţienesc şi judiciar al Majestăţii Sale.

S-a dovedit mai târziu că Keith era căsătorit cu o

tovarăşă de la partid, care-i permitea să aibă prietene cu condiţia să le convertească la principiile partidului şi să-şi cedeze câştigurile pentru triumful cauzei. Îşi revenise relativ repede după relaţia cu Keith, slavă cerului.

După Keith a urmat Ray, un dramaturg în mare suferinţă, copleşit de sentimentul de vinovăţie al clasei de mijloc. Ray şi-a exorcizat vinovăţia cu ajutorul unei fete de extracţie proletară, pe care şi-a făcut-o muză. Amândoi erau acum cel mai simpatic cuplu din West End, şi aveau conturi în bancă pe măsură.

După cum i se confesase Janey lui Cindy, decisese să renunţe la bărbaţi şi la iubire după despărţirea de Ray, dar atunci l-a întâlnit pe Charlie şi, mulţumită asigurărilor lui Cindy că Charlie chiar o iubeşte, Janey simţea, după multă vreme, cum îi revine vechea poftă de viaţă.

Dar, mai presus de toate, după cum îi spunea mereu lui Cindy, nu doar că a găsit un bărbat care s-o iubească, ci şi prima prietenă cu adevărat apropiată, o persoană pe care-o putea privi cu admiraţie, cineva pe care să se sprijine atunci când avea nevoie de ajutor, cineva care nu-i trata deciziile cu suspiciune, cum făcea Ella mereu, cineva care, în acelaşi timp, umplea spaţiul liber lăsat în viaţa ei de sora ei mai mare absentă.

O, da, era norocoasă, se gândi Janey fericită, şi avea de gând ca, de-acum înainte, aşa să şi rămână – norocoasă şi fericită.

*

Rose voia să-l ducă pe Pete înapoi, după care să plece la Londra, fără să mai coboare din maşină, dar cumva, ajunse să se lase convinsă să bea o ceaşcă de cafea înainte de a pleca.

Bucătăria, deşi rudimentară, era, asemenea dormitorului, curată, iar cafeaua făcută de Pete era surprinzător de bună.

O va ajuta să reziste pe drumul de întoarce, îşi spuse ea, dar acesta a fost ultimul gând coerent pe care l-a putut

formula, pentru că, îndată, înţelese că personajele de pe farfuriile de faianţă din dulapul din celălalt capăt al bucătăriei începuseră să se învârtă. Se holbă la ele, apoi încercă să se ridice şi era gata să cadă la loc pe scaun când Pete o apucă de braţ şi o trase spre el.

— Acid[17] îi spuse el părând mulţumit de sine. Ţi-am pus în cafea… Haide…

O ridică în picioare şi o trase după el, mergând prin camerele goale unde ferestrele şi şemineurile căpătaseră expresii drăceşti de ostile, înfricoşător de libidinoase, care se opuneau frumuseţii uluitoare a ierbii şi a copacilor de dincolo de ferestre.

O dorinţă necontrolată puse stăpânire pe ea. Se smulse din strânsoarea lui Pete, găsind cumva drumul către ieşire, şi apoi îşi aruncă pantofii pentru a putea umbla desculţă prin iarbă.

Râdea.

— Uite cât este de frumoasă iarba, îi spuse, după care se întoarse către Pete, care o urmase, spunându-i: Dar o omor.

Acum plângea, lacrimi imense curgându-i pe obraji.

— Iubesc iarba, continuă pe un ton îndoliat. Este atât de frumoasă. Prea frumoasă.

— Prea frumoasă pentru a trăi, încuviinţă şi el.

O briză subţire şi rece o învălui, făcând-o să tremure. Era drogată, îşi dădu Rose seama, plutind ca un zmeu de hârtie în bătaia vântului. Nu mai fusese niciodată aşa. O invadă spaima.

— Trebuie să plec.

Se uită după Miniul ei, însă observă că, deşi era încă lumină, putea vedea discul lunii pe cer. Extaziată, o privi îndelung. Pete veni lângă ea, uitându-se şi el.

— Este luna, îi spuse el solemn.

— Da, îl aprobă Rose. Vreau să merg acolo.

— Unde?

— Să-l văd pe omul de pe lună.

— Păi, vino cu mine.

17 Drog extrem de puternic (n.tr.)

Intrară din nou în casă, urmăriţi de umbre care-i vânau şi-i tulburau, făcându-i să alerge până ajunseră, oftând de uşurare, în dormitorul lui Pete şi închiseră uşa bine pentru a-i ţine afară pe cei care-i urmăreau.

— Este omul de pe lună, anunţă Pete. Trebuie să desenăm un cerc în jurul patului, să-l ţinem deoparte. Trebuie să urcăm în pat şi să stăm în centrul lui.

Râzând somnoroasă, Rose se supuse. Era străbătută de cele mai minunate sentimente, ca şi cum în loc de sânge prin vene i-ar fi curs şampanie. Simţea că, dacă ar fi sărit suficient de sus, ar fi putut zbura.

— Pot zbura, îi spuse lui Pete cu lacrimi în ochi pe măsură ce simţea cum extazul îi străpunge sufletul şi o ridică într-un loc unde simţea că adevăratul lui mister îi va fi, dintr-odată, dezvăluit.

— Am descoperit cel mai minunat loc de pe lume, exclamă ea. Nu este important să te îndrăgosteşti, îi spuse ea solemn lui Pete, ci să zbori şi să atingi stelele.

— Zburând şi regulând, o aprobă el cu solemnitate, trăgând-o către el.

*

— O, abia aştept să plecăm la Saint Tropez, Max. Ai mai fost acolo vreodată?

— Uite, de câte ori trebuie să-ţi spun ca să-ţi intre în capul ăla sec că nu merg?

Emerald deschise gura să-i spună că trebuie să meargă, dar o închise imediat când văzu că nu se uita la ea, ci la o fată care stătea la o altă masă din club, la câţiva paşi mai încolo – o brunetă care părea mult mai interesată de Max decât de partenerii ei de la masă.

— Max, insistă Emerald supărată, încerc să vorbesc cu tine despre Saint Tropez.

El se întinse peste masă şi o prinse de mână.

— Uite ce e…

— Max, mă doare, protestă Emerald.

— Bine. O să te doară şi mai tare dacă nu-ţi ţii gura.

Emerald se holbă la el.

— Ia-ţi mâinile de pe mine. Nu trebuie să te suport vorbindu-mi aşa, Max. Nu sunt o animatoare d-aia cu fusta dată peste cap, agăţată în cine ştie ce speluncă.

— A, nu eşti? Ei bine, lasă-mă să-ţi spun, drăguţă, că, în ceea ce mă priveşte, nu eşti decât o altă pereche de ţâţe şi o păsărică, şi ar trebui să ţii minte chestia asta.

O eliberă cu o mişcare atât de bruscă, încât ea căzu la loc în scaunul ei, privindu-l cu o neîncredere şocată cum se ridică.

— Max... bolborosi Emerald, înţelegând că acesta pleca.

Dar era prea târziu; el îşi făcea deja drum printre dansatori şi, dacă ar fi mers după el, nu ar fi făcut decât să atragă atenţia. În plus, nu voia să-i dea satisfacţia asta. Se întinse după paharul cu gin tonic, dar trebui să-l pună pe masă când observă cât de tare-i tremura mâna. Nimeni nu mai folosise un asemenea limbaj în faţa ei şi nu-i arătase atâta dispreţ. Îşi împinse scaunul şi se ridică. Cu siguranţă n-o să rămână aici, aşteptându-l să se întoarcă. Emerald nu era genul acela de femeie.

Capitolul 40

Îndată ce se trezi, Rose ştiu că lucrurile nu sunt în ordine. Iniţial, îngheţă, iar mintea începu, febrilă, să lucreze, în timp ce inima-i tresărea pe măsură ce-şi amintea crâmpeie din evenimentele care avuseseră loc în seara precedentă.

Privi în jur, prudentă, inima ei bubuind şi mai înspăimântată când văzu lângă ea un bărbat care stătea întors cu spatele. Sforăia delicat, cu siguranţă încă adormit. Pe podea în spatele patului, putu vedea preţioasa ei rochie aruncată ca o cârpă. Nu avea nicio haină pe ea, în afara cearşafului, şi, când încercă să se mişte, corpul ei avu o reacţie pe care o recunoscu din noaptea petrecută cu Josh.

Făcuse sex cu bărbatul care dormea lângă ea şi, dacă era să dea crezare propriului corp, nu făcuse doar o dată.

În cap i se amestecau imagini confuze: luna, pajiştea văzută de foarte aproape, ca şi cum ar fi stat culcată în iarbă, mâini excitate atingând un corp dezbrăcat – propriile ei mâini pe un corp masculin, lumânări aprinse în jurul patului, aruncând o lumină dulce, galbenă şi mirosind a tămâie şi a ceva mai misterios şi senzual, corpul ei dezbrăcat stând în pat, mâinile şi picioarele întinse de dorinţă, mâini de bărbat explorându-i carnea, cartografiind cele mai intime zone ale trupului ei.

Altă imagine, de astă dată el pictându-i pielea, umezind pensula cu limba şi trecând-o apoi prin vopsea înainte s-o transfere pe corpul ei, creând încet, atent, un şarpe încolăcindu-se în jos printre sânii ei, peste pântec, capul lui fiind chiar sexul ei.

Şi-l aminti arătându-i ce a făcut, ţinând o oglindă astfel ca ea să se poată vedea. Gândise atunci că n-a văzut niciodată ceva mai frumos, şi când el îi ceru să mângâie şarpele, ea se supuse, mişcată până la lacrimi de sentimentul de intensitate şi de frumuseţe pe care i-l dădea momentul.

Au vorbit o vreme cu acest şarpe, o conversaţie profund sinceră, care, îşi amintea ea, a făcut-o să se simtă ca şi cum i-ar fi revelat secretele universului. Imaginile care-i veneau în minte dezvăluiau totul pe îndelete.

Nu a avut loc şi o discuţie despre şarpele care ar trebui hrănit? Rose tresări, dar era prea târziu să pună capăt imaginilor; chipul lui Pete ridicându-se până în tăriile cerului, Pete stând pe pajişte, cu gâtul arcuit ca într-un ritual, în timp ce ea stătea ghemuită peste el, iar limba lui aluneca umedă între fălcile căscate ale şarpelui.

Spuneau amândoi că descoperiseră cheia către grădina paradisului şi se minunau decât de clare şi de intense le erau simţurile, astfel încât o simplă atingere cu degetul a fost suficientă pentru a le provoca extazul emoţional în vreme ce, fizic, trupurile lor depăşeau capacitatea omenească de a simţi plăcerea. Deveniseră –

au fost amândoi de acord – supraoameni, un zeu şi o zeiţă desemnaţi şi creaţi să aducă dragoste şi frumuseţe rasei umane, absorbiţi de minunea fantasmelor trăite de amândoi şi de puritatea conştiinţei lor superioare.

Era îngrozitor, cumplit, se gândi Rose. Cum de participase la toate acestea? Tremura, de şocată ce era.

Cumva, reuşi să coboare din pat şi să-şi adune lucrurile şi geanta fără să-l trezească pe Pete.

În baie îşi frecă dinţi cu pasta de dinţi din tubul pe jumătate terminat pe care-l găsi aruncat pe-acolo şi spălă cu apă rece vopseaua uscată de pe corpul ei înainte să-şi tragă pe ea la repezeală rochia de mătase, şifonată ca o cârpă, şi chiloţii pe care-i purtase în ziua precedentă.

Părul îi mirosea greu de la lumânările de paciuli, şi tot ce-şi dorea era să ajungă acasă şi să uite tot ce se întâmplase. Era miezul zilei. Casa pustie îi mirosi a praf şi a ruină pe când coborî şi ieşi în lumina soarelui, la Miniul care o aştepta răbdător.

*

Janey zâmbi mulţumită când se uită la fetele frumuşele care se îmbulzeau în jurul stenderelor pe care erau expuse ultimele modele din noua ei serie de haine. Sosiseră luni, dar le ţinuse până acum, ştiind că va avea mai mulţi potenţiali clienţi sâmbăta şi că multor fete de pe King’s Road le va plăcea să fie primele care poartă noile modele.

Vânzătoarele, care nu puteau fi practic deosebite de cliente, în rochiile lor scurte, Janey F, se grăbeau înspre şi dinspre cabina de probă, răspunzând cererii clientelor. În magazin era penumbră, iar pe pereţii de culoarea prunei erau pictate cupe mari şi galbene de Ranunculus. Aceasta era floarea care reprezenta marca hainelor lui Janey. Toate aveau o emblemă de acest fel imprimată undeva. Se auzeau ultimele hituri, tare, la competiţie cu vorbăria înfierbântată a clientelor, iar stropii de soare aruncaţi pe uşa deschisă şi pe ferestre dădeau semiîntunericului din

magazin o nuanţă exotică aurie. Mirosul de tămâie răspândit de un aromatizator atârnat de plafon, obiect exotic cumpărat de la un prieten care-l adusese de la Marakesh, se amesteca subtil cu mirosul mai pătrunzător al parfumului tineresc, încălzind ţesăturile şi mărind aşteptările.

O fată uluitor de frumoasă, cu pieptul plat şi înaltă, cu ochii întunecoşi accentuaţi de rimel şi de genele false, intră în magazin. Purta o rochie Ossie Clark din sifon *crème,* cu un model floral. Se duse direct la ultimele creaţii ale lui Janey, luând de pe stender o rochie de un alb delicat, cu un imprimeu de flori de câmp. Era un binecunoscut model, iar Janey îşi ţinu respiraţia de speranţă, apoi expiră prelung de plăcere când văzu că a dus rochia la casă şi îşi făcu o notă în minte să comande cât mai multe rochii de acelaşi fel. Vor fi acum la mare cerere. Janey îşi iubea hainele cu o intensitate pasională, erau creaţia ei, o parte din ea. Trăia cu ele în timp ce când le proiecta, astfel încât, la sfârşitul scurtelor lor vieţi, când se încheia sezonul, sufletul este umplea de o melancolie pe care o putea alunga doar creând ceva nou.

Se uită la ceas, dându-şi seama cu un sentiment de vină că era ora unu după-amiază şi că-i promisese lui Charlie că se vor întâlni să ia masa la 12.30. Era pe punctul să-i spună uneia dintre fete că va părăsi magazinul, când uşa de la intrare se deschise cu atâta forţă, încât izbi cuierul plin de pălării vechi pe care-l decoraseră ca pe-o sperietoare de ciori şi în care zăceau agăţate mărfurile la reduceri şi câteva haine noi.

Janey nu mersese atât de departe ca magazine de genul „Hung on You” sau „Granny Takes a Trip”, care transformaseră vizitele în magazin într-o experienţă care depăşea simpla cumpărătură de haine, dar era mândră de Dylan, sperietoarea de ciori, şi se întoarse imediat să se strâmbe supărată la persoana care o trata cu atâta lipsă de respect.

Nu era genul de bărbat care ar fi venit, în mod normal, în magazinul ei. Era trecut de prima tinereţe, masiv

şi transpirat, într-un costum la fel de strălucitor ca ţeasta lui cheală. Înainte ca ea să-i spună ceva, el i se adresă tăios:

— Vreau să vorbesc cu şeful. Unde e?

Vocea lui avea un iz de East End, iar bărbatul transpira atât de mult, că trebui să-şi scoată o batistă din buzunar şi să şi-o petreacă peste faţă.

— Eu sunt şefa, răspunse Janey, ridicându-se în întreaga splendoare şi întrebându-l direct şi cât se poate de tăios: Şi nu cred că vă cunosc.

Acesta scoase un fornăit ironic şi se apropie, aţintind spre ea un deget arătător gros cât un cârnat, atât de aproape încât să-i atingă clavicula.

— Ei bine, ar trebui să mă cunoşti dacă eşti şefa, deşi, cu siguranţă, nu eşti fata pe care am văzut-o ultima dată când am venit aici. Americancă, aşa cred.

— Probabil că te referi la partenera mea, Cindy, îşi dădu Janey cu presupusul.

— Parteneră super şmecheră, replică el într-un fel care, în alt context, ar fi făcut-o pe Janey să zâmbească, dar orice intenţie de acest gen dispăru când bărbatul continuă, supărat: Alea pe care le-ai pus acolo, pe rafturi, sunt mărfurile mele, mărfuri pentru care n-ai plătit.

— Sunteţi unul dintre furnizorii noştri? îl întrebă Janey.

Asta ar fi explicat de ce nu-l cunoştea. Cindy insistase să se ocupe de ordinele de plată, de fabricanţi şi de furnizori, spunând că, astfel, Janey se va putea concentra pe partea de creaţie. Janey i-a fost profund recunoscătoare pentru asta.

— Unul dintre proştii de la care-ai luat bani, acceptă el posomorât.

— Trebuie să fie o greşeală, îl asigură Janey, încrezătoare.

Se simţea mult mai liniştită acum, când ştia de ce venise. Cu siguranţă, dintr-un motiv sau altul, plata către acest om fusese omisă din greşeală. Era uşor de reparat; până să preia Cindy registrele contabile, trăise cu teama că i se putea întâmpla aşa ceva.

— Nu-i nicio greşeală, o asigură el. Nu conform băncii

mele. Ia uite-aici!

Scoase din buzunar o scrisoare şi o puse sub nasul ei. Banca spunea că cecul lor fusese anulat, deşi Janey nu putea înţelege de ce.

Avea o afacere mică şi fusese mereu atentă să nu-şi depăşească posibilităţile financiare. Mai mult, hainele ei deveniseră tot mai căutate şi se vindeau bine, iar afacerea adusese deja un surplus bunicel de capital.

— De patru ori am sunat aici şi de fiecare dată am fost îmbrobodit cu diverse scuze. Ei bine, mi-a ajuns. Deschise uşa şi strigă în stradă: Gata, flăcăi, haideţi să luaţi marfa şi s-o puneţi în camion.

Spre spaima lui Janey, doi băieţi zdraveni intrară în magazin.

— Pe raftul ăla de acolo, le spuse el, arătând spre raftul pe care se afla noul transport de marfă.

— O, nu, vă rog, nu le puteţi lua pe acelea… protestă Janey.

Se simţea umilită, ştiind că bărbaţii atrăgeau atenţia cumpărătoarelor.

— Ba să fie al dracu’ dacă nu se poate.

De disperare, Janey începu să-l roage:

— Uite, sunt sigură că este o greşeală.

Tocmai acum trebuise să apară, când Cindy îşi luase sâmbăta liberă şi nu era aici să descurce iţele afacerii. Îi spusese lui Janey că pleacă să-şi petreacă sfârşitul de săptămână cu o verişoară de-a doua a mamei sale, care locuia pe undeva pe la marginea Londrei.

— Cu siguranţă, şi aia care-o face eşti chiar tu, dacă îţi trece prin cap că o să stau deoparte şi o să te las fără să-mi dai banii îndărăt.

— Îţi voi scrie un alt cec, îi promise Janey, adăugând, terorizată, când văzu privirea pe care i-o aruncă: Unul personal, de data aceasta.

Nu avea nicio idee din ce cauză cecul nu fusese onorat şi îşi dorea disperată ca Cindy să fi fost aici, să rezolve situaţia.

— Şi de ce n-ar fi şi ăstălalt fără acoperire, hai? Nu, să

trăieşti. Jed, astea-s ale noastre, de-acolo, din colţ.

Lui Janey i se tăie răsuflarea când unul dintre oameni tropăi pe lângă ea. Nu-i putea lăsa să-i ia rochiile; nu mai avea nimic în depozit.

— Uite, te voi plăti cu bani gheaţă, este bine aşa? Voi merge la bancă chiar acum şi voi scoate nişte bani, doar lasă rochiile acolo unde sunt.

Aproape că izbucnise în lacrimi, luptându-se acum cu spaima şi cu şocul.

Pentru câteva secunde, i se păru că se pregăteşte s-o refuze, apoi, parcă în silă, acceptă:

— Bine, dar vin şi io cu tine, iar ăştia doi rămân aici, şi ţoalele alea la fel.

Conştientă de şoaptele pe care le schimba lumea în jurul ei, Janey reuşi, nici ea nu ştiu cum, să iasă în stradă, deşi i se înmuiaseră picioarele.

Banca nu era foarte departe, deşi era aglomerată cu obişnuiţii de pe King’s Road, care scoteau bani pentru sfârşitul de săptămână, sporovăind veseli despre distracţiile pe care şi le planificaseră.

Când îi veni rândul la ghişeu, mâinile lui Janey erau lipicioase.

— Îţi voi plăti banii de pe cecurile returnate, îi spuse ea furnizorului, dar dacă suma este prea mare, aş vrea să văd un ordin de plată. E clar că s-a produs o încurcătură pe undeva.

Vorbi cu funcţionarul băncii, cerându-i să vadă extrasele de cont atât pentru magazin, cât şi cele personale. În contul ei, după cum ştia, se afla o sumă decentă de bani, de vreme ce primise nu de mult nişte bani de la fondul ei mutual, dar când văzu situaţia magazinului, pupilele i se dilatară de uimire. Limitele contului fuseseră depăşite cu cinci sute de lire. Cum Dumnezeu fusese posibil? Genunchii începură să-i tremure şi nu îndrăzni să mai pună nicio întrebare sau să ceară explicaţii. În schimb, merse la unul dintre casieri şi extrase din contul ei bani pentru a-l plăti pe furnizor.

Nu avea niciun rost să încerce să-i telefoneze lui

Cindy. Va aştepta până luni pentru a afla ce se întâmplase. Era imposibil ca limitele contului să fie depăşite, dar Cindy trebuia să aibă o explicaţie, se linişti Janey, plecând către restaurant să-l întâlnească pe Charlie.

*

Mâinile lui Rose erau lipicioase de transpiraţie, strângând de volanul Miniului ei, pe care-l conducea de parcă toţi dracii din iad ar fi fost pe urmele ei, luând curbele cu o viteză la care nicicând nu s-ar fi încumetat, în încercarea disperată de a scăpa – nu neapărat de Pete, cât de realitatea îngrozitoare care o chinuia.

Inima îi bătea asurzitor – de frică şi de remuşcări sau din cauza drogului luat? Rose nu ştia de ce şi, de fapt, nici nu conta. Efectul era acelaşi, indiferent de cauză: un puls neregulat, înspăimântător de rapid, combinat cu o transpiraţie bolnăvicioasă şi cu o durere copleşitoare de cap.

Cum de se putuse comporta aşa? Probabil că drogul îi slăbise rezistenţa, îi înlăturase inhibiţiile, dar, cu siguranţă, nu ar fi putut-o determina să facă tot ce făcuse; trebuie că a existat o parte din ea care să dorească să se comporte astfel, poate că undeva în străfundurile sale era ceva care o definea drept o... ce? O curvă ca mama ei?

Rose suspină, luând o curbă prea rapid, apoi frână, iar Miniul patină de-a curmezişul drumului, slavă cerului, necirculat, până la câţiva centimetri distanţă de şanţul adânc de pe margine.

Opri maşina, dar tremura atât de tare, că nu mai reuşi s-o pornească minute în şir, şi, când o făcu, se simţi atât de nervoasă şi de disperată, încât nu putu decât să se târască până într-o parcare, unde opri şi aşteptă să se calmeze.

Ea nu era mama ei, era ea însăşi. Dar ce era ea? Nu cumva drogul îi scosese la iveală adevăratul suflet? Nu cumva, în trecut, sufletul ei adevărat fusese ţinut, pur şi simplu, sub control? Ce-ar fi dacă, asemenea duhului eliberat din sticlă, nu mai putea readuce în captivitate

adevăratul său suflet?

Rose tânjea după confortul prezenţei liniştitoare a lui Josh. El ar fi înţeles-o. El ar fi râs, probabil, şi ar fi tachinat-o şi ar fi făcut-o să simtă că ceea ce s-a întâmplat nu a fost chiar atât de rău, la urma urmei. Dar Josh nu era aici şi, dacă ar fi fost, atunci tot ce s-a întâmplat noaptea trecută nu ar mai fi avut loc, pentru că, în primul rând, ea ar fi fost în siguranţă alături de el.

Tremura, bolnavă de frică şi de panică. Îşi frecă obrajii cu palma pentru a înlătura lacrimile. Nu putea sta aşa. Trebuia să uite ce se întâmplase. Trebuia să uite şi să-şi repete că ea nu-i semăna mamei ei.

Rose răsuci cheia în contact. Îi trebuiră trei încercări până porni motorul maşinii. Se întoarse pe drum încet, cu atenţie. Trebuia să privească înainte, nu în urmă, dar având în faţă oglinda retrovizoare, îşi reamintea tot ce se afla în urmă, astfel că se îngrozi privind într-acolo şi văzând spectrul moştenirii sale genetice holbându-se batjocoritor la ea.

*

Janey se uită la ceas. Din nou. Stătea în local de mai bine de o jumătate de oră, aşteptându-l pe Charlie. Cercetă barul aglomerat, dar nu văzu nici urmă de el.

Ştia că e un sentiment prostesc să se simtă abandonată şi dezamăgită că Charlie nu era acolo să-i poate împărtăşi grijile. *Ea* era cea care-i oferea *lui* un umăr de susţinere, şi nicicând invers. Totuşi, acum, s-ar fi simţi foarte împăcată dacă ar fi protejat-o cineva. Simţi o împunsătură de dor când se gândi la Denham, cu confortul dat de siguranţa calmă a tatălui ei şi de bunătatea drăgăstoasă a mamei ei.

Janey luă pachetul de ţigări şi-şi aprinse una, nicotină reuşind s-o liniştească. Fusese îngrozitor de proastă că ajunsese în asemenea hal din pricina unei încurcături pe care Cindy o va lămuri odată ce se va întoarce.

Gândul la prietena şi partenera ei o ajută să se

liniştească. Cindy îi spusese să lase problemele financiare ale afacerii pe mâinile ei, se linişti Janey. Cindy va lămuri totul. Cindy va râde de ea când îi va spune cât de îngrijorată fusese şi-i va reaminti, fără îndoială, că ea nu se pricepea la bani.

*

Ajunsese acasă acum. În siguranţă. Mâna lui Rose tremură uşor când îşi turnă o ceaşcă de ceai, pe care o luă apoi, cu ambele mâini şi se aşeză pe un scaun, în bucătărie.

Fusese o răsplată neaşteptată să descopere că era singură acasă. Primul lucru a fost să facă o baie pentru a-şi curăţa pielea, căutând neliniştită toate petele de vopsea rămase.

Auzise suficient de multe descrieri de oameni care exploraseră domeniul drogurilor pentru a şti că nu era nimic neobişnuit în ceea ce i se întâmpla, dar nu se putea opri să nu fie îngrozită. Îşi dorea cu disperare să uite întregul episod.

Auzi uşa de la intrare deschizându-se şi pe Janey strigând-o.

— Sunt aici, spuse ea. Trebuia să se poarte ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Trebuia să-şi spună că nu s-a întâmplat nimic…

Capitolul 41

Până luni dimineaţa, Rose reuşise să se convingă că, deşi îi venea să intre în pământ când se gândea la noaptea de sâmbătă, nu avea, de fapt, nimic să-şi reproşeze. Iar dacă nu le povestea şi altora, ceea ce, cu siguranţă, nu avea de gând să facă, era greu de crezut că va afla şi altcineva.

Se îndoia că, pentru Pete, episodul ar fi însemnat ceva astfel încât să merite a fi povestit, chiar dacă el şi-ar putea aminti cu certitudine atât noaptea, cât şi pe Rose. Fără îndoială că prin patul lui trecuse un lung şir de partenere, iar dintre toate, îşi spuse Rose, cu siguranţă că de ea şi-ar fi amintit ultima.

Blindată astfel împotriva propriei conştiinţe vinovate, îi putu spune lui David Mlinaric cu fermitate şi hotărâre că, deşi îi era recunoscătoare, proiectul avea nevoie de un arhitect, nu de ea.

După toate acestea, începu să lucreze la schiţele pentru salonul de zi al unui cuplu de tineri proaspăt căsătoriţi care se mutaseră mai jos, în Cheyne Walk.

Lucra de mai puţin de o jumătate de oră când sosiră florile, un buchet enorm şi foarte artistic aranjat, cu flori albe şi ferigi ornamentale, de la Pulbrook şi Gould, buchet care mirosea şi arăta divin şi care, Rose ştia, costase o mică avere.

Pe cartea de vizită ataşată buchetului scria: „Salut, gagică mişto, eşti cea mai bună dintre toate. Ne vedem când mă întorc, Pete XX”.

Rose încă se uita la el, consternată, când Josh intră în biroul ei, simulând deliberat o uimire întârziată şi teatrală când văzu buchetul.

— Am ratat ziua ta de naştere, nu-i aşa?

Rose îi răspunse confuz. Se străduia să ascundă cartea de vizită, dar nu o putea face fără ca el să observe, astfel că încercă să-i abată atenţia către altceva.

— Ai vorbit cu avocatul tău în legătură cu încheierea parteneriatului?

— Da, de-asta am şi venit. Aşadar, de la cine sunt florile?

— A, de la nimeni, crede-mă, doar un client.

El se apropie de buchet şi, înainte să-l poată opri, îi smulse cartea de vizită. „Salut, gagică mişto, eşti cea mai bună dintre toate”. Client, zici?

Extrem de nervoasă, Rose răbufni:

— Nu ar trebui să citeşti corespondenţa altor oameni.

— Tu nu faci parte din categoria „alţi oameni”, tu eşti cel mai bun camarad pe care-l am, îi spuse Josh. Aşa că, mai las-o baltă. Cine e tipul?

În cele din urmă, Rose trebui să admită în forul ei interior că se comportase copilăreşte. Faptul că Josh îi rănise într-atât sentimentele referindu-se la ea ca la un camarad nu reprezenta o scuză ca să se laude că a fost în patul cuiva.

— Este un client, insistă ea, sau cel puţin aşa era când ne-am întâlnit prima dată. Numele lui este Pete Sargent şi…

Nu putu să mai continue.

— Peter Sargent? Adică Pete Sargent în persoană? Solistul de la Feelgood?

— Da, chiar el.

Nu ar fi trebuit să spună nimic şi nu ştia de ce vorbise. „Ba ştii de ce”, se corectă ea. „Ai făcut-o pentru că erai geloasă că Josh s-a îndrăgostit de altcineva, aşa că ai vrut ca el să ştie că ai fost în patul lui Pete. Asta arată cât de proastă eşti, pentru că lui Josh n-are de ce-i păsa de povestea asta”.

Aflând toate acestea, Josh începu să se plimbe încruntat prin birou.

— Uite, Rose. Nu vreau să mă bag…

— Bine.

— Dar, într-un fel, eşti ca o soră mai mică pentru mine, şi nimeni nu vrea să-şi vadă surioara încurcată cu unul ca Pete Sargent.

— De ce nu?

Ce făcea? Ştia perfect de ce nu. Pete era periculos, piază-rea şi scosese din ea la iveală ceva care o şocase şi o îngrozise, până când reuşise să se convingă că fusese un incident singular, ceva care nu putea şi nu trebuia să se mai întâmple vreodată.

— Pentru că nu vreau să suferi, de asta nu vreau. Tipul este cântăreţ rock, e obişnuit ca fetele să mişune pe lângă el, este…

Ce însemna fiorul acela de invidie pe care-l putea simţi în vocea lui Josh?

— Sexy? îl întrebă ea fără menajamente.

Josh se uita la ea de parcă nu şi-ar fi crezut urechilor ce aude.

— Da, şi ştii…

— Să ştiu ce? Că nu am voie să am un prieten sexy, asta e?

— Rose, ce se întâmplă cu tine? Nu fi prostuţă. Nu am vrut să spun asta deloc, şi ştii bine că n-am vrut. Sunt îngrijorat de soarta ta, atâta tot.

Aproape că se liniştise şi era gata să-i spună că nu are niciun motiv să se teamă, dar îşi aminti că nu fusese suficient de preocupat atunci când se pusese problema s-o oprească pe prietena lui să desfacă parteneriatul lui Josh cu Rose.

— Va fi oare Patsy de acord cu aşa ceva? Să fii preocupat de soarta mea? La urma urmei, ea nu e de acord cu parteneriatul nostru, nu-i aşa? se auzi întrebându-l, cu o satisfacţie neaşteptată.

Ce Dumnezeu se petrecea cu ea? Nu se imaginase nicicând comportându-se astfel, ca să nu mai vorbim de bucuria pe care o resimţea.

Josh se uita derutat. Sentimentul de vinovăţie înăbuşi satisfacţia de mai înainte.

— Uite, nu ai de ce te îngrijora, încercă ea să-l liniştească.

Dar el înţelese greşit şi-i răspunse:

— Vrei să spui că nu mai e afacerea mea, nu?

Voia atât de mult să-l liniştească, să-l îmbrăţişeze şi să-l ţină strâns, dar, desigur, nu putea s-o facă.

— Trebuie să încerc să învăţ să stau pe picioarele mele odată şi-odată, nu-i aşa? îi spuse ea, încercând să scadă tensiunea emoţională dintre ei. La urma urmei, tu pleci în America…

— Mda. Ai dreptate, în America. Pur şi simplu… ei bine, cred că te-am protejat atât de mult, că a devenit un obicei. Unul de care, cu siguranţă, trebuie să mă descotorosesc, spuse el simplu, părăsind biroul şi închizând uşa după el.

*

Cindy era la telefon când Janey ajunse la magazin luni dimineaţă, în drum către *boutique* sunase la apartamentul lui Charlie pentru a-i ura succes la o probă pe care o dădea după-amiază, şi asta o făcuse să întârzie. Mai mulţi tineri actori şi modele cu care el se ştia erau acolo, astfel că Janey sfârşi prin a accepta să participe alături de ei la marşul împotriva războiului din Vietnam, care urma să aibă loc sâmbătă după-amiază.

— Ce bine că te-ai întors! S-a întâmplat ceva îngrozitor sâmbătă, îi spuse lui Cindy după ce partenera ei termină convorbirea telefonică.

Zilele de luni şi marţi erau, de obicei, mai puţin aglomerate, aşa că Janey nu avea nicio fată la lucru, ceea ce însemna că Cindy şi cu ea erau singure.

— Ce s-a întâmplat? Ai pierdut din nou mărunţişul?

Janey îşi considerase mereu partenera extraordinar de eficientă şi era mândră de priceperea ei financiară, dar, uneori, în ciuda faptului că erau atât de bune prietene, în mod special când se simţea mai vulnerabilă, îşi dădea seama că felul în care se purta Cindy faţă de ea era uşor jignitor şi dispreţuitor, ca şi cum ar fi fost un copil pe care Cindy îl tolera cu un dispreţ amuzat şi fără respect. Poate că nu era prea bună când venea vorba despre modul în care se conducea, practic, afacerea, dar era, cu siguranţă un bun designer vestimentar. Lucrau în domenii diferite, dar la fel de eficient.

— Nu, cu mărunţişul stăm bine, dar se pare că s-au pierdut nişte bani, îi spuse, povestindu-i ce se întâmplase cu furnizorul şi încheind îngrijorată: Mă aşteptam să avem o groază de bani în cont. Vânzările au mers bine, ştiu asta.

Mica pauză pe care o făcu Cindy înainte să răspundă o tulbură şi mai mult pe Janey.

— Ei bine, da, au fost, dar au existat şi ieşiri multe, ştii, salarii şi celelalte, şi avansul pentru hainele din noul sezon. Chiria a crescut. Ţi-am spus, dar treceai printr-o

criză a creaţiei pe-atunci şi nu prea m-ai ascultat. Toate cheltuielile astea se pot ridica mai mult decât ai putea crede. Pot să-ţi arăt socotelile şi să le trecem în revistă din nou, dacă vrei. Zâmbetul lui Cindy era amabil şi o făcu pe Janey să se simtă prost.

— Nu. Nu e nevoie. Se putea vedea că acesta era răspunsul pe care-l aştepta Cindy. Problema e că urăsc gândul că nu ne plătim furnizorii la timp şi că cecurile noastre sunt respinse.

Cindy râse.

— Ce prostuţă eşti! Aşa merg afacerile în ziua de azi.

— Dar dacă nu plătim la timp, vom ajunge să nu mai avem credit şi să nu mai vrea nimeni să ne furnizeze marfă.

— Asta e o prostie şi mai mare. Ai putut mereu să iei materiale de la mama ta.

Dintr-un motiv anume, comentariul lui Cindy o îndureră. Janey cumpărase mătase de la filatura din Denham, e adevărat, dar era foarte atentă să plătească preţul pieţei pentru ea şi să nu ceară sau să accepte favoruri de la mama ei vitregă.

— Nu am reuşit să-ţi spun vineri, începu Cindy, dar cred că am reuşit să antamez o întâlnire cu un client de la Saks. Vine în Londra în septembrie şi vrea să vadă gama pentru noul sezon.

— Dar asta înseamnă că vine înainte de parada pentru noul sezon, protestă Janey.

— E vreo problemă? Uite, am crezut că suntem împreună de acord să facem din afacerea asta un succes, nu?

Janey observă că Cindy se străduia să-şi păstreze cumpătul.

— Da, desigur, acceptă ea, supusă.

— Vreau să spun, am investit o groază în tot ce am făcut aici de când am devenit partenere şi nu-mi place să văd cum o ocazie extraordinară, la care am pus umărul, să se ducă pe apa sâmbetei pentru că ai tu nu ştiu ce superstiţie să nu-ţi vadă nimeni hainele înainte de a le arăta în public.

Janey se simţea vinovată şi stânjenită. Oftă; chiar *era* superstiţioasă şi nu voia să lase pe nimeni să-i vadă proiectele înainte de a fi gata să le scoată în lume, şi ştia că asta o enervează pe Cindy, care nu putea uneori să înţeleagă. Cu siguranţă, avea multe de învăţat despre afaceri. Slavă cerului c-o avea pe Cindy.

Capitolul 42

Tocurile lui Emerald răsunau apăsat pe trotuar. Trecuse deja o săptămână de când Max îi dăduse papucii, şi încă n-o căutase să-i ceară scuze.

Singura speranţă era s-o fi sunat când era plecată. Ar fi trebuit, de-acum, să treacă peste reacţia nervoasă şi, în mod normal, ar fi vrut să se împace cu ea. Fremătă gândindu-se cum ar fi vrut el s-o împace şi grăbi paşii.

Femeia pe care Emerald o angajase să stea acasă cât timp era ea plecată în oraş o aştepta cu haina pe umeri şi foarte încruntată, plângându-se că ar fi trebuit să-i dea soţului ei ceaiul şi că Emerald i-a spus că se va întoarce la trei, şi acum era patru şi jumătate după-amiază.

— A telefonat cineva? o întrebă Emerald, ignorându-i văicărelile.

— Da, a sunat cineva.

Emerald se relaxă şi, odată diminuată tensiunea interioară, simţi o satisfacţie triumfătoare. Ştiuse tot timpul că Max o va suna. Cum ar fi putut rezista fără ea?

— Un telefon de la mama dumneavoastră, care voia să ştie dacă Robbie şi-a făcut toate vaccinurile.

— Eşti sigură că ăsta a fost singurul telefon? o chestionă Emerald. Sigur nu ai plecat cumva, după ce ţi-am spus că vreau să stai aici?

Doamna Wright îşi îndreptă spatele, supărată, şi-i spuse lui Emerald cu indignare:

— Nu, cum aşa?! Şi nu au mai fost alte telefoane.

Apoi trecu pe lângă Emerald cu nasul pe sus. Mama ei

nu ştia cât de norocoasă era cu angajaţi atât de loiali şi de muncitori, se gândi Emerald îmbufnată, după ce închise uşa în urma menajerei. Doamna Wright era a treia femeie în casă în tot atâţia ani în vreme ce mama ei încă mai avea aceeaşi menajeră pentru magazinul din Walton Street şi pentru casa din Cheyne Walk, pe care Emerald şi-o amintea din vremea copilăriei.

Aşadar, Max *nu* o sunase. Ei bine, asta nu însemna nimic altceva decât că avea toane. Trebuia să fie la Annabel's în seara aceea. La urma urmei, era ziua de naştere a lui Jeannie de la Salles şi acceptaseră amândoi invitaţia să se alăture micului grup de prieteni apropiaţi cu care ea şi soţul ei ar fi trebuit să ia cina. Emerald intenţiona ca, atunci când Max o va vedea, s-o dorească atât de mult, încât să regrete modul în care se purtase şi să vină înapoi în goană. Aşadar, cu ce să se îmbrace? Ar trebui să fie ceva foarte special…

*

Janey încerca să se concentreze asupra tiparului pe care-l tăia pentru una dintre rochiile desenate de ea, dar, pur şi simplu, nu putea. Nu-l mai văzuse pe Charlie de zile şi-i simţea lipsa. Încercase să-i telefoneze şi să-i lase un mesaj, însă nu-i răspunse nimeni.

Vorbise şi cu Cindy despre faptul că îşi dorea să-l vadă, dar, dintr-odată, aceasta nu a mai compătimit-o aşa cum se aştepta Janey, spunându-i pe un ton mai degrabă tăios că nu se putea aştepta ca Charlie să moţăie prin garsonieră aşteptând ca Janey să-l sune, că avea şi el cariera lui, la care trebuia să se gândească.

Amintindu-şi conversaţia, Janey puse jos bucata de cretă cu care trasa contururile tiparului pe materialul întins în jurul ei pe podeaua dormitorului. Prefera să lucreze astfel la prima formă a proiectelor sale, tăind hainele aşa cum tăia pe vremuri materialul pentru rochiţele păpuşilor, cosând apoi bucăţile de stofă cu mica maşină Singer, pe care o primise când împlinise treisprezece ani. Normal că

această etapă intimă a unei noi creaţii era una dintre cele de care se bucura cel mai mult – să vadă cum materialul se însufleţeşte pe măsură ce-l prelucra, până când căpăta propria sa formă de viaţă, încântând-o şi fermecând-o cu perspectivele pe care le întrevedea. Oricum, în aceste momente lucra fără tragere de inimă, pentru că tânjea după Charlie.

*

Emerald îşi întârziase premeditat sosirea la Annabel's pentru a se asigura că Max a avut suficient timp să se îngrijoreze de absenţa ei. Purta o rochie nouă, pe care o cumpărase de la New York la începutul anului, o rochie aurie de seară, fără mâneci, cu gulerul ornat cu fir suflat cu aur. Era foarte scurtă şi fusese inspirată de filmele ştiinţifico-fantastice. Lee Radziwill, sora lui Jackie Kennedy, cumpărase, pare-se, o rochie identică. Cadoul pentru ziua de naştere a lui Jeannie – parfumul ei favorit, Shalimar, produs de casa Guerlain – era învelit într-o folie aurită, care se asorta cu rochia lui Emerald.

Sosirea lui Emerald la Annabel's produse exact reacţia pe care şi-o dorise: celelalte femei o studiară cu o tăcere invidioasă pe când era condusă la masă, în vreme ce însoţitorii lor bărbaţi pur şi simplu se holbară la ea, cu privirea tâmpă pe care o aruncă nişte băieţaşi la fructul oprit. Aruncând o privire scurtă, se asigură că Max era acolo, arătând chipeş nevoie-mare şi având un aer extrem de periculos în costumul său de seară. Ignorându-l, Emerald merse la Jeannie, o sărută pe obraz şi-i înmână cadoul.

— O, ce drăguţ! îi mulţumi Jeannie, adăugând răutăcioasă: Tu însăţi arăţi, cu siguranţă, de parcă ai fi împachetată pentru cadou. Mă întreb cui ai vrea să oferi acest cadou delicios?

Toţi râseră, inclusiv Emerald, care, drept răspuns, îi aruncă soţului lui Jeannie un surâs provocator, spunând:

— Ei bine, păi, să vedem. Nu mai e mult până la ziua de naştere a lui Peter, nu-i aşa?

Jeannie izbucni în hohote de râs şi o lovi în glumă peste încheietura mâinii.

— Obrăznicătură! De parcă te-aş lăsa să te apropii de soţul meu, în special când arăţi aşa. Rochia asta este, pur şi simplu, minunată, Emerald, adăugă ea, iar Emerald se aşeză lângă Max, încă ignorându-l.

— Ţie-ţi place rochia mea, Max? îl întrebă când subiectul conversaţiei se schimbă şi putu să-i vorbească fără s-o audă ceilalţi. Adăugă apoi pe un ton provocator: Te-ai fi gândit că la preţul pe care l-am dat ar fi trebuit să pună şi o pereche de chiloţi asortaţi, dar pentru că n-au făcut-o, a trebuit să ies fără ei.

— Se vede că aşa eşti în general, Emerald. Un înveliş costisitor cu un conţinut ieftin. De unde vin eu, singurul gen de fată care nu poartă chiloţi sunt curvele. Pot câştiga mai mult, înţelegi, dacă nu trebuie să şi-i dea jos tot timpul.

Emerald îl fixă uluită. Nu era deloc răspunsul la care se aştepta. Ştia că arăta cum nu se poate mai bine, o demonstrase faptul că atrăsese atenţia generală asupra ei. De fapt, Max ar fi trebuit să se târască în patru labe în faţa ei, spunându-i cât de rău îi pare şi cât de lungă i s-a părut ultima săptămână fără ea.

Trebui să aştepte până când chelnerii serviră antreul de sparanghel cu sos olandez, pentru a se apleca spre el şi a-l avertiza:

— Nu-mi prea place ce insinuezi, Max.

Privirea pe care i-o aruncă el era sfidătoare şi rece.

— Aşa să fie? Ei bine, nu-mi prea pasă, îi spuse, imitându-i modul de a vorbi.

Cina era pe sfârşite, fuseseră aduse la masă cafeaua şi coniacul, bărbaţii îşi aprinseseră ţigările, iar Max, care nu-i vorbise lui Emerald de la schimbul de amabilităţi din timpul primului fel de mâncare, se lăsase pe spate, pe spătarul scaunului, privind cu înţeles o brunetă nostimă de la o altă masă.

Emerald putea zări curiozitatea şi amuzamentul din ochii câtorva persoane aflate la masă, în special femei, care observaseră, la rândul lor, interesul lui Max pentru brunetă.

Emerald ştia că nu era chiar simpatizată de celelalte femei şi că erau multe care urmăreau ce se întâmpla, bucurându-se s-o vadă umilită.

Simţi un val de mânie pură şi simplă, amestecată cu sentimentul că i se face o nedreptate.

Venise în acea noapte cu un singur obiectiv în minte, şi acela era să se împace cu Max, îşi spunea ea, uitând în mod intenţionat că îşi jurase să-i ceară, în primul rând, să se târască în faţa ei pentru a-l ierta, că se îmbrăcase pentru el, că îşi concentrase timpul şi atenţia asupra lui, permiţând lumii, *lumea* ei, celor care erau obişnuiţi ai localului – oameni cu poziţie socială şi bogaţi – să vadă, prin comportamentul ei, că-i acordase lui Max privilegii speciale, şi iată cum era răsplătită.

Înfuriată de modul în care se purta, Emerald îl întrebă pe un ton tăios:

— O persoană cunoscută?

Când Max se întoarse către ea, simţi că i se opreşte inima. Avea un licăr în ochi cum nu mai văzuse înainte, o sclipire rece şi îngrozitor de dură… şi… oarecum ameninţătoare.

— Nimeni nu-mi pune întrebarea asta, îi spuse el muşcător, şi, în special, nu o femeie.

— Este vorba despre modul în care te uiţi la ea, protestă Emerald, punând mâna pe mâna lui, ochii mărindu-i-se de şocul umilinţei când el îi zvârli mâna deoparte.

Ştia că o să-i rămână urme.

Văzuse şi altcineva ce se întâmplase? Mândria ei nu suporta să fie umilită în faţa altor oameni.

— Ar fi trebuit să fii aici cu mine, îi reaminti ea cu o şoaptă şuierătoare, dar el continua s-o privească pe brunetă. Max! protestă ea, neconvingătoare, dar el nu o luă în seamă şi-şi împinse scaunul, ridicându-se şi plecând iar de lângă ea.

Ignorând întrebarea curioasă a lui Jeannie, Emerald scutură din cap şi, oprindu-se doar pentru a-şi lua geanta, se grăbi după el, urmându-l în stradă tot mai furioasă.

Afară, după atmosfera obscură şi încărcată a clubului, lumina lăptoasă a serii târzii de vară o făcu să clipească. Max se îndrepta către Jaguarul său pe care Emerald îl putea zări parcat câţiva metri mai departe, pe stradă. Emerald se grăbi, îl prinse de mână când ajunse lângă el şi, scuturându-l cu furie de manşeta hainei, îl întrebă:

— Ce e în capul tău de pleci aşa? Cum îndrăzneşti să te porţi aşa cu mine? Cum îndrăzneşti?

— Dă-te din calea mea!

— Nu. Până nu-ţi ceri scuze pentru…

— Pentru ce? Max o opri, întrebând-o fără milă: Pentru că ţi-am dat ce-ai vrut, ce-ai cerşit de la mine? Ştii ce eşti, da? spuse el înainte ca Emerald să-şi poată recăpăta respiraţia pentru a-i replica. Eşti o curvă, o curvă proastă ca noaptea, gata să-şi deschidă picioarele în faţa oricărui bărbat care i-o cere.

Ceva – nu doar şocul şi furia, ci un sentiment mai adânc şi cu mult mai dureros – străpunse armura de încredere pe care o purta Emerald. Ca o uşă secretă care se deschisese într-o zonă interioară şi secretă, în faţa ei apăruse căpcăunul, vârcolacul, frica pe care o ţinuse ascunsă în sine însăşi. Avea dreptate. Aşa era, indiferent cum s-ar fi îmbrăcat. Exact ca tatăl ei, un bărbat care se culca cu femeile pentru bani.

— Nu e adevărat! Vocea ei sună strident, ascuţită de frică, iar vaietul ei de protest se schimbă involuntar într-un geamăt de durere când Max o împinse cu spatele în maşină atât de tare, încât o făcu să ţipe agonic. Pentru prima dată, gândul la sălbăticia lui sexuală nu i se mai păru excitant deloc. De fapt, era scârbos, scârbos şi înfricoşător.

Emerald începu să se zbată. Capul ei zvâcni scurt din cauza loviturii pe care i-o aplică Max peste faţă, iar ochii i se umplură de lacrimi.

Ţinând-o de umăr cu o mână, el îi înfipse cealaltă mână în păr, trăgându-i capul pe spate pentru a o forţa să se uite la chipul lui dispreţuitor.

— Crezi că eşti mai bună decât celelalte, dar nu eşti. Singura diferenţă dintre tine şi prostituatele de pe stradă

ieşite la vânat este că ele sunt suficient de deştepte să fie plătite. Poate că ţi-ai prostit prietenii ăia simandicoşi, dar pe mine nu mă prosteşti. Să-ţi spun ceva despre tine. Fără accentul ăla şmecher al tău şi fără titlul ăla şmecher care-l însoţeşte, ai fi în mocirlă, acolo unde ai merita să fii, pentru că eşti un zero. *Zero.* Şi tu, şi eu ştim asta.

— Nu, nu e adevărat!

— Acum mai şi minţi, aşa că iată ce pedeapsă primeşti.

Nu avu timp să se apere şi nici să ţipe în semn de protest când pumnii lui o loviră iar şi iar pe unde apucară, făcând-o să icnească scurt şi lăsând-o, în cele din urmă, fără aer în plămâni.

Se milogi de el, încercând înnebunită să-l oprească.

— Nu, Max, te rog, nu, opreşte-te…

Îl auzi râzând şi batjocorind-o.

— De ce? Doar îţi place, nu? Femeilor ca tine mereu le place. Asta şi meriţi. Fiecare cuvânt îi era însoţit de o altă lovitură.

Chiar dacă ar fi vrut ca incidentul să nu aibă martori, Emerald se uita disperată către club, sperând că va veni cineva s-o salveze, dar strada rămase pustie.

— Nu vei scăpa aşa uşor, Max, îl avertiză. Te voi da pe mâna poliţiei.

Emerald înţelese prea târziu greşeala.

— Da, mă vei da, nu-i aşa? Vocea lui era blândă şi, cu toate acestea, sumbră, ridicându-i părul pe ceafă.

— Nu… nu voi spune nimic, Max. Pur şi simplu, lasă-mă să plec şi vom uita totul.

— Să te las să pleci. Va fi plăcerea mea.

O cuprinse uşurarea. Însă, în loc să-i dea drumul cum se aştepta, o lovi din nou. Mai tare, de data aceasta, forţa loviturii împingându-i automat capul înapoi mişcare ce-i permise lui Max să o prindă de păr şi s-o izbească de stâlpul de iluminat cu capul. Emerald reuşi să-şi răsucească gâtul la timp, astfel că primi lovitura doar pe o parte a feţei. Forţa acesteia o făcu să-şi muşte limba. Simţea gustul sângelui. Nasul îi sângera, de asemenea, iar sângele se scurgea pe

pavaj. Corpul ei urla în agonie din cauza durerii arzătoare.

— Max, spuse ea rugător.

— Tu şi cu mine vom face o *mică* plimbare împreună, îi spuse fără să dea atenţie rugăminţilor ei, lovind-o sălbatic în stomac, astfel *că* ea se prăbuşi în braţele lui.

El deschise uşa pentru pasageri şi o aruncă pe scaun. Emerald încercă să-l împingă la o parte, dar el o scutură violent şi-i tase un pumn atât de violent, încât Emerald se gândi că i-a rupt, cu siguranţă, coastele. Corpul i se încovrigă şi încercă să respire, înfricoşată. Trebuia să fugă, dar abia putea respira, darămite să se mişte. Cu toate acestea, încercă să scape, dar Max n-o lăsă. În schimb, mâna lui o strânse de gât, apăsându-i cu forţă traheea. Tuşind şi icnind, îi zgârie braţul, dar căzu când el o lovi peste faţă cu dosul palmei atât de tare, şi nu o dată, ci de două ori, încât forţa loviturilor o făcu să leşine.

Când îşi reveni, câteva secunde mai târziu, maşina lor se îndepărtase deja de club. Simţea gustul sângelui din gură, iar faţa îi era în întregime contorsionată de durere.

Acum, îi era cu adevărat frică. Toată lumea ştia cât de eficient scăpau cei din lumea subterană a East Endului de inoportuni.

Max conducea pe Sloane Street. Trebuia să scape de el. Unde era poliţia când aveai nevoie de ea? Capul o durea, pulsându-i îngrozitor, iar durerea şi ameţeala o făceau să se simtă în pragul agoniei. Oare ce voia Max să-i facă?

*

Rose se ridică de la biroul ei. Zăbovise la lucru mai mult decât plănuise, dar lumina zilei devenise tot mai slabă, iar ei i se făcuse foame. Interiorul studioului ei arăta banal şi simplu, fiind mobilat cu piese de la Habitat, magazinul nou deschis al lui Terence Conran[18], de pe Fulham Road.

Abia închisese ferestrele, când văzu un Jaguar care

18 Designer, restaurator, om de afaceri şi scriitor britanic (n.tr.)

făcea un zgomot asurzitor venind pe King’s Road dinspre Sloane Square. Aruncă o privire superficială în direcţia lui, apoi se încruntă observând-o pe Emerald stând pe scaunul pasagerului, iar lipsa ei de interes se transformă în îngrijorare atunci când un trecător păşi în faţa maşinii, pe carosabil, pentru a traversa, determinându-l pe şofer să oprească cu un scrâşnet de frână.

După ce văzu că trecătorul a ajuns în siguranţă pe partea cealaltă a drumului, Rose era gata să se întoarcă la ale ei, când văzu că uşa pasagerului se deschise şi, în timp ce maşina porni, Emerald se rostogoli pe pavaj. Jaguarul trase lângă bordură şi începu să dea cu spatele până în dreptul lui Emerald, care stătea în drum nemişcată, cu faţa în jos. Pentru câteva secunde, Rose a fost prea stupefiată, prea terifiată să se poată pune în mişcare. Emerald va fi ucisă dacă maşina va trece peste ea, dar cu siguranţă n-o va face, şi atunci, spre uşurarea ei, văzu că maşina o luă pe drum înainte, prinzând viteză. Evident, şoferul nu intenţiona să oprească.

Rose îşi frecă ochii. Poate că era doar rodul imaginaţiei sale.

Nu putea afla decât într-un singur mod. Luă cheile, alergă la uşă, o închise şi coborî în grabă scările care duceau către ieşirea din clădire.

Era aproape întuneric, straniul moment al amurgului, când cerul rămâne luminat, în vreme ce deasupra pământului, aerul devine oarecum mai greu şi mai întunecos. Strada era pustie – era prea târziu pentru oameni să iasă în oraş şi prea devreme să se întoarcă acasă. Rose auzi în depărtare motorul Jaguarului.

Ceva se mişcă în praf – un licăr auriu din materialul rochiei flutura în vânt.

Rose se precipită în stradă şi îngenunche, cu inima bubuind, lângă corpul lui Emerald. Privirea ei începu să se adapteze întunericului tot mai adânc şi Rose putu vedea că rochia lui Emerald era sfâşiată, expunându-i pielea catifelată. Cu un gest grăbit, îşi luă haina de pe umeri şi o acoperi.

Capitolul 43

În beznă, capul începu să i se mişte şi Emerald scoase un geamăt stins.

Era în viaţă. Rose oftă cu un tremur, admiţând abia acum cât de mult se temuse de ce putea fi mai rău. Emerald deschise ochii, apoi clipi, înainte să rostească fără nicio inflexiune în glas:

— A, tu erai.

— Nu te mişca, o avertiză Rose. Rămâi unde eşti. Mă duc imediat să cer ajutor.

— Nu.

Rose simţi frica, dar şi aroganţa din vocea ei, în vreme ce Emerald cerceta strada. Se temea că Jaguarul şi şoferul s-ar fi putut întoarce?

Rose îşi ţuguie buzele. Putea bănui cine era şoferul. Toţi ştiau de relaţia lui Emerald cu gangsterul din East End, astăzi, chipurile, convertit la moralitate.

— Mi-e bine, îi spuse Emerald lui Rose şi încercă să se ridice, dar trebui să se oprească şi îngenunche, cuprinsă de greaţă de la durerea care o copleşise.

— Emerald, protestă Rose, venind automat în ajutorul ei şi punându-şi mâinile în jurul ei, s-o sprijine.

— Cheamă-mi doar un taxi, te rog, să pot ajunge acasă. Voi fi bine când ajung acolo.

— Trebuie să te consulte un doctor. Poţi avea ceva rupt…

Emerald scutură capul

— Sunt bine. N-a fost nimic. Doar o mică… neînţelegere. Ajută-mă să mă ridic, îi ceru ea, agăţându-se de braţul lui Rose, care cedă şi o ajută să se ridice în picioare.

Rose se linişti văzând-o pe Emerald atât de categorică şi, ei bine, atât de ea însăşi. Pentru o clipă, atunci când o văzuse căzută în rigolă, fusese cu adevărat speriată.

Cu toate acestea, acum, că Emerald stătea în picioare, strângând jacheta lui Rose în jurul rochiei rupte, Rose a fost şocată să-i vadă buza sfâşiată şi tăietura de pe partea laterală a feţei. Şi, indiferent cât de mult susţinea Emerald că se simte bine şi chiar dacă se ţinea pe picioare, era, în continuare, încovoiată de durere, şi pe chipul ei, singura culoare era cea a sângelui închegat.

Rose luă o decizie rapidă.

— Te duc eu, îi spuse. Am Miniul după colţ.

Încă o susţinea pe Emerald şi putu simţi cum corpul ei se relaxa de uşurare, spunându-i mai mult decât orice vorbă.

Odată ajunse în maşină, Emerald se lăsă în spate pe scaunul pasagerului, cu ochii închişi, respirând superficial, aproape incapabilă să poarte o conversaţie, să pună întrebări sau să dea ordine.

Lui Rose nu-i păsa ce-i spusese Emerald; verişoara ei avea nevoie urgentă de îngrijiri medicale, şi exact asta intenţiona să facă. Se îndreptă spre vestul oraşului cât putu de repede.

Doar când auzi vaietul sirenei de pe ambulanţă, Emerald deschise ochii, dar atunci era prea târziu. Rose îşi parcă Miniul chiar în faţa intrării, la urgenţe.

Un portar în uniformă se repezi la ele.

— Nu aveţi voie să parcaţi aici, începu el când Rose coborî fereastra.

— E vorba despre verişoara mea. A avut… a avut un accident… a căzut… şi mi-e îngrozitor de teamă pentru ea.

Portarul se uită la Emerald şi mormăi:

— Staţi aici. O să vă aduc un scaun pe rotile.

— Ţi-am spus să mă duci acasă, şuieră printre dinţi, furioasă, Emerald către Rose îndată ce portarul se îndepărtă.

— Şi eu ţi-am spus că ai nevoie de îngrijire medicală, replică Rose, uimită să descopere cât de uşor îi venea să preia hăţurile în faţa lui Emerald, după atâta vreme.

Portarul se întoarse cu un scaun cu rotile şi cu un infirmier, cei doi scoţând-o cu pricepere din maşină şi

aşezând-o în scaun, în ciuda protestelor sale.

De îndată ce-i văzu ducând-o în siguranţă în spital, Rose reporni maşina. Ce sens ar fi avut să mai rămână acolo? Emerald era perfect capabilă să se descurce singură, nu-i o dorea prezenţa şi nici nu avea nevoie de ea pe-acolo. De fapt, de ce s-ar expune mai mult de dragul cuiva care se purtase mereu atât de urât cu ea?

Infirmierul o conduse pe Emerald în clinică. Aprinzându-şi o ţigară, îi spuse cu nonşalanţă:

— Va trebui să cam aştepţi, că e sâmbătă. Îi plin cu *mods*[19] şi de rockeri, căci au avut o ciomăgeală pe Edgware Road mai devreme. Ţi-a ras-o bătrânu', nu? Ţi-a dat o sfântă mamă de bătaie, după cum se vede…

Gura lui Emerald se strânse de repulsie. Faptul c-o adusese într-un loc ca acesta era tipic pentru Rose. Vederea lui Emerald se înceţoşă brusc.

— Uite, ai scăpat asta, îi spuse infirmierul, ridicând de pe jos haina lui Rose.

Drilul din care era făcută haina îi dădea o senzaţie necunoscută. Emerald nu ar fi visat nici în cel mai negru coşmar să poarte aşa ceva.

Vru să-l lase să cadă – să-l arunce dar atunci, dintr-un anumit motiv, strânse haina şi o ridică. Mirosea a Rose şi a subtilul parfum floral cu care-şi dădea mereu. Simţi o durere apăsătoare în gât, care-i aduse şi mai multe lacrimi în ochi.

Plângea? Ea? Pentru Rose, care-i stârnea scârba şi dispreţul?

*

Aproape ajunsă în Cheyne Walk, Rose opri maşina şi o întoarse, ironizându-se în gând pentru fiecare metru parcurs înapoi, către spital, căci enumerase toate motivele

19 Tineri aparţinând unui curent subcultural apărut în anii 1960, caracterizat prin vestimentaţia îngrijită şi conflictul deschis cu rockerii. Ulterior, conflictele s-au extins şi la cele cu grupurile de skinheads. (n.tr.)

pentru care nu era nevoie şi nu avea de ce să facă ceea ce făcea.

Primul lucru pe care-l văzu când ajunse în uşa secţiei de urgenţe a fost Emerald, stând în scaunul cu rotile, cu lacrimi în ochi şi strângând jacheta lui Rose de parcă ar fi fost un copil cu păpuşa preferată în braţe.

Emerald n-o zărise şi, instinctiv, Rose rămase retrasă în umbră. Inima îi bătea puternic şi neregulat. Voia să se întoarcă şi să plece – să fugă de ceea ce văzuse şi de obligaţiile pe care trebuiască şi le asume. Avea încă toate motivele s-o antipatizeze şi să-i displacă Emerald. În gât îi urca un nod sufocant de emoţie nedorită.

Fir-ar fir-ar fir-ar! înjură ea în şoaptă, dar totuşi păşi în hol făcând suficient de mult zgomot pentru a se asigura că Emerald o aude şi-şi revine.

Rose se întorsese? Degetele lui Emerald strânseră mai tare jacheta, în vreme ce infirmierul o întâmpină pe Rose cu o vădită uşurare, spunând:

— Te las cu ea că mie mi-ajunge.

Plecă înainte ca vreuna din ele să spună ceva.

— Bănuiesc că ai venit pentru asta, îi spuse Emerald aruncând jacheta către ea, cu un gest dispreţuitor.

— Nu, îi spuse Rose pe un ton stăpânit, apucând jacheta, nu pentru asta am venit. Te-a văzut vreun doctor? o întrebă fără să-i lase nicio şansă lui Emerald să lanseze o nouă salvă verbală.

— Nu. Şi nici nu vreau să mă vadă nimeni. Sunt perfect sănătoasă.

Rose ridică o sprânceană şi îşi deschise geanta neagră de piele Hermes Kelly, pe care şi-o luase din primul cec primit pentru o comandă deoarece îi plăcuse şi era suficient de mare să pună în ea agenda, stiloul, creioanele şi ruleta. Scurmând pe la fundul ei, găsi trusa de farduri şi i-o întinse lui Emerald fără să-i spună o vorbă.

Emerald o deschise şi se uită în oglindă înspăimântată. Buzele ei se umflaseră şi îi erau acoperite cu sânge închegat. Obrazul, şi el umflat, era tumefiat, iar în păr avea stropi de sânge de la tăietura care-i brăzda lateral

chipul.

— Ei, mă simt bine, îi spuse ea lui Rose, dar vocea îi tremura.

Spre uşurarea lui Rose, apăru cu pas grăbit o asistentă, care se uită la ele cu un ochi critic; deşi văzuse multe în viaţă, mutându-şi privirea de la Emerald la Rose, după care o întrebă pe Rose:

— Numele?

Rose ştiu de ce-şi ţinu Emerald respiraţia. Emerald era o binecunoscută figură mondenă, iar numele ei ar fi putut fi recunoscut, chiar dacă figura, deocamdată, nu.

Făcând un pas în faţă, Rose spuse ferm:

— Este Em… Emma, Emma Pickford.

Privirea întunecată a asistentei o cercetă din nou. Din cauza felului în care arăta? A felului în care vorbea? Probabil o combinaţie, se gândi Rose.

— Adresa?

La repezeală, Rose îi dădu adresa casei din Cheyne Walk.

— Sunteţi prietene, da? întrebă asistenta.

— Suntem verişoare, îi spuse Rose, atrăgând o nouă privire scrutătoare din partea acesteia. Ştia ce gândeşte asistenta – cum ar putea fi rude?

— Aşadar, te trec pe dumneata aici, ca ruda cea mai apropiată, da?

De astă dată, Emerald a fost cea care a răspuns repede:

— Da, vă rog.

— Numele dumitale, te rog? o întrebă asistenta pe Rose.

— Rose. Rose Pickford.

— Deci, ce s-a întâmplat?

Se uitară scurt una la cealaltă, apoi repede, înainte să se răzgândească, Rose începu să însăileze povestea:

— Eram la o petrecere. Am mers cu nişte prieteni, nu-mi amintesc prea bine pe unde am fost. Era o mulţime de lume acolo şi, la plecare, Em… Emma… Am căzut pe scări.

— Şi ai aterizat pe ea? Asistenta se întoarse către

Emerald. Bănuiesc că o să-mi înşiri aceeaşi poveste, nu?

Emerald încuviinţă.

— Mmmm. Bine. Bine, tu poţi rămâne aici, îi spuse asistenta lui Rose, pregătindu-se să mute scaunul cu rotile în salon.

— Nu. Aş vrea să vină cu mine, spuse Emerald.

Pentru moment, Rose crezu că asistenta o va refuza, apoi atenţia acesteia a fost distrasă de alţi pacienţi care intrau pe uşă, aşa că o lăsă pe Emerald, spunând:

— Duceţi-vă în al treilea salon pe stânga.

*

Tânărul doctor era conştiincios şi răbdător, afirmând, în cele din urmă, că Emerald e norocoasă că a scăpat aşa uşor, cu coastele învineţite şi cu ceea ce, probabil, în final, va deveni un ochi negru.

— Vă vom curăţa rănile şi le vom bandaja, apoi puteţi merge acasă. Veţi avea dureri în următoarele zile, aşa că vă voi prescrie somnifere şi analgezice. Dacă nu vă veţi simţi mai bine după o săptămână, ar fi bine să mergeţi să vă consultaţi medicul de familie. Trebuie să stea cineva cu dumneavoastră în noaptea aceasta. Nu cred că e vreun risc de comoţie, dar nu se ştie; vă voi da drumul doar dacă am certitudinea că nu veţi rămâne singură.

— Poate că ar trebui să stai aici, în spital... începu alertată Rose, însă Emerald îi spuse doctorului:

— Va sta ea cu mine. Este verişoara mea.

Trecuse de două dimineaţa când s-au urcat, din nou, în Mini.

Rose porni motorul. Era complet secătuită de energie şi obosită, iar şocul abia trecut încă-i mai dădea frisoane.

Când se aplecă să elibereze frâna, Emerald, care nu vorbise cu ea de când părăsiseră infirmeria, se uită drept în faţă, prin parbriz, şi spuse calmă:

— Mulţumesc.

Rose nu era sigură care dintre ele era mai mirată, ea sau Emerald, care îşi feri privirea de a ei şi întrebă cu arţag:

— Pentru numele lui Dumnezeu, ai de gând să porneşti rabla asta sau vrei să stăm aici toată noaptea?

Capitolul 44

New York. Strălucirea soarelui. Fete drăguţe. Asta era viaţa, îşi spuse Ollie, sau cel puţin aşa ar fi trebuit să fie dacă nu ar fi fost nevoit să lucreze azi cu prinţesa Chiloţei-Frigizi.

Fusese, cu o săptămână înainte, la sediul revistei *Vogue,* aşteptând editorul de modă, când trăsese cu urechea la ceea ce vorbeau câteva fete despre Ella, minunându-se că reuşea să ţină un individ agăţat de ea. Era chiar o partidă, după câte îşi dădu seama Ollie, iar ele erau uimite de atitudinea Ellei faţă de acesta. Ei bine, el nu era. Văzuse la Londra cum reacţiona Crăiasa Zăpezilor şi-l deplângea pe nătărăul căruia i s-or fi aprins călcâiele după ea. Ar fi trebuit să aibă cu el o lampă de sudură cu acetilenă. Lui, personal, îi plăceau femeile calde şi dornice. Din fericire, nu ducea lipsă de fete de soiul ăsta nici în Londra, nici aici, în New York.

Era norocos că *Vogue* îi permisese să folosească apartamentul unui coleg fotograf, un foto-jurnalist care era plecat pe teren pentru un an. Apartamentul avea tot ce şi-ar fi dorit Ollie, chiar şi vedere la Central Park. Foto-jurnalistul avea relaţii şi o familie cu bani. Oliver avea şi el bani, slavă cerului, graţie adevăratului său tată. Ciudat că nu se putea împiedica să se întrebe cum fusese în realitate cel care-i fusese cu adevărat tată şi să-şi dorească să fi petrecut mai mult timp cu el. Aşa se întâmplă în viaţă când ignori prea multe întrebări fără răspuns, iar un puşti nu află cine-i e tată decât prea târziu.

*

Acesta fusese, probabil, cel mai lung interviu şi

şedinţă foto în care fusese implicată vreodată, se gândi Ella, obosită.

Îi fusese rău peste noapte – de la mâncare, bănuia ea – şi, cu toate că-i era bine acum, combinaţia între noaptea albă, un interviu pretenţios, un şi mai pretenţios fotograf şi faptul că poşta îi adusese cea mai ameţitoare scrisoare de la Brad, care-i spunea că ar dori ca vara să se fi sfârşit pentru a putea fi cu ea, o făceau să se simtă deopotrivă epuizată, dar şi, în mod straniu, fericită.

Interviul decursese bine şi avea câteva pasaje minunate, nu datorită priceperii sale de a intervieva, ci, mai degrabă, graţie abilităţii lui Oliver de a profita de pe urma atracţiei pe care o exercita asupra femeilor, mai puţin, desigur, asupra ei.

Maisie Fischerbaum, o filantroapă de optzeci de ani, care-şi împrumutase colecţia de artă Galeriei Guggenheim şi care promisese că le-o donează după moarte, era un tezaur nesecat de anecdote – unele atât de potenţial scandaloase, încât nu ar fi putut fi tipărite. Ea şi răposatul ei soţ îi cunoscuseră şi îi întâlniseră, pare-se, pe toţi, inclusiv pe preşedintele Kennedy, a cărui moarte, chiar şi acum, era considerată atât de crudă şi de necrezut, iar în timp ce Oliver flirta cu Maisie şi o fotografia, Ella continua să-i pună întrebări şi să stenografieze răspunsurile.

După-amiaza fusese punctată de frecventele apariţii ale servitoarei lui Maisie, care le aducea martini, băutura favorită al lui Maisie, iar Ella fusese uimită să vadă cât de mult putea să bea bătrâna doamnă fără să dea semne că ar afecta-o cumva, făcând-o doar să flirteze şi să pălăvrăgească şi mai mult cu Oliver.

În mod jenant, la un moment dat, o întrebase dacă se culcă cu Oliver. După ce Ella clătină din cap spunându-i scurt şi la obiect că relaţia lor e cât se poate de profesională, Maisie îşi linse buzele şi se uită pieziş la acesta.

— Profesională, zici? o întrebă pe Ella. În zilele mele nu exista decât un singur tip de activitate pe care o fată şi-ar fi dorit s-o aibă cu un tânăr atât de chipeş ca el.

Spre surprinderea Ellei, Oliver sări în ajutorul ei, spunându-i lui Maisie:

— Are deja un Făt-Frumos din New York pe urmele ei.

Desigur, Maisie dori să afle cine era mândrul concetăţean, iar Ella îl blestemă în gând pe Oliver pentru că aflase, într-un fel sau altul, despre Brad.

— Este şi el jurnalist, atât îşi permise să spună.

Acum, Ella şi Oliver stăteau afară, în căldura de cuptor a unei după-amiezi târzii. Era ora cinci, şi chiar şi copacii din Central Park păreau obosiţi de căldură, cu frunzele la pământ, aşa cum se simţea şi ea, fără să-şi dea seama că, între timp, Oliver o studia cu atenţie.

Avea un corp diferit de cel al modelelor pe care le fotografia, îşi spuse Oliver, mult mai plin de curbe, cu pieptul plin şi cu un mijloc subţire, departe de aspectul mai degrabă androgin care era pe atunci la modă; o femeie acum, nu fetiţa cu carne fragedă pe care o văzuse el prima dată, nici slăbănoaga irascibilă care devenise după ce-şi administrase pilulele acelea de slăbit nenorocite. Arăta mult mai bine de când o văzuse ultima dată – mult, mult mai bine, recunoscu el. Părul îi era strâns într-un coc lucios, hainele, bluza şi fusta îi arătau la fel de proaspete ca la plecarea din birourile revistei *Vogue,* mai devreme, doar că, acum, putea vedea o lacrimă de transpiraţie la baza gâtului ei, tremurând de parcă s-ar fi pregătit să-şi dea drumul în jos printre sânii ei. Ce ar fi făcut ea dacă el s-ar fi întins să ia picătura de transpiraţie, ar fi capturat-o şi ar fi lins-o de pe deget aşa cum un băieţaş îşi linge îngheţata? Era tentat s-o facă doar pentru a o vedea cum reacţionează.

Comentariul lui Maisie şi răspunsul Ellei, care confirma existenţa prietenului ei newyorkez, îi redeşteptaseră instinctul de vânător. Oliver nu putuse nicicând rezista instinctului de a sufla o femeie altui bărbat – poate pentru că aşa o sedusese propriul lui tată pe mama lui, femeia altui bărbat? Îşi alungă din gând această ipoteză. Aşa că, dacă ar încerca? Ea era, cu siguranţă, dornică, şi el era, cu siguranţă, fiul tatălui său.

Vântul înfierbântat nu reuşea să aducă niciun pic de

răcoare. Oliver putea vedea hotelul Pierre în faţa lor.

— Nu te-atrage o băutură?

Invitaţia îl surprinse pe el însuşi la fel de mult ca pe Ella, care se uită la el cu acea expresie semeaţă care-o caracteriza.

Tocmai era pe punctul să-l refuze – la urma urmei, nici nu-i plăcea să bea şi nici compania lui Oliver nu o atrăgea defel –, dar când deschise gura să vorbească, i se aprinse un bec. Cheia de a ieşi din temniţa pe care şi-o ridicase devenind iubita lui Brad era chiar acolo, în faţa ei. Această revelaţie o ameţi şi o făcu să tremure, păşind de pe un teren stabil pe altul, instabil – instabil, dar neaşteptat de captivant.

Oliver nu se aştepta deloc ca ea să accepte. El dădu din cap, nefiind sigur, în primul rând, de ce o invitase, dar ştiind în sinea sa că se aşteptase ca ea să-l refuze, ceea ce i-ar fi dat ocazia s-o încolţească, să vadă cum reacţionează.

*

Nu ştia de ce nu se gândise la această soluţie dinainte, se apostrofă Ella, stând în barul hotelului Pierre, câteva minute mai târziu, pe când îşi bea cel de-al doilea pahar de martini. Îl băuse pe primul la repezeală, ca un bolnav care-şi ia medicamentul, ceea ce, dintr-un anumit punct de vedere, era exact ceea ce făcea, folosindu-se de alcool ca să creeze o barieră confortabilă între ea şi realitatea planului la care se gândise.

Oliver se culcase cu zeci de fete, toată lumea ştia asta. Tot ce trebuia era să-l lase să facă ceea ce ştia cel mai bine, scăpând-o nu doar de virginitate, ci şi, la fel de important, de lipsa ei de experienţă. Oarecum nici nu-i păsa ce-ar fi crezut Oliver despre faptul că era neexperimentată, căci, la urma urmei, nu avea nicio intenţie să-l impresioneze, nu-i aşa?

Lucrurile nu se petreceau chiar cum se aşteptase, trebui să admită, pe când stătea pe bancheta de pluş privindu-l pe Oliver aşezat de partea cealaltă a mesei. Era

la al treilea martini şi începea să se simtă cam strânsă cu uşa. Toată lumea ştia că Oliver agăţa modelele cu care lucra. E adevărat, ea nu era modelul lui, dar fără să se dea mare, ştia că era acum suficient de atrăgătoare, mai atrăgătoare decât era pe vremea când o cunoscuse Oliver în Londra – şi la Veneţia, când el o sărutase! Până acum totuşi, Oliver nu-i făcuse niciun avans. Poate că nu proceda bine? Şi dacă, ce? Se uită în jur, pentru inspiraţie.

În bar intră un cuplu. Bărbatul o conduse pe femeie la masă. Odată aşezată pe banchetă, bătu locul de lângă ea invitându-l, încurajându-l pe bărbat să se aşeze lângă ea.

Desigur!

Ella se întoarse către Oliver, brusc îngheţată.

Trebuia s-o facă. Acum sau niciodată. „Gândeşte-te care este miza”, îşi spuse în sinea ei. „Vrei să fii cu Brad, nu? Deja îl iubeşti, şi el te doreşte sau, mai degrabă, doreşte femeia care crede că eşti, femeia care nu ai să fii niciodată dacă îţi pierzi cumpătul acum”.

Încercă să zâmbească şi se întrebă dacă rezultatul nu arăta cumva la fel de forţat şi de nenatural precum se simţea. Deşi îşi drese vocea înainte să vorbească, aceasta îi răsună aspru în urechi când îl întrebă pe Oliver:

— De ce nu vii să stai lângă mine?

Oliver aproape că îşi vărsă băutura. Ella, Crăiasa Zăpezii, îi făcea avansuri? Imposibil. Probabil că visa.

Se uită la ea. Nu, nu visa. Dar nici nu era chiar atât de disperat să tragă o femeie în pat, îşi spuse. Cu toate acestea, din ceea ce văzuse, avea sâni impresionanţi. Şi, la urma urmei, avea altceva de făcut în seara aceea?

— Am o idee mai bună, îi spuse el, trăgându-şi mai aproape de ea scaunul, în teritoriul acum familiar. De ce să nu-ţi termini băutura ca să mergem apoi la mine?

Uşurarea şi panica o străbătură, ameţind-o. Se simţi tulburată şi, în acelaşi timp, victorioasă.

*

Apartamentul lui Oliver era în Upper East Side, partea

modernă a parcului, iar taxiul îi aduse acolo cu o viteză care le tăie respiraţia, în timpul cursei, Ella stătu cu spatele drept ca lumânarea, privind în faţă, în vreme ce Oliver se tolăni lângă ea, jucându-se cu degetele ei şi fredonând încet o melodie. Se uită la ea – o dată – doar pentru a privi din nou în altă parte, când îşi dădu seama că, din pricina poziţiei lui, pantalonii îi stăteau strânşi peste pelvis, dezvăluind aproape explicit unde se va termina călătoria lor.

A fost suficient pentru ca inima ei să înceapă să bată cu putere, iar gura să i se usuce.

Un portar în uniformă le deschise uşa de la intrarea în clădirea de apartamente unde locuia Oliver. Era locul în care şi l-ar fi imaginat mai degrabă trăind pe Brad decât pe Oliver, cu aspectul său mototolit şi cu părul lui prea lung. Era, cu siguranţă, mult mai modern şi mult mai scump decât apartamentul ei cu faţada de gresie roşie, se gândi ea, după ce Oliver o conduse la lift şi apăsă butonul.

— Singuri, în fine, spuse el aruncându-i o ocheadă ironică.

Ce, Doamne iartă-mă, ar fi trebuit să-i spună? Cum se purtau celelalte femei într-o astfel de situaţie cu un bărbat ca Oliver? Probabil că erau superîncântate, în vreme ce ea se simţea foarte neliniştită. Liftul începu să se mişte, făcând-o să-şi piardă echilibrul, astfel încât căzu peste Oliver, care o prinse din reflex în braţe.

Mai trăise aşa ceva şi, în mod extraordinar, corpul ei părea să ştie asta, simţurile ei cercetându-l şi recunoscându-l de îndată.

Era extrem de stânjenitor să-şi dea seama că în toţi aceşti ani, carnea ei înmagazinase memoria celor câteva secunde petrecute în braţele lui.

— Uite aşa-mi plac femeile, o tachină Oliver, să se arunce în braţele mele.

„Porc arogant!” îşi înghiţi replica.

El îşi puse braţul în jurul ei şi o conduse pe coridor către apartamentul lui, masându-i ceafa cu mâna liberă, în vreme ce deschidea uşa.

— Vrei să bei ceva? o întrebă.

Ella era pe punctul să refuze, însă acceptă. Curaj la sticlă? De ce nu? Urma să aibă nevoie de el.

— Gin tonic?

Ella încuviinţă din nou.

Apartamentul avea un living room uriaş, cu un covor flocos de culoarea untului şi o uriaşă sofa neagră de piele. Pe zidul opus celui unde se afla şemineul era amplasată o servantă lungă din lemn de trandafir, iar şemineul era vopsit într-un purpuriu închis. Pe ziduri atârnau câteva picturi, toate nuduri de femeie, la fel ca bronzul de pe măsuţa de cafea.

Era, din toate punctele de vedere, o cameră bărbătească, sexuală, aducând a vizuină de prădător, la fel ca muzica formaţiei The Rolling Stones, pusă de Oliver. De vreme ce nu exista alt loc unde să stea, Ella se aşeză pe sofa, simţind răceala alunecoasă a pielii încălzindu-se sub pulpele ei goale, astfel că se lipi de ea, cum stătea crispată pe colţul sofalei. Mâna îi tremura uşor când luă paharul cu gin tonic, pe care i-l adusese Oliver. Luă o înghiţitură şi apoi oftă. Era tare, mult mai tare decât obişnuia să-l bea.

— E bun? o întrebă cu subînţeles când ea luă o altă înghiţitură din pahar.

Stătea lângă ea, odihnindu-şi braţul pe după gâtul ei. Ea tremura şi mai mult. Se aplecă şi puse repede paharul pe masa de cafea, înainte de a-l vărsa. Când se ridică, Oliver o trase în braţele lui.

Se simţea mai degrabă stânjenită, nu pentru că nu s-ar fi simţit confortabil, ci pentru că era mult prea plăcut.

Ella începuse să se relaxeze încet, încet.

— Aşadar, o întrebă cu un rânjet Oliver, când ai început să fii atrasă de mine?

Ella era indignată, iar indignarea se transformă în nelinişte când Oliver desenă cu vârful degetelor conturul trupului său, până ajunse în interiorul V-ului modest al decolteului bluzei şi se aplecă s-o sărute.

Gura lui era caldă şi fermă, pricepută. Săruta bine, trebui Ella să accepte, în vreme ce el îi tachina buzele cu

mici săruturi, folosindu-şi limba să le despartă, dar fără a o introduce în gura ei, aşa cum se temuse ea că va face. Oricum, mai erau altele de care să-şi facă griji, nu doar limba lui. Era adevărat că una dintre mâinile lui se afla în părul ei, desprinzându-i agrafele, însă cu cealaltă orbecăia, încercând să-i desfacă micii nasturi de la bluză.

Ella îşi spuse că dorea să i se întâmple toate astea şi avea un bun motiv: Brad.

— Frumoşi sâni, şopti Oliver presându-şi gura de a ei. Totuşi, e păcat să-i ţii acoperiţi.

Cumva, se dezbrăcase pe jumătate de bluză, iar el îi desfăcea sutienul.

Ella îşi ţinu respiraţia. Multe dintre modele aveau sâni mici ca nişte înţepături de albină şi nici nu purtau sutien, în vreme ce Ella purta mărimea 34D şi avea sânii tari şi rotunzi.

Oliver fu absorbit în întregime când descoperi cât de atrăgători erau, de fapt, sânii ei care-i umpleau mâinile, cu sfârcurile lor întunecate, prea încântat să observe cât de tensionată era Ella.

— Există sâni şi sâni, şopti el extaziat, dar ăştia sunt… ăştia mă excită foarte tare.

Îşi coborî capul şi începu să se joace cu sfârcurile ei, mai întâi întărâtându-i cu limba, apoi încercându-i cu dinţii.

Corpul Ellei era străbătut de fulgere sălbatice. Brad îi mângâiase sânii, discret şi prin haine, când o săruta pe bancheta din spate a taxiurilor. Atingerea lui o făcea să tânjească şi să-şi dorească mai mult, dar aceste experienţe n-o pregătiseră pentru experienţa de acum, care o făcea să-şi arcuiască spinarea şi să răsufle adânc asemenea unui gâfâit de plăcere.

O poreclise Crăiasa Zăpezii? Doamne, cât de mult greşise, recunoscu Oliver, căutând fermoarul fustei.

Asta era, îşi spuse ea. Curând, se va întâmpla.

— Haide.

Oliver se ridică şi o luă de mână.

Nesigură, Ella se uită la el.

— Nu putem face dragoste aici, îi spuse Oliver. Unul

dintre noi va sfârşi lipit de nenorocirea aia de piele şi, la urma urmei, în pat este mult mai confortabil.

Dormitorul emana aceeaşi masculinitate ca livingul, cu un pat uriaş, acoperit de lenjerie din mătase neagră, ceea ce aproape că o făcu pe Ella să izbucnească într-un râs isteric.

— Nu pot spune că mă omor după ele, recunoscu Oliver, dar asta e.

Îşi dădu jos cămaşa în timp ce vorbea şi ajunse la centura pantalonilor. Tricoul alb era întins peste pieptul lui, punându-i în evidenţă corpul puternic. Oliver îl trase brusc peste cap şi-l dădu jos. Vintrele Ellei se strânseră de emoţie când el îşi dădu jos pantalonii şi chiloţii.

Respiraţia îi îngheţă. Penisul lui se ridicase ferm şi dornic din patul de păr negru. O parte din el va intra în ea, şi apoi…

Dar ce ar fi trebuit să facă ea? Cu siguranţă, nu doar să stea şi să se holbeze la el, îngrozită şi nesigură, strângându-şi bluza pe umeri, în vreme ce fusta îi atârna, pe jumătate desfăcută? Îşi imagină că Brad n-ar fi defel impresionat de imaginea asta.

Îşi scoase la repezeală bluza, sutienul căzând de la sine, apoi îşi trase fusta de pe ea.

Ochii lui Oliver se măriră de uimire.

Era dornică. În mod normal, fetele îl aşteptau să le dezbrace. Îi plăcu, totuşi, că era atât de dornică. Se întinse după ea şi o strânse cu forţă de corpul lui. Penisul lui se freca de trupul ei gol în timp ce o săruta, ţinându-i capul.

Apoi, târâţi de valul de săruturi, ajunseră în pat, iar mâna lui Oliver alunecă între picioarele ei, descoperind că era extrem de umedă.

Surprinzător cât era de dezamăgită că el se oprise şi nu-i mai săruta sfârcurile, dar şi cât de mult crescuse dorinţa care pulsa în ea când Oliver o atinse acolo, între picioare.

Ea încercă să experimenteze ceva mai mult, atingându-l, mângâindu-l pe umeri şi pe braţe, chiar sărutându-i gâtul sau apucându-i falusul erect de care el

era atât de mândru. A fost o experienţă uşor înspăimântătoare, mai ales când Oliver îşi dădu capul pe spate şi gemu. Însă acum, se aşeză între picioarele ei. Odată ce nu mai era virgină, putea să aprofundeze studiul, să devină o iubită bună şi experimentată, se linişti Ella.

— O, Doamne, ce-mi place, spuse Oliver mângâindu-i sânii şi sărutând-o pe când o pătrundea. Se opri când ea se încordă, iar el simţi o barieră neaşteptată între muşchii ei tensionaţi. Ce dracu'?

Oliver se uită la ea neîncrezător.

— Eşti fecioară.

— Nu. Da. Nu te opri tocmai acum, spuse Ella aproape văitându-se. Vreau s-o fac, trebuie.

Se panicase, în ciuda neliniştii şi a disperării. El *nu* se putea opri. Nu după tot ce se întâmplase.

Oliver se uită la ea. Tremura violent, aşa cum tremură cineva al cărui curaj împins la maximum se face praf. Era amarnic de nemulţumit de ceea ce spusese. Se desprinse de ea şi coborî din pat, stând în picioare şi uitându-se pe fereastră, cu spatele către ea.

Ce dracu' se întâmpla? O nenorocită de virgină. Oricare era motivul ei, numai dorinţă nu, aşa cum se felicitase Oliver iniţial. Ar fi trebuit să fie furios, dar, în mod surprinzător, descoperi că era, de fapt, nelămurit şi curios.

Se întoarse. Ella stătea încă trântită în pat, dar îşi trăsese cearşaful peste ea.

— În regulă, îi spuse, să-ncepem cu începutul. Ce cauţi aici? Şi să nu-mi spui că mă doreşti de când ne-am întâlnit prima dată, că nu te voi crede. Deci, ce e cu tine aici? Vrei să-ţi faci băiatul newyorkez gelos? îşi dădu cu presupusul.

Ella era atât de speriată, încât se ridică în picioare, spunând cu încrâncenare:

— Nu. El nu trebuie să ştie nimic despre asta.

— Bine. Hai să vedem… Ţi-e dor de el şi te-ai gândit că, după un futai scurt cu mine, vei avea rezerve până te vezi cu el? O, am uitat, de fapt, tu nici nu ştii ce-i ăla, nu?

Vocea lui Oliver mustea de sarcasm.

Ella strânse din buze. Lucrurile nu decurgeau după placul ei.

— Aş fi ştiut dacă nu te opreai, îi spuse ea.

Oliver străbătu camera şi se opri în faţa ei.

— De ce eu?

Era evident din felul în care se purta că nu era mirat defel de gusturile ei.

— Pentru că m-am gândit că te pricepi la asta.

Oliver rumegă cuvintele ei în tăcere.

— De ce acum? Dacă te-ai păstrat atât, ai avut cu siguranţă un motiv.

— Da. Nu are rost să neg.

— Care anume?

— Uite, nu vreau să intru în amănunte. Vreau doar să scap de asta, înţelegi?

— Nu. Nu zici nimic, nu primeşti nimic, îi spuse Oliver fără ocolişuri.

Se cam aşteptase ca ea să refuze să-i spună despre ce este vorba, dar înţelese apoi că subestimase dorinţa ei de a scăpa de virginitate când trase aer adânc în piept şi-i spuse:

— Vreau o ţigară.

El scoase două şi le aprinse, pasându-i una. Numai atunci văzu el cât de tare-i tremurau mâinile. Trase adânc din ţigara lui înainte de a o strecura între buzele ei şi şi-o păstră pentru sine pe cea pe care i-o dăduse ei iniţial.

În mod clar, nu era obişnuită să fumeze, mişcările îi erau stângace, iar ţigara era ca sexul pe care voia să-l facă – ceva care trebuia îndurat ca o modalitate de a atinge un scop, şi mai puţin o plăcere în sine.

Când se simţi suficient de stăpână pe sine, Ella strivi ţigara şi-i spuse lui Oliver:

— Vezi, este ca şi cum…

Îi trebui aproape o oră şi alte câteva ţigări să-i spună toată povestea: mama cea smintită, teama că dacă rămânea însărcinată şi avea un copil va sfârşi la fel, nenorocul ca anticoncepţionalele să fi fost inventate prea târziu şi, la coada cozii, dorinţa ei de a-l impresiona şi

bucura pe Brad. Brad, faţă de care Oliver ajunsese, dintr-odată, să nutrească un puternic sentiment de gelozie din motive pe care nu şi le-ar fi putut explica logic.

Îşi strivi ultima ţigară.

— Deci, de fapt, tu vrei ca eu să te învăţ să fii bună la pat?

— Da, îl aprobă Ella.

— Fir-aş al dracului!

Ce însemna asta, oare, se întrebă îngrijorată Ella. Se făcuse de râs pe de-a-ntregul şi putea da vina pe prea multele pahare de martini date peste cap. Acum, era sută la sută trează şi începuse să se simtă rău.

Oliver decise că nu avea niciun motiv să facă ce voia ea de la el. Drace, femeile pe care le adusese în pat îl doreau pe *el,* nu pe altul. Simţi nevoia irezistibilă de a o face să-l dorească.

— Eşti sigură? verifică el.

Ella încuviinţă. O va face? Senzaţia care-i invadase pântecul trebuia eliminată, decise ea, şi nu avea nici cea mai mică dorinţă să se răzgândească.

— Bine atunci, să începem.

Capitolul 45

Rose deschise ochii cu prudenţă, nedorind să se trezească, fără să-şi dea seama de ce anume, până ce-şi aminti de seara precedentă. Se afla în Cadogan Square, în casa lui Emerald, în camera de oaspeţi.

Emerald se aşteptase, cu siguranţă, să dispară, după ce o adusese acasă, dar Rose, amintindu-şi ce-i spusese doctorul, refuzase, argumentând că îi dăduse cuvântul că va sta cu ea.

— Uite, îţi spun eu că nu voi avea nicio comoţie, o asigurase Emerald.

— N-au de unde să ştiu, replică Rose, refuzând să cedeze.

Se uită la ceasul de pe noptieră, gemând când văzu că era aproape zece dimineaţa. Din fericire, nu avea programat niciun client astăzi, îşi aminti ea, ieşind din aşternuturi şi punându-şi halatul de satin pe care i-l dăduse cu o seară înainte Emerald, alături de ceea ce părea un set nou de lenjerie intimă, aparent foarte scumpă – un sutien de satin cu jumătate de cupă ornat cu dantelă şi o pereche asortată de chiloţi franţuzeşti – şi, oricum, nu tipul de lenjerie pe care să-l poarte ea.

Ceva din expresia ei părea s-o fi trădat pentru că Emerald o luase în zeflemea, spunându-i:

— Să ştii că nu te vor corupe şi nici nu vor face din tine o nimfomană. Dumnezeule, ar fi o zi mare când ceva sau cineva ar putea face asta din mititica mătuşicii Amber!

Rose se aşeză pe pat. Noaptea trecută fusese, din punctul ei de vedere, la fel de dementă ca aceea în care Pete îi botezase cafeaua cu droguri. Dacă i-ar fi spus cineva că va ajunge vreodată să o protejeze pe Emerald, Rose i-ar fi răspuns, fără să ezite, că a înnebunit. Şi, cu toate acestea, noaptea trecută… în capul ei încă o mai vedea pe Emerald strângându-i la piept, cu lacrimi în ochi, jacheta. Nu juca teatru şi nici nu încerca să manipuleze pe nimeni; avea ochii în lacrimi pentru că se simţea înfricoşată şi singură.

O jumătate de oră mai târziu, după ce făcu un duş şi se îmbrăcă, Rose bătu la uşa dormitorului lui Emerald. Nu-i răspunse nimeni, aşa că apăsă pe clanţă încet şi deschise uşa.

Se aştepta ca Emerald să doarmă, dar ea era trează, stând în pat, cu un aer arţăgos.

— Mă duc să-mi fac o cană de ceai, îi spuse Rose. Nu vrei şi tu una?

— Nu… ba da… Rose, nu pleca încă. Vreau să-ţi spun ceva.

Să nu înceapă iar să-i mulţumească, îşi spuse Rose cu amărăciune. Ar fi a doua zi încercuită cu roşu în calendar.

— Vreau să-mi promiţi că nu vei spune niciodată nimănui ce s-a întâmplat aseară şi, în special, nu-i vei

spune lui mami. Ştiu că eşti favorita ei, Rose, şi că de aceea ai făcut ce-ai făcut azi-noapte.

Rose se încruntă. Nu voia să se certe cu Emerald în legătură cu cine ocupă locul de favorită în sufletul lui Amber – nu avea niciun sens dar voia să pună lucrurile la punct.

— Nu am făcut-o pentru mătuşa Amber.

— Atunci, pentru cine ai făcut-o? Nu pentru mine.

— Am făcut-o pentru mine însămi, îi spuse Rose şi, pe măsură ce rosti aceste cuvinte, îşi dădu seama cât erau de adevărate.

Se simţi cuprinsă de un minunat sentiment de putere, de energie şi de dreptate. Făcuse ce crezuse că este drept, nu din frică sau pentru a câştiga favorurile cuiva, ci pentru că aşa era drept.

Se întoarse către uşă.

— Rose, o opri Emerald, nu mi-ai promis încă ce ţi-am cerut.

Rose se uită la ea, gata să-i spună că nu avusese intenţia să povestească nimănui cele întâmplate, dar avu un gând fulgerător.

— Uite, îţi promit, Emerald, dacă tu îmi promiţi că, de acum înainte, nu vei mai avea de-a face cu Max Preston.

Emerald tresări.

— Eşti nebună? Crezi c-aş mai vrea, după noaptea trecută?

— Nu ăsta este răspunsul pe care-l aştept, îi spuse pe un ton hotărât Rose.

Emerald ar fi vrut din suflet să râdă, dar coastele şi faţa o dureau prea tare. Chiar credea Rose că s-ar mai întoarce la Max după toate astea? Emerald nu mai voia să-l vadă vreodată. Cuvintele pe care i le urlase în ureche şi bătaia pe care i-o dăduse atinseseră ceva crud şi dureros în ea – fragilitatea pe care o simţea ştiind cine îi fusese cu adevărat tată şi ceea ce ar fi fost, cu siguranţă, fără să fi avut ceea ce tatăl ei îi dăduse.

Nu, nu dorea să-l mai vadă vreodată pe Max, pentru că nu putea suporta povara propriei fragilităţi.

— Promit, îi spuse ea lui Rose.
— Atunci îţi promit şi eu, surâse Rose.

*

Pe când încerca să se ţină în picioare în mijlocul mulţimii agitate, Janey se întrebă dacă participarea la marşul împotriva războiului din Vietnam fusese, la urma urmei, o idee bună. Era întru totul de partea protestatarilor, dar Charlie, care avusese ideea participării la miting, nu venise la locul de întâlnire. Nici ea nu se putuse ţine de cuvânt să meargă să-l scoale din pat, unde, probabil se afla încă, deoarece prietenii lui insistau că era momentul să plece la miting.

Acum, exista pericolul să fie prinsă în ceea ce părea tot mai mult a fi o încleştare extrem de dură între unii manifestanţi şi poliţie.

Totul pornise de la fricţiunile stârnite de faptul că unii dintre manifestanţi, înfierbântaţi, aruncaseră cu sticle în cordonul de poliţişti din faţa ambasadei americane. Bătaia se declanşase când cordonul de poliţie se strânsese pentru a-i opri, iar acum, Janey, târâtă de mişcarea mulţimii, se afla prea aproape de locul confruntărilor pentru a se simţi în siguranţă. Un soi de rachetă aruncată de undeva din spate îi zbârnâi deasupra capului şi îl lovi pe unul dintre poliţiştii aflaţi la câţiva metri distanţă. Unii protestatari zăceau deja întinşi la pământ şi erau traşi către dube. Janey îi pierduse din ochi pe prietenii lui Charlie. Zgomotul era asurzitor, în special când poliţia începu să folosească portavocea pentru a le ordona manifestanţilor să plece.

Între doi protestatari aflaţi în faţa ei izbucni o bătaie, care se încinse. Janey nu se speria uşor, dar violenţa care îi cuprinsese pe manifestanţii din jurul ei o făcu s-o ia la fugă. Văzu capătul unei străzi la câţiva metri distanţă şi începu să-şi facă loc, luptând cu presiunea mulţimii.

Cumva, reuşi să ajungă la marginea mulţimii. Îi putea vedea acum pe spectatori, cu expresii dezaprobatoare pe chip.

Deodată, poliţia se mişcă hotărâtă înainte, forţându-i pe protestatari să facă un pas înapoi, unii dintre ei întorcându-se şi presându-i pe ceilalţi manifestanţi din spate. Janey simţea că este pe punctul de a fi absorbită din nou de mulţime şi dusă departe de strada laterală. Câteva secunde, şi ar fi fost târâtă din nou în vâltoarea violentă de trupuri, care reprezenta începutul unei debandade generale. Dacă şi-ar fi pierdut echilibrul acum, ar fi fost călcată în picioare. Panica puse stăpânire pe ea.

Cineva o apucă de braţ, dar ea încercă să se scuture.

— Janey, pe aici…

Vocea pe care o auzi îi era familiară. Îşi întoarse capul în direcţia vocii pe măsură ce ajungea în zona sigură a trotuarului, căzând secerată peste salvatorul ei când acesta reuşi, în fine, s-o scoată dintre manifestanţii înfricoşaţi şi s-o ducă în pasajul relativ liniştit din faţa unei clădiri.

— John, ce, Doamne, iartă-mă, faci aici? îl întrebă odată ce-şi recăpătă răsuflarea şi-şi îmbrăţişă prietenul din copilărie.

— Trebuie să particip la o întrevedere de afaceri în legătură cu proprietatea, îi spuse el, aşa că m-am gândit că aş putea petrece sfârşitul de săptămână în oraş. Mă gândeam să sun în Cheyne Walk; mama ta mi-a dat numărul vostru de telefon.

— O, da, chiar că ar trebui, îi spuse Janey cu căldură. Încă se sprijinea de el. Îi era atât de bine, simţindu-l puternic şi sigur pe el, încât mai că nu-i venea să se mişte.

Vacarmul bătăilor se îndepărtase, poliţia şi manifestanţii trecând mai departe, lăsându-i pe cei doi, practic, singuri.

— Chiar că eşti un cavaler în armură strălucitoare, John, îi spuse ea cu drag. Începuse să mi se cam facă frică. Nu aş fi participat la marş dacă aş fi ştiut că devine violent. Charlie, prietenul meu, ar fi trebuit să fie cu mine, dar, cu siguranţă, s-a întrecut cu somnul. Mai bine m-aş duce la el la apartament să-l trezesc. Are o audiţie în după-amiaza asta. Este actor.

— Vin cu tine, îi spuse John, înlăturând orice obiecţie.

Insist. Asta s-ar fi aşteptat şi tatăl tău să fac.

Cât de tare ar fi râs Charlie dacă i-ar fi povestit despre galanteriile de modă veche ale lui John. Ar fi râs şi de una singură, presupuse Janey, dacă nu ar fi fost aşa de şocată, şi apoi liniştită, să aibă lângă ea o prezenţă atât de confortabilă şi de familiară.

— Nu le vei spune părinţilor mei despre asta, nu-i aşa? îl rugă Janey. Îşi vor face griji, şi nu vreau asta.

— Numai dacă-mi promiţi că nu te vei mai expune unui asemenea pericol vreodată.

Janey se uită la el uluită.

— Nu-i corect!

— Nici să-ţi rişti viaţa nu este corect. Am fost îngrijorat că ţi-ai fi putut pierde echilibrul înainte să te prind, îi spuse John ferm.

Inima lui Janey se topi. Era îngrijorat de soarta ei. Ce dulce! Charlie nu se îngrijora niciodată pentru ea. Ea era cea care se îngrijora pentru el. Era o schimbare bine-venită şi neaşteptată.

Garsoniera lui Charlie (şi baia pe care o împărţea cu alţi chiriaşi) – apartament pentru care Janey avea propria cheie, mai ales fiindcă ea plătea chiria, iar Charlie ar fi fost capabil să rămână închis pe dinafară – se afla în înaltele case victoriene cu terasă de pe Edgware Road, şi mare parte a apartamentelor din clădire erau închiriate tinerilor studenţi.

Apartamentul lui Charlie se afla la parter şi, aşa cum se aştepta Janey, perdelele erau trase.

— Se pare că Charlie este încă în pat, îi spuse lui John, simţindu-se vinovată în numele prietenului ei când văzu dezaprobarea din sincerii ochi căprui ai lui John. Sări de îndată în apărarea lui Charlie: Charlie este o pasăre de noapte. Nu poate dormi, pur şi simplu, dacă se culcă prea devreme.

Era adevărat. Chiar şi când nu mergeau la petreceri, prefera să stea treaz ascultându-şi discurile până la primele ore ale dimineţii, uneori ratând auziţii importante pentru că nu se trezea, plângându-se, după aceea, când, aşa cum

susţinea el, actori mai puţin talentaţi ca el găseau de lucru, în vreme ce el, nu.

— Este foarte talentat, se simţi Janey obligată să adauge, deşi John nu făcuse niciun comentariu suplimentar. Face şi mult modelling, dar ceea ce vrea cu adevărat să facă este actoria, în special să joace în piese contemporane. Charlie ar vrea să se concentreze pe drame contemporane. Spune că este imoral să interpretezi piesele cuiva care este mort de patru sute de ani şi că teatrele ar trebui să pună în scenă piesele dramaturgilor tineri.

John încuviinţă. În sinea lui se gândi însă că nu era nimic mai înălţător decât o pagină din Shakespeare. Cel puţin poţi înţelege ce se întâmplă şi-ţi simţi sufletul plin când auzi versurile acelea. Nu ca piesele astea moderne. Cum li se spunea? Drame din chiuveta bucătăriei. Nu-l întâlnise pe prietenul lui Janey, dar îl auzise pe Jay vorbind despre el şi, cu toate că nu folosise atât de multe cuvinte, John îşi dăduse seama că Jay nu era prea impresionat. Nu-i spusese nimeni nimic, dar John trăia şi cu impresia că Janey scotea bani din buzunar ca să-şi finanţeze prietenul. John nu-şi putea imagina situaţia în care ar fi acceptabil pentru un bărbat să se aştepte să fie sponsorizat de o femeie, în special de o femeie tânără şi decentă cum era Janey. O femeie atât de tânără şi de frumoasă. O plăcuse mereu. De fapt, chiar foarte mult.

Janey îl văzu pe tânărul muzician care locuia în apartamentul de deasupra lui Charlie privindu-l batjocoritor pe John, când traversară holul îngust al clădirii. Cu părul său lung, cu jeanşii şi cămaşă înflorată, muzicianul era imaginea vie a peisajului de pe King’s Road, în vreme ce John, cu pantalonii săi gri, cu blaizerul bleumarin şi o cămaşă albă la care purta o cravată pepită, cu părul tăiat scurt în spate şi în părţi părea mai degrabă cineva din generaţia tatălui lui Janey.

Scoase din geantă cheia de rezervă de la camera lui Charlie şi descuie uşa.

Camera lui Charlie avea o mică nişă acoperită cu perdea, folosită ca bucătărie, iar restul spaţiului era ocupat

de o canapea extensibilă, care era mai tot timpul desfăcută, gata pentru culcare, o masă de camping, câteva scaune din lemn curbat şi un vechi şifonier imens, şchiop de un picior şi cu o uşă spartă, cârpită cu o bucată de carton. Un televizor fusese cocoţat, într-o instabilitate periculoasă, pe un raft prea îngust, în vreme ce de-o parte şi de alta a sobei cu gaz se aflau rafturi încovoiate de povara, printre altele, a unui picup Dansette, a câtorva cărţi, a unei chitare pe care Charlie insistase c-o vrea, dar la care nu cântase niciodată, şi a unui strat de praf vechi de-un an.

Perdelele grele de catifea care atârnau la fereastră fuseseră achiziţionate prin magazinul din Walton Street, de la un client pentru care magazinul făcea altele noi.

Janey cunoştea prea bine interiorul apartamentului, chiar şi ruptura din vechiul covor turcesc care acoperea linoleumul, gaură care trebuia evitată dacă purtai tocuri, astfel că nu ezită deloc prin întuneric, cum ezită John.

Camera mirosea a marijuana şi, ca de obicei, hainele lui Charlie erau aruncate de-a valma pe unul dintre scaune. Dar acolo nu erau doar hainele lui Charlie. Janey văzu şi culorile vii ale unei rochii, printre cracii jeanşilor lui Charlie. Era una proiectată de ea, o recunoscu absentă, în vreme ce mintea şi inima ei se luară la întrecere, încercând să înţeleagă ce însemna asta. Se uită către pat, unde, prin întuneric, întrezări două capete aşezate pe aceeaşi pernă. Inima câştigă, izbind-o în piept, cu un amestec de şoc, trădare şi durere. John, care intră în cameră după Janey, îşi mută privirea de la chipul alb al lui Janey înspre pat şi înţelese imediat ce se întâmplă. Instinctiv, se postă între Janey şi ocupanţii patului, dar era prea târziu. Deranjată de venirea lor, fata se trezi şi stătea acum în capul oaselor, învelindu-se cu o cuvertură.

— Cindy!

Janey ştiu că buzele îi rostiră numele partenerei ei, sunetul explodându-i în cap.

Charlie se trezise şi el, amândoi strângându-se acum unul într-altul în patul în dezordine, în timp ce Charlie o

privi mânios şi sfidător, ca atunci când făcea câte o boacănă şi nu voia să o recunoască. Cindy, în schimb, se uita la ea aproape amuzată. Niciunul din ei nu părea că se căieşte defel.

— Hai, Janey, lasă-mă să te duc acasă.

Aproape uitase că John se afla acolo, dar o linişti gândul că putea să se întoarcă spre el, să-l lase să preia controlul, împingând-o blând spre ieşire, în însoritul început de amiază, şi mângâindu-i, între timp, mâna cu tandreţe.

Îşi dădu seama că a oprit un taxi şi că a ajutat-o să intre în el, dar se simţea de parcă ar fi privit totul de la distanţă. O parte din ea parcă nu era cu adevărat acolo, ci ar fi rămas în apartamentul din Edgware Street. Imaginile i se învălmăşeau în cap. Charlie dormea cu mâna în jurul lui Cindy, cu faţa la ea, cum nu dormise niciodată cu Janey. De fapt, ea nu petrecuse nicicând o noapte întreagă cu el. Cindy era atât de frumoasă, iar lumina anemică îi conferea pielii ei o scânteiere blândă. Avea privirea grea a unei femei care se bucurase de o partidă bună de sex. Durerea o fulgeră pe Janey ca un cuţit când îşi aminti cât de mult trecuse de când nu mai făcuse dragoste cu Charlie.

Când ajunseră în Cheyne Walk, spre uşurarea lui Janey, John se ocupă de toate; puse ceainicul la fiert, făcând câte o ceaşcă de ceai pentru fiecare.

— Vrei să le telefonez părinţilor tăi?

— A, nu, spuse Janey de îndată. Nu vreau să se îngrijoreze din cauza asta.

— Trebuie să stea cineva cu tine.

Janey reuşi să schiţeze un zâmbet. John era, într-adevăr, un cavaler de modă veche.

— Nu sunt singură, îi spuse. Eşti aici, cu mine – nu spun că aş vrea să te ţin din treburi. Ai făcut deja atâtea. Şi-apoi, Rose urmează să apară şi ea mai târziu, cred.

— Nu te las singură, îi spuse John ferm.

— O, John… Această dovadă a bunătăţii lui aproape că o făcu să plângă mai abitir decât trădarea lui Charlie. Nu te pot lăsa să faci asta. Sigur că ai şi altceva de făcut.

— Nimic care să nu poată aştepta. Acum, bea-ţi ceaiul

cât este încă fierbinte.

— Ai vorbit exact ca tata, îi spuse Janey cu zâmbet abia schiţat.

— Este un om minunat.

— Da. Pe obrazul ei se prelinse o lacrimă.

— Nu, Janey, nu merită.

John îi luă ceaşca de ceai din mâini şi o luă în braţe, mângâind-o pe spate, de parcă ar fi fost aceeaşi fetiţă de odinioară, când se jucau împreună, îşi aminti Janey. Locul acela părea cel mai sigur de pe pământ.

Capitolul 46

Ella stătea întinsă în patul lui Oliver, privind cum razele dimineţii pictau din lumini şi umbre modele pe tavan. Îşi simţea trupul moale şi relaxat, oarecum diferit. O străbătea un flux puternic de înţelegere. Era altfel. Noaptea trecută avusese primul ei orgasm adevărat. Doar gândul la acesta îi transmise un recul prin corp, făcându-l să freamăte retrospectiv de dorinţă.

Trecuse aproape o săptămână de când făceau dragoste, dar aseară fusese prima dată când rămăsese peste noapte.

Se întoarse pe cealaltă parte pentru a se putea uita la el. Încă dormea, iar barba crescută peste noapte îi înnegrea maxilarul. Cine s-ar fi gândit că sexul poate să-ţi dea atâtea plăceri şi atâtea senzaţii diferite? Se putea uita acum la Ella cea de acum o săptămână atât cu superioritate, cât şi cu amuzament. Ce naivă şi prostuţă fusese, şi, în acelaşi timp, cât de înţeleaptă. Ştiind ce ştia acum, simţind ce simţea acum, Ella îşi dădu seama că ar fi făcut o greşeală să se culce cu Brad înainte. În naivitatea ei, făcuse, cu siguranţă, alegerea corectă.

Lucrurile se brodiseră cum nu se poate mai bine. A doua zi, Oliver urma să părăsească New York-ul pentru cinci săptămâni, însoţind echipa de la departamentul de modă

pentru o foarte importantă şedinţă foto în deşert. Plecarea lui va pune capăt, în mod natural, tutelajului. Îi era recunoscătoare pentru tot ce o învăţase, dar, desigur, ar fi greşit să continue să facă dragoste cu el acum.

Către sfârşitul verii, Brad se va reîntoarce la New York, iar pe-atunci, Oliver se va fi îmbarcat deja cu destinaţia Londra. Nu era de mirare că se simţea atât de uşurată şi de fericită.

Avea frisoane de plăcere gândindu-se la noaptea care trecuse. Îşi strânse degetele de la picioare de plăcere, reamintindu-şi tot ce-i făcuse Oliver. Nu mai avea nevoie acum să împărtăşească această intimitate, aşa că ar fi trebuit să se ridice şi să plece, în timp ce Oliver încă dormea. La urma urmei, obţinuse ce şi-a dorit şi nu mai era nevoie să rămână aici, în patul lui, mirosindu-i trupul, în timp ce corpul îi huzurea rememorând senzaţia dată de el în timp ce lupta cu ea sau intra în ea.

Ar fi putut jura că nu făcuse niciun zgomot, dar, oricum, Oliver se trezise. Îşi întoarse capul şi se uită la ea, cu privirea aceea triumfătoare şi arogantă pe care începuse să i-o cunoască.

— Vino aici.

Zâmbetul pe care-l avu când ridică braţul astfel ca ea să poată veni mai aproape de el îi dezvălui pe de-a-ntregul ce-i trecea lui Oliver prin minte.

Putea să nu bage de seamă invitaţia. Putea s-o respingă. Putea alege ambele variante, desigur, dar nu făcu nimic din toate astea şi se trezi că o luau de la capăt din nou, cu acea delicioasă acumulare anticipativă, care va deveni, în scurtă vreme, o durere epuizantă şi de nestăpânit, pentru ca apoi… Aaah, era prea târziu să mai gândească în continuare. Prea târziu să mai facă orice altceva decât să simtă, să dorească, să tânjească după încă un moment asemănător. Doar o dată nu va face rău nimănui.

*

Pentru a treia noapte la rând, Emerald nu putu dormi. De fapt, nu dormise cum trebuie de când îl văzuse ultima dată pe Max, adică în urmă cu o săptămână, şi ştia de ce, chiar dacă îi displăcea să recunoască. Avea un gol în ea, o durere, o dorinţă care o înfuria la fel de mult pe cât o consuma interior, şi nu era pentru Max, la care, când se gândea, o făcea cu un tremur de dezgust.

Nu, cauza insomniei sale era mult mai aproape de casă. De fapt, se poate spune că era casă, recunoscu ea iritată. Era vina lui Rose, cu ridicolul ei devotament, cu felul ei de a se purta şi cu modul în care o făcuse pe Emerald să devină cumva conştientă de singurătatea ei. Felul în care o făcuse să-şi dea seama, pentru prima dată în viaţă, că renunţase, încă de când se opusese atât de hotărât să facă parte dintr-o familie iubitoare. Asta pentru că ar fi trebuit să împartă iubirea mamei cu alţii, şi atunci de ce să fi făcut asta? Mirosul jachetei de dril a lui Rose atinsese o zonă atât de dureroasă din sufletul ei, încât chiar şi acum, simplul gând la ce simţise în spital părea să zgândărească o rană nevindecată.

Dacă Rose era cu adevărat interesată de ea, aşa cum susţinea, atunci ar fi trebuit să fie aici, în loc s-o fi lăsat de una singură.

Dar, oricât de mult ar fi încercat Emerald să revină la confortul vechiului şi verificatului său dispreţ şi la animozitatea de dinainte faţă de Rose şi de restul familiei, noua ei stare de spirit se punea de-a curmezişul. Casa i se părea atât de goală, şi chiar şi camera lui Robbie părea impecabil de curată fără el.

Robbie. Fiul ei. Fiul *ei.* Emerald se uită la ceasul ei cu alarmă. Era trei şi jumătate dimineaţa, mult prea devreme pentru a-i telefona mamei sale, dar dimineaţă… Se aşeză pe perne şi închise ochii.

*

Janey nu putea dormi. Avea nevoie cu disperare de cineva care să o asculte vorbind despre problemele pe care

le avea cu unul dintre noile sale proiecte. Nu îndrăznea să se gândească la altceva decât la munca ei. Cel mai mic gând la Charlie o făcea să plângă. Fusese atât de încântată când văzuse cu ochii minţii rochia terminată. O rochie simplă, dreaptă, o tăietură îndrăzneţ de amplă, de forma cifrei opt, în spate, dintr-un material de bumbac cu imprimeuri verzi şi albe, garnisit cu şnur alb. Urma să asorteze la rochie o haină de vară de un verde identic cu cel al modelului floral, pe care s-o brodeze cu acelaşi tip de material. Ar fi avut mâneci trei sferturi cu manşete din bumbac, cu imprimeuri, nasturi imenşi acoperiţi cu acelaşi tip de bumbac şi un pliu care să atârne în spate, acoperindu-l. Era fermecată pe de-a-ntregul de idee. Chiar se gândea s-o adapteze pentru sezonul Crăciunului, cu o catifea bogată, în culori închise, cu tăietura din spate acoperită cu dantelă de bumbac, vopsită în aceeaşi culoare.

Problema era că nimeni nu purta verde. Unii considerau că le aduce ghinion. Charlie avea o formidabilă cămaşă verde cu flori… Nu, nu trebuia să se gândească la Charlie. Trebuia să muncească. Cel puţin, munca n-o trăda.

Janey trebuia să se confeseze cuiva care s-o înţeleagă. Era disperată. Se făcuse patru dimineaţa, cam zece seara la New York. Pe cât de repede îi trecu prin cap să-şi rezolve problema vorbind la telefon cu sora ei, la fel de rapid renunţă la idee, presată de realitate: costul telefonului – dacă ar fi reuşit să vorbească –, timpul pe care l-ar fi pierdut încercând să-i explice Ellei, care i-ar fi cerut, era sigură, detalii exacte, dar inutile pentru Janey.

Rose i-ar fi fost alături, desigur, dar Rose era atât de pragmatică, atât de hotărâtă, atât de organizată şi de bună în tot ceea ce făcea, că Janey ezita să-i vorbească despre propria nesiguranţă.

Nu avea pe nimeni. Nu era nimeni pe care să se sprijine, se gândi, nefericită. Ochii începură s-o usture din nou şi se întinse să ia o batistă pe care o făcuse ferfeniţă de atât plâns. Apoi, îşi aminti că John îi spusese că se poate sprijini mereu pe el, cu vocea aceea atât de protectoare. Un mic chicot de râs îi străpunse disperarea imaginându-şi

cum ar fi să-i explice dragului, dar demodatului John problemele rafinate ale designului vestimentar. Chiar că îi *era* drag, fiind atât de blând şi de încredere. Simplul fapt de a se gândi la el o făcu să fie mult mai calmă. Janey începu să caşte. Poate că va putea adormi, până la urmă. Dragul de John, dragul...

*

— Da, mamă, este în regulă, confirmă Emerald înfăşurând cablul alb al telefonului în jurul arătătorului. De-asta te-am sunat. M-am gândit că ar fi mai bine pentru Robbie dacă şi-ar petrece vara în Londra, aşa că voi veni azi la Macclesfield să-l iau. Voi rămâne peste noapte, şi mă voi întoarce acasă mâine. Bineînţeles că sunt sigură. Sunt mama lui, la urma urmei.

Capitolul 47

— Pur şi simplu, m-am gândit să vin să te văd şi să te avertizez. Ştiu că-l iubeşti pe Josh, aşa că n-are niciun rost să negi. Patsy se aplecă peste biroul lui Rose pentru a-şi strivi ţigara în scrumieră, dându-i de înţeles, fără ocolişuri, aşa cum făcuse de când venise neanunţată, cu câteva minute mai devreme, că ea era cea care controla situaţia. Şi nu are rost să joci jocul ăsta prostesc cu tergiversarea retragerii din parteneriat.

— Nu tergiversez nimic.

Rose reuşea oarecum să-şi păstreze vocea calmă, deşi, în interior, era copleşită de ruşine şi de umilinţă. A afla că Patsy ştia de iubirea ei pentru Josh era ca şi cum şi-a fi smuls coaja de pe o rană încă nevindecată, dar asta nu însemna că o putea lăsa pe Patsy s-o acuze pe nedrept.

Patsy o privi dispreţuitoare.

— Josh pe mine mă iubeşte, nu pe tine, şi abia aşteaptă să plecăm la New York. Din cauza ta suntem

blocaţi aici până când afacerea asta cu parteneriatul pe care i-o vâri pe gât se va rezolva.

Rose simţea că îi ia foc faţa.

— A, nu te condamn că vrei să-l ţii lângă tine. De fapt, ar fi mai înţelept să-l legi de tine cu parteneriatul, dar vezi tu, el nu mai vrea deloc nici afacerea şi nici pe tine.

— Josh ştie că nu am nicio reţinere să încheiem parteneriatul, îi spuse Rose. Întârzierile nu se petrec din cauza mea. Josh este cel care insistă să aşteptăm până când se încheie contractul de închiriere, pentru a încheia oficial parteneriatul.

— Pentru că-i pare rău de tine, îi răspunse Patsy. Amândurora ne pare.

Rose tresări, gândindu-se cu neplăcere la faptul că ei doi discutau despre ea.

— Din punctul meu de vedere, Josh poate să plece când vrea în America, se apără Rose vehement.

— Atunci, de ce nu-i spui avocatului tău să pună punct parteneriatului? Repet, Josh mai pierde vremea pe-aici doar pentru că simte că-ţi datorează ceva.

Patsy se ridică, cu părul căzându-i pe umeri şi cu fusta mini care-i punea în evidenţă picioarele zvelte. Ieşi din cameră cu un aer triumfător pe chip, lăsând-o pe Rose prea supărată pentru a se mai concentra asupra muncii pe care o făcea.

Se gândi să dea un telefon să se vadă cu Emerald mai târziu. În mod ridicol, îşi făcea probleme în legătură cu verişoara ei – nu că s-ar fi aşteptat ca Emerald s-o întâmpine cu braţele deschise –, dar, acum, se simţea prea vulnerabilă pentru a vedea pe cineva, ca să nu mai vorbim despre Emerald.

O oră mai târziu, când încă era incapabilă să se concentreze asupra muncii ei, Rose decise că nu avea sens să stea la birou fără să facă nimic altceva decât să se gândească la Josh şi la nenorocirea ei. Considerase mereu că plimbarea era o bună cură pentru ocazionalele sale blocaje creative, iar acum chiar că avea nevoie să evadeze din atelier, unde aerul era încă îmbâcsit de parfumul lui

Patsy, chiar dacă Rose deschisese fereastra să aerisească.

Purta o rochie de mătase cu un model pop de un portocaliu intens, combinat cu negru pe un fundal alb, o combinaţie uimitoare, perfectă pentru tenul ei, şi câteva brăţări fine din aur la încheietura mâinii. Uitându-se în treacăt în oglindă, observă că părul ei trebuia tăiat. Purta de câţiva ani acelaşi mic coc despre care Josh spunea că era perfect pentru ea, dar, în scurtă vreme, nu va mai fi niciun Josh pe-aici să o coafeze, niciun Josh ţinut secret în gânduri şi în suflet, noaptea târziu, când nu putea dormi, niciun Josh cu care să discute despre munca ei. Niciun Josh, punct.

Mâna ei se întindea către clanţă, când aceasta se răsuci, iar uşa se deschise şi în cadrul ei apăru Pete Sargent.

Salutul lui a fost acompaniat de un zâmbet prelung care, în mod neaşteptat, produse o reacţie aproape electrică în stomacul ei.

— Pete, te-ai întors.

Ce replică fără sens, îşi zise Rose. În mod evident se întorsese, doar stătea în uşă.

— M-am întors ieri.

Era slab şi bronzat, pantalonii îi erau strânşi pe coapse, nasturii de sus de la cămaşă erau desfăcuţi, părul îi curgea cârlionţat peste guler. Arăta vulgar, neîngrijit şi foarte sexy.

— Aşa că m-am gândit să vin să văd dacă nu eşti liberă pentru cină.

Desigur că ar fi trebuit să spună „nu”. La urma urmei, nu aveau nimic în comun, îşi spuse ea precipitat, ca să nu-şi amintească exact ce aveau în comun. De fapt, chiar deschisese gura să-l refuze, când îi apăru în minte expresia infatuată a lui Patsy când îi vorbea mai devreme.

— Vreau doar să fac o plimbare, îi spuse Rose în schimb.

— Foarte bine. Vin cu tine. Putem să ne plimbăm prin parc şi să organizăm un picnic.

— Nu, nu putem face asta, protestă ea, deşi, în

realitate, perspectiva i se părea foarte atrăgătoare.

— De ce nu?

— Pentru că eşti Pete Sargent. Se vor îmbulzi toţi fanii şi hoarde de fete isterice.

— Mă voi deghiza şi, dacă nu ţine, atunci va trebui să mă protejezi tu de ei.

Nu avea niciun sens, îşi dădu seama Rose, pentru că el nu voia să renunţe şi, pe de altă parte, abia ce-o făcuse să râdă, pentru prima dată după multă vreme.

Luându-i mâna, îi mai spuse:

— Desigur, dacă ai dori cu adevărat să mă protejezi, ai putea oricând să te măriţi cu mine.

Rose râse din nou.

— Nu râde, îi spuse el, vorbesc serios.

*

— Dar, mami, nu vreau să mă mai întorc la Londra.

Emerald sosise la Denham cu doar o oră în urmă şi aflase că mama ei îi spusese deja lui Robbie că intenţionează să-l ducă înapoi la Londra cu ea, şi acum fiul ei o privea cu reproş. Părul său negru cădea răvăşit pe frunte. Emerald ridică mână să i-l dea din ochi, gata să spună că ar trebui tuns, însă se opri.

„Şi, mai presus de toate, trebuie să te tunzi”.

O amintire ceţoasă, păstrată de ani, îi fulgeră pe neaşteptate prin minte, cu un alt băiat, tot cu părul negru şi de aceeaşi statură. Luc, desigur. Ce ciudat că memoria poate înmagazina asemenea amintiri – amintiri pe care creierul ar fi trebuit să fie prea imatur pentru a le ţine minte, Emerald având pe-atunci cel mult doi ani. Luc probabil că era ceva mai mare ca Robbie, dar nu cu mult.

Robbie, care era pe punctul să se încrunte, surâse pe neaşteptate, anunţând cu entuziasm:

— Unchiul Drogo este aici. Apoi o zbughi la fugă peste pajiştea din faţa casei, către cei doi bărbaţi care se îndreptau spre casă.

Fără a se uita la mama ei, Emerald spuse:

— Seamănă cu Luc.

— Da, o aprobă Amber.

Stând în continuare cu faţa întoarsă de la mama ei, Emerald continuă:

— Aşadar, băieţii seamănă cu el, nu-i aşa? Cu pictorul?

Amber inspiră adânc, cu sufletul strâns în faţa amărăciunii brutale cu care rostise Emerald cuvintele.

— Nu chiar. Luc, de fapt, semăna foarte mult cu Robert, pentru că, probabil, avea obiceiurile lui Robert. Părul lui Jean-Phillippe era negru, la fel ca ochii; Luc, asemenea lui Robbie, avea ochii albaştri. Luc îl adora pe Robert şi îl imita în toate.

Emerald, care îl privea pe Robbie în timp ce se apropia de ea, flancat de Jay şi de Drogo, se încordă brusc, văzând că Robbie îşi potrivise pasul cu al lui Drogo.

O năpădiră sentimente contradictorii.

— Mami, chiar trebuie să mă întorc la Londra? o întrebă Robbie când ajunseră toţi trei în dreptul lui Emerald şi al lui Amber. Acum, când unchiul Drogo o să înceapă să facă atâtea lucruri interesante, să se plimbe şi să caute fosile şi comori.

— Putem face asta şi la Londra, băiete, îl asigură Drogo. Putem merge la Muzeul de Istorie Naturală, dacă vrei…

— Da. Şi putem merge şi la Muzeul Figurilor de Ceară al lui Madame Tussauds?

Emerald era pe punctul să-l avertizeze pe Drogo că nu are niciun drept să facă aranjamente care să-l includă pe fiul ei, fără să-i ceară ei permisiunea în primul rând, dar înainte să spună ceva, Drogo se întoarse către ea şi o întrebă:

— Ai venit de la Londra cu maşina sau cu trenul?

— Cu trenul, îi răspunse ea cu o voce tăioasă.

— Nu vrei să vă întoarceţi cu mine cu maşina? Voiam să plec mâine oricum.

Robbie era încântat:

— Vrei să spui cu noul tău Bentley? îl avertiză

Emerald, dar nu avea niciun sens să refuze. Şi, pe de altă parte, ar fi fost caraghios să considere că a se întoarce la Londra în confortabilul Bentley al lui Drogo era un lucru care trebuia evitat.

Capitolul 48

— Ei, haide, Janey, chiar nu s-a-ntâmplat nimic.

Era zece dimineaţa, în zi de luni, şi se aflau în biroul lui Janey. În ciuda eforturilor lui John, Janey abia dacă apucase să doarmă şi să mănânce de când îi găsise pe Cindy şi pe Charlie împreună în pat. Încă o durea capul de la porţia de plâns de peste noapte, dar Cindy, spre deosebire de ea, nu părea doar relaxată de întreaga poveste, ci aproape amuzată.

— Nimic? replică Janey, cu vocea ridicată. Cum poţi spune după ce te-ai culcat cu prietenul meu, că nu s-a întâmplat nimic?

— Pentru că asta a fost. De acord, am dat unul peste celălalt vineri seara şi am ajuns să merg în apartamentul lui, aşa că un lucru a dus la celălalt şi aşa am ajuns în pat cu el. Şi ce-i cu asta? Nu ştiu de ce eşti atât de nervoasă din cauza asta. Băiatul ăla drăguţ cu care erai sâmbătă e prietenul tău, nu? Şi sunt convinsă că aţi împărţit patul când v-a venit cheful.

— Nu, nu l-am împărţit, negă Janey.

John arăta bine şi era cumsecade, dar nu se gândise niciodată la el în felul *acesta.* El fusese mereu John.

— Păi, atunci prostia e şi mai mare, îi spuse Cindy, ridicând din umeri. De ce să nu uităm, pur şi simplu, ziua de sâmbătă, Janey? Personal, cred că faci prea mult zgomot pentru nimic şi te cam faci şi de râs, dacă nu te superi că-ţi spun.

— Aici sunt de acord, ripostă Janey, mă cam fac de râs cu Charlie.

— Nu trebuie să-ţi pese de mine şi de Charlie. Charlie

este al tău. Ce s-a întâmplat nu a însemnat nimic pentru niciunul din noi doi, iar dacă te calmezi şi nu mai reacţionezi ca o provincială, reamintindu-ţi că te afli în Londra…

— Charlie nu este al meu şi nici nu vreau să fie. De fapt, nici măcar nu mai vreau să-l văd vreodată.

Cindy îşi aprinse o ţigară şi trase profund din ea, spunându-i lui Janey pe un ton nepăsător, în timp ce scotea fumul pe gură:

— Eşti total lipsită de simţul proporţiilor.

— Îmi găsesc partenera în pat cu prietenul meu, şi tu-mi spui că-mi lipseşte simţul proporţiilor? Cu certitudine… aţi făcut sex.

— Mda, ei bine, oamenii asta fac. Şi ce? Nu a însemnat nimic.

— Poate că nu înseamnă nimic pentru tine, dar, cu siguranţă, a însemnat ceva pentru mine, îi spuse Janey.

Cindy hohoti dispreţuitor.

— Nu am crezut că eşti atât de înapoiată, Janey. Pe nimeni nu deranjează puţin sex între prieteni. Toată lumea procedează aşa. Bietul Charlie, chiar l-ai supărat.

Lui Cindy îi făcea plăcere să râdă de ea, bănui Janey. Partenera pe care o plăcuse cândva se transformase în cineva de care nu-i prea plăcea.

— Nu vreau să mai vorbesc despre asta niciodată, îi spuse Janey.

— În ceea ce mă priveşte, este în regulă, îi spuse Cindy. Hai să uităm totul.

— Mi-e imposibil, trebui să-i spună Janey. Îmi pare rău, Cindy, dar vreau să punem punct parteneriatului nostru.

— Pentru că Charlie m-a regulat? Chiar crezi că Charlie nu s-ar regula cu altcineva doar pentru că iese cu tine?

Inima lui Janey îi bătea în piept cu lovituri de baros.

— Este o problemă de încredere, Cindy. Dacă nu pot avea încredere în tine, nu pot lucra cu tine, şi cred că ştim amândouă că ne-ar fi imposibil să continuăm să fim partenere. Acesta era adevărul şi Janey se simţea uşurată

că reuşise să exprime în cuvinte ceea ce gândea. Ştiu că avem o clauză în contractul nostru, în care se spune că trebuie să ne dăm una alteia un preaviz de două luni dacă decidem să punem capăt parteneriatului. Voi vorbi cu avocatul meu şi voi stabili cu el să-ţi trimită o scrisoare oficială. Între timp, de-a lungul celor două luni în care încă mai suntem parteneri, ţi-aş fi recunoscătoare să discutăm doar probleme de afaceri, şi nu personale, spuse Janey cu suflarea tăiată.

Ura certurile.

Dar, spre uşurarea ei, Cindy ridică uşor din umeri şi spuse laconic:

— Cum doreşti.

Capitolul 49

— Mă descurc să ajung şi singură până la magazin, să ştii, îl tachină Janey pe John.

El venise la Londra pentru afaceri – un lucru pe care-l făcea tot mai des în ultimul timp – şi o invitase la prânz, lucru pe care îl făcea, de asemenea frecvent, invitând-o nu doar la prânz, ci şi la cină. Venea la Londra de cel puţin două ori pe săptămână şi rămânea acolo peste weekend, aproape săptămânal. Ea începuse să se obişnuiască cu compania lui acum şi îi simţea cumplit lipsa când se întorcea la Macclesfield.

Era un prieten minunat, un umăr sigur, pe care se putea sprijini în timpul dificilei perioade de preaviz al lui Cindy.

— Ştiu că poţi, dar este responsabilitatea unui gentleman să se asigure că o femeie ajunge în siguranţă acasă sau, în cazul tău, la magazinul ei.

În sinea lui, John putea fi serios, dar îi zâmbea, şi Janey nu se putu abţine să nu-i zâmbească şi ea.

Se simţea uimitor de fericită în aceste zile, ţinând cont de ceea ce se întâmplase, şi nu-i lipsea câtuşi de puţin

Charlie. Janey era convinsă de faptul că John era mai presus de oricine. Se simţea liniştită în compania lui; era atât de blând, şi o răsfăţa, o trata cu o curtoazie de modă veche, care i se părea incredibil de dulce.

Astăzi ar fi preferat să mai stea o oră la masă, recunoscu Janey, să facă amândoi planuri pentru o excursie la Richmond, duminică, dacă vremea era în continuare caldă. John venise la magazin s-o scoată în oraş puţin după ora prânzului, şi acum era două şi jumătate.

Zâmbea când intră în magazin, după ce îşi luaseră rămas-bun.

Fiona, cea mai experimentată dintre vânzătoarele ei, o aştepta.

— Trebuie să vorbesc ceva cu tine, îi spuse ea.

Janey acceptă absentă. John nu se întorcea la Cheshire până în seara zilei de duminică şi insistase s-o ia mai târziu să bea ceva împreună, o băutură care ar fi putut continua cu o cină, bănuia Janey.

— Cindy nu ne-a plătit salariile ieri, iar astăzi nu a venit deloc, se plânse Fiona.

Lui Janey i se strânse inima. Îi era, desigur, greu să colaboreze cu Cindy în această perioadă şi-şi dorea să fi acceptat ca perioada de preaviz să fie de o lună, nu de două. În ultima săptămână, Cindy lucrase acasă, şi Janey fusese scutită de prezenţa ei. Mai erau doar trei săptămâni până când lua sfârşit parteneriatul lor.

— Îmi pare rău, îi spuse Janey Fionei. Pe undeva se strecurase, desigur, o greşeală. La urma urmei, Cindy nu putea, în mod deliberat, să nu plătească lefurile angajatelor. Voi merge la bancă acum şi voi extrage nişte bani pentru salarii. Se uită la ceas. Trebuie să ajung înainte să închidă, dar află cât trebuie să primească fiecare.

Un sfert de oră mai târziu, Janey stătea într-un scaun, în biroul directorului bănci, încercând să nu se comporte ca un copil şi să izbucnească în lacrimi când managerul îi spusese că nu poate scoate bani din contul magazinului pentru că acesta era gol.

Trebuie să fie o greşeală, dar cea care-o făcuse nu era

Cindy, ci ea însăşi.

— Dar trebuie să mai fie nişte bani, protestă ea, şi nu puţini, era sigură, pentru că în urmă cu zece zile, la cererea lui Cindy, transferase o sumă uriaşă din contul ei personal în cel al firmei pentru a putea plăti croitorii pentru hainele noului sezon. Cindy îi spusese că reuşise să negocieze o reducere suplimentară dacă-i plătea pe furnizori mai devreme.

Pe măsură ce-i spunea toate acestea domnului Beard, el devenea tot mai serios. A fost chemat un funcţionar căruia directorul îi dădu instrucţiuni în vreme ce secretara lui aduse o ceaşcă de ceai, pe care Janey o vărsă pe jumătate în delicata farfurioară de porţelan chinezesc, neliniştită cum era, aşteptând ca domnul Beard să examineze hârtiile şi cecurile pe care le adusese cu el.

— Ei bine… spuse el, adunându-şi vârful degetelor, cu coatele pe masă, motiv pentru care, se gândi Janey absentă, costumul lui avea petice. Cred că am găsit explicaţia. Se pare că cecurile extrase din cont de partenerul dumneavoastră îi erau destinate.

— Nu… nu în întregime, sper, protestă Janey, încă incapabilă să înţeleagă ce se petrece.

— Mi-e teamă că în întregime, îi confirmă directorul băncii.

— Dar nu poate face asta.

— Mi-e teamă că, legal, poate s-o facă, îi spuse domnul Beard, câtă vreme nimic din documentele contului bancar nu o oprea să facă asta şi nimic nu limita volumul sumei pe care avea voie s-o extragă.

— Deci nu-mi pot primi banii înapoi?

— Doar dacă ea doreşte să-i returneze, îi spuse domnul Beard.

Din modul în care o privea, Janey bănuia că domnul Beard îi împărtăşea credinţa că banii nu-i vor mai fi niciodată înapoiaţi. Nimeni nu golea un cont, aşa cum o făcuse Cindy, pentru a accepta după aceea, pur şi simplu, să dea banii înapoi.

Oricum, întorcându-se la magazin, Janey încercă să se

convingă că s-ar putea să fie o greşeală, că, în ciuda certei lor pe tema Charlie, Cindy nu ar fi putut lua banii şi că trebuia să existe o explicaţie perfect plauzibilă pentru dispariţia lor.

Dar, după cum descoperi de îndată, banii nu erau singurul lucru care lipsea. Cindy însăşi lipsea. Fata care răspunse, în cele din urmă, telefoanelor insistente date de Janey îi spuse că Cindy plecase spunându-i că se întoarce în America.

— Au plecat împreună, o informă ea pe Janey, Cindy şi prietenul ăla al ei, unul care era model.

„Prieten?”

— Adică Charlie? întrebă Janey.

Stomacul ei se strânsese de spaimă şi de dorinţa ca toate acestea să fie doar un coşmar.

— Da, chiar el.

Cam atât despre Cindy, care o asigura că ea şi Charlie erau doar prieteni, îşi spuse Janey ameţită, încercând să-şi revină după lovitura abia primită. Plănuiseră tot timpul să o tâlhărească sau pentru Cindy fusese un gest spontan de răzbunare?

Care mai era diferenţa? Îi lăsase să-şi bată joc de ea şi acum nu mai dorea să-i vadă în faţa ochilor.

Mulţumindu-i fetei pentru ajutor, Janey puse receptorul telefonului în furcă şi se sprijini de perete. Aşa ceva nu se putea întâmpla! Dar chiar se întâmplase. Fusese atât de proastă să-i creadă pe amândoi, să nu bănuiască niciodată nimic, în vreme ce ei furau de la ea, îi furau încrederea, credinţa în ei, dragostea, banii.

O, Dumnezeule, Dumnezeule… Ce mai putea face? Avea nevoie de ajutor, avea o nevoie disperată şi imediată, ştia Janey. Cunoştea doar o singură persoană în care se putea încrede că o poate ajuta, doar unei singure persoane simţea că i se poate destăinui.

Ştia că John intenţiona să se reîntoarcă la clubul lui, aşa că sună acolo. Degetele ei strângeau cu putere receptorul, aşteptând ca el să fie informat că vrea să-i vorbească.

— Janey?

I-a fost suficient să-l audă ca să se liniştească de îndată.

— John, s-a întâmplat ceva îngrozitor. Ai putea veni la magazin acum?

— Bineînţeles.

Va apărea din nou în ochii lui ca o proastă, dar asta şi era, până la urmă.

*

Spre uşurarea ei, John sosi la magazin într-o jumătate de oră şi o ascultă în tăcere în timp ce îi povestea ce se întâmplase.

— Trebuie să plătesc fetele, John, şi pur şi simplu nu îndrăznesc să cer băncii să mă împrumute.

— Vrei să te împrumut eu?

Inima lui Janey se strânse. Nu era defel compătimitor, aşa cum crezuse că va fi. Făcuse iar o greşeală, judecându-l greşit? Poate că nu era, la urma urmei, un adevărat cavaler alb, aşa cum îl considerase ea în secret în adâncul sufletului ei?

— Mi s-a părut firesc să-ţi cer ţie ajutorul. Acum chiar că se simţea stânjenită, dorindu-şi să nu-i fi telefonat şi să-şi distrugă astfel prostească şi romantica fantezie că el ar fi ceva – cineva – special. Îmi pare rău că te-am făcut să te simţi prost. Nu am vrut. Ştiu că părinţii mei mă vor ajuta, şi, în plus, am economiile mele.

În schimb, John părea şi mai sobru şi dezaprobator.

— Îmi pare rău, îi spuse, scuturând din cap, dar trebuie să te avertizez că nu te pot ajuta.

Janey simţi că-i cade tavanul în cap – nu pentru că o refuza, ci pentru că greşise atât de mult în privinţa lui. Ea credea că este un adevărat cavaler îmbrăcat cu armură strălucitoare, galant, şi de nădejde, şi minunat, dar avusese ea oare vreodată un raţionament corect? Trebui doar să se gândească la Charlie şi la Cindy pentru a şti că nu.

— Numai dacă…

Janey, care se uita în podea şi-şi muşca buzele, îl privi. Se înroşise uşor la faţă.

— Numai dacă, ce?

— Numai dacă-mi spui că mă laşi să te cer.

Să o ceară?

Aiurită şi uluită, de parcă toată neliniştea şi nefericirea dispăruse ca prin farmec, Janey spuse, cu respiraţia tăiată:

— Adică vrei să mă ceri de soţie?

— Da.

— Oh, John!

Într-o stare vecină cu delirul, Janey îşi puse, uşurată, mâinile în jurul gâtului lui John şi îşi ridică faţa către a lui.

O, dar ăsta era paradisul, după toate cele prin care trecuse: să fie ţinută aşa de strâns şi de tandru în braţe, atât de protector de dragul de John, se gândi Janey, întorcându-i sărutul cu un entuziasm încântat.

Să se mărite cu cineva ca John, care va avea grijă de ea, era minunat. I se părea normal să stea acum în braţele lui, ca şi cum asta ar fi trebuit să facă mâinile lui dintotdeauna, s-o ţină pe ea, se gândi Janey.

În braţele lui John, îi trecu prin cap că nu va mai trebui să se preocupe să nu greşească şi nici să încerce să-l facă fericit, pentru că el o iubea, o iubea cu adevărat.

Ochii i se umplură de lacrimi.

— Nu merită lacrimile tale, îi spuse John.

— Nu plâng pentru el, îi spuse cu sinceritate Janey. Plâng pentru că iubirea ta mă face să mă simt atât de fericită.

— Voiam să aştept până de Crăciun şi să-şi cer mâna atunci, îi spuse John mai târziu, bând şampania comandată de el, dar eram îngrijorat că cine ştie ce tip va mai apărea şi mi te va răpi înainte să am şansa, aşa că…

— Aşa că atunci când te-am rugat să mă ajuţi, ai decis că e momentul să-mi faci propunerea, termină Janey fericită fraza. Oh, John, parcă soarta a vrut să fim împreună, nu? Să mă scapi atunci, la marş, apoi să fii cu mine când am descoperit adevărul despre Charlie, şi acum tărăşenia

asta, de parcă destinul mi-ar fi arătat mereu cât de perfect eşti. Nu că ar fi trebuit să mi se arate, nu de când ai fost atât de înţelegător în legătură cu Charlie. M-am gândit atunci cât de minunat eşti şi cât de fericită va fi fata cu care te vei căsători.

John o privi cu compasiune şi o strânse de mână.

— Vor fi câteva compromisuri de făcut, ştiu, îi spuse el. Locul meu este în Cheshire, administrând domeniul, pe când tu ai un magazin aici, în Londra. Îndrăznesc, cu toate acestea, să spun că vom găsi o cale de compromis împreună. Părinţii tăi au reuşit, la urma urmei. Jay administrează domeniul, iar Amber are afacerile aici, la Londra.

Sufletul lui Janey se umplu de recunoştinţă. Dragul, dragul de John, care era atât de tradiţionalist şi de modă veche, o iubea suficient de mult încât să vrea s-o vadă fericită, fiind pregătit să facă acel tip de compromis pe care niciunul dintre foştii ei prieteni nici măcar nu se gândise să-l facă.

— Designul vestimentar este important pentru mine, a fost ea de acord, dar pot să-l fac la fel de uşor la Fitton Hall, cum o fac aici, în Londra. Vreau să fiu lângă tine, îi spuse ea cu tărie, şi nu separată de tine. Oh, John, nu am ştiut niciodată că dragostea poate fi aşa. Cred că a meritat să pierd toţi banii ca să fiu atât de fericită. M-ai făcut cu adevărat fericită.

— Bine, deoarece asta contează pentru mine mai mult ca orice, îi spuse John fără ezitare.

Se îndrăgostise de ea în noaptea petrecerii ei, cu ocazia împlinirii vârstei de douăzeci şi unu de ani, dar nu se gândise niciodată că va avea vreo şansă – el, un tip cenuşiu, un ţărănoi, mai ales că ea stătea la Londra, într-o lume plină de ţipi eleganţi şi atrăgători. Dar mâna invizibilă a sorţii intervenise, şi Janey era acum a lui.

Capitolul 50

— Te simţi ceva mai bine, flăcăule?

Emerald se încruntă atât la fiul ei, cât şi la Drogo.

— Haide, nu mai face atât caz de el, Drogo... Nu e nimic în neregulă cu el. Se răsfaţă pentru că nu vrea să ia masa la Savoy.

Erau în Hyde Park, unde, ceva mai devreme, Drogo îl adusese pe Robbie să călărească, lucru pe care îl făcea, practic, în toate dimineţile de când se întorseseră în Londra. Acum însă, spre supărarea lui Emerald, Robbie se plângea că-l doare capul şi că nu se simte bine.

Ea ştia ce era în neregulă. Dacă i s-ar fi dat posibilitatea, Robbie ar fi petrecut cât de mult ar fi putut în compania lui Drogo – îl diviniza –, şi era posac pentru că trebuia să se despartă de eroul lui, să meargă acasă şi să se schimbe pentru masa pe care urmau s-o ia, alături de Jeannie de la Salles, la Savoy.

Când Jeannie îi telefonase şi-i spusese că are nişte noutăţi importante pentru ea, normal că Emerald voia să afle despre ce este vorba.

Şi acum, iată-l şi pe Drogo, care, după cum se obişnuise, voia să-i submineze autoritatea şi să-l răsfeţe pe Robbie. Emerald se încruntă iar la cei doi. Stăteau unul lângă celălalt şi, în vreme ce ea vorbea, Robbie se trăsese şi mai aproape de Drogo, mâna acestuia sprijinindu-se protector de umărul băieţelului. Protector? De ce ar fi trebuit să-l protejeze pe Robbie? Ea era mama lui.

— Este puţin palid, îi spuse Drogo.

— Nu are nimic, se repezi Emerald. Îndrăznesc să spun că, dacă aş renunţa şi i-aş spune că poate sta cu tine, durerea de cap i-ar dispărea ca prin minune.

Emerald îşi dădu seama prea târziu că se prea poate să se fi trădat. Semăna prea mult cu sentimentul pe care-l avusese în copilărie, reactivat, când îl văzuse pe Robbie cu Drogo fusese nevoită să recunoască faptul că erau foarte apropiaţi, în timp ce ea se simţea exclusă.

Lacrimi nedorite îi umplură ochii, aşa că se întoarse cu spatele la Drogo şi la Robbie. Uneori se recunoştea cu

greu. Intensitatea emoţiilor o făcea să se simtă vulnerabilă: teama pe care i-o inspira bătaia primită de la Max – nu-i era teamă de reîntoarcerea lui, ci de ceea ce descoperise despre sine atunci când dorise un astfel de bărbat, resentimentul, gelozia pe care o simţea când Robbie se ducea lângă Drogo, respingând-o, frica şi însingurarea care o cuprinseseră în spital, cu jacheta lui Rose în braţe.

Se încordă când simţi mâna lui Drogo pe braţul ei.

— De ce să nu-l iau cu mine înapoi la Lenchester House? Vei putea merge la masă fără să-ţi faci probleme din cauza lui.

— Nu. Crezi că nu ştiu prea bine ce speră şi de ce pretinde că-l doare capul? Nu, va veni cu mine.

Privirea din ochii lui Drogo, un amestec de mânie şi de milă, nu făcu decât să o enerveze şi mai tare.

Trăgându-l pe Robbie de braţ, Emerald îi spuse tăios fiului ei:

— Trebuie să încetezi chiar acum, Robbie, pentru că nu-ţi merge cu mine. Haide, e timpul să plecăm acasă şi să ne schimbăm pentru prânz.

*

— A, te-ai hotărât să nu-l aduci pe Robbie cu tine? o întrebă Jeannie pe Emerald când se îmbrăţişau.

— Da.

Emerald încă era nervoasă pe Robbie, care, atunci când îi ceruse să meargă şi s-o aştepte la parter până se îmbrăca şi ea, îi spusese că-i este greaţă, şi apoi, deodată, vomitase. O vomă indusă deliberat, desigur. Îşi amintea că şi ea, în copilărie, făcea cam la fel. O păcălea mereu pe Nanny, dar ea, personal, era dintr-un material mai dur astfel că l-a trimis pe Robbie să se dezbrace şi să facă o baie, spunându-i că, de vreme ce făcuse în aşa fel încât să nu mai poată merge cu ea, va trebui să stea acasă singur, în pat. El sperase, fără îndoială, că va renunţa şi-l va trimite pachet la Lenchester House şi la Drogo, nicidecum că nu-l va lăsa singur acasă. De fapt, Drogo ar fi fost în stare să

pună la cale toată tărăşenia, doar pentru a o face să renunţe. Ei bine, amândoi ar face bine să înţeleagă că Robbie trebuia să facă ce-i spune ea.

— Probabil că e mai bine aşa. Uite cât de aglomerat e locul ăsta. Credeam că toţi sunt plecaţi, peste vară, şi că va fi gol. Am uitat de turiştii americani.

Emerald trebui să aştepte până când se aşezară la masă şi li se aduseră salatele pe care le comandaseră, şi abia după aceea întrebă:

— Aşadar, care-s ştirile alea atât de importante?

— E vorba despre Max. Jeannie se trase mai aproape de ea, vocea ei devenind şoptită pe măsură ce-şi continua povestea: Nu a mai fost pe-aici în ultimele câteva săptămâni. Credeam că nu vine pentru că v-aţi despărţit, dar se pare că are probleme mult mai grave. A fost arestat, pare-se, în legătură cu asasinatul ăla teribil din East End. Ştii, acela în care victima a fost bătută până a murit? A apărut prin toate ziarele.

— Vrei să spui banda aia mafiotă…

— Ssst… o avertiză Jeannie. Peter spune că nu ar trebui să vorbim despre el, dacă poliţia începe să pună întrebări, dar am auzit că Max datora cuiva important din East End o sumă îngrozitor de mare de bani. E, de asemenea, un jucător împătimit.

Jeannie tremură scurt, dar Emerald putea vedea că era mai degrabă încântată decât speriată.

— Nu ai început să-l vezi din nou, bănuiesc?

Gura lui Emerald se strânse. Deci Jeannie nu dorea să-i furnizeze, pur şi simplu, informaţii, ci spera că poate obţine, în schimb, şi ceva bârfe suculente.

— Nu, nu ne mai vedem, răspunse ea fără să se ascundă. Pentru mine a fost o relaţie oarecare, spuse ea, ridicând cu nepăsare din umeri pentru a-şi întări punctul de vedere. Şi, de fapt, dacă nu mi l-ai fi prezentat, nici nu m-aş fi uitat la el.

— Hm, habar nu aveam că mai era încă implicat în lumea interlopă. Mi-a dat mereu impresia că lăsase toate astea în urmă.

— Iar noi ar trebui să-l lăsăm pe el în urmă, îi spuse deschis Emerald lui Jeannie.

Din cauza aglomeraţiei din restaurant, când Emerald îşi luă rămas-bun de la Jeannie, se făcuse mai târziu decât se aştepta.

Pe drumul de întoarcere spre Cadogan Place îşi spunea că, după toate astea, Robbie înţelesese, probabil, că nu se putea purta aşa. Creştea repede, urma să se întoarcă la şcoală nu peste multă vreme, şi asta însemna că ea trebuia să-l ducă la Harrods ca să-i cumpere o nouă uniformă, pentru că cea veche îi rămăseseră mică.

Robbie era un elev bun şi câştigase preţuirea învăţătoarei. Poate n-ar strica să-i facă o fotografie la un profesionist să i-o trimită lui Alessandro şi mamei lui.

Alessandro şi mireasa lui regală nu făcuseră încă niciun copil. Gândul la cât de iritată va fi mama acestuia când va vedea fotografia lui Robbie îi ridică moralul lui Emerald şi o făcu să se simtă mult mai bine.

*

Drogo stătea în biblioteca din Lenchester House şi se uita la portretul predecesorului său, întrebând melancolic:

— Ei bine, duce Robert, ce crezi? Să caut o soţie şi să capăt un moştenitor sau să mai pierd vremea, sperând că, într-o zi, Emerald se va îndrăgosti de mine? Nu, ai dreptate, nu sunt prea multe şanse să se îndrăgostească, dar se pare că zănatecul cu care umbla a ieşit din decor. De băieţel îmi pare cel mai rău. Un băiat are nevoie de un tată, corect? Iar adevărul-adevărat este că ţin la el de parcă ar fi al meu.

Lăsă privirea să-i alunece într-o parte, apoi reveni la portret.

— Aşadar, ce zici dacă mai lăsăm să treacă câteva luni – doar până la Crăciun? Eşti de acord? Asta e bine, pentru că-ţi apreciez sfaturile, ca de la bărbat la bărbat, de la duce la duce, iar tu ai fost aici înaintea mea, ca să zic aşa.

*

Emerald se simţea bolnavă şi slăbită de frică. Stătea în dormitorul lui Robbie, iar fiul ei, departe de a fi gata să-i ceară scuze pentru comportamentul de mai devreme şi să admită că se prefăcuse că nu se simte bine, era, în mod evident, foarte bolnav.

Se aşează la căpătâiul lui Robbie. Nu era foarte conştient de ce se întâmpla, faţa îi era congestionată, iar pielea îi ardea.

Emerald îi rosti numele, îi apucă mâna, dorindu-şi să-l vadă lucid, însă el tremura şi mormăia, în mod evident fără să-şi dea seama de prezenţa ei.

Era bolnav cu adevărat şi trebuia să cheme de îndată medicul.

Cu inima bătând asurzitor, Emerald se grăbi în dormitorul ei, ridică receptorul telefonului alb de lângă pat şi formă numărul medicului ei personal din Harley Street.

Telefonul sună câteva minute până să răspundă cineva la capătul celălalt.

— Vreau ca doctorul Ruthers să vină de urgenţă. Fiul meu nu se simte deloc bine, îi spuse Emerald recepţionerei.

— Mi-e teamă că nu se poate. Vocea recepţionerei era rece şi la obiect. Doctorul Ruthers este plecat în Scoţia, la vânătoare.

— Dar trebuie să-l înlocuiască cineva, ripostă Emerald.

— Asistentul doctorului Ruthers are un deces în familie. Se va întoarce mâine. Dacă sunteţi îngrijorată, îl puteţi duce pe băiatul dumneavoastră la spitalul pentru copii, pe Great Ormond Street.

Emerald puse receptorul în furcă şi se grăbi să se întoarcă în camera lui Robbie. Se îngrijora, probabil, fără motiv. Când sunt bolnavi, copiii par îngrozitor de loviţi de soartă. Probabil că deja se simţea bine acum, stând în capul oaselor în pat, şi cerând oranjadă şi biscuiţi.

Numai că nu era aşa. Arăta chiar mai rău. Ori imaginaţia îi juca feste ori părea că se chircise şi devenise

mai mic şi mai fragil în minutele în care fusese plecată? Acum, se înspăimântă de-a binelea şi o cuprinse o frică nemărginită. Voia să-l ridice şi să-l ţină în braţe, să facă orice, numai să împiedice boala să se agraveze, să-l ţină alături de ea, să…

Să sune la spital, îi spusese recepţionera. Emerald ezită. Avea nevoie de ajutor, de cineva…

Se întoarse în dormitorul ei şi se uită la telefon, apoi, trăgând aer în piept, ridică receptorul.

Drogo încerca să termina cuvintele încrucişate din *The Times* când auzi telefonul sunând, profitând de ocazie ca să se oprească. Majordomul nu fusese prea fericit când Drogo îl anunţase, la început, că intenţionează să preia direct telefoanele adresate lui, fără ca majordomul să mai răspundă, dar Drogo insistase.

— Drogo, sunt eu, Emerald. Drogo, e vorba despre Robbie. Este bolnav, iar doctorul nostru este plecat. Asistenta spune să-l duc pe Great Ormond Street, dar…

Îi simţea frica şi panica din voce, iar muşchii stomacului i se strânseră când auzi ce-i spunea.

— Ajung acolo în zece minute.

*

— Este în regulă, dragule, mami este aici, îi şopti Emerald fiului ei, strângându-i mânuţa fierbinte între palmele ei, dar pentru că nu-i răspunse, adăugă aproape rugător: Unchiul Drogo vine aici.

Din nou nu-i răspunse nimic. Robbie stătea ghemuit pe o parte, cu faţa spre ferestre, dar cu ochii închişi, respirând greoi şi neregulat.

Unde era Drogo? Ar fi trebuit să apară până acum. Se ridică şi merse la fereastra dormitorului, privind neliniştită piaţa.

Spusese zece minute şi deja trecuse un sfert de oră.

Un Rolls Royce masiv şi strălucitor ocoli lent sensul giratoriu al pieţei Cadogan, împiedicând-o să vadă ce se afla pe trotuar. Aşteptând nerăbdătoare să treacă, Emerald

îşi dădu seama că maşina încetinea pe măsură ce se apropia de casă, apoi îl văzu pe Drogo gonind pe stradă şi îndreptându-se spre casă. În clipa aceea, aproape că uită de toate şi numai că nu zbură pe scări să-l întâmpine.

Însă când îi deschise uşa, el stătea de vorbă cu un bărbat mult mai în vârstă, care ieşise din Rolls Royce.

Înnebunită de nelinişte, Emerald era pe punctul să-i atragă atenţia, când el se întoarse către ea şi-i spuse.

— Mi-am permis să-l sun pe doctorul Salthouse şi să-l rog să vină direct aici, Emerald.

Un doctor! Emerald era pe punctul să plângă de recunoştinţă.

— Este la etaj, le spuse ea.

*

Părea să fi trecut un secol până când doctorul termină examinarea lui Robbie. Emerald răspunse întrebărilor cât de bine putea.

— Credeam că se preface când mi-a spus că-l doare capul şi că se simte rău. Aşa procedam şi eu când eram de vârsta lui şi nu voiam să fac ceva.

Era vina ei că Robbie era atât de bolnav. Greşeala ei. Îşi simţea inima strivită de cleşti uriaşi şi sfâşiată în bucăţi. Cum de nu înţelesese până acum cât de preţios era copilul în viaţa ei, mai presus de oricine şi de orice?

— Este vina mea că se simte atât de rău. Nu ar fi trebuit să-l las singur.

Rostea cuvintele cu greutate, privind neputincioasă la băiatul ei bolnav.

— Nu trebuie să te învinovăţeşti. Vocea lui Drogo era calmă şi fermă, iar strânsoarea mâinii lui, neaşteptat de plăcută.

Doctorul dădu deoparte pătura şi-i descheie lui Robbie bluza de pijama. Pe trunchiul băiatului, Emerald văzu o erupţie de pete roşii.

— Ce este asta? îl întrebă ea neliniştită pe doctor. A avut varicelă, şi rujeolă, şi…

— Cred că cel mai bun lucru pentru fiul dumneavoastră ar fi acum, Lady Emerald, să-l ducem la spital, îi spuse doctorul Salthouse, fără să-i răspundă la întrebare.

— Spital? Privirea ei îngrijorată se fixă pe chipul lui Drogo, nu pe al doctorului. Atunci… este serios?

Doctorul Salthouse îi privi pe amândoi şi spuse lent:

— Nu pot fi sigur, dar cred că Robbie ar putea avea meningită. Oraşul a fost lovit de o un val epidemic peste vară şi, desigur, este contagioasă.

Emerald se holbă la el.

— Meningită? Dar este… este o boală gravă, nu? Copiii mor din cauza ei. Eu… O privire aruncată către Drogo îi confirmă că avea dreptate şi că el îi împărtăşea temerile.

— Nu trebuie să fiţi atât de pesimistă, Lady Emerald. Încă nu ştim dacă Robbie are meningită, şi, dacă are, atunci avem penicilină.

— Dar am citit prin ziare că săptămâna trecută au murit deja trei copii.

— Dacă-mi permiteţi să folosesc telefonul dumneavoastră, Lady Emerald, am să aranjez ca Robbie să fie internat pe Ormond Street. Vor trimite o ambulanţă.

— Vreau să merg cu el.

Doctorul se încruntă.

— Eu şi Lady Emerald vom veni după ambulanţă cu maşina mea, doctore, sugeră Drogo, preluând controlul situaţiei.

*

Inimaginabilul, imposibilul era însă adevărat. Robbie avea meningită şi era un copil extrem de bolnav.

I-au administrat aspirină, pentru a-l ajuta să scape de febră, şi penicilină, pentru a lupta împotriva infecţiei.

— Şi dacă nu are efect? îl întrebă Emerald pe medicul pediatru din spital.

Modul în care o privi acesta îi confirmă ceea ce ştia deja.

— Va muri. Nu-i aşa? întrebă ea pe un ton isteric. Copilul meu va muri, şi este numai şi numai vina mea.

— Nu se ştie, îi spuse medicul pediatru. Meningita este o boală serioasă, aşa e, însă la unii copii poate dispărea peste noapte, fără să lase vreo urmă. Alţii supravieţuiesc infecţiei, dar au probleme mai târziu. Şi, da, sunt unii care, din păcate, mor, dar este prea devreme să spunem ce se va întâmpla cu Robbie. Tot ce pot spune este că se află în cel mai bun loc, unde poate fi ajutat, şi că penicilina ne dă o şansă să învingem infecţia.

Emerald era pe punctul să leşine după plecarea doctorului. Numai faptul că Drogo era acolo, martor atât al modului neglijent în care se purtase cu Robbie, cât şi al slăbiciunii ei când înţelesese ceea ce făcuse, îi dădu tăria de a rămâne în picioare. Era de o mie de ori mai rău decât teama pe care o trăise când fusese singură în spital.

Asistenta-şefă, cu uniforma ei apretată de bumbac, cu pantofii scârţâind pe linoleumul lucios şi curat, intră repede în rezerva lui Robbie, aducând cu ea un val de aer proaspăt şi de dezinfectant.

— Dar Lady Emerald, de ce nu mergeţi acasă, să încercaţi să vă odihniţi? Vă vom suna dimineaţă. Orele de vizită sunt…

— Nu. Nu plec nicăieri. Vreau să stau aici, cu Robbie, îi tăie Emerald imediat vorba.

Chipul asistentei se înăspri.

— Mi-e teamă că nu este posibil.

— Nu-l pot părăsi. Dacă el…?

Emerald clipi pentru a alunga lacrimile chinuitoare, incapabilă să-şi oprească privirea disperată aruncată lui Drogo.

— Soră, nu e momentul să discut despre asta, desigur, dar acum câteva luni, Lady Emerald a venit să mă întrebe dacă nu vreau să conduc alături de ea un comitet pe care plănuieşte să-l înfiinţeze cu scopul de a strânge bani pentru spital în numele răposatului ei tată, predecesorul meu. Lady Emerald era interesată, în special, de copiii bolnavi. Din nefericire, propriul ei frate şi-a pierdut

viaţa la o vârstă foarte fragedă. Sunt convins că, în asemenea circumstanţe, ar fi posibil să-i permiteţi să stea cu Robbie aici, în camera lui.

Emerald trebui să admită că Drogo îi pledase cu măiestrie cauza.

În vreme ce Emerald îşi ţinea respiraţia, plină de o speranţă fără margini, asistenta-şefă îi aruncă o privire plină de ironie rece, înainte să spună:

— Cred că secţia de copii prematuri are nevoie disperată de incubatoare, care ar costa circa o sută de mii de lire. Credeţi că, prin comitetul său, Lady Emerald ar putea aduna atâţia bani, Excelenţă?

— Pot garanta, îi răspunse Drogo prompt.

Asistenta se uită la Emerald, apoi îşi întoarse privirea către Drogo.

— Bine, bine, atunci trebuie să precizez că Lady Emerald poate sta doar dacă nu perturbă sau nu îngreunează munca asistentelor mele.

— Nu mă voi amesteca, promise înflăcărată Emerald.

Asistenta părăsi camera, cu un foşnet de haine apretate care parcă transmitea dezaprobarea ei. Emerald şi Drogo rămaseră singuri în cameră, alături de Robbie.

Ar fi trebuit să-i mulţumească lui Drogo pentru tot ce făcuse, însă, din anumite motive, îi era frică.

— Trebuie să plec acum, îi spuse Drogo. Vrei să-i spun mamei tale…

— Nu. Nu e cazul s-o îngrijorăm. Nu poate face nimic.

— Poate fi cu tine.

Emerald clătină din cap.

— Nu, nu vreau să vină aici.

Era o minciună. Îşi dorea cu disperare să nu rămână singură, cu teama că Robbie ar putea muri, dar nu pe mama ei ar fi dorit-o acolo, îşi dădu ea seama, străpunsă de un fior de surpriză, ci de Drogo.

Capitolul 51

Ella îndesă în geantă, cu degete ţepene şi stângace, bonul de programare la medic. Mirosul anestezicelor şi al altor substanţe şi mai misterioase îi persista în nări. Se agăţase de ea, de părul, pielea şi de hainele ei, pentru a o trăda.

Simţea că, dacă nu se controlează, va izbucni în lacrimi, lucru care nu trebuia să se întâmple. Apropiindu-se de intrarea în redacţia revistei *Vogue,* Ella trase adânc aer în piept.

Cu greu se recunoştea în comportamentul din ultimele şapte săptămâni. Era, de obicei, atât de calmă, iar în situaţiile când nu era, se pricepea atât de bine să-şi ascundă starea de spirit, însă în ultima perioadă, emoţiile ei păreau să fi scăpat de sub control într-un mod spectaculos. Avea probleme cu somnul, îi apăruse o erupţie pe faţă, pentru prima dată în viaţă, şi, mai presus de toate, îi era greaţă dimineaţa şi de două luni nu-i mai venise ciclul.

Când intrase în cabinetul ginecologului al cărui nume reuşise să-l obţină de la o colegă din redacţie, cu promisiunea că va păstra secretul, i se părea imposibil ca ea să fi rămas însărcinată. Lua pilule, la urma urmei, iar pilula te împiedica să rămâi gravidă, însă combinaţia dintre întârzierea ciclului şi greaţa de dimineaţă atât de evidentă nu putea fi ignorată.

Ştirea că rămăsese însărcinată o umpluse de teamă şi de oroare.

Încă se mai simţea astfel, în ciuda faptului că dimineaţă fusese la ginecolog să vadă rezultatele testului de sarcină făcut cu o săptămână în urmă, test care confirma că era însărcinată cu copilul lui Oliver.

Era uşurată, desigur, că doctorul acceptase să-i facă un avort, dar se afla încă sub imperiul fricii şi al şocului, incapabilă să priceapă de ce pilulele nu avuseseră efect şi incapabilă să se relaxeze până când lucrurile nu se vor

rezolva.

Avortul era ilegal, dar unii doctori îl făceau – dacă dădeau de o femeie suficient de disperată şi de bogată. Ella se simţea norocoasă. Una dintre fetele de la *Vogue* înţelesese care este starea ei şi, presată de Ella, îi dăduse numele unui doctor despre care „auzise” că face avorturi în condiţii igienice, la un preţ piperat, şi doar după ce persoana era recomandată de altcineva cunoscut medicului.

— Eşti perfect sănătoasă, îi spuse el dimineaţă după ce o informă că testul confirmase că e însărcinată. Nu există niciun motiv care să te împiedice să naşti un copil sănătos.

— Dar nu pot avea un copil, se plânse Ella. Cu faţa albită de disperare, îi povesti despre mama ei, în vreme ce el o asculta, încuviinţând, după care îi ceru să-i spună asistentei sale să o programeze pentru chiuretaj peste o săptămână.

Chiar dacă era toamnă, iar frunzele copacilor din Central Park căpătau umbre colosale de cărămiziu şi auriu, razele soarelui erau calde încă, prea calde pentru pardesiul ei de toamnă, care acoperea o rochie mini ecosez şi o bluză împletită, de un violet profund, şi pentru ghetele ei din piele întoarsă cumpărate de la magazinul Biba, pe care i le trimisese Janey şi la care jinduiau toate colegele din redacţie.

Toamnă. În mai puţin de o lună, Brad se va întoarce în New York. Îi scrisese cu o săptămână în urmă să-i spună că era pe cale să termine cartea, că face aranjamente pentru întoarcerea în oraş şi că „abia aştept să te văd din nou, pentru a continua de unde am rămas şi pentru a merge într-un loc special”.

Cândva, aceste cuvinte ar fi înfiorat-o şi i-ar fi umplut inima de încântare şi de fericire. Pentru o scurtă perioadă de timp, între iniţierea ei sexuală şi momentul în care înţelesese consecinţele nedorite ale sexului cu Oliver.

*

Oliver însuşi se pregătea să se întoarcă la Londra. Îl văzuse în trecere, cu o zi înainte, când venise la birou pentru a discuta cu editorul de modă despre fotografiile făcute în deşert. Din ce auzise Ella, legendarul editor al revistei *Vogue,* Diana Vreeland, le declarase nişte capodopere.

Ella ştia că o văzuse, pentru că se uitase la ea, dar, spre uşurarea ei, nu încercase să-i vorbească. Nu aveau nimic să-şi spună, la urma urmei. Va fi liniştită când el se va întoarce la Londra. În primul rând, faptul că era acolo ar fi trebuit să fie suficient pentru ca ea să se simtă îngrijorată şi neliniştită, însă, acum, frica mai profundă şi mai presantă de sarcină dăduse deoparte celelalte sentimente pe care le-ar fi putut avea. Doctorul Goldberg îi recomandase să cumpere nişte analgezice. Îi scrisese pe hârtie ce trebuia să ia. Pusese hârtia la loc sigur, nu? Neliniştită, Ella îşi deschise geanta pentru a verifica.

Oliver tocmai părăsea clădirea redacţiei *Vogue* când o văzu pe Ella venind pe stradă, mlădioasă şi atrăgătoare, cu soarele lucindu-i în păr, cu haina ei violet cu negru şi cu ghetele ei de piele întoarsă. Ceva neobişnuit şi nedorit începu să fiarbă în el. O dorinţă, o necesitate de a merge la ea şi… şi ce?

Să o răpească? Se prea poate să fi avut ceva drepturi anemice asupra ei, şi doar pentru câteva zile, dar relaţia lor se terminase. Nu părea prea fericită, observă el. De fapt, părea de-a dreptul nefericită, cu faţa mai palidă şi mai suptă decât şi-o amintea. Oare din ce cauză? Se certase cu prietenul?

În loc să meargă în direcţia opusă, aşa cum intenţiona, el se întoarse, iar ocolul făcut îl aduse lângă ea.

Ella încă avea de lucru cu geanta. Tipic pentru o femeie, se gândi Oliver, care ajunse lângă ea şi o strigă, punându-şi mâna pe braţul ei.

Oliver! Geanta deschisă a Ellei alunecă din mâinile ei brusc încremenite, iar conţinutul se răspândi pe trotuar.

De îndată, ea se aplecă, fără să dea atenţie ameţelii

pe care i-o produse această mişcare bruscă, şi încercă frenetic să-şi strângă lucrurile, dar Oliver se ghemuise în faţa ei şi, cu mişcări mai repezi şi mai ample ca ale ei, reuşi să-i adune rapid lucrurile.

Ella arăta extrem de atrăgătoare acum, mulţumită lui, îşi spuse cu îngâmfare Oliver. Îşi putea simţi deja corpul reacţionând la apropierea ei. Cântări în gând care ar fi fost şansele să o convingă să facă o partidă de dragoste de bun rămas, gura lui curbându-se într-un zâmbet pe care-l folosea când voia s-o linguşească. Stătea cu portofelul ei în mâini, cu rujul şi cu câteva bucăţi de hârtie, una având capsată o carte de vizită. Le răsfoi lent şi cercetă ce scria pe ele. Fusese mereu, conform mamei lui, un nătărău curios.

Cuvintele, odată citite şi înţelese, căpătară o forţă fizică care dislocară axa lumii înainte de a se întoarce, ca un cutremur înapoi în mintea lui. El îşi mută privirea de la testul de sarcină pe care-l ţinea în mână la faţa albă a Ellei.

— Eşti însărcinată.

Nu avea niciun sens să nege. Nu acum, când el avea proba în mână.

— Da, recunoscu Ella când se ridicară amândoi în picioare. A fost un accident. Nu ştiu cum s-a întâmplat.

Când Oliver se uită la ea cu o privire neîncrezătoare, ea insistă:

— Luam pastile. Nu ar fi trebuit să se întâmple. Oricum, n-ai motive să fii îngrijorat. Am să fac… o întrerupere… am aranjat totul.

— Scapi de sarcină?

Cuvintele lui fără menajamente o făcură să tresară, şi vru să-şi acopere protector stomacul încă plat, cu mâna, dar reuşi să reziste impulsului şi-l aprobă:

— Da.

— Şi ăsta e doctorul care-o face? o întrebă Oliver.

— Da. Deşi nu e treaba ta.

Începu să se simtă nesigură şi pe punctul de a izbucni în plâns. Nu putea să plângă în faţa lui ca şi cum… ca şi cum ceea ce se întâmplase între ei ar fi însemnat ceva,

când, de fapt, nu însemnase nimic.

Nemaiavând încredere că poate spune şi altceva, Ella trecu pe lângă el şi aproape că o luă la fugă spre intrarea în sediul *Vogue,* fără să îndrăznească să privească în urmă, relaxându-se doar când ajunse în siguranţa relativă a biroului. Doar atunci îşi dădu seama că lăsase în mâinile lui Oliver documentul care confirma sarcina şi programarea de avort. Nu că ar fi contat. Cu greu ar fi putut uita data şi ora, nu-i aşa?

*

Cum de putuse fi atât de nechibzuită şi de grăbită? Mâna lui Rose tresări când îşi atinse părul proaspăt coafat. Scurtimea lui i se părea, în continuare, ciudată după ce purtase atâta vreme părul coafat lung de Josh. Era prea târziu acum să regrete ce făcuse. Cu siguranţă vor urma comentarii critice şi întrebări, şi o durere sufletească din cauza secretului pe care-l păstra, dar până în ultima clipă nu fusese convinsă că se va întâmpla şi că va face faţă. Şi atunci, Josh o sunase să-i spună că trebuie s-o vadă urgent în legătură cu ceva ce-i spusese Patsy, ceea ce o făcu să treacă peste limitele răbdării – sau, mai degrabă, mândria ei o luă de mână şi o trase dincolo –, aşa încât se decise. Poate că va regreta, dar, cel puţin, o va proteja de umilinţa ca Josh să-i spună că-i părea rău că îl iubeşte, dar că el o iubeşte pe Patsy.

Îşi simţea palmele umede. Trebuia să apară în câteva minute.

Va veni singur sau va veni şi Patsy cu el? O va – vor – acuza din nou că se agaţă de el cu dragostea ei neîmpărtăşită şi fără speranţe? Dacă da, avea un răspuns pregătit.

Josh sosi cu cinci minute întârziere, urcând rapid două câte două treptele de la atelierul ei. Din fericire, era singur. Ştia că urcă două trepte deodată pentru că era cunoscut zgomotul pe care-l făceau paşii lui şi pentru că el aşa urca mereu. Ca un sistem de avertizare, îi dădea timp să se

pregătească, să-şi aştearnă un surâs pe chip, prietenesc, nu iubitor, cald, dar nu tandru, primitor, dar nu plin de dorinţe.

Se ridică atunci când el intră în cameră, privindu-l cum se apropie la câţiva paşi de ea.

— Vreau să-ţi spun ceva important.

Nu observase noua ei tunsoare.

— Dacă este despre parteneriat…

— Dă-l în mă-sa de parteneriat, o întrerupse.

Inima îi bătea cu putere, iar bine cunoscuta durere dulce şi fragilitatea care înfloreau în sufletul ei neajutorat nu erau semn bun.

— Nu mai plec în America.

Simţi şocul cuvintelor lui aproape ca pe-o lovitură, al cărei posibil înţeles o făcu să se dea cu un pas înapoi. Încercă să vorbească normal:

— Patsy nu va fi foarte fericită.

— Dă-o-n mă-sa şi pe Patsy! izbucni Josh. Nu vrei mai bine să ştii de ce m-am răzgândit?

— Dacă vrei, spune-mi.

— Nu mai plec, din cauza ta.

Pieptul ei se crispă şi, preţ de câteva clipe, nu mai putu respira.

— Nu te pot părăsi.

El scutură din cap de parcă ar fi fost năucit de faptul că recunoştea toate acestea în faţa ei.

— Adevărul este că nu voiam să te părăsesc. Vocea lui era mai blândă acum şi mai caldă. Îi apucă mâna şi surâse. Am fost un prost, Rose. Am avut mereu înaintea ochilor ceea ce-mi doresc cu adevărat, dar numai când am fost pe punctul de a te părăsi, mi-am dat seama că puteam să te pierd.

Rose simţea cum tremură.

— Am să stau aici, şi ne vom căsători, şi…

Rose scutură din cap.

— Nu mă pot căsători cu tine.

— De ce nu?

— M-am căsătorit deja. Eu şi Pete ne-am căsătorit

acum o săptămână.

Capitolul 52

— Ce? De ce? De ce te-ai căsătorit cu el când mă iubeşti pe mine? Şi nu încerca să negi, fiindcă ştiu că mă iubeşti, chiar dacă a trebuit ca Patsy să-mi arate ceea ce eu ar fi trebuit să văd cu ochii mei de ani de zile.

— M-a cerut de soţie. Şi… mi s-a părut că aşa trebuie să fac.

Se priveau unul pe celălalt, apoi Josh se întoarse şi plecă grăbit, lăsând-o singură în tăcerea dureroasă a camerei.

Încă nu-i observase tunsoarea.

*

Ella sosise cu mult înainte de ora programată.

Recepţionera îi zâmbi şi-i bifă numele pe o listă pe care o avea pe birou, iar asistenta care veni pentru a o conduce în salon avea o atitudine oficială, dar plăcută.

Acum, era îmbrăcată în halatul de spital, aşteptând… aşteptând ca doctorul să vină să scoată ceea ce creştea în ea, pentru ca ea să-şi poată trăi viaţa în continuare, aşteptând ca acel *ceva* să fie extirpat, să nu mai trebuiască să se teamă de nebunia pe care naşterea ar putea-o declanşa.

Nu va mai dura mult. Asistenta îi spusese că era prima pe listă. Curând, va veni cineva care o va pregăti pentru operaţie, apoi o va seda şi…

*

Ollie îşi târşâia picioarele prin frunzele căzute din parc. Acestea scoteau un foşnet aspru, umplând aerul cu parfumul lor. În copilărie, imaginea şi muzica toamnei se

reduceau la ceţurile din East End şi la tusea horcăitoare a bătrânilor. Prima dată când îşi amintea că a văzut frunze de toamnă căzute a fost când i-au dat liber de la şcoală din cauza durerilor de piept. Mama lui l-a luat cu ea la muncă, spunându-i să stea ascuns şi să nu facă zgomot, în timp ce ea – şi scotea pălăria şi haina şi-şi punea şorţul, în bucătăria casei unde făcea curat. Acum ştia că aceea era casa tatălui său.

Se strecurase în grădină în timp ce mama lui se întorsese cu spatele şi răvăşise frunzele uscate, cam cum făcea şi acum, distrându-se din plin până văzuse în faţa ochilor o pereche de ghete negre şi lucioase. Se uitase în sus la pantalonii bine călcaţi, cu dungă ascuţită ca lama cuţitului, şi apoi la mantou, până când, în final, ajunsese să privească chipul aspru al bărbatului care îi fixa, la rându-i.

Se speriase atunci, amintindu-şi avertismentul mamei sale, şi se întorsese să fugă, doar că-şi prinsese piciorul în ceva şi făcuse o tumbă.

Fusese înspăimântat la început, când bărbatul îl prinsese, temându-se de variile consecinţe, cum ar fi mâna mamei lovindu-l cu putere peste picioarele goale sau, mai rău, cureaua tatălui său, dar bărbatul nu-i spusese nimic. Îl ridicase în braţe ferm, astfel încât ochii lor să fie la aceeaşi înălţime, şi-l privise în tăcere, prinzându-l strâns de mâini, înainte de a-l pune jos, pe pământ.

Doar aceasta era amintirea pe care o avea despre tatăl său – totul şi nimic. Nu a putut întreba niciodată nimic în legătură cu omul care-i dăduse viaţă, dar măcar îi fusese dată acea viaţă, spre deosebire de cea a propriului său copil.

Ajunse la ieşirea din parc înainte de a-şi da seama că începuse să se mişte, opri un taxi şi-i dădu şoferului adresa pe care o ştia deja pe dinafară.

*

Recepţionera îl ascultă, cu buzele strânse şi cu privirea de gheaţă.

— Îmi pare rău… începu ea.

— Nu, nu-ţi pare, o întrerupse Oliver, dar o să-ţi pară al dracului de tare dacă nu-mi spui unde e, şi repede!

O asistentă se repezi după el când o luă la fugă pe coridor, încercând să-i taie calea şi protestând:

— Nu puteţi merge acolo.

Ella auzea cearta de pe culoar prin aburii ameţitori ai sedativului. Apoi, uşa salonului se deschise şi Oliver se năpusti înăuntru.

— Nu poate pleca acum, I-am administrat medicaţia pentru operaţie.

Sora era cea care se pusese între ea şi Oliver.

— Foarte bine, îi spuse Oliver. Atunci voi sta aici până când poate pleca, dar în niciun caz copilul meu nu va fi omorât. Ai priceput?

Cuvintele lui străbătură ca un şoc prin aburul sedativului, accelerând bătăile inimii din cauza ameninţării surde.

— Mă duc să-l caut pe doctor. El nu va permite aşa ceva, spuse asistenta pe un ton ameninţător.

— Du-te şi caută-l, şi mai spune-i că îl dau în judecată pentru că încearcă să producă avortul copilului meu.

Asistenta plecase, dar Oliver era încă acolo, aplecat peste pat, cu mâinile Ellei într-ale sale, insistând:

— Haide, vom pleca de aici.

Se pare că medicamentele îi luaseră voinţa de a face orice altceva decât să se lase pradă evenimentelor prin care trecea ca prin vis.

Acum stătea întinsă în pat, şi imediat după aceea, sau aşa i se păru, se afla în braţele lui Oliver urcând în taxi, apoi mergând cu liftul şi, în final, stătea în alt pat, unde, în cele din urmă, i se permise să adoarmă.

*

Oliver se uita la trupul adormit al Ellei, sfâşiat între exaltare şi neîncredere. Ce dracu’ făcuse? Ultimul lucru pe care l-ar fi vrut era un copil, la fel cum se va fi gândit şi

tatăl său. Dar i se permisese să trăiască, iar tatăl său îl veghease cât de mult putuse, ajutându-i, pe el şi pe mama lui. Însemnele bărbăţiei. Iar Oliver pur şi simplu nu suporta să se poarte mai puţin bărbăteşte decât tatăl său.

Ella se trezi încet şi fără chef. Îşi ţinea mâna deasupra pilotei cu care era acoperită, pe pântecul ei plat. Lacrimile începură să curgă prin pleoapele lăsate. Trebuia să facă ceea ce făcuse, dar mai avea de suportat durerea şi sentimentul de vinovăţie care urmau. Copilul ei nu se va mai naşte acum, dar era mai bine aşa decât să aibă o mamă care să încerce, mai târziu, să-l omoare, în nebunia ei.

Cineva stătea lângă patul ei.

— Dumnezeu ştie ce-a fost în porcăria aia de sedativ. Ai dormit aproape două ore.

Oliver! Ce făcea aici?

Corpul Ellei zvâcni sub plapumă, iar ea încercă să se ridice în capul oaselor, înţelegând că făcea asta pentru că „aici” nu era un pat de spital reglabil, ci camera din apartamentul închiriat de Oliver.

Începu să aibă frânturi de amintiri, disparate şi fără înţeles.

— Copilul este încă acolo, îi spuse Oliver pe un ton abrupt.

„Încă acolo”? Se uită la el fără să înţeleagă.

— Nu te-am putut lăsa să faci asta.

El nu a putut?

În cele din urmă, Ella îşi recăpătă vocea.

— Nu tu eşti cel care trebuia să ia decizia asta.

Oliver o contrazise:

— Copilul este al meu. Şi încă ceva: niciun copil de-al meu nu va creşte fără să-şi cunoască tatăl sau fără să-mi poarte numele. Asta înseamnă că trebuie să ne căsătorim.

Să se căsătorească? Ea şi Oliver?

— Nu, refuză Ella de îndată.

— Ba da, insistă Oliver, adăugând: Nu ţi-a mai rămas nimic de făcut acum. Nu suport să-ţi văd familia simandicoasă dând un anunţ în *The Times* că ai făcut un

copilaş din flori.

Ella tresări.

— Nu pot să cred că vorbeşti serios. Ţi-am spus ce i s-a întâmplat mamei mele, îi reaminti ea disperată.

Oliver nu avea de gând să fie dat deoparte.

— Sunt foarte serios. Am făcut împreună un copil şi nu accept să crească aşa cum am crescut eu, fără să ştiu cine îmi este tată cu adevărat. Odată născut, poţi face ce dracu' vrei – să pleci, să divorţezi, să faci ce vrei cu viaţa ta, dar copilul va fi al meu şi va sta cu mine.

Capitolul 53

Patru zile şi ceva, aproape cinci, aproape o săptămână, şi Robbie era tot mai slăbit pe zi ce trecea. Arăta înfricoşător de mic şi de fragil în patul de spital, cu ochii aceia imenşi adânciţi în orbite, cu obrajii scobiţi, ca de ceară.

— Unchiul Drogo?

Vocea lui atât de subţire şi de fragilă, efortul de a vorbi, care-l golea de puţina energie pe care o mai avea, îi sfâşiară sufletul lui Emerald. Îl iubea atât de mult. De ce lăsase să se scurgă atât de mult timp ca să-şi dea seama ce dar preţios primise?

— Va veni în curând, îi răspunse ea.

Nu trebuia să se simtă rănită pentru faptul că Robbie părea să-i prefere compania lui Drogo.

Când acesta ajunse, câteva minute mai târziu, Emerald ştiu că tot ce se citea pe faţa lui – oboseala, tensiunea, frica şi necesitatea de a-şi păstra speranţa – era oglinda propriului ei chip.

Pentru că asistenta-şefă stabilise că doar unuia din ei îi este permis să stea cu Robbie, Emerald se aplecă să sărute fruntea fiului ei, după care se întoarse către uşă.

Nu-şi mai amintea când mâncase ultima dată, dar chiar şi gândul la mâncare îi producea greaţă. Când ieşi din spital era dezorientată de soarele de septembrie şi de

oamenii care îşi vedeau de treburile lor zilnice, insensibili la durerea ei, la Robbie şi la puterile gemene ale morţii şi vieţii luptând pentru el.

Nu prea ieşise din spital după ce-l internase pe Robbie, bazându-se pe Drogo să-i aducă haine curate şi alte lucruri necesare. Văzu în faţa ei o bisericuţă. Fără să vrea, intră acolo. Uşile erau deschise, mireasma de tămâie, grea şi dulce, plutea în aer. Dinăuntru ieşiră câteva femei cu batic pe cap.

Dintr-un impuls, Emerald făcu un pas înăuntru, apoi se opri. Era o intrusă aici, una care nu-şi avea locul şi nici dreptul de a fi acolo. Nu mergea la biserică decât când participa la o nuntă sau la o înmormântare. O scutură un frison.

Ochii ei se obişnuiseră acum cu întunericul din biserică. Stătea şi privea cum o femeie trecu pe lângă ea, îşi făcu cruce şi apoi aprinse una dintre lumânări, păzindu-i flacăra delicată de curenţii reci din biserică.

Viaţa lui Robbie era ca acea lumânare, clipind, fără ajutor, la mila bolii sale. La fel ca acea lumânare, şi el avea nevoie de cineva care să-l apere şi să-i păzească flacăra vieţii.

Emerald merse clătinat către lumânări, iar mâna ei tremură când apucă una.

— Îmi pare rău, Doamne, şopti ea încercând s-o aprindă, dar nu am basma pe cap. O afecta pe ea sau pe Robbie că intrase în casa Domnului cu capul descoperit? Va trimite asupra ei o pedeapsă cumplită pentru lipsa ei de respect?

— E cineva special cel pentru care te rogi, nu?

Îi trebuiră câteva secunde lui Emerald să răzbată dincolo de accentul irlandez al femeii care stătea acum lângă ea. Mică şi bătrâioară, avea ochii pătrunzători şi curioşi.

Un picur de ceară din lumânarea pâlpâindă căzu pe masă când Emerald încerca s-o ţină dreaptă. Apoi, pe obraz, urma unei lacrimi.

— Fiul meu. Este foarte bolnav. Din cauza mea.

— Desigur, nu e mamă pe pământ care să nu creadă asta atunci când micuţii lor nu se simt bine. Chiar şi Binecuvântata Fecioară, îndrăznesc să spun.

Vorbind, bătrânica arătă spre statuia Fecioarei, aflată la câţiva metri mai încolo.

— Către ea ar trebui să-ţi îndrepţi rugile, pentru că ea înţelege lacrimile de mamă.

— Nu am batic pe cap, şopti Emerald, nu am…

— Ceea ce ai în suflet ai vrut mereu să acoperi, dar aici nu e loc pentru aşa ceva. Inima unei mame este mereu deschisă copilului ei, nu contează că acel copil este orbit de propria prostie. Tot ce trebuie să faci este să laşi la o parte deşertăciunea şi să ai credinţă. Mâna bătrânei se curbă peste flăcăruia jucăuşă a lumânării, iar aceasta prinse putere şi crescu. Du-te la Ea şi deschide-ţi sufletul în faţa Ei, şi Ea te va auzi.

În timp ce Emerald se întoarse să se uite la Fecioară, bătrâna dispăru.

Să te rogi unei statui? Doamne, Dumnezeule, cum ar mai fi râs prietenii de ea.

Emerald trase adânc aer în piept şi ridică lumânarea. Îngenunche în faţa statuii, iar aerul din jurul ei păru să ofteze şi să încremenească.

Dar cum se roagă cineva? Singurele rugăciuni pe care le ştia Emerald erau cele din învăţate în copilărie.

„Deschide-ţi sufletul”, îi spusese bătrâna.

„Îmi pare rău că nu am batic. Ce prostie, am unele atât de frumoase şi dichisite acasă, dar, desigur, Drogo nu s-a gândit să-mi aducă unul”.

— Este fiul meu, Robbie, Robert. Este îngrozitor de bolnav şi asta numai din vina mea; nu merit să fie salvat de dragul meu, dar, Te rog, salvează-l de dragul lui. Voi face orice, voi fi orice, voi da orice, numai să nu moară Robbie. Voi fi cea mai bună mamă din lume, dacă îl vei lăsa în viaţă. Voi face tot ce pot, tot, ca să fie fericit. Te rog, Te rog, lasă-l pe Robbie în viaţă.

Ceara lumânării sfârâi, udată de lacrimile care-i curgeau din ochi pe când se apleca să îngenuncheze în faţa

Fecioarei, să o roage pentru viaţa fiului ei.

Trecu mult timp până când se ridică şi ieşi din biserică în lumina soarelui.

*

— Emerald!

— Mamă!

La intrarea în spital, Emerald o zări pe mama ei.

— Drogo ne-a telefonat ieri să ne spună. Am venit cât de repede am putut. El mi-a spus că, probabil, ai ieşit să iei o gură de aer proaspăt.

— Vorbisem cu Drogo să nu-ţi spună. Nu avea rost să vii până aici. Robbie are nevoie doar de Drogo, iar doctorii spun că trebuie să stea în linişte, să nu aibă prea mulţi vizitatori.

Mâna mamei îi atinse braţul, şi, cumva, Emerald nu găsi forţa s-o înlăture.

— Nu am venit aici pentru Robbie, Emerald, chiar dacă îl iubesc mult, ci am venit pentru tine şi pentru mine.

— Poftim?

— Vrei să fii alături de Robbie, nu-i aşa? Dar îţi doreşti asta nu pentru că se simte rău, ci pentru că e copilul tău. Ei bine, tu eşti copilul meu, şi nu încetezi să fii mamă atunci când copilul tău devine adult, ştii asta.

— E greşeala mea că Robbie este atât de bolnav.

— Mamele se acuză mereu când copiii lor suferă. M-am acuzat îngrozitor eu însămi când am crezut că te-aş putea pierde, asta înainte să te naşti, iar apoi, după ce te-ai născut şi m-ai respins, mi-am spus că e vina mea, pentru că mi-a fost atât de frică atunci când eram însărcinată cu tine.

— Ai vrut să scapi de mine, bănuiesc, sugeră cu voce obosită Emerald.

— Nu, niciodată nu m-am gândit la asta nici măcar o secundă, dar eram speriată de ceea ce însemna naşterea ta pentru noi, pentru tine – să te naşti ilegitimă, fără un tată – pentru Luc, care-l adora pe Robert şi credea că Robert îi este tată, pentru mine însămi şi pentru Robert, care avea

propriile lui răni de vindecat şi care, cred eu, ar fi vrut să pună capăt căsniciei noastre. Am mers acasă la Denham…

— S-o vezi pe Rose, bănuiesc. Mereu ai iubit-o mai mult ca pe mine.

— Nu mai mult, Emerald, doar diferit, pentru că, vezi tu, cred că eu şi Rose semănăm foarte mult. Am fost amândouă alungate şi rănite de cei care ar fi trebuit să ne iubească. Eram amândouă nişte intruse în această lume, nedorite şi neiubite. Am văzut în ea atât de mult din tot ce am simţit eu însămi. Rose dorea s-o iubesc, în vreme ce tu, aşa mi se părea, nu doreai. Am simţit că respingeai dragostea mea, primind în schimb atât de multă afecţiune din partea lui Robert, care te-a adorat din clipa când te-ai născut, şi din partea bunicii mele, care se recunoştea, în mare măsură, în tine.

— M-a deranjat mereu când îţi făceai griji pentru Rose, dar nu şi pentru mine. Voiam să mă pui pe primul loc.

— Amândouă eraţi pe primul loc, Emerald, fiecare în parte şi ambele în aceeaşi măsură. Când vei avea mai mulţi copii, vei înţelege ce vreau să spun.

— Mai mulţi copii? Nu-mi doresc mai mulţi copii. Vreau doar ca Robbie să trăiască…

Emerald se îndepărtă de mama ei când îl văzu pe Drogo ieşind grăbit din spital. Când o zări, Drogo strigă la ea, spunând:

— Veniţi repede, amândouă.

Cursa lui Emerald către rezerva lui Robbie a fost întâmpinată cu o privire dezaprobatoare de toţi cei care-o văzură alergând, dar nu-i păsa.

Nu pierdu timp să-l întrebe pe Drogo ce se întâmplase. Fiecare secundă pierdută pe drumul către patul lui Robbie smulgea încă un suflu de viaţă din el. Dacă urma să moară, atunci trebuia să fie cu el, să-l ţină, să-l încălzească şi să-l strângă în braţe până când îi va fi luat cu totul.

Primul lucru pe care-l auzi când deschise uşa camerei lui Robbie a fost glasul unei asistente, care exclama bucuroasă:

— Şi ai mâncat într-adevăr toată îngheţata? Eşti sigur?

Şi vocea de neconfundat a lui Robbie – mai degrabă o şoaptă, e adevărat – confirmă:

— Da, am mâncat-o.

Emerald îşi puse mâinile la gură, de frică să nu-i rostească numele, de frică să nu facă nimic altceva, privind doar cu neîncredere la fiul ei, care stătea ridicat pe perne, cu o tavă, o lingură şi o cutie goală de îngheţată în faţa lui.

Capitolul 54

Trecuse o lună de când Robbie părăsise spitalul, dar Emerald încă trecea prin dormitorul lui de câteva ori pe seară, doar din bucuria de a-l şti în siguranţă şi în viaţă.

În orice clipă, el şi Drogo urmau să se întoarcă din plimbarea prin împrejurimi pe care o făcuseră pentru a vedea cât de mari erau focurile aprinse de vecini comparativ cu acela din grădina din spatele casei Lenchester.

Legătura dintre cei doi se întărise, dacă era posibil, şi mai mult. Robbie îl diviniza pe Drogo şi ar fi petrecut fiece clipă cu el, de s-ar fi putut.

De la fereastra salonului, Emerald îi văzu cum veneau agale către casă. Chiar şi vocea lui Robbie începuse semene cu a lui Drogo.

Când Robbie zăcea îngrozitor de bolnav pe patul de spital, când se gândea că-l va pierde, făcuse o promisiune. Acum, Emerald decise că era timpul s-o îndeplinească.

Trebuia să facă în aşa fel încât Robbie să nu fie prin preajmă, aşa încât urma să ceară ajutorul lui Drogo, care să-l expedieze pe băiat la etaj, unde să facă o listă cu focurile de artificii pe care le dorea.

De îndată ce plecă, Emerald închise uşa salonului şi se sprijini de ea, blocând ieşirea lui Drogo, dar şi nedorita reîntoarcere a lui Robbie.

— Am ceva de discutat cu tine, îi spuse.

— Despre Robbie?

— Despre Robbie, a fost ea de acord. Practic, te divinizează, Drogo. Era greu pentru ea să admită lucrul acesta, dar trebuia. De fapt, cred că mai degrabă şi-ar petrece viaţa cu tine decât cu mine.

Se îndepărtă de uşă, incapabilă să suporte privirea, extrem de intensă, concentrată asupra ei.

Dorea să ajungă la lucrurile pe care voia să le discute încet şi cu grijă, sperând ca Drogo să ghicească ceea ce urma şi să-i pună întrebări care s-o ajute, dar acum, deodată, nu mai avea răbdare să aştepte, fiind prea neliniştită, în numele lui Robbie, pentru a mai amâna.

— Acum o vreme m-ai cerut de soţie, începu ea cât de delicat putu.

Drogo îşi înclină capul.

— Şi mi-ai spus că sunt ultima persoană pe care ţi-ai dori-o ca soţ. Cu siguranţă, n-aş fi eu acel Făt-Frumos visat.

Emerald pufni de nerăbdare şi iritare.

— Eram doar o fată atunci, Drogo. Acum sunt o mamă, mama lui Robbie. Şi, ca să fiu sinceră, dacă încă mai vrei, atunci mă voi căsători cu tine.

— De dragul lui Robbie?

— Te adoră. Vorbeşte despre tine şi ziua, şi noaptea. Este băiat, Drogo, şi are nevoie de un bărbat în viaţa lui, de un tată, iar tatăl pe care şi l-ar dori eşti tu. Mi-am dat seama de asta. Trebuie să te căsătoreşti cu mine, insistă, văzând că el nu spunea nimic. Ducatul are nevoie de moştenitor, iar eu am demonstrat deja că pot face un fiu. Ştiu ce ar presupune să fiu ducesa ta.

Se uită la el. La ce se gândea? Era imposibil să-ţi dai seama după chipul lui. Privindu-l, îi deveni clar cât de mult se schimbase faţă de tânărul acela australian îngrozitor, pe care-l hărţuise atât de crunt. Era acum un bărbat încrezător, sigur de sine. Ceva se întâmpla în pieptul ei, un dor care o săgeta, lăsând-o dezarmată, şi care o făcea să roşească.

— Deci, dacă spun da, atunci îl iau pe Robbie, capăt

un moştenitor şi mă aleg şi cu tine. Dar tu ce primeşti, Emerald?

— Eu? întrebarea o bulversă. Eu primesc fericirea lui Robbie. Te iubeşte, Drogo. Are nevoie de tine şi, de dragul lui, şi eu am.

Încă nu spunea nimic.

— Ştiu că ţi se pare greu de crezut că vreau sincer să-i pun interesele mai presus de ale mele, dar ceva s-a schimbat în mine. Eu m-am schimbat. Când credeam că-l voi pierde, am înţeles cât de mult îl iubesc. Am făcut o promisiune, un jurământ că, dacă va trăi, atunci voi face tot ce pot pentru a-l face fericit şi pentru a-l proteja. Nu înţelegi, Drogo? Dacă nu te căsătoreşti cu mine, atunci, într-o bună zi, te vei căsători cu altcineva, cândva, nu peste multă vreme, iar Robbie te va pierde. Ştiu că nu sunt cu adevărat fiica lui Robert, dar…

— Nu despre asta e vorba, o opri Drogo, a cărui voce era acum încărcată de emoţie. Cu tine voiam să mă căsătoresc, Emerald, nu cu arborele tău genealogic.

— Dar acum nu mai doreşti să te căsătoreşti cu mine?

— Şi dacă ar fi aşa, ce-ai face?

Emerald se încruntă.

— Eşti naşul lui Robbie. Nu ar fi tocmai corect, dar ţi-aş cere să-ţi dai cuvântul că-i vei face mereu loc în viaţa ta, că-ţi vei petrece timpul cu el… Vocea ei se stinse, şi îşi coborî privirea în pământ pentru ca el să nu-i vadă expresia în timp ce continuă: … că-l vei iubi.

Păru că trece o viaţă până când Drogo se hotărî să vorbească din nou.

— Dacă ne căsătorim, o voi face cu o condiţie.

— Orice, îi spuse Emerald fără ezitare.

— Nu mai e loc pentru Max Preston. De fapt, nu mai e loc pentru niciun alt bărbat.

— Asta e tot? Detest chiar şi amintirea lui Max şi a altor bărbaţi… Am făcut un târg – viaţa lui Robbie în schimbul promisiunii că, pentru mine, interesul lui va fi mereu pe primul loc. Nu înţelegi, Drogo, că acea Emerald, vechea Emerald care se gândea doar la ea şi la propria ei

plăcere a dispărut? Căsătoria noastră nu va însemna să ne distrăm bine sau… sau să ne placă să facem sex. Drogo, de ce râzi? întrebă, jignită de hohotele lui de râs.

— Ciudat mod de a convinge un bărbat să se căsătorească cu tine, îi spuse şi se întinse s-o ia de mână, trăgând-o cu blândeţe spre el. Bineînţeles că încă vreau să mă căsătoresc cu tine. Nu am încetat să-mi doresc asta, nici nu am încetat să sper că, într-o zi, vei dori şi tu. Oricât de mult l-aş iubi pe Robbie, nu doar de dragul lui mi-am ridicat cortul în curtea ta, să ştii.

Vocea lui era amuzată, tandră, iar timbrul acesteia atât de aproape de urechea ei o mişcă în cel mai neaşteptat şi extraordinar mod.

— Fac o învoială cu tine, Emerald. Da, mă voi căsători cu tine, cu condiţia ca singurul bărbat cu care te vei culca de acum înainte să fiu eu şi cu condiţia ca măcar să încercăm să ne simţim bine făcând sex. Vreau să spun, trebuie să obţinem un moştenitor, la urma urmei, poate chiar un moştenitor, şi o rezervă, şi ceva fete. Poate fondăm o dinastie, mai ales că avem suficienţi bani să găsim o casă pentru ea.

— Drogo, începu Emerald să protesteze, dar se opri – trebui să se oprească – pentru că Drogo o sărută, astfel încât păru cel mai natural lucru de pe lume să-l prindă pe după gât şi să-l strângă lângă ea, răspunzându-i la săruturi.

Mâna lui tocmai scormonea pe sub puloverul ei, mângâindu-i cu mişcări plăcute şi sigure sânul gol şi sfârcul, când Robbie deschise uşa, întrerupându-i pe nepusă masă.

— Îâăh, doar nu vă sărutaţi! Doar fetiţele fac asta, spuse el cu dezgust.

— Şi cei care vor fi mame şi taţi, şopti Drogo în urechea lui Emerald în timp ce-i aranja discret puloverul, adăugând: Cred că ar trebui să continuăm discuţiile pe tema înţelegerii noastre de a-i oferi lui Robbie un tată, viitorului meu moştenitor, o mamă, casei de la Osterby o stăpână, şi patului meu, singura femeie pe care mi-am dorit cu adevărat s-o ţin în braţe, chiar dacă a durat ceva, nu?

Mâna încă-i acoperea sânul, iar Emerald îşi dorea cu ardoarea mai mult din atingerea lui, în timp ce abdomenul începuse să-i pulseze de dorinţa pe care i-o stârnise.

Făcuse însă promisiunea să-l pună pe Robbie pe primul loc, îşi reaminti, aşa că se retrase de lângă Drogo şi îi spuse fiului său:

— Robbie, dragule, ce crezi? Unchiul Drogo şi cu mine ne vom căsători.

— Asta înseamnă că vom locui împreună?

— Da.

— Ce bine!

Emerald îl privi pe Drogo.

— Foarte bine, aprobă şi el. De fapt, e extraordinar de bine.

Partea a treia

Capitolul 55

Februarie 1977

Amber era singura persoană din sala de aşteptare a spitalului. Afară era întuneric. Pe stradă se aşternuse zăpadă de la ninsoarea grea, căzută mai devreme, şi ea se temuse că ambulanţa nu va putea trece de troiene.

Cum era posibil ca Jay, care era atât de in formă, să facă atac de cord? Amber tremură şi-şi strânse ochii închişi pentru rugăciune.

— Te rog, nu-l lua de lângă mine, se rugă ea în gând.

Lasă-l, Te rog, să trăiască.

Cei de la spital ar fi vrut s-o trimită acasă. Îi spuseseră că nu putea face nimic dacă stătea acolo, dar ea voia să fie cu Jay.

Ar fi trebuit să le spună membrilor familiei, desigur. Amber încercă să se concentreze asupra problemelor practice pe care le-ar presupune anunţul. Janey, John şi cei doi copii erau aproape, la o aruncătură de băţ, în Fitton Hall. Robbie, care-şi iubea atât de mult bunicul, era plecat la schi cu prietenii, în vacanţa de dinainte de a merge la Oxford, în vreme ce Emerald, Drogo şi cele două fetiţe ar trebui să fie la Osterby. Emerald, care-şi dorea atât de mult să-i dăruiască lui Drogo un fiu şi care era atât de supărată că nu reuşise.

Ella şi Oliver erau în New York cu fetiţa lor, iar Rose ar fi trebuit să fie în West Sussex. Cum se întâmpla mereu când venea vorba despre Rose, inima ei se strânse, gândindu-se la distanţa pe care i-o impusese nepoata, abandonând relaţia atât de apropiată pe care o avuseseră odinioară.

În primii ani de căsătorie, Rose şi Pete îşi petrecuseră Crăciunul la Denham, cu restul familiei, însă de ceva vreme, problemele de sănătate ale lui Pete, provocate de băutură, îl determinaseră să nu se simtă suficient de bine pentru a putea pleca de-acasă, iar Rose, care refuza practic să-l părăsească, nu mai pleca nici ea nicăieri. Rose ridicase un zid între ei – între ea şi toată familia ei, de fapt –, evitând toate încercările lui Amber de a afla de ce, iar Amber nu putea decât să bănuiască, întristată, că motivul putea fi căsătoria ei şi loialitatea faţă de Pete, căci considera, probabil, că familia ei, din dorinţa de a o proteja, l-ar putea privi cu ochi critici pe soţul ei. Rose era o persoană foarte mândră şi discretă, dar Amber se temea că era, de asemenea, şi o persoană foarte singură, iar sufletul ei mămos tânjea după nepoata pe care o iubise atât de mult şi la care se gândea şi acum ca la o fiică. Şi, în fine, gemenele. Polly urma să se întoarcă din Veneţia, unde locuia cu soţul ei, Rocco Angelli, şi fiii lor gemeni, în vreme

ce Cathy locuia în St. Ives cu partenerul ei artist şi cu cele două fiice rezultate din relaţia lor.

Jay îi iubea deopotrivă pe urmaşii ei şi ai lui, aşa cum şi ei îl iubeau.

Nu se putea să-l piardă. Nu trebuia. Cum putea un asemenea om sănătos să aibă un atac de cord? Corpul lui Amber fu străpuns de un frison violent.

Era o zi normală de februarie. Dimineaţă, Jay plecase cu maşina să-l întâlnească pe unul dintre arendaşi, iar Amber avusese o şedinţă a comitetului de caritate. Apoi, după-amiază, merseseră împreună la filatură pentru a participa la întâlnirea lunară pe care o aveau cu directorul fabricii.

Când s-au întors acasă, Jay s-a plâns de o durere în braţ, îşi aminti ea. S-a gândit că era de la tăiatul lemnelor de foc prin pădure. Au râs amândoi pe tema junghiurilor şi a durerilor bătrâneţii – Jay fiind doar la începutul anilor şaptezeci ai vieţii, iar ea având şaizeci şi patru de ani – nefiind, de fapt, prea bătrâni.

După cină, au vorbit, aşa cum făceau mereu, despre familia lor, în special despre nepoţi. S-au culcat înainte de miezul nopţii.

Era abia trecut de două dimineaţa când se trezise, şi după ce aprinsese veioza de la căpătâiul patului, îl văzuse pe Jay în capul oaselor, ţinându-se de piept, cu faţa palidă, cenuşie şi îmbrobonat de transpiraţie.

Ştiuse de îndată, desigur, invadată de panică şi simţindu-şi inima bătând cu putere şi prea repede, pe când sunase la Urgenţe, chiar dacă Jay protesta, spunând că nu are nimic şi că nu avea de ce se îngrijora.

Încă protesta când ajunsese ambulanţa.

Uşa salonului se deschise, iar vederea medicului specialist trezit din pat pentru a face el însuşi investigaţia îi transmise lui Amber un sentiment de speranţă şi de frică, combinaţie care-i amintea de o îndepărtată vizită la Disneyland şi de cursa la care participase acolo alături de nepoţeii ei. Atunci, frica fusese limitată de durata cursei şi de sentimentul că totul se va încheia în scurtă vreme.

— Cum se simte?

Se ridicase din scaun, descoperi Amber, şi se agăţase de spătar pentru a se sprijini. Oare de câte ori auzise medicul aceste cuvinte încărcate de nelinişte şi de groază, şi de câte ori nu văzuse el frica şi durerea pe chipul rudelor?

— Starea lui este stabilă.

Tonul calm, surâsul liniştitor nu însemnau, de fapt, nimic.

— Va… va trăi?

Cuvinte atât de simple, dar încărcate de dragostea şi de frica ei.

Surâsul medicului era profesional, şi rostul lui era s-o liniştească, însă Amber putea vedea, dincolo de milă, realitatea pe care încerca s-o camufleze.

— A avut un atac de cord major şi a supravieţuit. Starea lui, după cum am spus, este stabilă. Următoarele patruzeci şi opt de ore sunt extrem de importante. Pe parcursul acestei perioade, pacienţii sunt mai vulnerabili la noi atacuri.

Atacuri noi şi fatale, asta voia să spună medicul, ştiu Amber. Mâna ei strânse spătarul scaunului, iar încheieturile degetelor i se albiră.

— Vreau să fiu cu el.

Reuşi oarecum să-şi păstreze vocea sigură şi calmă.

Medicul se încruntă.

— Soţul dumneavoastră este la Terapie intensivă.

Amber cunoştea în amănunt Secţia de terapie intensivă a spitalului. La urma urmei, ea şi Jay se zbătuseră o mulţime să adune bani pentru ca spitalul să pună pe picioare această secţie.

— Nu voi sta pe capul dumneavoastră. Jay ar fi dorit să stau cu el. S-ar aştepta să fiu alături de el.

Acum, vocea ei era plină de convingere. Jay ar fi dorit ca ea să fie acolo, iar dacă nu vor avea noroc şi Jay va fi luat de lângă ea, atunci dorea să fie acolo cu el, pentru a-l înconjura cu dragostea ei în ultimele momente dintre viaţă şi moarte.

— Foarte bine, acceptă medicul specialist. Asistenta-şefă vă va asigura toate cele necesare, dar cred că, mai întâi, veţi dori să luaţi legătura cu familia.

Ar trebui să facă asta, desigur, dar Amber era mai preocupată să ajungă la Jay. Dacă acestea urmau să fie ultimele ore pe pământ ale lui Jay, atunci le voia cu egoism doar pentru ea, dorea luxul de a-l privi singură, de a împărtăşi cu el tăcerea orelor întunecate, dorea, recunoştea acum, să fie numai a lui Jay, în loc să trebuiască să fie şi mamă, şi bunică, în loc să descurce nevoile încâlcite ale familiei lor, când tot ceea ce-şi dorea era să păstreze pentru ea aceste ultime ore preţioase cu omul pe care-l iubea. Dar, ca de obicei, datoria faţă de ceilalţi îi călăuzea viaţa. Şi ei îl iubiseră pe Jay, şi n-ar fi iertat-o niciodată dacă, amânând anunţul, le-ar zădărnici posibilitatea de a petrece cu el ultimele ore.

Ea dădu din cap, aprobator, iar acel „Foarte bine” rostit îi aminti de tânăra Amber de odinioară, supunându-se bunicii, de care, într-o oarecare măsură, îi era frică. Jay ar fi recunoscut acest ton şi mişcarea aprobatoare din cap, pentru că petrecuse atâta vreme cu ea. Groaza îi sufoca acum emoţiile şi gândurile, groaza – o groază parcă de copil – că-şi va pierde în întregime echilibrul emoţional înfigându-şi gheara în sufletul ei. Jay era viaţa ei, întreaga ei raţiune de a exista; nu-l putea pierde. Tremura, urmând-o pe asistentă în cămăruţa de unde putea telefona pentru a le transmite celor din familie ştirea.

Capitolul 56

Janey nu putea dormi şi ştia că, deşi stătea tăcut alături de ea în patul conjugal mare şi confortabil, nici John nu dormea. Nici nu era de mirare, după tot ceea ce se întâmplase. Inima ei începu să facă precipitat într-un amestec de frică, groază şi neîncredere.

În cei zece ani de când erau căsătoriţi, Janey nu se

gândise niciodată la siguranţa lor financiară. John era un om atent şi cumpătat, nu genul de bărbat care îşi asuma riscuri financiare, mai ales când era vorba de o proprietate care fusese a familiei sale de atâtea şi atâtea generaţii şi pe care, la rându-i, urma s-o lase moştenire propriului său fiu.

Credea că investiţiile sale sunt sigure, îi spusese cu lacrimi în ochi. Altfel nu s-ar fi hazardat. A investi bani alături de alţi câţiva proprietari locali de terenuri, persoane pe care le cunoştea de-o viaţă, părea o bună decizie. Şi chiar aşa fusese – la început aducându-le suficient profit pentru a putea răscumpăra nişte pământ înstrăinat de tatăl lui, însă, după aceea, ceva merse îngrozitor de rău şi acum toţi banii erau pierduţi. Conform lui John, erau, practic, faliţi.

John nu-i spusese lui Janey de prima dată, pentru că nu voia s-o îngrijoreze, însă venise în cele din urmă la ea, alb la faţă, să-i mărturisească cele întâmplate.

Depuseseră toate eforturile. Era prea târziu să regrete acum banii pe care-i cheltuise pentru a cumpăra mai mult pământ, sau pentru costisitorul program de reproducere a bovinelor, inspirat de succesul pe care-l avusese ducele de Westminster cu propriul şeptel, premiat, sau pentru noul acoperiş de la Fitton Hall – atât de scump deoarece trebuise să i se refacă stucatura de jur-împrejurul clădirii, sau pentru modernizările din interiorul casei. Dar, ca mulţi alţi proprietari de terenuri, erau bogaţi în pământ şi săraci în bani. Proprietatea îşi acoperea cu mare greutate costurile de întreţinere, ce să mai vorbim despre generarea unui venit, şi tocmai de aceea voia, în primul rând, John să încerce să facă mai mulţi bani. De-a lungul anilor fuseseră nevoiţi să intre în moştenirea lui Janey, iar ceea ce le rămăsese acum era aproape de zero, banii ajungând cu greu să acopere cheltuielile pentru şcoala copiilor. Făcuseră o ipotecă pe Fitton Hall, banii fiind împrumutaţi pentru a moderniza proprietatea, care fusese extrem de neglijată de tatăl lui John şi de mama lui vitregă.

Stând trează în întunericul îmbibat de frică şi de

spaimă, Janey se gândi invidioasă la Emerald, a cărei avere personală se ridica la milioane, ca să nu mai punem la socoteală imensa avere a lui Drogo. Emerald nu era nevoită să zacă noaptea în pat trează, cu inima bătându-i cu putere de frică din cauza lipsei banilor.

Era atât de nedrept ce i se întâmplase lui John, când el nu intenţionase altceva decât să le facă bine celor din familie şi casei Fitton. Tatăl ei i-ar înţelege şi i-ar ajuta, se linişti Janey. Vor merge la Denham şi vor vorbi cu el. Va trebui să procedeze cu discreţie, desigur, pentru a nu-l umili pe bietul John. Frica ei începu să se mai domolească.

Da, tatăl ei va şti cum să procedeze…

Era pe jumătate aţipită când auzi telefonul sunând.

*

Emerald stătea învelită în preţioasa şi catifelata ei lenjerie de pat egipteană din bumbac, străpungând întunericul cu privirea. Dormitorul principal al casei din Londra tocmai fusese redecorat folosind pânză trandafirie produsă de Designers Guild pentru a da patului un minunat efect de baldachin. Emerald o invitase pe mama ei să-şi dea cu părerea şi observase cum privirea ei se întunecă studiind materialul atât de bine vândut şi de lăudat.

Magazinul mamei sale din Walton Street îşi menţinuse clienţii vechi şi loiali, dar cumpărătorii mai tineri, mai moderni, îşi schimbaseră opţiunile, ocolind magazinul şi produsele filaturii Denby, lăsate în urmă de exaltarea provocată de rivalii lor mai „bine orientaţi”. Mama ei avea nevoie de cineva mai tânăr care să preia responsabilitatea pentru partea de design a afacerii, dar nu aveau pe nimeni. Rose refuza să părăsească Sussexul, Polly era lipită de soţul ei italian şi de familia acestuia, iar Cathy ar considera, desigur, chiar şi desenarea modelelor de stofe nedemnă de muza ei.

Februarie. Ura iernile englezeşti. În fapt, ar fi trebuit să fie la Courchevel, să schieze – Robbie acolo era –, dar doctorul Steptoe o avertizase să nu se expună deloc

riscurilor şi, pe de altă parte, trebuia să stea aproape de spitalul din Lancashire, unde îşi avea cabinetul doctorul, pentru a continua tratamentul revoluţionar pe care-l începuse.

Inima îi bătea zgomotos, iar teama că o apucă greaţa îi strânse stomacul şi o sufocă. Pe sub cearşafuri, îşi puse mâna pe stomac. Avusese deja un băiat şi două fete, de ce nu ar putea face pentru Drogo, pentru ducat, acel foarte important băiat? La gândul eşecului, ochii i se umplură de lacrimi furioase. Emerald detesta să nu-şi atingă ţelurile pe care şi le propusese. Iar când, după doi ani de la căsătorie, rămase, în fine, însărcinată, nu-i trecuse nicio clipă prin cap că s-ar putea să nu fie băiat. Simplul gând că ar putea avea fiice o înfricoşa. Şi fiice a fost exact ce avusese. Două, drăguţe, inteligente, dar la ce bun dacă nu puteau duce mai departe numele familiei?

Naşterea lor, la doi ani distanţă, o determinase să-şi intensifice eforturile de a naşte un băiat. Drogo se plângea că sexul devenise mai degrabă o rutină decât o expresie a dragostei. Emerald respinsese această afirmaţie, spunându-i cu pasiune că era aşa din pricina faptului că-l iubea atât de mult şi că voia să-i dăruiască un băiat. Dar nu mai rămase însărcinată. Anul următor va face patruzeci de ani. Timpul se scurgea în defavoarea ei. Împotriva ei, nu a lui Drogo. Acum, adevărata cauză a temerilor ei era explicabilă. Cumva, în timpul căsătoriei lor, ea devenise vulnerabilă în faţa acelei slăbiciuni căreia jurase să nu-i cadă pradă niciodată, şi anume iubirii faţă de soţul ei. Deocamdată, Drogo îi mărturisea că era importantă pentru el nu doar în ideea de a-i oferi un moştenitor, dar, într-o zi, s-ar putea ca lucrurile să se schimbe, iar Drogo să bage de seamă că există şi alte femei, mai tinere, care i-ar putea da fiul pe care ea nu-l putea avea.

Era la capătul puterilor, cotropită de cea mai neagră disperare, de cele mai amare resentimente şi de furie, când auzise despre doctorul din Lancashire care era implicat în cercetarea aşa-numitelor sarcini „în eprubetă”.

Mersese la spitalul unde avea acesta cabinetul, fără

să-i spună nimic lui Drogo, şi ceruse să-l vadă, prea nerăbdătoare pentru a pierde vremea să-i scrie şi fără să vrea să rişte să fie amânată la telefon. Doctorul îi explicase că cercetarea lui era încă la început şi că, deşi putea implanta în uterul femeilor embrionii dezvoltaţi în afară, niciuna dintre acele sarcini nu fusese dusă la bun sfârşit şi nici nu dusese la naşterea unui copil viu. Recunoscuse totuşi, presat de Emerald, că îşi continua cercetările şi că experimenta o procedură care, spera el, va duce la naşterea unui copil viu. Emerald insistase atunci să o primească şi pe ea în acest program, în calitate de potenţială mamă.

Cu toate acestea, când îi spusese lui Drogo, el se opusese cu vehemenţă.

— Vreau să-ţi dăruiesc un băiat, îi spusese Emerald cu pasiune. Vreau mai mult ca orice altceva, Drogo.

— Îl avem deja pe Robbie şi pe fete, îi răspunse.

— Ei nu pot moşteni ducatul, îi atrase Emerald atenţia, ştiind care va fi reacţia lui Drogo. Era o dispută pe care o purtau de multă vreme, la urma urmei, şi, cum era de aşteptat, Drogo îi răspunse:

— Pentru mine eşti mult mai importantă decât un moştenitor, Emerald, ştii asta. Acest tip Steptoe spune, el însuşi, că încă nu a avut succes defel şi că procedura nu e lipsită de riscuri.

Cu toate acestea, ea refuzase să renunţe şi, ulterior, fără tragere de inimă, acceptase şi el. În acea noapte, îl răsplătise în pat şi fusese surprinsă cât de mult îi plăcuse să facă dragoste cu el, fără alt motiv decât acela de a face dragoste. Trecuse mult timp de când nu se mai gândise la sex decât ca o metodă de a concepe un fiu.

În acea noapte se crease o nouă intimitate sexuală între ei, care, din păcate, nu avea să supravieţuiască mult timp. Odată ce va începe tratamentul, toată atenţia ei se va îndrepta într-acolo. Nu intenţiona să prejudicieze cumva rezultatul.

Dimineaţă, va lua maşina şi va merge la spitalul din nord pentru a începe runda de teste şi de proceduri care

vor duce, în cele din urmă, la recoltarea ovulelor din care vor rezulta embrionii vii. Aceştia puteau fi implantaţi în uterul ei, pentru a produce fiul pe care şi-l dorea. Nu era nicio garanţie că va avea un băiat, desigur, dar dacă procedura ar duce la o sarcină reuşită, atunci intenţiona s-o repete până când va face un fiu, atât era de hotărâtă.

Doctorul Steptoe ezitase, la început, să o primească în programul său, susţinând că nu voia să întrerupă procedurile, dar fiindcă o altă femeie renunţase, Emerald primise un telefon de la el, prin care o anunţa că se ivise un loc liber dacă mai era interesată. „Dacă mai era interesată…” Ar fi făcut orice pentru a se asigura că va beneficia de tratament.

Sunetul ascuţit şi neaşteptat al telefonului îi destrămă gândurile, făcând-o să tresară, nervoasă.

Soneria telefonului îl trezi şi pe Drogo, care aprinse lampa de pe noptieră şi ridică receptorul. Dormea dezbrăcat – amândoi dormeau aşa –, şi mişcarea lui înlătură cuvertura, dezvelindu-i spinarea bronzată şi musculoasă. Avea încă un corp admirabil, bine legat şi masculin într-un sens care încă o stârnea şi o excita, astfel că se lipi de el când răspunse la telefon.

Capitolul 57

— John! Jay a suferit un infarct.

Vocea lui Drogo era şocată şi neîncrezătoare.

Emerald se crispă. Tatăl ei era un bărbat în putere şi sănătos – cum ar fi putut avea un atac de cord? Se aplecă mai mult către telefon, ţinându-se cu mâna de umărul gol al lui Drogo, pentru a-şi menţine echilibrul pe când încerca să asculte conversaţia.

— Este internat în spitalul din Macclesfield, iar Amber este cu el. Ai vorbit chiar cu Amber? Nu. Plecaţi, tu şi Janey, la spital? Ţi-au spus cât de grav e? Înţeleg; aşadar, aşteaptă rezultatele testelor. Da, primele douăzeci şi patru

de ore sunt cele mai periculoase. Le vom spune şi lui Robbie şi celorlalţi, aşa că plecaţi la spital fără întârziere. Spune-i lui Amber c-o iubim şi că ne gândim la ea.

Când Drogo puse receptorul jos, Emerald îl întrebă:

— Jay a făcut un infarct?

— Da. Conform celor aflate de la spital de John, s-a întâmplat dimineaţa devreme, astfel încât doctorii nu pot spune cât de serios a fost. I-am promis că-i vom anunţa noi pe ceilalţi.

— Da, am auzit. Janey se duce acum la spital?

— Da. John spune că ne-a sunat de îndată ce-a aflat veştile, spuse el, trecându-şi picioarele peste marginea patului. Numele de telefon ale celorlalţi…?

— Le găseşti în agenda din biroul meu, în sertarul de sus din dreapta. Drogo, ştii că azi trebuie să merg să-l văd pe doctorul Steptoe? îi reaminti Emerald.

— Da.

Îşi puse pe el halatul. Afară, cerul era încă întunecat, noaptea retrăgându-şi fără grabă pentru a face loc dimineţii, după cum şi oamenii din oraşul adormit se vor retrage încet din confortul patului în mizeria dimineţii aspre de februarie. Probabil că pornise instalaţia de încălzire, pentru că Emerald putea auzi înteţindu-se familiara bolboroseală a sistemului.

— Bănuiesc că speri să las totul baltă şi să plec la macclesfield, îl acuză pe un ton tăios.

— Nu contează ce cred eu, contează ce simţi tu, îi răspunse Drogo blând, îndreptându-se către baie.

Nu putea. *Trebuia* să respecte programarea făcută de doctorul Steptoe. Altfel, rata recoltarea ovulelor şi ar fi trebuit să aştepte până când doctorul iniţia un nou program, adică peste alte câteva luni. Ştia şi Drogo lucrul ăsta. Jay nu era tatăl ei, iar ea nu era „copilul” al cărui ajutor l-ar fi aşteptat mama ei. Toată vechea amărăciune produsă de familie şi diluată în ultimii ani îi reveni cu putere în minte. De ce ar sacrifica şansa de a-i da lui Drogo un moştenitor doar aşa, ca să fie alături de mama ei? Ce făcuse Amber de-a lungul timpului pentru ea, ca să merite

sacrificiul ăsta? Inflamate de frică şi de panică, vechile răni emoţionale începură să doară din nou sub ţesuturile cicatrizate.

Drogo ieşi din baie, împrăştiind un parfum de piele curată şi frecându-şi părul cu un prosop. Îl iubea atât de mult şi ştia ce s-ar fi aşteptat de la ea să facă.

În sinea ei îi apăru imaginea bărbatului pe care încă-l considera adevăratul ei tată – Robert –, zâmbindu-i cu drag. Îi dăruise dragoste şi multe alte lucruri pe lângă nume şi legitimitate. Codul său moral putea să pară învechit faţă de standardele actuale, dar Emerald ştia foarte bine ce ar fi aşteptat el de la ea, şi, cumva, era important pentru ea să nu-l dezamăgească, deşi o parte din ea turba de furie, spunându-şi că nu poate rata ocazia de a începe tratamentul. Jay nu reprezenta aproape nimic pentru ea, în vreme ce copilul care ar fi putut deveni viitorul duce era totul. Ar putea înţelege oare Robert şi Drogo toate acestea?

Dar chiar când deschise gura să-i spună lui Drogo că nu intenţionează să renunţe la programare, ştiu că nu putea s-o facă.

— Cred că mai bine merg la Macclesfield. Vocea ei era încordată de efortul de a controla ce simţea cu adevărat. Nu e ceea ce mi-aş dori, dar este ceea ce trebuie.

Drogo puse prosopul jos.

— Da, a fost şi el de acord, şi, cu toate că n-o spuse, Emerald ştiu că el sperase ca ea să facă această alegere. Putu să-i vadă oglindită în privire iubirea pentru ea, iar ei i se umplură ochii de lacrimi.

— De ce a trebuit să se întâmple tocmai azi, din toate zilele posibile, Drogo?

— Nu ştiu, dar ştiu cât de mult va însemna pentru mama ta să te aibă alături.

— Jay nici măcar nu este tatăl meu.

— Nu, şi tocmai de aceea va avea nevoie mama ta de *tine;* şi nu doar Amber, ci şi ceilalţi. Vor avea nevoie de puterea şi de sprijinul tău. Iar în ceea ce priveşte afacerea asta cu născutul unui băiat, de câte ori trebuie să-ţi spun ca să mă crezi că am tot ce-mi doresc, pe tine şi pe copiii

noştri – Robbie şi fetele? Tu singură mi-ai fi mai mult decât de-ajuns…

— Nu, Drogo. Spui asta, dar nu e adevărat. Eşti ducele de Lenchester. Ai nevoie de un fiu al tău, căruia să-i transferi titlul.

— Emerald, ştiu cât e de important pentru tine, dar pentru mine nu a fost niciodată. Poate datorită modului în care am crescut – ca australian care nu ştia o boabă despre ce înseamnă să fii duce; habar n-am.

— Spui asta acum, dar dacă te răzgândeşti? Dacă vei înceta să mă iubeşti pentru că nu ţi-am dăruit un fiu?

— Asta nu se va întâmpla niciodată. Nu voi înceta să te iubesc.

O trase la pieptul lui şi o îmbrăţişă.

Toţi cei care o cunoşteau pe Emerald spuneau că are o personalitate formidabilă, dar Drogo ştia că, ascunsă în spatele acestui zid de apărare, se afla o Emerald care crescuse cu gândul că cei din jur nu o iubesc şi care reacţionase din cauza asta devenind dificilă şi pretenţioasă, chiar arogantă şi, uneori, extrem de dezagreabilă, fără a-i lăsa pe ceilalţi să-şi dea seama cât este de singură şi de înfricoşată. El ştia, de asemenea, cât de mult conta pentru ea să aducă pe lume un moştenitor al ducatului. Uneori se temea că această dorinţă conta pentru Emerald mai mult decât orice altceva, mai mult chiar decât propria ei fericire.

— Mai bine mă duc să-i sun pe ceilalţi, îi spuse el, desprinzându-se din îmbrăţişare.

Capitolul 58

Rose nu stătea în pat când sună telefonul. Rareori mai dormea după şase dimineaţa, iar somnul ei nu era niciodată profund. Simţurile i se adaptaseră necesităţii de a asculta, un obicei pe care şi-l dezvoltase în primii ani ai căsătoriei,

când aştepta neliniştită ca Pete să se întoarcă de la local şi număra treptele pe care le urca în siguranţă.

La început, era atentă la zgomotul făcut de motorul maşinii care trecea pe stradă, şi îşi ţinea răsuflarea până când îl auzea oprind maşina, semn că nu avusese niciun accident. Apoi, îl aştepta să intre, şi, în funcţie de cât timp îi luă să bage cheia în uşă, ştia cât a băut. În primii ani de căsătorie, stătea să-l aştepte, de multe ori aţipind într-un fotoliu la parter, asta după ce pierduse bătălia de a-l convinge să nu iasă, să nu bea şi, dacă bea, să nu conducă, dar încet, încet, atât de încet încât nici nu îşi dăduse seama, obiceiul se furişase în ea, până când devenise un automatism – se pregătea de culcare după miezul nopţii, fără ca Pete să sosească. Se întâmplase nu o dată ca Pete să se întoarcă la unu sau două dimineaţa şi să rămână la parter pentru a bea în continuare.

Odată ajuns în siguranţă acasă, se năşteau alte surse de îngrijorare: putea că bea mai mult şi apoi să cadă şi să se rănească, sau putea, dormind la parter, să vomite în somn şi să moară sufocat. Pentru a-l proteja de aceste pericole, era mereu în gardă, la datorie, pentru a-l ademeni şi vrăji să vină în pat la etaj, pe jumătate cărându-l în cârcă, pe jumătate trăgându-l pe scări, căzând uneori sub greutatea lui, cu sufletul plin de un amestec de furie copleşitoare, ruşine şi disperare, brăzdată de milă, vinovăţie şi necesitatea ei instinctivă de a încerca să-l iubească aşa cum era.

Poate că dacă ar fi avut un copil, copii, lucrurile ar fi stat altfel, dar Rose fusese prea înfricoşată să-şi asume riscul unui copil. I-ar fi fost suficient de greu să se împace cu propria istorie şi cu tot ce însemna aceasta, pentru a mai avea de-a face şi cu un soţ alcoolic. Din acest motiv continuase să ia anticoncepţionale, dar existau şi raţiuni practice, după ce Pete începuse să bea tot mai mult, devenind dependent de alcool. Cum ar fi putut avea grijă de un copil când avea deja un bărbat care trebuia îngrijit ca un copil?

Aşa trecuseră primii ani de băutură. În ultimii şase, nu

mai fusese nevoie să ia contraceptive şi nici nu mai avusese ocazia să-şi reconsidere decizia de a nu face copii, întrucât Pete îşi pierduse atât interesul pentru sex, cât şi capacitatea de a-l face cu ea – altă consecinţă a alcoolismului. Băutura era iubita lui, amanta, prietena, torţionarul – băutura era lumea lui, totul –, şi, după cum aflase Rose urmând sfatul doctorului şi participând la un curs al unei organizaţii de alcoolici, nu putea face nimic pentru a-i schimba comportamentul. Doar Pete însuşi o putea face. Singura persoană al cărei comportament îl putea influenţa era ea însăşi. Fusese îngrozitor de greu să accepte asta. La început, încă mai credea că are puterea de a-l opri din băut şi de a-l face „bine” din nou.

Laolaltă cu disperarea pe care i-o producea alcoolismul lui Pete mai avea un sentiment de vinovăţie: o luase pe panta băuturii pentru că se căsătorise cu ea? se întrebase chiar dacă faptul că se căsătorise cu Pete nu era, printr-un joc complicat de circumstanţe, o încercare de-a ei de a-şi rescrie propriul trecut şi problemele tatălui ei cu alcoolul. Crezuse, undeva, în obscuritatea subconştientului, că dacă l-ar fi putut ajuta pe Pete să se „vindece” şi-ar fi plătit „păcatul” de a se fi născut şi de a fi fost urâtă atât de mult de tatăl ei, care ajunsese şi el dependent de băutură pentru a-şi îneca amărăciunea? Cine ştie ce-i motivează pe oameni să facă tot ceea ce fac?

Ştia, într-adevăr, că ar putea fi vinovată – vinovată că se căsătorise cu el din prostească disperare că-l pierduse pe Josh. Vinovată că-şi dorise să nu se fi măritat cu el după ce Josh îi spusese că o iubeşte.

Povara vinovăţiei o făcuse să se simtă ca un hoţ la furat. Se căsătorise cu Pete pentru că-i era frică să stea singură cu ceea ce rămăsese din ea şi ceea ce pierduse. Ea îl obişnuise să-i dea ceea ce considera a fi o nouă identitate, care ar fi putut s-o protejeze – nu conştient, dar, desigur, asta făcuse. Niciodată în timpul căsătoriei lor nu-l lăsase pe Pete să vadă că încă-l mai iubeşte pe Josh, niciodată acesta nu îi dăduse de înţeles că bănuieşte care-i jocul ei, dar Rose se simţise mereu vinovată, undeva, în

profunzimea propriei conştiinţe, că nu-i putea da ceea ce-l îndreptăţea să primească în urma căsătoriei, pentru că deja îi dăduse lui Josh. Încercase să compenseze lucrurile devotându-i-se, făcând din el întreaga ei viaţă, dar era o viaţă care avea un mare gol, în loc de suflet. De aceea, nu-l putea învinovăţi pe Pete din cauza băuturii. Încercase să se lase în primii ani de căsătorie. De două ori intrase într-o clinică particulară de dezintoxicare. A doua oară suferise o serie de convulsii atât de violente, că personalul clinicii crezuse că va muri.

Dar nu murise.

Cu toate acestea, conform doctorilor, el se omora cu propria mână. „Se distrugea” era cuvântul care descria mai bine adevărul, în opinia lui Rose; o înceată şi dureroasă distrugere a propriului corp şi a propriei minţi, care o făcea să se simtă neajutorată şi chinuită.

După prima încercare de dezintoxicare, merseseră la Hong Kong, într-o vacanţă care ar fi trebuit să marcheze un nou început. Era ideea lui Pete. El dorea să-i dea ei o şansă să-şi „descopere” dimensiunea cantoneză, dar călătoria o făcuse să se simtă chiar mai străină în Hong Kong decât se simţea acum în Anglia. În Hong Kong descoperise că regulile nescrise care-i separă nu doar pe caucazieni de orientali, dar marchează şi numeroasele diviziuni din interiorul fiecărei categorii erau complexe, unanim acceptate şi protejate. Nu exista „loc” pentru unii ca ea, cu universul familial şi creşterea ei occidentală lipsită de griji, şi sângele care-i curgea în vene de la o mamă provenită din cele mai joase pături sociale. Fusese tratată cu un amestec de suspiciune şi dispreţ, fără a descoperi nimic din mama pe care o pierduse în copilărie.

Spre deosebire de tatăl ei, Pete nu era un alcoolic violent. Se retrăgea, pur şi simplu, în sine, într-un loc unde, în rarele sale momente de trezie, jura că se simte confortabil, chiar dacă, făcând asta, se distrugea.

Terminaţiile nervoase din mâinile şi picioarele lui deveniseră atât de deteriorate, încât cu greu mai putea merge sau ţine ceva în mână, iar ficatul său era distrus

aproape în întregime. Zăcea în camera de la etaj, pe care Rose o făcuse cât mai confortabilă pentru el. Putea dura săptămâni sau luni, nimeni nu ştia.

Nu-l putea lăsa nesupravegheat, nici măcar pentru câteva ore, deoarece atunci când o făcea, în ciuda stării sale fragile de sănătate, el ar fi vrut să iasă, să bea, să se simtă bine în compania după care tânjea. Uneori, Rose se întreba dacă n-ar fi fost, pur şi simplu, mai bine să-l lase să meargă, dar teama că va muri singur şi fără să-l îngrijească nimeni o împiedica.

Telefonul sună, speriind-o.

Nu putea fi Josh, desigur. Nu ar fi sunat atât de devreme dimineaţa. Nu ar fi sunat deloc acum, îşi aminti ea, pentru că-i spusese să n-o facă.

Fusese surprinzătoare revenirea lui Josh în viaţa ei, în ultimul an, sunând pur şi simplu la uşă ca s-o anunţe că decisese să renunţe la saloanele din New York şi să revină acasă.

Ea nu avea nicio intenţie să se implice într-o aventură cu el, dar lăsase oarecum garda jos şi, înainte să-şi dea seama, ajunsese să admită în faţa lui ceea ce refuza să admită în faţa altora, şi anume că nu ar fi trebuit să se mărite cu Pete. Pentru că de aici nu mai era decât un mic şi trădător pas până la a admite că l-a iubit, că îl iubea şi că îl va iubi mereu numai pe el, pe Josh.

— Părăseşte-l pe Pete, îi ceruse Josh.

— Nu pot. Are nevoie de mine, îi răspunsese ea. Nu are pe altcineva.

— Dar ce spui despre nevoile tale? Dar despre ale mele? fusese răspunsul lui Josh. Noi nu contăm? Nu e prea târziu pentru noi…

*

Ella îşi eliberă pe furiş degetele din strânsoarea pantofilor de îndată ce uşa liftului se închise, ascunzând-o în pântecul său lucios.

Fusese la o lansare de carte care durase mai mult

decât se aşteptase şi o dureau picioarele pentru că toată seara stătuse în picioare, discutând cu lumea prezentă la eveniment. Rolul ei ca redactor-şef la revista NY o obliga să participe la multe asemenea evenimente. NY era considerată de cunoscători drept cea mai prestigioasă şi de succes revistă, iar Ella fusese uluită când i se propusese să devină redactor-şef, la lansare, în urmă cu patru ani.

Amestecul nemaiîntâlnit între duritatea editorială faţă de chestiunile politice şi pagina de bârfe, ridicată în slăvi drept cea mai bună din oraş, adusese o audienţă cu opţiuni politice ferme, dar suficient de mondenă pentru a avea nevoie de poantele şi informaţiile culese de prin culise.

La acestea se adăugau paginile de modă extrem de bune, o secţiune de artă şi o agendă care ştia tot despre cine a fost unde, purtând ce, şi cu cine, şi cât de mult a donat organizaţiei caritabile favorite, aşa că nu era greu de văzut de ce a devenit *NY o* lectură obligatorie.

Cu mult înainte ca liftul să oprească la etajul inferior al apartamentului pe două etaje din Park Avenue, Ella îşi încălţă pantofii din nou şi se îndreptă de spate. Nu că ar fi fost cineva s-o vadă; Maria, menajera lor, se culcase, iar Olivia, de asemenea, adormise, probabil, în dormitorul pe care îl redecoraseră recent, cu zidurile pe care ea insistase să le acopere, spre iritarea Ellei, cu fotografii făcute de ea şi de Oliver – scene de stradă din New York, scene de pe plajă, din verile petrecute la Hamptons, portrete ale extraordinarului univers uman al oraşului.

Încă din momentul naşterii, în ciuda faptului că fusese fată, şi nu băiat, Oliver îşi adorase fiica. Chiar dacă Ella credea că ochii albaştri ai Oliviei şi părul ei închis la culoare proveneau de la propriul ei tată, Oliver decisese că aceste trăsături sunt ale lui; chiar dacă Ella simţea că felul ei dârz de a şi provenea de la străbunicul ei, Oliver decisese că este moştenirea lăsată de dârza lui mamă, şi aşa se luptau pentru drepturile pe care le avea familia fiecăruia asupra Oliviei, la fel de mult pe cât se luptau pentru orice altceva.

Un singur lucru nu stârnea controverse, şi acela era cât de mult o iubeau amândoi pe fiica lor. Departe de a

suferi de depresie postnatală, Ella se îndrăgostise imediat şi pasional de fiica ei.

Deschise uşa apartamentului, ştiind cu precizie că Oliver nu era acasă – fără a şti însă pe unde lucrează.

Putea bănui, îşi spuse ea cu cinism. Oliver era un binecunoscut şi foarte solicitat fotograf de modă, şi Ella nu putea uita că, şi înainte de căsătoria lor, tot ca fotograf de modă se culca frecvent cu modelele lui. Între ei nu era o legătură de dragoste, nu avea nicio pretenţie sentimentală asupra lui, şi nici el asupra ei. Nu discutaseră acest subiect, dar ştia că Oliver era conştient de curtea asiduă pe care i-o făcuse Brad după naşterea Oliviei. Oliver era cel care, împreună cu ea, o crease pe Olivia, şi Oliver era cel care o împiedicase să avorteze. Tot el fusese cel care se căsătorise cu ea de dragul Oliviei.

Din pricina tuturor acestor lucruri, dar şi pentru că ea credea că un copil avea nevoie de dragostea ambilor părinţi şi de protecţia pe care buna înţelegere a celor doi o poate aduce, nu cedase tentaţiei de a avea o relaţie cu Brad, relaţie care ar fi putut duce, în cele din urmă, la destrămarea căsniciei.

Oliver nu provocase nicio discuţie despre Brad, dar de ce ar fi făcut-o? Nu o iubea, la urma urmei. Cumva, acest lucru nici nu contase pentru ea multă vreme. Nu erau singurul cuplu de succes din Manhattan a cărui căsnicie se baza mai degrabă pe considerente practice decât pe sentimente. Dar, pe-atunci, Oliver nu iubea pe altcineva.

Ella îşi putea aminti destul de limpede momentul în care înţelesese că Oliver nu doar se culca cu extraordinar de atrăgătoarea tânără pe care o fotografia pentru *Vogue,* dar se şi îndrăgostise de ea. Era dimineaţa de Crăciun când întrerupsese fără să vrea conversaţia lui telefonică pe furiş cu iubita lui. Probabil că o iubea, de vreme ce o sunase în ziua de Crăciun, o zi care, de la naşterea Oliviei, îi fusese consacrată. Nu-i vorbă, Ella nu ceruse explicaţii despre telefon. Nu ar fi avut niciun sens. Căsătoria lor fusese un aranjament civilizat, în care acuzaţiile de infidelitate nu-şi aveau locul. Acum aştepta, pur şi simplu, ca el să-i spună

că vrea să divorţeze. Ar fi putut să i-o ia înainte, să-i spună ea prima că vrea să divorţeze, dar ştia că Olivia nu ar fi iertat-o niciodată şi ar fi învinovăţit-o pentru destrămarea familiei, iar ea nu voia asta.

Merse în bucătărie să-şi facă o ceaşcă de ceai, cum îşi făcea mereu când venea târziu. Proptit de ceainic era un bilet scris de mâna Mariei. Prima dată când îl citi, mintea Ellei refuză să accepte.

Îl ridică la nivelul ochilor, cu mâna tremurândă, citind mesajul din nou. Tatăl ei avusese un atac de cord şi se afla în spital. Nu, era imposibil. Îl văzuse în ianuarie, când zburase până în Anglia pentru o întâlnire la care discutase posibilitatea de a lansa propria ei revistă pentru adolescente în Marea Britanie, luând-o şi pe Olivia cu ea, iar el avea, ca de obicei, o stare de sănătate bună.

Drogo fusese cel care sunase, dar când Ella sună înapoi, nu-i mai răspunse nimeni, astfel că sună la Fitton Hall, iar inima începu să-i galopeze năvalnic în piept când John îi confirmă că tatăl ei era foarte bolnav şi fusese internat la Terapie intensivă.

Conducea o revistă de succes, aşa că nu avea niciun motiv să se panicheze la gândul că trebuia să-şi rezerve un bilet de avion la un zbor transatlantic, dar mâinile îi tremurau, şi la fel şi vocea, când sună pentru a face rezervarea ca să meargă acasă, la căpătâiul tatălui ei.

Nu avea niciun sens s-o trezească pe Olivia, deşi Mariei trebuia să-i spună ce intenţionează să facă şi, de asemenea, să-i lase un mesaj lui Oliver, care era plecat la o şedinţă foto pentru revistă şi urma să se întoarcă peste câteva zile.

Tatăl ei era bolnav, poate pe moarte. Părea imposibil şi ridicol ca ea, care trăia în America de aproape douăzeci de ani, să se simtă brusc atât de vulnerabilă şi de nefericită, precum un copil căruia îi este frică să nu fie părăsit. Atât de singură.

Capitolul 59

Janey se ridică în grabă de pe scaunul ei din sala de aşteptare când uşa se deschise, dar, văzând-o pe Emerald, chipul i se linişti. Nu fuseseră niciodată apropiate, dar era singură aici de ceva ore, după ce John se întorsese la Fitton Hall, promiţându-i că va reveni cât putea de repede, iar povara îngrijorării pentru viitorul tatălui ei şi pentru perspectivele sumbre ale lui John creştea tot mai mult, minut cu minut. Ezită, dar emoţiile o copleşiră. Ea şi Emerald crescuseră împreună şi aveau amintiri de familie comune, lucruri care contau acum mult mai mult pentru Janey decât disensiunile din trecut.

— Emerald! Emoţiile o sufocau în timp ce se grăbi spre sora ei vitregă, izbucnind în lacrimi.

Emerald nu ştia care dintre ele era mai mirată când se apropie şi mai mult şi o îmbrăţişă pe Janey, vrând parcă s-o protejeze, înainte să spună, pe un ton pragmatic:

— Spune-mi ce se întâmplă.

— Nimic, reuşi să ofteze Janey printre lacrimi. Cine ar fi spus că, dintre toţi oamenii, prezenţa lui Emerald aici putea fi atât de reconfortantă. Nu s-a întâmplat nimic. Numai că îmi pare atât de bine să te văd, recunoscu ea. M-am simţit atât de singură.

— L-ai văzut pe tatăl tău? o întrebă Emerald, mascându-şi reacţia emoţională la ceea ce spusese Janey cu atâta simplitate.

— Nu. Mama, mama ta este cu el şi, după cum mi-au spus asistentele, pur şi simplu nu vrea să plece de lângă el. I-au spus că sunt aici şi că ai aflat şi tu, dar ea tot nu vrea să-l părăsească. Ştii cât de devotaţi au fost mereu unul faţă de celălalt.

— Medicii au spus ceva? o întrebă Emerald.

— Nu e nimic nou de spus. Orele care urmează sunt critice. Cred că e îngrozitor, nu? Am încercat să-mi imaginez ce aş simţi dacă ar fi fost vorba despre John. Nici nu suport să mă gândesc la aşa ceva, este prea dureros.

Turui toate acestea, fericită că nu mai este singură,

însă cu toate că pentru oricine altcineva ar fi putut părea prosteşti, Emerald ştia exact ce voia să spună Janey.

Pentru prima dată în viaţă, Emerald privi cu înţelegere în ochii surorii sale vitrege.

Greaţa pe care o simţise Emerald mai devreme reveni, dar reuşi să treacă peste ea. Nu era momentul acum să admită cât de mult o îngrozea perspectiva vieţii fără Drogo.

— Nu mi-am imaginat că se poate întâmpla aşa ceva. Nici tu, nu-i aşa? o întrebă Janey aproape rugător. Tati părea mereu atât... atât de prezent, şi nu te poţi gândi că va veni o zi în care nu va mai fi. Sunt atât de îngrijorată din pricina lui, Emerald. Nu vreau să moară.

Începu iar să plângă.

— Atunci, nu trebuie să te mai gândeşti la aşa ceva, spuse Emerald pe un ton ferm. Trebuie să-ţi spui că este pe punctul să se facă bine.

Cuvintele ei avură un efect mai mare decât cel scontat. Sora ei vitregă îi adresă o tentativă de surâs umed şi-i spuse:

— Mi-aş fi dorit să-ţi semăn mai mult, Emerald. Ai fost mereu atât de... atât de stăpână pe situaţie. Nu pare să-ţi fi mers nimic prost. Tu şi Drogo sunteţi atât de norocoşi.

Norocoşi? Ea? Dacă ar şti Janey.

— Janey, ai un soţ care te iubeşte şi doi fii zdraveni, sublinie cu hotărâre Emerald. „Doi fii, nu unul şi cu siguranţă niciunul”, se gândi ea. Janey era atât de oarbă şi nu vedea că Emerald era cea care o invidia pe ea pentru că avea ceea ce ea îşi dorea cu disperare! În momentele de deprimare şi le imagina deseori pe surorile ei, şi în special pe Janey şi pe Polly, cu fiii lor, schimbând priviri conspirative şi discutând despre incapacitatea ei de a-i da un moştenitor lui Drogo. Dar Janey nu părea să-şi dea seama de gândurile care-i treceau prin cap lui Emerald. În schimb, ea scutură din cap şi scoase un mic hohot amar de râs.

— Doi fii sănătoşi care ar putea fi trimişi în orice zi acasă, pentru că nu le mai putem plăti taxele la şcoală.

Asta e, Fitton este încă a noastră, deci au o casă la care să se întoarcă. Tocmai voiam să-l întreb pe tati dacă ne poate ajuta. Acum mă simt atât de egoistă că mă gândeam la aşa ceva.

Janey nu-şi dădea seama de ce îi făcuse aceste mărturisiri lui Emerald, dar era prea târziu să-şi retragă cuvintele şi, în mod ciudat, se simţea chiar uşurată că le rostise. Era, probabil, ceva legat de situaţia în care se aflau, de intimitatea sălii de aşteptare şi de tot ceea ce presupuneau acestea.

Emerald se încruntă. Presupusese mereu că John şi Janey o duceau bine.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea direct. Şi nu spune că nimic, pentru că ceva trebuie să se fi întâmplat.

Rolul de surioară confidentă era unul nou pentru ea, şi era surprinsă cât de repede îl adoptase, ba chiar mai surprinsă cât de confortabil i se părea, de parcă trăia pentru prima dată o experienţă la care visase în secret, dar de care nu avusese parte.

— John a încredinţat toţi banii noştri unui… prieten, care i-a investit şi a pierdut, asta s-a întâmplat, îi spuse Janey la fel de direct, de parcă şi-ar fi încredinţat lui Emerald toată viaţa, şi el este extrem de îngrijorat. Nu ştiu ce-am să fac, Emerald. Dacă tati supravieţuieşte, nu pot, pur şi simplu, să-l fac să se neliniştească spunându-i toată tărăşenia şi cerându-i ajutorul.

— Cât aţi pierdut? o întrebă Emerald.

Janey ezită, uitându-se peste umăr, chiar dacă erau singurele persoane din sala de aşteptare, înainte să recunoască:

— Peste un milion de lire. Tot ce aveam. Vezi tu, când investiţia nu a făcut profitul pe care-l aşteptau, au investit cu toţii şi mai mulţi bani, la sfatul aşa-zisului prieten. Bietul John! Este atât de dificil pentru el. Vezi tu, a fost mereu priceput cu banii şi atât de… de sensibil şi de încredere. M-am sprijinit pe el pe tot parcursul căsătoriei noastre şi simt acum, ei bine, mă simt vinovată, Emerald. Ar fi trebuit să mă interesez mai mult de problemele noastre financiare.

Nu trebuia să mizez pe faptul că el poate purta în cârcă toată responsabilitatea.

Emerald se gândi rapid, în vreme ce asculta ce-i spunea Janey. Drogo o avertizase că familia ar putea avea nevoie de ea, dar nici măcar el nu putuse anticipa ceva de anvergura aceasta.

— Uite, de ce nu vrei să te ajut eu?

Faţa lui Janey se înroşi.

— Tu? Dar… de ce ai face-o?

„De ce, chiar?”

— Suntem o familie, a fost singurul răspuns pe care i-l putu da Emerald, iar mama cu siguranţă va mirosi că ceva nu e în regulă. Ştii că aşa face.

— Da, aşa e, recunoscu Janey, dar nu pot lua bani de la tine, Emerald. Vocea ei suna îngrozitor de stânjenită. Nu ţi-am spus pentru că… pentru asta, şi, pe de altă parte, John nu ar accepta niciodată. Mândria lui ar fi rănită îngrozitor.

— Atunci nu-i spune, o sfătui Emerald.

Ignorând-o, Janey spuse cu glasul tremurat:

— Nu pot să te las să-mi dai un milion, Emerald.

Ştiuse mereu ce bogăţie avea la îndemână Emerald, dar să facă o asemenea ofertă… Janey era sfâşiată între sentimentul de recunoştinţă şi grija mult mai realistă că John ar putea să nu accepte.

— Adică, ai fi dispusă ca băieţii tăi să fie puşi într-o situaţie jenantă, spunându-li-se că trebuie să părăsească şcoala, iar tu să pierzi Fitton? Vocea lui Emerald era în mod deliberat batjocoritoare. Mi se părea că eşti peste nivelul ăsta, Janey.

— Nu pot accepta, repetă Janey, dar Emerald simţea că hotărârea din tonul ei începuse să se destrame.

— Este ceea ce ar face Jay, dacă ar putea, şi este ceea ce propriul meu tată ar vrea să fac. Suntem o familie, la urma urmei, Janey. Copiii tăi sunt nepoţii mei, şi mi-ar plăcea să cred că, dacă ni s-ar întâmpla ceva, mie sau lui Drogo, fiicele mele vor fi capabile să găsească pe cineva…

— Bineînţeles că vor putea. Ştii prea bine asta.

Instinctele materne ale lui Janey au fost stârnite de îndată, aşa cum Emerald ştia că se va întâmpla.

În mod secret, lui Janey i-ar fi plăcut să aibă o fată şi le adora pe fiicele lui Emerald.

Ce ciudat, reflectă Emerald, nu avusese deloc până acum revelaţia că i se părea firesc pe undeva, în străfundul sufletului, gândul că, la nevoie, fiicele sale ar putea fi crescute de una dintre surorile sale pe care ea însăşi crescuse detestându-le.

— Nu fac asta pentru tine, Janey, continuă ea cu hotărâre. O fac pentru noi toţi. Tu locuieşti, la urma urmei, cel mai aproape de Denham şi n-ai putea să sari în ajutorul mamei mele şi a tatălui tău la timp, dacă îţi faci probleme pe tema datoriilor lui John.

Ceea ce spunea Emerald era adevărat, recunoscut Janey.

— Suntem o familie, repetă Emerald, şi avem de-a face cu o situaţie dificilă. Va trebui să-ţi sacrifici timpul, şi este normal să contribui şi eu cumva, ceea ce, în acest caz înseamnă să te ajut să-ţi joci rolul.

— Ei bine, dacă pui problema aşa… renunţă Janey. Ar fi o uşurare atât de mare să nu mai aibă pe cap problemele acelea îngrozitoare şi ar putea să se concentreze în întregime s-o ajute cât poate pe Amber.

— Aşa o pun, spuse Emerald. Şi sunt sigură că există o posibilitate să aranjăm cu administratorii fondului să descopere că ar mai fi nişte bani care să vă aparţină în fondul vostru, în aşa fel încât mândria lui John să nu fie într-atât de afectată.

Janey scoase un mic ţipăt care ar fi putut de protest sau de acceptare.

— Atunci s-a aranjat, spuse Emerald cu fermitate, interpretând răspunsul lui Janey drept acceptare. Vom pune la punct totul de îndată ce se va putea.

Înainte ca Janey să mai poată ridica şi alte obiecţii, schimbă subiectul, informând-o despre aranjamentele întreprinse de Drogo şi adăugă:

— Drogo trebuie să vină de îndată. I-a telefonat lui

Robbie după ce John ne-a sunat pe noi şi apoi lui Polly, şi a aranjat să fie luaţi de la aeroportul din Manchester şi aduşi direct aici. Am trimis o maşină s-o aducă pe Cathy.

— Crezi că vor veni şi Rose şi Ella?

— Habar n-am.

Că Rose va veni, Emerald se îndoia. Nu discutaseră niciodată despre înstrăinarea dintre mama ei şi nepoata faţă de care fusese atât de apropiată, dar fuseseră mereu conştiente de ea.

Iniţial, Emerald fusese încântată, chiar triumfătoare. Amber era mama ei, până la urmă, şi era normal şi corect ca ea, şi nu o bastardă ca Rose, să fie favorita ei. Mai apoi însă, triumful ei îşi pierduse cumva savoarea. Era ciudat cum o singură faptă poate mătura în întregime istoria unei relaţii şi o poate metamorfoza pe vecie, fie că era vorba despre o faptă generoasă, fie despre o nedreptate.

Pe parcursul unei singure seri, în câteva ore, Rose îi schimbase viaţa complet, prin bunătatea sa. Niciuna din ele nu mai pomenise acea noapte, în rarele ocazii în care se întâlniseră, dar amintirea aceea era încă prezentă, un secret care le lega şi care o făcuse pe Emerald să se vindece de eterna ei invidie.

Va veni oare Rose? Emerald a fost surprinsă să constate cât de mult îşi dorea s-o vadă.

Capitolul 60

Ce se întâmpla la Macclesfield? Rose se uită la telefon. Îşi dorea cu disperare să fie acolo, lucru care-i dădu un mic fior de surpriză.

De atâţia ani încetase să mai aibă acea veche şi specială intimitate cu mătuşa ei, după ce, plină de amărăciune şi durere, descoperise că fusese, pur şi simplu, folosită de mătuşa ei, Amber, care nu o iubise niciodată aşa cum pretinsese.

Se văzuse tot mai rar cu „familia” de când sănătatea

lui Pete se deteriorase – ceea ce nu însemna că, între ei, se produsese o ruptură deschisă. Era, de fapt, naşa unuia dintre băieţii lui Janey şi a celei mai mari dintre fiicele lui Emerald, dar nu se aştepta la această dorinţă iraţională de a fi acolo.

De ce-ar fi mers? Mătuşa Amber nu avea nevoie de ea acolo. La urma urmei, avea trei fete şi două fete vitrege, care însemnau pentru ea mult mai mult decât însemnase vreodată Rose.

Dar *ea* era cea care avea nevoie să fie acolo, recunoscu Rose. Ea dorea să fie acolo şi trebuia să fie acolo.

Traversă bucătăria rapid, luă telefonul şi formă numărul pe care-l ştia pe dinafară.

Din momentul în care, la capătul firului, nu se mai auzi telefonul sunând, ştiu dintr-odată că era Josh, doar după respiraţia lui.

— Sunt eu, îi spuse Rose. Am nevoie de ajutorul tău.

Nu ceda, de fapt, dorinţelor sau iubirii pentru el, nu făcea asta pentru ea, ci pentru Amber, căreia îi datora atâtea.

În mai puţin de cinci minute totul a fost aranjat. Josh urma să aibă grijă de Pete, astfel că ea putea pleca la Macclesfield. Se luptase atât de mult să-l excludă pe Josh din viaţa ei, să-şi interzică şi să-i interzică şi lui să vorbească despre dragostea dintre ei, pentru că era căsătorită cu Pete, dar soarta decisese, şi Rose ştia că nu avea de ales.

*

— Aşadar, ce să-i spun domnului Oliver când se întoarce? întrebă Maria.

Ridicându-şi privirea în timp ce verifica dacă are paşaportul în portofel, Ella spuse:

— Să-i transmiţi că a trebuit să merg acasă pentru că tatăl meu a avut un infarct. Trebuie să plec, Maria, taxiul aşteaptă. Ai grijă de Olivia în locul meu şi dă-i o grămadă

de pupici din partea mea, da?

Nu mai putea amâna, altfel ar fi pierdut avionul şi nu mai avea altul până dimineaţă. „Doamne, Dumnezeule, fă ca tata să fie în viaţă când voi ajunge ea acolo”. Era inutil să-şi dorească acum să fi petrecut mai mult timp cu el când îl vizitase, în ianuarie.

*

Josh ajunse când promisese. Doar vederea lui i-a fost suficientă lui Rose ca să reînvie sentimente pe care ştia că nu are voie să le aibă. Se căsătorise cu Pete din proprie voinţă, nimeni n-o forţase. Pur şi simplu, nu-l putea părăsi pentru că-l iubea pe Josh.

Se simţea periculos de aproape să-şi dea pe faţă sentimentele, să cedeze. Se simţea ca în ceruri în braţele lui Josh, şi atât de protejată, cu familiara lor tihnă şi căldură.

— Nu trebuia să te sun.

— Bineînţeles că trebuia, spuse Josh şi îi şterse cu degetul mare o lacrimă care-i aluneca pe obraz, adăugând cu blândeţe: Aş fi fost îngrozitor de gelos dacă ai fi cerut ajutorul altcuiva. Vreau să ştii că poţi apela totdeauna la mine, Rose, pentru orice.

— Ştiu că pot şi… şi am vrut ca tu să fii aici, dar este atât de nedrept să… să te implic.

Josh îi mângâie părul, descoperindu-i chipul, şi apoi îi prinse bărbia în căuşul palmelor sale pentru a o privi în ochi.

— Nimic din ce se întâmplă între noi doi sau din ceea ce simţim unul pentru celălalt nu poate fi altfel decât perfect şi normal. A fost prostia mea că nu mi-am dat seama cât de mult te iubesc şi că te-am lăsat să pleci. Nu, nu spune nimic, ştiu că eşti căsătorită cu Pete, ştiu că nu-l vei părăsi, dar asta nu înseamnă că noi nu putem fi prieteni, nu-i aşa?

— Prieteni? Vocea lui Rose se frânse când rosti cuvântul. Josh, nu mă pot încrede în mine să-ţi fiu doar

prietenă.

— Atunci, mai bine ai încredere în mine în loc să-ţi faci probleme din cauza ta şi a viitorului tău, pentru că-ţi spun eu că puteam fi prieteni. Ştiu ce crezi în legătură cu datoria pe care-ţi imaginezi că o ai faţă de Pete.

— Trebuie îngrijit 24 din 24 de ore, Josh. Nu va mai fi niciodată sănătos – băutura a făcut ravagii prea mari –, dar mai poate trăi ca invalid ani la rând. Nu contează cât de mult te iubesc şi vreau să fiu cu tine, nu-l pot abandona.

— Nu ţi-aş cere-o. Lasă-mă să te ajut, Rose. Lasă-mă să fac parte din viaţa ta, chiar şi ca prieten.

— Nu te pot ruga să faci asta.

— Nu trebuie să mă rogi. Eu sunt cel care-ţi face oferta. Te iubesc şi fără tine viaţa mea a fost insuportabil de goală. Când m-am întâlnit întâmplător cu Ella pe Fifth Avenue şi mi-a spus despre Pete, am ştiut că trebuie să mă întorc să fiu cu tine; nu mă izgoni, Rose. Am la fel de multă nevoie de tine ca Pete. Într-o zi, vom avea vârsta pe care o au mătuşa şi unchiul tău. Ştiu, mai presus de orice, că aş vrea ca atunci când va veni momentul, mâna ta să fie ultima pe care s-o ţin şi chipul tău să fie ultimul pe care-l văd. Poţi fi soţia lui Pete, dar eşti iubirea mea şi vei fi mereu, şi, cumva, vom face ca asta să devină realitate, Rose, îţi promit.

Şi, din câte îl cunoştea Rose, Josh îşi ţinea mereu promisiunile.

Capitolul 61

— Stăm de o groază de vreme aici, Emerald. Ce crezi că se întâmplă? Nimeni nu ne spune nimic.

Emerald simţea neliniştea din vocea lui Janey.

— Stai aici, îi spuse. Voi merge să văd dacă pot afla ceva.

Spitalul era mai aglomerat decât fusese când sosise acolo. Una din cele două funcţionare de la biroul de

recepţie al Secţiei de terapie intensivă o privi cu înţelegere când Emerald îi spuse că nu venise nimeni să le comunice care este starea de sănătate a lui Jay, dar nu ştiu să-i spună când exact l-ar putea vedea pe medicul specialist.

— Pot să vă fac nişte ceai, se oferi recepţionera, şi voi încerca să aflu informaţii de la asistenta secţiei.

— Ar fi bine, te rog frumos, îi mulţumi Emerald. Mama este încă alături de tatăl meu vitreg şi suntem cu toţii îngrijoraţi şi de starea ei, desigur.

— Ai reuşit să afli ceva? o întrebă Janey de îndată ce Emerald se întoarse în sala de aşteptare.

— Nu, dar ne vor trimite nişte ceai. Se uită la ceas. Drogo ar trebui să apară în curând.

O enerva într-o oarecare măsură să accepte că Drogo ar fi putut obţine mai multe informaţii de la personalul spitalului decât ea însăşi, dar, de-a lungul anilor, Emerald căpătase într-o oarecare măsură o viziune practică asupra existenţei şi ştia că nu avea niciun sens să se amărască din pricina lucrurilor pe care nu le putea schimba. Nu atunci când putea organiza problemele cu care trebuia să se confrunte.

— Când ajung ceilalţi aici, va trebui să discutăm despre ce se va întâmpla pe mai departe, o avertiză pe Janey. Ştiu că prioritatea numărul unu pentru tine, Ella şi gemene va fi tatăl vostru şi ce se întâmplă acum, dar trebuie, de asemenea, să fim practici. Sunt lucruri care trebuie discutate şi trebuie făcute anumite aranjamente.

Emerald se referea la cazul în care tatăl ei murea, Janey ştia.

*

În mica secţie de Terapie intensivă, Amber nu se gândea la nimic altceva decât la Jay. La un moment dat, începuse să-i vorbească, câteva cuvinte la început, mai mult dând glas propriilor gânduri, nu altceva, apoi îi simţi degetele că tremură în mâna ei şi ştiu că o aude, aşa că vorbi în continuare, nu despre teama de a-l pierde, ci

despre trecut, despre momentele lor fericite, despre dragostea lor. Râse şi plânse pe măsură ce evoca şuvoiul de memorii, fiind cuprinsă, după aceea, de un sentiment de pace.

Încă îi ţinea mâna. Se simţea obosită, ochii îi erau uscaţi de căldură, iar gâtul o durea de la vorbit. Iubirea împărtăşită este un dar minunat, care-i transformă pe iubiţi, iluminând partea întunecată a vieţii, trecând dincolo de mortalitatea trupului.

*

— Drogo!

Robbie avea nouăsprezece ani şi se considera adult, dar în secunda când îl văzu pe Drogo, simţi că îi dau lacrimile, amintindu-şi cum simţea că în copilărie, îl avea mereu pe tatăl său vitreg alături, gata să-l sprijine şi să-l protejeze.

Prins în îmbrăţişarea călduroasă a lui Drogo, îl întrebă temător:

— Cum se simte bunicul?

— Ultima dată când am vorbit la spital spuneau că starea lui este stabilă.

— O să… o să moară?

— Nu ştiu, Robbie, îi răspunse Drogo cinstit. A avut ceva care pare un infarct serios, dar dacă privim partea plină a paharului, bunicul tău este un om foarte puternic şi hotărât, şi dacă poate supravieţui cineva după o treabă ca asta, atunci el este unul dintre aceia. Vom şti mai multe după ce medicul specialist va primi rezultatul analizelor.

— Când l-am văzut la Crăciun glumea şi-mi spunea că m-ar umili dacă ar veni la schi cu mine.

— Mi-e teamă că da. Mai avem un sfert de ceas până aterizează avionul mătuşii Polly, din Veneţia, aşa că hai să bem o cafea cât timp p aşteptăm.

*

Manchester! Ciudat cum mirosea mereu a ploaie, chiar şi într-o zi uscată ca aceea, se gândi Polly când coborî din avion.

— Polly!

Nu se aşteptase s-o întâmpine cineva la aeroport, dar simţi o uşurare să-l audă pe Drogo strigând-o, deşi a fost dezamăgită că nu avea alte ştiri despre tatăl ei.

— O să-l putem vedea pe bunicul, Drogo? îl întrebă Robbie îndată ce urcară tustrei în maşină şi Drogo începu să conducă spre sud, către Macclesfield.

— Depinde de medicul specialist. Am vorbit deja cu secretara lui, care mi-a confirmat că ne va vedea şi ne va da informaţii de îndată ce-l va consulta pe Jay şi va vedea rezultatele analizelor pe care deja i le-au făcut.

— Dar este în viaţă acum, nu-i aşa? îl presă Robbie neliniştit pe tatăl său vitreg, punând întrebarea pe care Polly nu se simţea în stare s-o pună.

— Da, este, confirmă Drogo.

— L-ai văzut? întrebă din nou Robbie.

Drogo clătină din cap, negând.

*

În sala de aşteptare intră o soră cu o tavă pe care se aflau două căni din ceramică groasă, pline cu ceai, nişte plicuri cu zahăr şi câteva pachete mici de biscuiţi. Puse totul pe măsuţa de melamină, înainte să părăsească încăperea.

— Nu am crezut că voi fi vreodată atât de recunoscătoare pentru o cană de ceai, spuse Janey întinzându-se după una din căni.

Emerald se uită la cana rămasă. Ceaiul din ea era închis la culoare şi puternic mirositor. Ezitând, întinse mâna după cană, dar se opri când stomacul ei, strâns de greaţă, reacţionă la vederea şi mirosul ceaiului.

— S-a întâmplat ceva? o întrebă Janey.

— Nimic, minţi Emerald.

Nu era nevoie să-i dea lui Janey de înţeles că era atât

de afectată de infarctul lui Jay, încât avea o senzaţie de greaţă; nu în aceste momente, când, după cum îi spusese Drogo, ea era cea care ar fi trebuit să fie puternică.

Cu toate acestea, nu putu bea ceaiul, care rămăsese neatins când sosi Drogo, zece minute mai târziu.

— Unde e Polly? îl întrebă Emerald după ce-l îmbrăţişă pe Robbie.

— Va veni de imediat. A vrut să-l sune pe Rocco, să-i spună că a ajuns fără probleme.

Emerald încuviinţă.

— Drogo, mi-e sete, dar ceaiul pe care l-au adus pare îngrozitor de tare. Poţi să-mi aduci nişte apă?

— Să văd ce pot face. Drogo se uită la ceas. Dar, mai întâi, vreau să-i mai dau un telefon asistentei doctorului şi să aflu exact când va veni aici.

Sosirea gemenelor, practic în acelaşi timp, în sala de aşteptare declanşă o nouă rundă de îmbrăţişări între fraţi şi surori, dar şi un nou val de întrebări neliniştite.

— Drogo a plecat să-i telefoneze asistentei medicului, atât putu să le spună Emerald. Nu ştim până nu-l consultă pe Jay.

— Îl putem vedea pe tati? Dar mami unde este? întrebă Cathy, cea mai „vârstnică” dintre gemene.

— Nu-l puteţi vedea, iar mami este cu el, le răspunse Emerald. Când simţi că gemenele erau pe punctul să înceapă să protesteze, le reaminti pe un ton hotărât: Nu uitaţi că tatăl vostru este internat la Terapie intensivă şi că este, probabil, sub efectul sedativelor.

— Emerald are dreptate, sări Janey în ajutorul ei, văzându-l pe Drogo că se întoarce în sala de aşteptare.

— Medicul va întârzia, le spuse el, pentru că a apărut între timp o urgenţă unde a trebuit să se ducă, dar va veni în scurt timp aici. Amber este cu Jay şi refuză cu tărie să plece, după cum vă puteaţi aştepta.

— Biata mami, spuse Cathy. Ea şi tati au fost mereu atât de devotaţi unul altuia. În vocea ei plutea o teamă căreia niciunul dintre cei prezenţi nu voia să-i dea glas – şi anume că Jay nu va supravieţui.

Mulţumită lui Drogo, le-au fost aduse nu numai ceşti de ceai şi de cafea alături de o sticlă cu apă îmbuteliată, pentru Emerald, ci şi nişte sandviciuri surprinzător de bune, după cum spuse Robbie, singurul care mâncă unul.

— Nu avea niciun sens să batem atâta amar de drum, dacă nu ne lasă să-l vedem pe tati, se frământa Cathy.

Emerald răsuflă prelung, şi apoi, spuse păstrându-şi sângele-rece:

— Da, aşa este. E o ocazie foarte bună să discutăm unele lucruri importante, deşi aş fi preferat să aşteptăm până când ajunge şi Rose aici.

— Crezi că va veni? o chestionă Janey.

Emerald nu avea habar, dar ştia că problema care o frământa nu putea fi discutată şi nici rezolvată fără Rose.

— Cu siguranţă, ar trebui să fie aici de dragul lui mami, se auzi vocea lui Cathy, aspră şi suficient de puternică pentru a răzbate prin uşa întredeschisă, în spatele căreia Rose, aflată pe coridor, încă ezita să intre. În special când te gândeşti la câte a făcut mami pentru ea.

— Nu a făcut nimic în plus pentru Rose faţă de ce a făcut pentru noi ceilalţi... începu Emerald să sublinieze, întrerupându-se brusc atunci când Rose împinse uşa şi intră în sala aşteptare.

— Cu excepţia faptului că voi sunteţi toate fiicele ei, ale lui Jay sau ale amândurora, cum e cazul gemenelor, în vreme ce eu nu sunt, spuse ea calmă.

— O, Rose, Cathy nu vorbea serios, se grăbi Janey să spună şi la fel de repede se ridică şi o îmbrăţişă călduros. Cu toţii suntem tensionaţi şi îngrijoraţi.

Cathy, care se fâstâcise şi avea o privire vinovată, confirmă:

— Janey are dreptate. Îmi pare rău, Rose, nu am vrut să sune aşa.

— Nu? Atunci ce ai vrut să spui? Poate că, de vreme ce tatăl meu a fost dezmoştenit de străbunica noastră comună, eu nu ar fi trebuit să am banii depuşi într-un fond mutual? Sau poate că, de vreme ce este atât de evident ce sunt, ar fi trebuit, aşa cum aceeaşi străbunică susţinea cu

multă hotărâre, să fiu trimisă înapoi, în mahalalele din Hong Kong, şi lăsată să mor acolo?

Rose văzu că-i şocase pe toţi. Nu fusese intenţia ei, dar conversaţia pe care o auzise fără vrerea ei nu atinsese doar o coardă sensibilă, ci apăsase un arc, eliberând din cutie drăcuşorul unei autoapărări distructive.

— Acum, este rândul meu să-mi cer scuze.

Ridică obosită din umeri şi îşi trecu mâna prin păr.

— Nu ne e de niciun ajutor să ne purtăm de parcă am fi la grădiniţă, le spuse Emerald tuturor. Acum, că Rose este aici, cred că ar trebui să discutăm despre ce este nevoie să facem, cât timp mai putem. Avem o groază de lucruri de pus la punct în vreme ce stăm aici împreună, le reaminti ea surorilor sale.

Janey păli şi o privi, gata să izbucnească în lacrimi, în vreme ce Robbie voia să pară matur, aşa cum stătea alături de ea.

— Nu cred că este momentul potrivit să discutăm despre asta. Oare n-ar trebui să aşteptăm să vedem ce ne spune doctorul înainte de a începe să facem vreun plan? se repezi Cathy la Emerald pe un ton aspru. La urma urmei, părinţii noştri şi-au făcut, probabil, propriile planuri, în caz că se întâmplă ceva.

— Dimpotrivă, îi spuse Emerald cu hotărâre, nu pot să-mi imaginez un moment mai potrivit. Discuţia pe care vreau s-o purtăm se referă la ceea ce ne-ar rezerva viitorul şi, în opinia mea, este cel mai bine să discutăm aceste lucruri câtă vreme avem timp s-o facem. Trebuie să discutăm despre afacere. Ştim cu toţii cât de mult înseamnă afacerile pentru mami.

Deoarece nimeni nu avu nimic de comentat, Emerald continuă:

— Poate că aţi fost cu toţii prea ocupaţi cu propriile voastre vieţi pentru a vedea ce se întâmplă la capătul londonez al treburilor, şi, desigur, este firesc ca eu să văd lucrurile mai clar şi să fiu conştientă de ele, pentru că locuiesc acolo.

— Ce vrei să spui? întrebă Polly. Fabrica merge bine.

Ştiu că Angelli are mult de lucru.

— O fi mergând bine fabrica, dar vorbesc despre magazinul din Walton Street, o lămuri Emerald. Mami nu vine la Londra atât de des cum venea odinioară şi mă aştept ca, pe viitor, să nu mai vină deloc, indiferent ce se va întâmpla.

— Ei bine, magazinul poate fi închis, nu-i aşa? întrebă Janey, după o lungă pauză în care rumegară cu toţii spusele lui Emerald.

— Poate fi închis, da, recunoscu Emerald.

Nu erau atât de apropiaţi încât să le poată explica celor din jur cum se simţise când văzuse chipul mamei sale în timp ce se uita la dormitorul decorat cu materiale de la Designers Guild, chiar dacă ea nu ar fi fost genul de persoană care să deteste să vorbească despre propriile sentimente. Faptul că întrezărise atâta tristeţe şi confuzie în expresia feţei mamei sale îi reamintise lui Emerald cât de importantă era pentru Amber afacerea cu decoraţiuni interioare. Pe-atunci nu o interesase prea mult, dar acum începuse să-i pese.

— Proprietatea poate fi vândută cu uşurinţă, îmi imaginez, continuă Janey.

— Foarte uşor, a fost de acord Emerald, dar nu cred că asta ar trebui să facem.

— Ce vrei să spui?

Rebelei Cathy îi făcea mereu plăcere s-o contrazică.

— Ştim cu toţii cât de mult înseamnă mătasea pentru mami şi mă refer atât la fabrica de la Denby, cât şi la magazinul din Walton Street; ştim câtă pasiune pune când vine vorba despre desenele tatălui ei şi despre datoria asociată acestei moşteniri. Mai mult ca orice, ea îşi doreşte ca moştenirea aceasta să fie conservată şi, cândva, transformată în model de ţesătură.

— Bine, da, ştim cu toţii asta, Emerald. De aceea ne-a trimis, pe mine şi pe Polly, în Italia să facem practică la Angelli.

— Acesta este, în parte, motivul, acceptă Emerald. În plus, spera să redaţi filaturii Denby şi magazinului din

Walton Street ceva din experienţa învăţată.

Se aşternu o mică tăcere tensionată, după care Polly obiectă:

— O, asta-i bună, mai ales că vine de la tine, Emerald, să ne faci să ne simţim vinovate pentru magazin şi să ne sacrificăm pentru simplul fapt că am făcut practică la Angelli, în vreme ce tu să ieşi basma curată pentru că tot ce ai făcut în viaţă a fost să fii o debutantă şi să te căsătoreşti cu Drogo.

— Nu intenţionam să te fac să te simţi vinovată. Pur şi simplu, am vrut să discutăm despre ce cred că putem face cu toţii pentru a repune afacerea pe picioare. Cât despre sacrificii, ei bine, doar câţiva dintre noi am putea să le facem.

Toţi se uitară la ea.

— Cine? întrebă Janey.

— Rose, spuse Emerald. Rose a fost cea pe care mami a vrut mereu s-o pună să preia totul în numele ei.

— Asta e o poveste veche, Emerald. Trebuie să mă gândesc acum la Pete, şi sunt ani de când nu am mai lucrat ca designer de interioare, protestă Rose.

— Ştim cu toţii ce mult înseamnă pentru mami magazinul din Walton Street şi menţinerea lui pe linia de plutire, continuă Emerald, ignorând izbucnirea lui Rose. La urma urmei, voia ca toţi să vă implicaţi la un moment dat, şi chiar şi-a făcut planuri în acest sens.

O tăcere generală, neplăcută şi vinovată, se aşternu, după comentariul neaşteptat al lui Emerald.

— Este credinţa mea că, mai mult ca orice, indiferent ce se întâmplă cu Jay, ceea ce i-ar da lui mami mai multă mângâiere şi speranţă ar fi supravieţuirea şi revenirea în forţă a magazinului din Walton Street. În acest moment, moare încet şi trebuie să primească o nouă viaţă.

Emerald făcu o pauză, dar cei prezenţi înţeleseră până la unul cuvintele alese de ea.

— Modelele ei sunt de modă veche, la fel şi magazinul. Întreaga afacere trebuie relansată, şi este un lucru la care putem contribui cu toţii. Este nevoie de noi

designeri pentru ţesături. Voi două, Cathy şi Polly, vă puteţi ocupa de partea de design.

— Nu.

— Imposibil.

Gemenele vorbiră într-un glas:

— Locuiesc în Italia acum, Emerald, şi chiar dacă aş avea timp, sunt ani de când n-am mai făcut niciun proiect, îi spuse Polly.

— Eu sunt artistă, Emerald, protestă Cathy cu ţâfnă.

— Nu sugeram să desenaţi vreuna din voi modelul materialelor; aşa cum spuneţi, în momentul de faţă, niciuna din voi nu mai este calificată să o facă – dar tu, Polly, eşti căsătorită cu un bărbat care oferă, se spune, cel mai bun training cu putinţă pentru tinerii designeri, iar tu, Cathy, ai capacitatea să recunoşti potenţialul tinerilor absolvenţi de la St. Martins şi de pretutindeni. Nimic nu-ţi stă în cale să selectezi cei mai buni designeri din colegiu şi nimic nu vă va opri pe tine şi pe Rocco, Polly, să le oferiţi o şansă de a petrece şase luni la Angelli, să înveţe cu adevărat meserie, cu perspectiva de a petrece apoi cel puţin un an proiectând materialele pentru magazinul din Walton Street.

Polly se simţea ciudat de ameţită. Cât de formidabil era ca, dintre toţi oamenii, Emerald să fie cea care să vină cu această idee inovatoare şi interesantă. Ceea ce sugerase Emerald deschidea extrem de multe posibilităţi şi multe provocări, iar multe dintre acestea îi erau neaşteptat de apropiate sufleteşte.

— Şi, înainte să spui că nu poţi testa din St. Ivey studenţii de la St. Martins, Cathy, ce-ar fi să vă opriţi, tu şi Sim, să petreceţi o vreme la Londra şi să deschideţi o galerie acolo, între timp?

— Nu vreau o galerie la Londra.

— Tu poate că nu, dar ce spui de Sim?

Emerald atinsese un punct nevralgic. Sim era un sculptor extrem de creativ, care merita şi avea nevoie de o audienţă mai mare pentru opera sa, Cathy ştia asta.

— Ţi-ai putea trimite fetele la St. Paul; am certitudinea că sunt suficient de deştepte pentru a fi

acceptate. Şi ai putea chiar expune o parte dintre pânzele tale în magazinul din Walton Street, până vom găsi locul potrivit pentru o galerie, şi, pentru că suntem o familie, poţi sta în casa din Chelsea, câtă vreme rămâi în Londra.

Fusese depăşită şi manipulată de un expert, recunoscu Cathy, dar nu va ceda uşor, pentru că nu-i stătea în fire.

— Tot vorbeşti despre ce ar trebui să facem, Emerald, dar tu, personal, ce intenţionezi să faci pentru a salva afacerea, în afară de faptul că ne spui nouă ce să facem, desigur?

— Mă voi folosi de agenda mea pentru a aduce noi clienţi în Walton Street. Pentru început, la licitaţiile din cadrul a două-trei baluri destinate colectării de fonduri, la voi oferi organizaţiilor caritabile ca premiu decorarea unei camere cu material de la magazinul de pe Walton Street.

Încercând să protesteze, Cathy mai că se înecă.

— Bine, dar asta va costa mii de lire.

— Iar ca investiţie va aduce de sute de ori mai mult decât costă, îi întrerupse Emerald cu fermitate protestul.

— Emerald are dreptate, se simţi Janey obligată să spună – şi nu din cauza banilor pe care Emerald i-i promisese. Janey îşi putea aminti cât de cerute fuseseră hainele create de ea după ce îşi lăsase prietenii apropiaţi să le poarte. Apoi oftă scurt şi trist: Totul sună atât de minunat. Mă simt chiar invidioasă, admise ea.

— Păi, vei juca şi tu un rol în piesa asta, Janey, o asigură Emerald. Sper ca Rose să accepte rolul de designer de interioare, dar va avea nevoie de ajutor, şi cred că voi două vă veţi înţelege bine împreună.

— Nu-l pot părăsi pe Pete, spuse din nou Rose.

Emerald îşi luă privirea de la ea şi se uită în jos, cercetând podeaua, iar Rose ştiu ce gândeşte: că într-o zi, Pete va muri şi o va lăsa singură.

— Dar de unde ştii că mami vrea să facem schimbările astea? întrebă Polly. Am putea să-i luăm ceva la care ea nu vrea să renunţe.

De astă dată, Drogo a fost cel care vorbi:

— Poate că nu contează prea mult, dar părerea mea este că Jay va depăşi momentul. Dar chiar şi-aşa, Amber nu-l va lăsa să bată drumul către şi dinspre Londra; Emerald are dreptate. Cred, la fel ca Emerald, că Amber v-ar fi recunoscătoare dacă i-aţi lua povara asta de pe umeri.

— Aşa că, Rose, trebuie să iei o decizie, îi spuse Emerald, provocatoare. Ce hotărăşti?

Rose voia să refuze, voia să le reamintească tot ce spusese Cathy despre ea cu puţin timp înainte, dar cel mai mult ar fi vrut să le arunce în faţă toată amărăciunea şi durerea respingerii şi abandonului, acumulate de-a lungul vremii, spunându-le de ce nu vrea să accepte.

Însă, dintr-un motiv sau altul, nu reuşi. În schimb, încuviinţă dând din cap, renunţând, aşa cum renunţase mereu, fiind slabă, aşa cum fusese mereu slabă, şi dispreţuindu-se pentru asta.

*

Amber simţi acum familiarul curent de aer, semn că se apropia cineva de patul lui Jay, dar nu-şi ridică privirea de pe faţa soţului ei pentru a vedea cine este. Fiecare secundă părea preţioasă şi nu voia să piardă nici măcar una.

Trebui ca sora să-i spună, hotărâtă: „Doctorul Stanhope vrea să vă vorbească” pentru a-i atrage atenţia lui Amber de la Jay la medicul specialist.

— Nu-l voi părăsi pe Jay, spuse ea imediat.

Era un bărbat bondoc, trecut de cincizeci de ani, cu chelie şi privire serioasă, cu o cămaşă albă apretată, cu papion şi costum cu dungi fine. Acesta îi zâmbi.

— Familia dumneavoastră este în sala de aşteptare. Le-am promis că voi vorbi cu ei.

— Aţi primit rezultatele testelor? îl întrebă Amber, trecând peste aluzia lui că i-ar fi mai uşor dacă le-a vorbi tuturor laolaltă.

— Da.

— Şi? îl presă Amber, adăugând cu hotărâre: Trebuie

să-mi spuneţi, pentru că nu-l părăsesc pe Jay.

Doctorul se uită la asistentă, care-i aduse un scaun pentru a se putea aşeza.

Capitolul 62

— Drogo, du-te să vezi dacă poţi afla ce se întâmplă, îi ceru Emerald soţului ei. Doctorul ar fi trebuit să vină de secole!

— Credeţi că tati ştia că avea probleme cu inima? nu se putu opri Janey să nu întrebe după ce Drogo plecă.

Era o întrebare la care nimeni nu putea răspunde, dar tensiunea lor tot mai mare se reflectă în modul în care reacţionară când uşile sălii de aşteptare se deschiseră, vestind întoarcerea lui Drogo.

— Medicul specialist este cu Amber şi va veni să ne vorbească în câteva minute.

— Este cu mama?

— Asta nu prea e o idee bună…

— Dacă-i aduce veşti proaste?

— Nu ar fi trebuit să îl vadă singură.

Înainte ca Drogo să poată răspunde, uşa se deschise din nou şi, de această dată, intră doctorul.

Făcură prezentările şi li se aduse ceaiul, Emerald forţându-se din nou să-şi stăpânească greaţa în clipa când mirosi infuzia puternică; apoi, se aşezară cu toţii pentru a asculta ce avea să le spună medicul.

Janey stătea pe marginea scaunului cu mâinile dedesubt, ca să reziste vechiului obicei din copilărie de a-şi roade unghiile, în vreme ce Rose stătea lângă ea, cu faţa atât de albă de tensiune, încât părea că se pudrase cu făină de orez. Polly şi Cathy îşi trăseseră scaunele una lângă cealaltă, în vreme ce Robbie se aşezase între Emerald şi Drogo, Emerald ţinându-l de mână, iar Drogo punându-şi protector mâna pe după el, sprijinită pe spătarul scaunului.

— După cum ştiţi cu toţii, Jay a suferit un atac de

cord.

— Dar cât de grav este?

— Va mai avea şi altele?

— Se va face bine, nu-i aşa?

— Cum este mami?

Doctorul dădu din cap, la fiecare întrebare.

— Pentru început, ca să răspund la ultima întrebare, vreau să spun că Amber a fost incredibil de curajoasă şi de puternică şi a insistat să rămână aici, în spital, cu Jay. I-am spus că îi voi permite lucrul acesta doar dacă acceptă să se odihnească puţin. Îi vom pune la dispoziţie o cameră. Cel puţin atât putem face şi noi pentru părinţii dumneavoastră, care au fost atât de generoşi luptând să strângă bani pentru spital.

— Şi Jay? întrebă Drogo.

Doctorul se încruntă.

— Testele arată că atacul a fost sever. Oricum, putem spune, cu un optimism rezervat, că, de vreme ce nu a avut loc un al doilea atac, starea lui s-a stabilizat.

— Asta înseamnă că va trăi? întrebă cu glas tremurat Janey.

— Sperăm, dar de acum înainte, aşa cum i-am spus lui Amber, va trebui să fie atent să nu provoace un al doilea atac.

— Dar există, desigur, operaţii, începu Cathy. Am citit despre oameni care au făcut un transplant de inimă.

— Da, e adevărat, dar acest tip de operaţie nu este eficient în cazul tatălui dumneavoastră. Există tratamente pentru boala sa, experimentate în Africa de Sud şi America, dar este prea devreme acum, în opinia mea, pentru a şti cât de eficiente sunt pe termen lung. Oricum, cu grijă, cu o viaţă relativ liniştită de acum înainte şi cu o medicaţie corespunzătoare, am toate motivele să cred că poate trăi normal, atât cât îi este dat.

Doctorul văzu uşurarea lor şi, într-adevăr, aproape că se simţea în aer cum buna dispoziţie şi bucuria umplură încăperea.

— Mai e ceva până să considerăm că este în afara

oricărui pericol, îi avertiză el, dar am încredere în puterea mamei dumneavoastră de a face ce trebuie pentru a-i uşura recuperarea şi sănătatea pe viitor.

*

Medicul specialist plecă, lăsând în urmă lacrimi şi zâmbete, îmbrăţişări emoţionate între cele trei fiice ale lui Jay, în vreme ce Emerald şi Rose rămaseră puţin retrase.

Tuturor celor care doreau Janey le oferi cazare la Fitton, dar Emerald spuse că trebuie să se întoarcă la Denham, deoarece avea lucruri de pus la punct pentru a pregăti întoarcerea mamei şi a lui Jay.

Ceilalţi, inclusiv Rose, acceptaseră că trebuie să preia responsabilitatea magazinului de pe Walton Street, iar acum, Emerald îşi dădu seama că se simte obosită şi că tânjea după o baie caldă.

Totuşi, mai avea ceva de făcut. Ceva important. O datorie care trebuia plătită, o datorie provenită din amintirea unei secţii de urgenţă supraaglomerate şi din modul în care se simţise când Rose fusese prezentă acolo, pentru ea.

— Doctorul i-a spus lui Drogo că mami a întrebat dacă Rose este aici.

Rose simţi că îi ia faţa foc.

— Cred că una dintre noi ar trebui să stea, iar aceea eşti tu, Rose. Ai fost mereu favorita ei.

— Nu, nu am fost, eu…

— Ba da, ai fost. Mi-a mărturisit deschis, cu ceva vreme în urmă, că pe voi două vă leagă ceva special.

Rose nu mai putu spune şi face nimic decât să cedeze.

— Ştim cumva dacă Ella vine şi ea? întrebă Janey.

Drogo clătină din cap.

Privindu-şi surorile, Emerald recunoscu că acum nu se mai simţea ca o străină printre ele. Fără să fi plănuit sau să fi depus vreun efort, reuşi, în cele din urmă, să obţină ceea ce-şi dorise cu atâta tărie, pe când era copil şi i se refuzase

cu şi mai multă tărie – să fie acceptată.

*

În Secţia de terapie intensivă, Amber zâmbea nesigură printre lacrimi de uşurare şi recunoştinţă.

— Îţi mulţumesc că nu mă părăseşti, îi şopti ea lui Jay, fiind sigură că mica tresărire a buzelor lui însemna că o auzise şi că îi zâmbea şi el.

Acum, după trecerea crizei, putea să se gândească la efectul pe care îl va avea asupra familiei reunite. Asistenta-şefă îi spusese despre sosirea şi neliniştea lor. Venise oare şi Rose? Inima îi tresări de durere. Nu încetase să se întrebe ce produsese îndepărtarea lui Rose şi nici să deplângă destrămarea legăturii dintre ele.

Încă îşi mai amintea de Rose mică, bolnavă şi slabă cum era, când o văzuse prima dată şi când simţise bine cunoscutele chinuri de dragoste protectoare maternă faţă de ea. Iubirea aceea crescuse odată cu Rose – nepoata la care, în sufletul său, Amber se gândise mereu ca la una dintre fiicele sale.

*

Drogo aşteptă până când nimeni nu-i mai putea auzi, pentru a o întreba pe Emerald, pe drumul către maşină:

— Ce-a fost toată tărăşenia aia cu doctorul care ar fi spus că mama ta a întrebat de Rose?

— E vorba despre întărirea relaţiilor, vindecarea rănilor şi plata datoriilor, îi spuse Emerald şi adăugă, făcând o grimasă: Nu ştiu ce se întâmplă cu mine azi, Drogo, dar m-am simţit îngrozitor de rău de fiecare dată când am văzut o ceaşcă de ceai, iar acum tot ce-mi doresc este să dorm, când, de fapt, ar trebui să fiu atât de preocupată de ceea ce se întâmplă, încât să nu mă mai gândesc la somn. Îmi amintesc că ultima dată când m-am simţit aşa a fost…

Vocea lui Emerald se rupse brusc exact în momentul în care Drogo se opri din mers şi se întoarse către ea.

— Când ai fost însărcinată cu Emma, îi completă Drogo spusele.

— Nu pot fi, vreau să spun, nici măcar nu am încercat şi… o Drogo!

Era în braţele lui, tremurând şi strângându-l la piept.

— Nu am îndrăznit să sper că aş putea rămâne, recunoscu ea: Vreau să spun, dacă sunt însărcinată, după atâta vreme, este aproape un miracol. O, Drogo…

*

Ella era obosită şi frământată de nelinişte şi de nefericire. Zborul ei fusese deviat pe Charles de Gaulle din cauza unor probleme cu unul dintre motoare, în loc să aterizeze la Heathrow, şi trebuia să aştepte un zbor de legătură spre Manchester.

Avionul aterizase în întunecimea unei seri precoce de februarie, într-o iarnă încărcată de lapoviţă, care era mult mai rece şi mai umedă decât cea mai rea zăpadă din New York şi, cu siguranţă, cu mult mai rea decât gerul muşcător şi aspru din Vermont, în timpul sezonului de schi.

Înverşunarea împotriva vremii pe care o considera inospitalieră în mod premeditat o făcu să devină extrem de conştientă de cât de americanizată era şi cât de străină i se părea propria ţară.

Manchester nu mai era casa ei defel, ci era, pur şi simplu, un loc umed şi rece, cu un aeroport al cărui personal vorbea cu un accent nefamiliar, zgâriindu-i nervii.

Trebuia să ajungă la spital, dar oare ce va găsi acolo? Nu cumva tatăl ei avusese un nou atac? Nu cumva… dar nu, nu trebuia să gândească aşa.

Nu luase multe cu ea, doar o mică geantă ca bagaj de mână, astfel că nimic nu ar fi trebuit s-o oprească să meargă direct la vamă şi să se îndrepte spre zona de ieşire. Şirul lung de persoane care stăteau la barieră, aşteptându-i pe cei care coborâseră din avioanele abia sosite, o luă prin surprindere; apoi, trecu în revistă feţele, sperând să descopere pe cineva cunoscut, dar, când văzu două chipuri

cunoscute, încremeni locului, nevenindu-i să-şi creadă ochilor.

Oliver şi Olivia. Cum fusese posibil ca ei să ajungă aici?

Probabil că pusese întrebarea asta, dar, chiar dacă o auzise, Oliver nu îi răspunse. În schimb, când îi luă geanta din mână, îi simţi răsuflarea fierbinte adiind peste faţa ei, încărcată cu mirosul familiar al gumei de mestecat favorite.

— Mami, te-am întrecut.

Aceasta era Olivia, care dansa în jurul lor, zâmbindu-i încântată.

— Avionul meu a fost deviat.

— Da, ştiu.

Acesta era Oliver, cu vocea lui aspră şi cu faţa impenetrabilă.

Ella îl prinse de braţ.

— Ce faci aici şi de ce ai adus-o şi pe Olivia?

— Ce credeai? Sunt soţul tău, şi Jay este bunicul ei. Unde am putea fi? Poate că nu sunt în stare să te opresc să mă excluzi din viaţa ta, Ella, pentru că îţi e ruşine cu mine, soţul fotograf din clasa muncitoare, cu care nu ai vrut niciodată să te măriţi cu adevărat, dar să fiu al dracului dacă te voi lăsa să o îndepărtezi şi pe Olivia. E dreptul ei să fie aici. Face parte din familie la fel de mult ca tine. Prin venele ei curge acelaşi sânge ca al tău, surorile tale îi sunt mătuşi, copiii lor îi sunt verişori. Poate că nu-ţi place asta, poate că ai vrea să pretinzi că ea şi cu mine nici nu existăm, pentru că ai fi preferat să ai pe cineva ca Brad drept tată al copiilor tăi, dar nu este el, eu sunt, şi nu vreau ca fata mea să fie exclusă din familie pentru că mama ei este o snoabă care nu suportă ca familia ei să-l cunoască pe bărbatul cu care s-a căsătorit. Se uită la ea cu amărăciune. Ce crezi că urmează să fac, de fapt? Să mănânc mazăre cu cuţitul? Sau simplul fapt că sunt cine sunt te face să-ţi fie ruşine cu mine, fără să fie nevoie să mai fac ceva prin care să-mi demonstrez netrebnicia?

Rămăseseră aproape singuri în aerogară, iar, spre uşurarea Ellei, Olivia se juca cu aparatul cu tranzistori pe

care i-l cumpărase cândva Ella din Londra şi pe care fetiţa îl adusese cu ea, fără îndoială încercând să găsească un post de radio cu muzică pop, astfel că nu auzea, aşa spera Ella, discursul înfuriat al lui Oliver.

De fapt, era atât de abătută, aşa de uimită de ceea ce-i spunea Oliver, că singurul răspuns pe care reuşi să i-l dea pe un ton şovăielnic a fost:

— Nu mi-a fost niciodată ruşine cu tine.

— Atunci de ce ai refuzat mereu să mă prezinţi familiei tale, să-i cunosc cum trebuie?

Ella dorea din răsputeri să se aşeze, dar nu exista nicio altă bancă decât cea pe care stătea deja Olivia.

— A fost spre binele tău, îi spuse ea cu sinceritate. Pentru că eşti mereu atât de ocupat şi pentru că nu vreau să crezi că vreau să te comporţi ca un soţ banal, numai pentru că te-ai căsătorit cu mine. A fost pentru binele tău, Oliver, repetă ea când văzu că el o privea fără să spună nimic, pentru că voiam să fii liber. Şi nu-mi spune mie că nu ţi-ai dorit asta. Modelul ăla pe care l-ai sunat în ziua de Crăciun…

— Pentru că mă sunase ea, cu capul plin de droguri – nu ştia nici măcar în secol suntem, darămite în ce zi. Credea că avem o sesiune foto.

Ella simţi că-i spune adevărul.

— Vrei să spui că nu eşti îndrăgostit de ea?

— Ce? Eşti nebună? Oliver mătură aerul cu mâna într-un gest nepăsător şi dezamăgit. Nu a mai existat nimeni în afară de tine – nu ar mai fi putut.

Picioarele erau pe punctul să-i cedeze. Se simţea răvăşită şi plină de un amestec de neîncredere şi – cât de ridicol! – de speranţă.

— Te-ai căsătorit cu mine pentru Olivia.

— Da, aprobă Oliver. Şi, ca orice flăcău din clasa muncitoare, m-am maturizat, iar, odată căsătoriţi, ţi-am dăruit loialitatea mea şi, după o vreme, iubirea mea. Aşa e cu noi, cei din clasa muncitoare. Soţiile noastre şi copiii pe care ni-i dăruiesc sunt pe primul loc în sufletele şi vieţile noastre; sau, cel puţin, aşa s-a petrecut cu băiatul ăsta din

clasa muncitoare.

— Nu mi-ai spus niciodată asta.

— Cum aş fi putut, câtă vreme tu aveai reverii legate de pierderea eroului tău american?

— Nu am avut niciodată.

— Aveai reverii despre ceva sau cineva.

— Nu ţi-a trecut deloc prin cap că poate nu eşti singura persoană care descoperă că naşterea unui copil te face să te îndrăgosteşti de cel cu care ai creat acel copil? În special, când eşti o femeie care ştie tot ceea ce ştie despre sex tocmai de la bărbatul cu care ai făcut copilul?

— Spui că m-ai iubit?

Vocea lui Olivier era deopotrivă răguşită şi, ca niciodată, lipsită de obişnuita siguranţă de sine.

— Nu, răspunse Ella fără ocolişuri, regăsindu-şi deodată curajul. Putu citi durerea din privirea lui înainte ca el să şi-o ascundă. Nu spun că te-am iubit, Oliver, pentru că iubirea mea nu aparţine trecutului, ci prezentului şi viitorului.

Era, cu adevărat, ridicol ca două persoane de vârsta lor, căsătorite şi cu o fiică care se afla nu departe de ei, să se sărute cu atâta foc în public, mai ales ţinând cont de circumstanţe, dar, cumva, romantismul momentului nu putea fi negat şi trecură minute bune până când Ella îl făcu pe Oliver să pună capăt sărutului.

Strânsă încă în braţele lui, Ella îi reaminti:

— Trebuie să mergem la spital. Tatăl meu…

— Şi-a revenit şi se simte bine, o asigură el. Am vorbit la spital după ce eu şi Olivia am trecut de vamă. Emerald ţi-a lăsat un mesaj în care spune să mergi direct la Denham, pentru că acolo se află restul familiei.

Familia. Cu câtă uşurinţă şi plăcere rostise Oliver acest cuvânt şi cât de normal sunau pe buzele lui. Familia, familia ei, familia lor. Îi iubea, desigur, dar realitatea era că adevărata familie a inimii ei era această familie: Olivia, Oliver şi ea însăşi.

*

Asistenta-şefă veni şi insistă ca, de vreme ce Jay era acum în afara pericolului, Amber să meargă să mănânce prânzul pe care i-l dusese în sala de aşteptare.

— Nu are niciun sens să vă îmbolnăviţi, sublinie ea, în special nu acum, când domnul Fulshawe a trecut peste ce era mai rău.

Amber încă zâmbea la auzul cuvintelor „domnul Fulshawe a trecut peste ce era mai rău” când deschise uşa sălii de aşteptare, şi zâmbetul ei de încântare transformându-se în unul de neîncredere şi de bucurie.

— Rose! O, Rose! Draga mea fată!

Copleşită de emoţie, Amber nu se mai reţinu, îmbrăţişând-o pe Rose cât de tare putea, lacrimile ei umezindu-i obrajii lui Rose.

Binecunoscutul miros de trandafiri şi migdale, căldura ei şi, mai presus de orice, emoţia care o copleşise instantaneu o duseră pe Rose cu gândul înapoi în timp, când nu era în lume plăcere mai mare decât să o ţină de mână pe mătuşa ei. Ce naivă fusese!

— Doctorul a spus că Jay urmează să se facă bine, a fost tot ceea ce reuşi să spună când Amber îi dădu drumul, în cele din urmă.

— Da. Slavă cerului! O, Rose, nu ştii cât de mult înseamnă pentru mine că ai venit aici.

— Emerald a considerat că una din noi trebuie să rămână, deşi ştiu că ai fi preferat, probabil, ca aceea să fie Emerald. La urma urmei, ea este fiica ta.

Rose ar fi vrut că vorbele ei să sune nepăsător, rece, echilibrat, trăgând o linie de demarcaţie între trecutul în care coabitaseră şi prezentul în care trăia, dar, spre necazul ei, cuvintele păreau mai degrabă o explozie de resentimente şi de gelozie copilărească.

Amber se uită la nepoata ei, dorindu-şi din tot sufletul să restabilească relaţia pe care o avuseseră înainte ca Rose să o evite.

Amber ura şantajul emoţional, dar nu se putu abţine să nu spun cu sinceritate:

— Da, Emerald este copilul meu, carne din carnea mea, Rose, şi o iubesc aşa cum vă iubesc pe toate, dar tu eşti şi ai fost mereu fiica inimii mele şi, în felul acesta, eşti foarte specială pentru mine.

Era mai mult decât putea suporta Rose.

— Dacă ăsta e adevărul, atunci de ce nu mi-ai spus că John mi-ar putea fi pe jumătate frate?

Inima lui Amber bătea atât de puternic, încât devenise o povară insuportabilă. Se adânci în scaun, cu mâna apăsându-şi pieptul. Părea că trecuse atâta timp de la acel eveniment şi de la teribilele sale consecinţe. Nu vorbise nicicând despre aceasta, nici măcar cu Jay.

— Mătuşa Ellei şi a lui Janey mi-a spus, dacă te întrebi cum am aflat, continuă Rose. Şi-a dat seama că îmi place într-o oarecare măsură de John şi, normal, a vrut să nu-mi fac cine ştie ce idei în legătură cu situaţia mea. Nu că ar fi trebuit să se îngrijoreze. Ştiu că, având în vedere trecutul meu, nu aş fi putut fi niciodată sortită unui Lord Fitton.

— O, Rose…

Durerea şi amărăciunea din vocea lui Rose înlăturară propria nelinişte a lui Amber, inima ei recăpătându-şi ritmul normal, singura ei dorinţă fiind să ajungă la sufletul nepoatei sale. Era revanşa Cassandrei, desigur, pentru ceea ce se întâmplase cu multă vreme în urmare. Destrămarea unei legături atât de preţioase, viaţa de durere a unei victime inocente, iar, pentru Cassandra însăşi, satisfacţia de a fi dat aceste lovituri.

— Cassandra mi-a spus cum aţi sperat cu toţii ca eu să nu supravieţuiesc, că ar fi fost foarte bine pentru toţi dacă aş fi murit.

— Rose, nu e deloc adevărat.

— Că tatăl meu m-a urât şi-şi dorea ca eu să nu mă fi născut.

Mila şi dragostea o sufocau pe Amber.

— Vino şi stai aici. Te rog, o imploră.

Rose cedă şi se aşeză pe unul dintre scaune.

— Întreaga situaţie este atât de complicată, Rose. Tatăl tău, verişorul meu, era un tânăr fermecător,

neascultător şi răsfăţat, chipeş, tolerat de bunica şi iubit de mine. Îl consideram cel mai bun şi cel mai drăguţ verişor. Dar farmecul exterior al lui Greg ascundea o imensă slăbiciune sufletească. Era incapabil să-şi asume responsabilitatea pentru... pentru propriile greşeli şi erori de judecată. A avut o... o relaţie cu soţia lordului Fitton.

— Mama lui John.

— Da. Dar John era deja născut când s-a declanşat scandalul şi bunica noastră l-a trimis pe Greg în Hong Kong. Urma să vină pe lume un alt copil, dar mama lui John... ei bine, a avut un accident, s-a înecat într-unul din bazinele de la Fitton Hall. Cassandra a găsit-o. Amber se opri şi trase aer adânc în piept. Rose, trebuie să-ţi cer ca tot ce urmează să-ţi spun să rămână între noi.

— Şi dacă nu sunt de acord?

— Nu-ţi voi spune nimic.

Se priviră în ochi.

— Prea bine, acceptă Rose. Ai cuvântul meu că nu voi vorbi niciodată cu nimeni.

Amber încuviinţă.

— Greg nu era singura persoană cu care mama lui John a avut o relaţie în afara căsătoriei.

Rose se crispă. Nu asta se aştepta să audă.

— Nu mi-e uşor să-ţi spun, dar Cassandra era ea însăşi foarte atrasă de ea, aproape obsesiv, aş putea spune.

Rose se holbă la mătuşa ei, roşie la faţă şi cu mintea tulburată de un vârtej de gânduri aproape imposibile.

— Vezi tu, Rose, uneori un secret nu e simplu, el poate fi un amestec de lucruri trecute şi îngropate, însemnând că secretul nu poate fi scos la iveală fără ca mulţi nevinovaţi să fie răniţi. Nimeni dintre noi nu poate spune că Greg nu ar putea fi tatăl lui John, dar nici nu putem spune că a fost. Cassandra, cred eu, şi-a dorit să aibă un fiu cu tatăl lui John şi spera să reuşească să-l dezmoştenească pe John. Fără un fiu însă, la moartea tatălui lui John, era în interesul ei ca John să fie moştenitor. John a crescut considerându-se fiul lordului Fitton.

Proprietatea este întreaga sa lume. Poate că, de-a lungul acestor ani, cineva ar fi trebuit să scoată la iveală aceste lucruri.

— Nu, spuse Rose cu voce tremurată. Nu. Ar fi fost inutil şi crud.

— Îmi dau seama că ar fi trebuit să ţi se spună, odată ce ai devenit suficient de mare să înţelegi. Greg ţi-a fost tată, la urma urmei.

— Şi eu am fost copilul pe care nimeni nu şi l-a dorit; ruşinoasa corcitură chinezească, pe care aţi fi vrut-o cu toţii moartă.

— Rose, nu este adevărat. Te-am iubit din prima clipă în care te-am văzut. Ai intrat în sufletul meu cum niciun alt copil nu a făcut-o. Aici, în inima mea, ai fost mereu iubită, mereu a mea.

Împotriva voinţei sale, Rose se simţea copleşită de emoţii, dar nu voia să cedeze cu una, cu două.

— Dacă este adevărat şi m-ai iubit atât de mult, de ce m-ai lăsat la Denham, pe mâinile unui tată căruia nu-i păsa de mine şi cu o străbunică dornică să mă vadă moartă? Este adevărat, nu-i aşa, că Blanche îi spusese doctorului să nu încerce să mă salveze? Şi da, înainte să mă întrebi, Cassandra e cea care mi-a spus. Dacă m-ai fi iubit cu adevărat, nu m-ai fi lăsat niciodată acolo. M-ai fi luat cu tine.

— Rose, nu aş fi putut. Sunt multe motivele. Luc era deja la şcoală şi ai fi rămas singură, în camera copiilor. Robert... Vocea lui Amber se destrămă o clipă la amintirea acelor zile grele. Aveam o datorie faţă de Robert, ceea ce a făcut să nu pot fi cu tine.

— Astfel că m-ai abandonat, sperând că voi muri, că nu voi creşte pentru a pune genul ăla de întrebări îngrozitoare care ar putea dezvălui secretele pe care le protejai. Nu m-ai iubit deloc. Cassandra a avut dreptate, doar te prefăceai că mă iubeşti. N-ai stat o clipă locului, să te gândeşti ce faci? Nu era suficient de rău că mi-ai răpit dreptul de a şti că se prea poate să am un frate pe jumătate, fără să-mi răpeşti iubirea cu minciuni de doi

bani?

Rose dădu să se ridice. Spusese cu mult mai mult decât şi-ar fi imaginat că va spune – prea mult –, şi acum se simţea secătuită şi obosită, dar oarecum vindecată doar parţial de vechea rană şi de durerea pe care aceasta i-o provoca. O iubise pe mătuşa ei cu dragostea încrezătoare a unui copil, iar rana provocată de trădarea mătuşii sale va fi mereu o parte a fiinţei sale.

— Rose, te rog, ascultă-mă. Amber se ridică şi ea. Te-am părăsit la Denham, da, dar nu ai fost niciodată singură şi neprotejată şi nici nu te-am uitat vreodată. Vezi tu, Rose, te-am încredinţat unei persoane pe care mă puteam bizui mai mult ca pe oricine altcineva, o persoană care a fost îngerul tău păzitor în numele meu.

Rose ridică sprâncenele. Vocea mătuşii sale era atât de emoţionată, încât se văzu silită să o asculte.

— Ce vrei să spui?

— Te-am încredinţat lui Jay, Rose. El te vizita în fiecare zi, el îmi scria să-mi spună cum te simţi. Mi-a trimis fotografiile tale, a fost acolo pentru tine tot timpul, când eu nu puteam fi. El era mesagerul iubirii mele pentru tine şi cel care te-a protejat.

Rose îşi muşcă buzele, încercând să-şi reţină lacrimile. Cuvintele lui Amber aruncau o lumină cu totul diferită asupra evenimentelor, fiind dovada unei griji şi a unui devotament despre care nu ştiuse nimic şi care, îşi dădea ea seama acum, ca adult, că n-ar fi putut veni decât din dragoste.

— Am fost atât de rănită de ce mi-a spus Cassandra. Am simţit…

— Exact ce a dorit Cassandra să simţi.

Se priviră îndelung, cu un surâs şovăielnic pe buze.

Amber a fost cea care a făcut primul gest, mângâind părul lui Rose, şi apoi obrazul, după care se îmbrăţişară, cu lacrimi şi zâmbete pe chip.

Nu era loc pentru întoarcerea în trecut şi nici nu era timp pentru a căuta ce pierduseră amândouă acolo – ar fi fost imposibil –, însă aveau în faţă viitorul şi şansa de a

reconstrui împreună relaţia lor.

Epilog

Mai 1977

— Emerald, mulţi, mulţi ani fericiţi!

Ridicară cu toţii paharele de şampanie, însoţind toastul lui Drogo, în vreme ce Emerald se uita melancolică în paharul ei de limonadă. Era însărcinată în patru luni şi jumătate, iar săptămânile de greaţă matinală trecuseră, însă gândul la alcool încă-i provoca voma.

Drogo şi mama ei organizaseră o reuniune de familie la Denham, pentru a-i sărbători aniversarea şi, spre surprinderea lui Emerald, veniseră cu toţii.

— Emerald, ideea lui Drogo de a organiza un festival anual de rock în aer liber, la Fitton, a fost minunată, îi spuse Janey. John este extrem de încântat. O, uite-o pe Ella. Trebuie să mă duc să vorbesc cu ea şi s-o felicit. Ce drăguţ că veţi naşte amândouă anul ăsta.

În vreme ce Janey se repezi spre sora ei, Rose prinse ocazia să stea doar ea de vorbă cu Emerald.

— Am ceva să-şi spun, o anunţă.

— Îmmm?

— De ce mi-ai spus că mami mi-a cerut să stau la spital cu ea când Jay a avut atacul de cord?

Amber şi Rose reveniseră în aşa măsură la vechea intimitate, că Rose îi spunea din nou lui Amber „mami”.

— O, Doamne, Rose, asta a fost cu luni în urmă!

— Nu e suficient. Ştim amândouă că nu a cerut să rămân şi că, mulţumită ţie, am refăcut relaţia dintre mine şi ea.

Emerald se uită la verişoara ei.

— Foarte bine. Îţi aminteşti de noaptea când m-ai dus la Urgenţă la spital după ce Max m-a bătut?

— Da, spuse Rose.

— Mi-ai lăsat jacheta cu mirosul tău impregnat în ea, care m-a făcut să mă simt... să simt că nu sunt singură. M-ai făcut să simt că nu sunt singură, Rose, în ciuda modului îngrozitor în care te-am tratat în adolescenţă. Am strâns în braţe jacheta aia ca pe-un copil, dar ştii asta, nu-i aşa?

Întrebarea o luă prin surprindere, iar ochii lui Rose se măriră de uimire.

— Te-am văzut, să ştii, îi spuse Emerald. Era o oglindă lângă mine şi, când am privit în ea, te-am văzut cum te-ai oprit, şi apoi te-ai dat un pas îndărăt, pentru că ştiai că nu doream să mă vezi plângând ca un copil agăţat de un scutec jerpelit. De-asta ţi-am spus că mami a întrebat de tine. Ţi-o datoram. Aveam o datorie pe care voiam să ţi-o plătesc, căci aşa cum mi-ai văzut tu durerea şi nefericirea, aşa ţi le-am văzut şi eu.

— O, Emerald.

— O, Rose.

Se uitară una la cealaltă şi începură amândouă să râdă.

*

— Eşti bine?

Rose încuviinţă din cap, şi apoi îi surâse lui Josh. Era prima lor ieşire împreună, de la moartea lui Pete cu şase săptămâni înainte.

Rose încă nu ştia ce o trezise în acea noapte, ce o împinsese, o determinase să meargă în dormitorul lui Pete, dar, aşa cum îi spusese lui Josh, îi plăcea să creadă că era vorba despre dragoste. Nu dragostea pe care i-o purta lui Josh – aceea era numai a lui –, însă, oricum, o dragoste puternică, o dragoste pe care Pete ştia că i-o poartă şi pe care el o invocase pentru ca ea să fie acolo în preţioasele minute de dinainte de plecarea definitivă. Ea văzuse de îndată că Pete avea un fel de paralizie sau atac cerebral, şi chemase medicul de urgenţă, care sosise într-un sfert de oră. Medicul îi spusese că nu crede că Pete mai are mult de trăit şi o întrebase dacă vrea să trimită o ambulanţă pentru

a-l duce la spital. Rose se uitase la Pete şi ceva din ochii lui îi dăduse deja răspunsul.

Îi luase mâna şi i-o ţinuse cu putere, privindu-l în timp ce-i spunea doctorului:

— Nu, nu cred că-şi doreşte să fie acolo.

Degetele lui Pete se mişcaseră, şi Rose ştiuse că luase o decizie bună.

Doctorul încuviinţase şi-i spusese că îi va sta la dispoziţie şi că trebuie doar să-l cheme dacă simte că este nevoie de el. Avuseseră la dispoziţie două ore, un răstimp nu prea cuprinzător pentru tot ce ar fi avut Rose să-i spună, dar totuşi suficient. Îi vorbise despre vinovăţia şi despre durerea ei, îi ceruse iertare şi îl iertase, la rândul ei, şi, odată ce-şi deschisese inima în faţa lui, cuvintele se revărsaseră într-un şuvoi vindecător, care înlăturase toate reziduurile.

Îi vorbise despre prima zi când se întâlniseră, despre noaptea pe care o petrecuseră împreună şi văzuse un surâs pe partea feţei care nu paralizase.

Văzuse că se stinge, pielea lui devenind moale şi de culoarea cerii, şi apoi Rose se ridicase din pat să meargă la ferestre, să le deschidă. Nu se spunea că sufletul trebuie să zboare nestânjenit?

Nu trecură decât câteva secunde, dar când se întorsese lângă pat, văzuse că era tot mai departe de ea.

Îl ţinuse de mână, îi spusese cât de special era şi îl sărutase pe frunte când îşi dăduse ultima suflare.

Nu vorbiseră niciodată despre moartea sau despre ultimele lui dorinţe, dar parcă ar fi făcut-o, pentru că ştiuse, fără să ezite, ce trebuia să facă.

La biserică, slujba simplă fusese urmată de un priveghi care celebra magnific viaţa, în sunetul melodiei cântate de ea şi de cei care şi-l aminteau mai bine.

Viaţa e un dar atât de preţios. Rose îi zâmbi din nou lui Josh.

Acceptaseră să vândă casa şi să locuiască împreună, fără să-şi facă prea multe planuri. Nici nu era nevoie. Se cunoşteau prea bine pentru a mai avea nevoie de ele. Le

ajungea că erau împreună.

*

— Încă mă simt de parcă te-aş fi abandonat.

— Ei bine, nu m-ai abandonat, îl contrazise pe un ton ferm Janey pe John. Căsătoria cu tine mi-a adus atâta fericire, John.

— Când aproape că te-am adus la sapă de lemn.

— Mi-ai dăruit ceva mult mai important decât banii. Mi-ai dat iubire, John. M-ai iubit, fără să ceri altceva de la mine decât să te iubesc şi eu. Suntem atât de norocoşi – ne avem unul pe celălalt şi pe băieţi, şi Fitton.

Janey îşi promisese să nu-i spună niciodată cât de înfricoşată fusese sau cât de şocată să descopere că şi el poate fi vulnerabil şi slab, la fel ca ea. John trebuia, mai mult ca oricând, să fie eroul ei, cavalerul ei cu armură strălucitoare – de dragul lui, nu de al ei. Ea era acum cea puternică, cea de care depindea el, şi nu invers. În căsătorie, uneori pierzi, alteori câştigi, îşi spuse Janey.

*

— I-ai spus lui Emerald că nu este singura care va îmbogăţi noua generaţie? murmură Oliver la urechea Ellei.

— Cred că toată lumea ştie, deşi nu sunt decât în trei luni, îi reaminti Ella.

— Mmm, cred că-mi amintesc cu exactitate noaptea, o tachină Oliver.

*

Amber îşi cuprinse familia cu privirea. Atâţia ani, atâta dragoste; aproape că o putea simţi în aer, ca vântul blând din sudul Franţei, ducând cu sine imagini şi amintiri despre toţi cei care, acum dispăruţi, participaseră la crearea copiilor şi nepoţilor aflaţi acolo, ducând cu ei, de asemenea, atâta şi-atâta iubire.

Iubirea nu moare. Este mereu acolo, un curcubeu dansând pe undeva prin aer, ca un chicotit al vântului.

— Asta l-ar face pe Robert atât de fericit şi de mândru.

Sunetul vocii soţului ei o făcu să-l privească plină de dragoste şi de gratitudine.

— Deci ai simţit şi tu? îl întrebă. Simţi şi tu, la fel ca mine, că Robert ştie, că el şi Luc ştiu că fac parte din familie?

Jay o cunoştea prea bine, nu ar fi fost nevoie niciodată să-i explice cum stau lucrurile. Ştia că ar înţelege-o de ce dorea să-l includă pe primul ei soţ şi pe fiul ei pierdut în bucuria zilei de azi.

Emerald a fost cea care, văzând-o pe mama ei şi pe tatăl vitreg zâmbindu-şi unul altuia, se aplecase spre soţul ei şi îi şoptise ceva, astfel că, după câteva minute, după ce paharele tuturor se umplură, Drogo îl ridică pe-al său, spunând pe un ton călduros:

— Un alt toast, de astă dată pentru Amber, care este responsabilă pentru toate acestea şi pentru noi toţi – într-un fel sau altul.

Mâna lui făcu un gest comic prin aer, însoţit de un hohot de râs încărcat de iubire.

— Amber!

— Mami!

— Bunico!

„Te rog, lasă-i să se bucure veşnic de fericirea zilei de azi”, se gândi Amber, protectoare. „Te rog, lasă-i să se bucure de iubire”.

Sfârşit